

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Sefer Liḳuṭe yeḳarim

Yisra'el ben Eli'ezer Ba'al Shem Ṭov

רזעילא ןב לארשי

Dov Baer <of Mezhirech>

<שטירזעממ> רעב בוד

Menahem Mendel <of Peremyshlany>

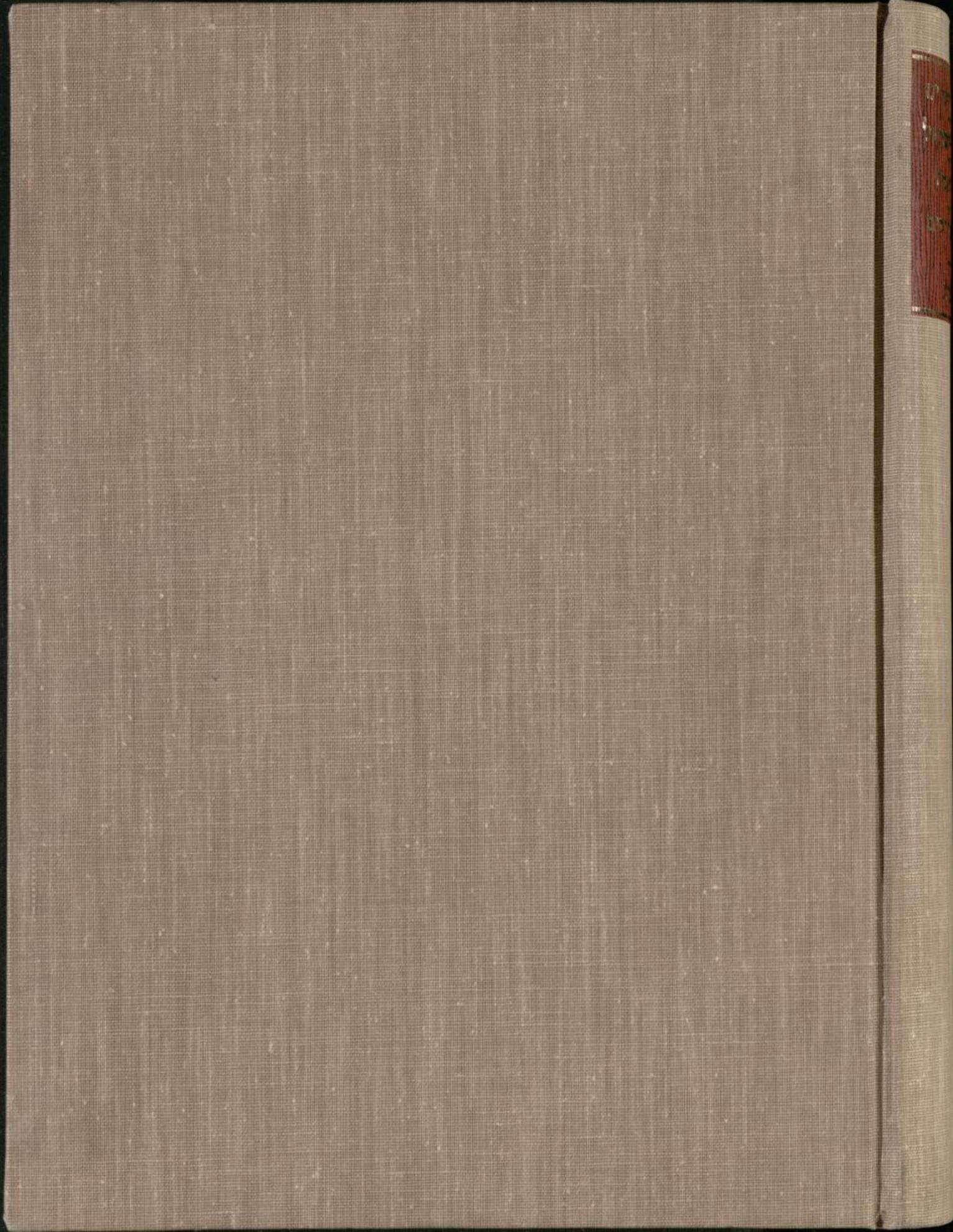
<נאלשימערפמ> לדנעמ מחנמ

Jechiel Michel ben Isaak

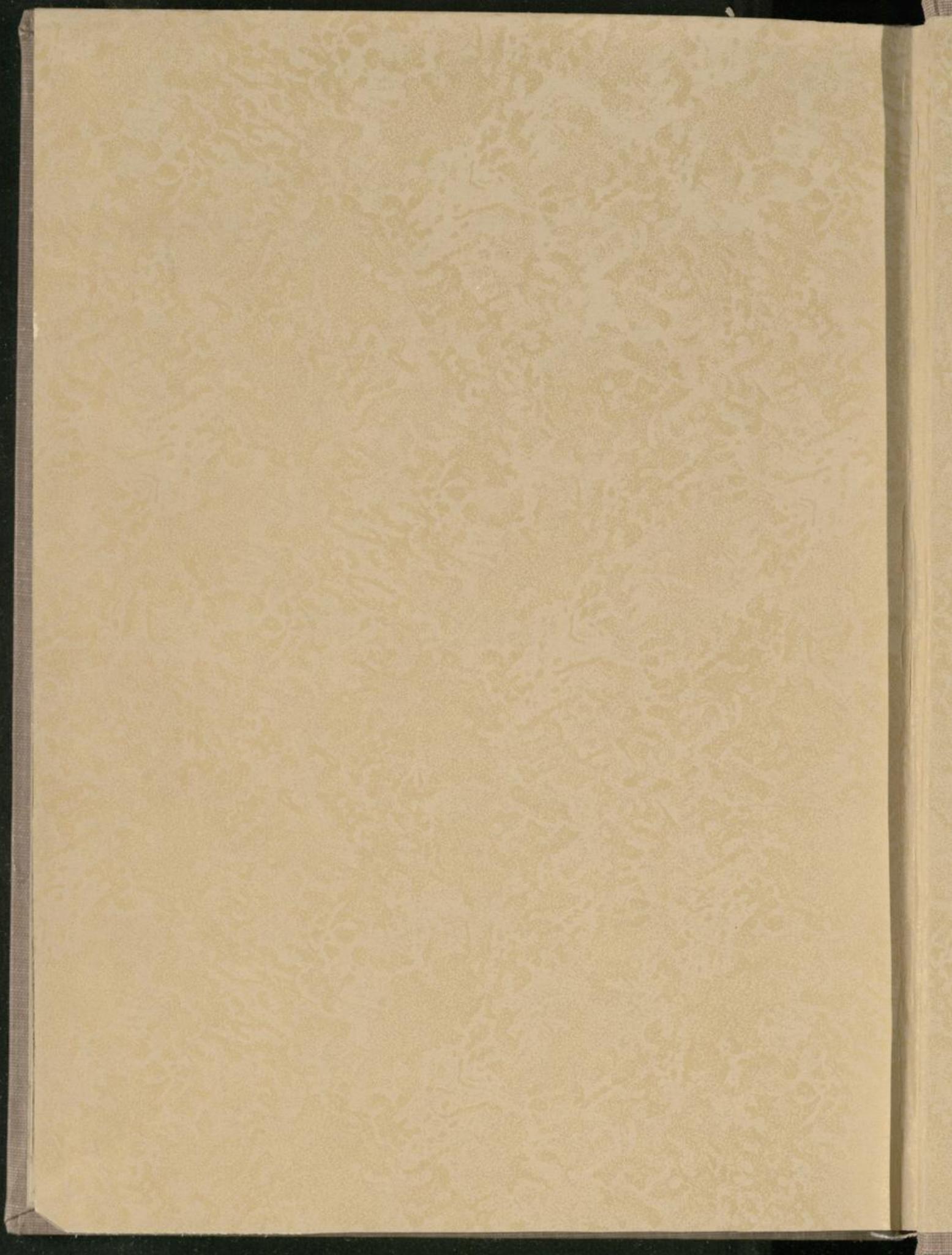
<בושטלאזמ> בושטלאזמ לכימ לאיחי

Lemberg, 625 = 1864

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9391](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9391)

10318

□ 1921

4 0 2 0 1 0

להאמי והרים

Handwritten notes in Hebrew script, possibly a title or reference.

אשר השאירו אהיהם כרכה קדושים אשר בארץ המה ארבעה מטיבי לכם כדרכי ה' ובתורתו הקלושה אשר טפיהם אני חיים כראשם הרב האלקי בוצינא קדישא חסידא ופרישא • כבוד מיה **שראל בעשי"ט** זלה"ה שמו הטוב הולך מסוף העולם ועד סופו ואחריו יאיר דברו תלמידיו הקדושים אשר התאבקו באפר רגליו ושתו כצמא את דבריו היה הרב הגדול החריף ובקי בנבלה ובנסתר גאון תפארת ישראל • האלקי חסידא ופרישא מהו **דוב בער** זלה"ה מ"מ דק"ק מעוריטש אשר כבר יצא טוניטין שלו באמריו הנחמדי מסז בספר הנקרא שמו (ליקוטי אמרים) אשר נדפס זה שלשה פעמים אשר דבריו נכחלי אש כוערות ומלהוב לבבות לעבודת הבורא ית"ש ושלישי בקודש ה"ה הרב הגדול המפרסם שמו נודע בישראל חסידא ופרישא מוהר"ר **מנחם מענדליר** זלה"ה טק"ק פרימשראן אשר נסע

לארץ הקדושה תוב"ב ונזפן דברים יקרים מהרב המניד החסיד ומפורסם בוצינא קדישא מוהר"ר **יחיאל מיכל** זלה"ה אשר היה מ"מ בכמה קהילות קדושות וסיף ימיו נתקבל לק"ק **יאמפרא** ועתה הקרה ה' לירינו דברי קדשו של בוצינא קדישא חסידא ופרישא האלקי מן **פייביש** מזכריו כתב ידו ממש אשר הוא טמונים ונגזזים באמתחת חר מן חבדיא אמרנו לא נמנע טוב מבעליו בהיות לאל ידינו והרפסנום בכרך הזה למען זכות הרבים אשר יתאו לשותות ממי מעינות אשר ממקום קדוש יתהלכו וזוהם תעמוד לנו ולזרענו עד עולם אמן •

שנת תרכ"ה לפ"ק

הובא לכה"ד ע"י הרבני הנניד מוה' **אברהם יהושע העשיר** דראקר בהרב הצדיק מוה' **יהודה גרשון** זצ"ל •

Lichte Kream

verf. von S. L. Kugel, Lowin et Comp. Lemberg 1864

הקדמה

אתם הרי ישראל שאו עיניכם וראו מפעלות אלקים • המה הנבזרים אשר מעולם אנשי השם • מראיהם כנהלי אש לזהמים אש דת מתחלקת • כל סתום לא עמטום • נפלאים מעשיהם ונפשינו יודעת מאוד כל מעשה תקסם ונבזרתם • אשרי אנשיהם העומדים לפניהם תמיד השימעים את חכמתם הם יקחו חלקם אשר חלקו להם בבינה • אולם אשר לא קרובים אליהם רעכים גם צמאים לשמוע דבר ה' להורות להם הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו • רוחם מרחפת רצוא ושוב למען ימצאו דבריהם ויאכרום ותהי בניהם כדבש למתוק נכספה וגם כלתה נפשם • מי יתן איסו יכתבנו מליהם בספר ויוחקו • למען יתענגו מזיו הוד חכמתם לאחוז בסנסני הנהנתם ולעלות במסלה העולה בית אל • לכן אמרתי אלכה נא אלקטה ואספתי באמרים אמרות ד' אמרות שהורות • אשר יצאו מפי סוד ישרים • קדושים אשר בארץ המה • דבר דבר על אופניו במגלת ספר כתיב • קרבתי אותם אחד אל אחד • יקוו אל מקום אחד והיו לאחדים • למען יפוצו מעינותיהם חוצה ודהשקות מערוגות ממעם לבני ישראל המתקדשים והמטהרים • ואשר ידעון איש נגע לבבו יבין ושב ורפא לי • האף אמנם כי מאוד עמקו מחשבותיהם עמוק עמוק • אף גם זאת כל איש הירא ורך לבב אשר נגע אלקים בקרבו לבלתי התעות לבו ברעיונים הזדונים • ימצא מרנוע לנפשו לפי שכלו אם מעט אם רב • והנה קראתי ספר זה בשם ליקושים יקרים • כי יקרים הם מפנינים • מעורפים ספרים • כנרקים מאירים • מלהיבות הלבבית • ואת הנפש משיבות • בה יתן ה' וכה יוסף למען ידעו תועי רוח בינה ומלאה הארץ דעה במהרה בימינו אמן סלה •

והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה :

פי' כי יש ב' מדרגות א' שמחשבותי תמיד כולה למעלה אפי' בדברים תחתונים ומובדל מן החומר של התחתונים מדרגה הב' אינו מובדל מן החומר כי כ' וז"ס משה משה לא פסיק מעמא בנווה יעקב יעקב פסיק מעמא כי יש משה לעילא משה לתתא יעקב לעילא יעקב לתתא לפי' במשה לא פסיק מעמא כי כלו א' הן למעלה הן למטה היה א' שכלו היה למעלה והיה מובדל מ' החומר ואעפ"כ היה מתווק עצמו במד' ענוה אפילו בדברים עליונים מכל האדם אשר ע"פ האדמה האדם הוא המחשבה אשר כולה ע"פ האדמה ר"ל אפילו מן אותו אדם שכלו למטה היה משה חושב א"ע יותר שפול ממנו .

דע

כי כל תיבה הוא קומה שלמה וצריך להיות כל כחו בה ב"א לאו תהיה כמו מחוסר אבר . זהו הסוד גדול מהש"י שהאדם הי אחר התפלה שלפ' דרך הטבע היה לו למות מחמת שמפסיד כחו כי נותן בתפלה כל כחו מכה הכוונה הגדולה שהוא מכון . (ריב"ש) אמר אדם שהוא קורא בתורה והוא האורות של האותיות שבתורה אע"פ שאין מבין הטעמים כראוי כיון שהוא קורא באהבה גדולה ובהתלהבות אין הש"י מרדק עצמו אף שאין אומרים כראוי משל לתינוק שאביו אוהבו מאוד ומבקש דבר מאביו אע"פ שהוא מגמגם ואין אומד כראוי אביו נהנה מאוד לכן כשאדם אומר ד"ת באהבה הש"י אוהבו מאוד ואין מרדק אחרו אם אומרים כראוי כמ"ש רז"ל ודגלו עלי אהבה א"ת ודגלו אלא ולגלוגו עלי אהבה . הבכיה היא רעה מאוד שהאדם צריך לעבוד את ה' דוקא בשמחה רק אם הבכ"י היא מחמת שמחה דביקות הש"י אז היא טובה מאוד . כשיעשה אדם מצות אנשים מלומדה המצוה הוא יבישה רק צריך לעשות בלכ"י וברעותא כל מצוה . צריך אדם ללמוד ולהגידל א"ע שיתפלל אפילו זמירות בקול נמוך ויצעק בלחש ויאמר הדבר בין בזמירות ובין בלימוד בכל כחו כדכתיב כל עצמותי וגומר והצעקה שתהיה מחמת דביקות תהי' בלחש . כל אדם יוכל לבוא למדרגה של מיע"ה בהורכבו ולא כמשה ממש אלא במדרגת משה כי משה עלה אל ה' למעלה באצילות אלא ר"ל למשל אם נשמתו מעשיה דעשיה ומשל דעשיה דעשיה שהיא מדרגה התחתונה יכול לזכות כדי שיוכל לביא למדרגת משה לאצילות דעשיה וכן אם נשמתו מעולם אחר .

לפעמי

אדם משמח עצמו שמריגש בעצמו שהוא משיג איזה מדרגה ויש להשפיל דעתו שיחשוב שאפשר שלא השיג רק לעשיה דעשיה או אפי' לאצילות דעשי' ויש כמה צדיקים השיגו לבריא' ולאצילות צריך לירך מדרגה למדרגה בתפלתו שלא יפסיד כל כחו בתחלת התפלה רק יתחיל במתון ובאמצע התפלה ידביק בדביקות גדול אז הוא יכול לומר אפי' במרוצה התיבות של התפלה אע"פ שבתחילת התפלה אינו יכול להתפלל בדביקות כ"כ יאמר התיבות ככוונה ויהוק א"ע מעט מעט עד שהש"י יעזור לו להתפלל בדביקות גדול .

אינו יכול להתפלל כראוי אם אין לו אור מקף אותו מכל צדדיו ומביבותי שירגיש אותו מקף שהוא מוסר מחשבותיו להבורא ית' שהוא ית' ישלח לו במחשבותיו מה שהוא צריך לעשות כמ"ש השלך על ה' יהבך והוא רוצה והושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות מסתמא הוא צריך לאותו דבר והש"י יראה לו אותה המחשבה ריב"ש אמר כשהוא דבוק בבורא ית' ונפול לו מחשבה מאיזה דבר מסתמא הוא כך כמו שנפול במחשבתו וזהו רוח הקודש מעט .

גם אמר מכה התורה שלמד היום ואח"כ באותו יום מודמן לו דבר לעשות ואינו יודע אם לעשות אם לא יוכל להבין מכה אותו הענין שלמד איך יעשה וכלבר שיהא תמיד דבוק בש"י או יזמין לו הש"י תמיד שידע מכה התורה אבל אדם שהולך בקרי עם הש"י הילך עמו נ"כ באקראי וגם אינו מוזמן לו מלבושים ואכילות שיש בהם ניצוצות השייכים לשורש נשמתו שיתקנם . כשרוצה להיות בהתבודד צריך להיות עוד עם חבר א' אבל אדם א' הוא בסכנה אלא יהיו בחדר א' וכ"א יתבודד עצמו עם הבורא ית' ולפעמים כשהוא דבוק יכול להתבודד עצמו אפילו בבית ב"א . פעמים שנפול אדם ממדרגתו מחמת עצמו שהש"י יודע שהוא צריך לכך ופעמים העולם גורמים שיפול אדם ממדרגתו והיורדה היא צורך עליו כדי לבוא למדרגה יותר כמ"ש והוא ינהגנו עלמות וכ' וירד אברהם מצרימה וכ' ויעד אברהם ממצרים אברהם היא הנשמה ומצרים היא הקליפות . צריך לעשות מעשיו בהסתר שלפני ב"א יהא נראה שהיא אינו עושה חסידות רק קודם שיבא אל המדרגה גדולה צריך לעשות מעשיו בגלוי שאל"כ אלא יעשה בגלוי כמו שעושים העולם רק ירצה בפנימיות להיות חסיד אפשר שיהיה נמשך אחר העולם ומתוך לשמה יבא שלא לשמה . מתחלה כשרוצה להתפלל יהיה ביראה שהוא השער לכנס לפניו ית' ויאמר בלבו למי אני רוצה לרבק א"ע להבורא שברא כל העולמות ומתוה אותם ומקיים אותם ויתבונן בגדולתו וברוממותו ואח"כ יכול להיות בעולמות העליונים . פעמים אין אדם עובד אלא בקטנות דהיינו שאין נכנס בעולמות עליונים כלל רק שמחשב שמלא כל הארץ כבודו והוא קרוב אצלי והוא באותה שעה כמו קטן שאין שכלו גדול רק מעט ומ"מ אף שהוא עובד בקטנות עבד בדביקות גדול .

התפלה

היא זיווג עם השכינה וכמו שבתחלת הזיווג יש נענוע כן צריך לנענע עצמו בתפלה בהתחלה ואח"כ יכול לעמוד כך בלא נענוע והוא דבוק לשכינה בדביקות גדול ומכה מה שמנענע עצמו יכול לבוא להתעוררות גדול ש"השוב למה אני מנענע א"ע כי מסתמא השכינה בודאי עומדת לנגדי ומכה זה יבוא להתלהבות גדול . כשהיה בקטנות בדביקות גדול עם השכינה ואח"כ ברגע א תיכף כשיחשוב בעולם העליון הוא בעולמות העליונים שכ"מ שהאדם מחשב שם הוא ואם לא היה בעולם העליון לא היה מחשב בו כלל .

קודם השיג' ישכב באימה וייראה וירגיש וירעד מהבורא ית' ולא יבא לידי חטא כמ"ש רגזו ואל תחטאו הדביקות הוא כשאומר תיבה א' הוא מאריך באותו תיבה הרבה שמחמת דביקות אינו רוצה לפרוד עצמו מהתיבה ולכך מאריך באותה התיבה מ' שהוא חנם אינו מבקש שאלות מאת המלך כמו שאחרים מבקשין שיתן להם המלך צרכי בקשתם רק החכם מבקש מהמלך שיאמר לעבדו שיפתחו לו השערים ויכנס לדבר עם המלך דבר א' כי אומר ברבו שזה שיוכה לדבר עם המלך הוא חשוב וטוב לפניו מכל טוב שבעולם וכיון שרואה המלך כך שהוא חשוב כ"כ בעיניו מכל התענוגים שבעולם אז גם המלך אוהבו מאוד והוא מירוש תפלה לעני כי יעטוף כלומר הוא מאחר ומעטף תפלתו ובקשתו שהם צרכיו . הגם שהוא עני ונצרך מאוד עכ"ז הוא מעטפו ואינו אומר בקשתו בפרטות רק מבקש ומתחנן שיפתח לו כל שערי תפלה שישפוך שיתו לפניו ית' כי זה יותר טובה הוא לו מכל הטובות כי זהו באמת חידוש גדול שהאדם יהא יכול לרבק עצמו בש"י עצמו וכמה וכמה קליפות מפרדים בינו להש"י שאע"פ שמכה"כ מ"מ הוא מלוכש בכמה דברים ובדיבור היוצא מפיו יהיה סותר כלל המחיצות המבדלים בית

לקושי יורים

המבדילים ומפרידים ויהיה דבריו דבוקים לשוית והינו שירגיש בעצמו הוא מדבר עמו וית' כ"י והלואי שיוכה בכל התפלה לדבר פ' א' או ב' וגי' תיבות להשי' בענין שזכרתי .

לפעמים
מטעה היצהיר לאדם ואמר לו שענר עבירה גדולה אע"פ שאינה אלא חומרא בעלמא או שאינה עבירה כלל וכוונתו כדי שיהא האדם בעצבות מכה זה ויבטלו בעצבותו מעבודת הבורא ית' וצריך האדם להבין הרגאו' הזה ויאמר היצהיר אינו משגיח על החומרא שאתה אומר לי שכוונתך לבטל מעבודת הבורא ית' ושקר אתה מדבר וגם אם הוא באמת קצת חטא יותר יהיה נחת רוח לבוראי שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לי לגרום לי עצבות בעבודתו אדרבא אעבוד אותו כשטחה כי זהו כלל כי אין כוונתי בעבודה לצורך עצמי רק לעשות נחת לפניו ית' וא"כ אף שלא אשגיח על החומרא שאתה אומר לא יקפיד הבורא עלי כי כל עיקר מה שאיני משגיח הוא שלא אבטל מעבודתו ית' ואיך אבטל מעבודתו אפי' רגע א' וזהו כלל גדול בעבודת הבורא שיהיה מעצבות כל מה שיוכר .

מריב"ש

אע"פ שמתפלל שחרית ומוסף בשבת וי"ט בדביקות מתפלל מנחה בלא דביקות כ"כ מחמת חולשה שנתחלש גופו ומוחו . לא יאמר קודם התפלה הרבה תהלים בדביקות שלא יחלש גופו ולא יוכל לומר אח"כ העיקר ר"ל חובת היום זמירות וק"ש ותפלה בדביקות גדול מחמ' שהחליש כוחו קודם התפלה בשאר דברים רק בתחלה יאמר העיקר בדביקות ואם יתן לו השי' עוד כח יאמר תהלים ושי' בדביקות . קודם נעילה ביוה"כ יאמר מהודר בקטנות כדי שיוכל להתפלל אח"כ נעילה בדביקות גדול . כשאדם במדרגה קטנה או טוב יותר להתפלל מתוך הסיודר שמכה שרואה האותיות התפלה מתפלל יותר בכוונה אבל כשהיה דבוק בעולם העליון או יותר טוב לסגור עיניו כדי שלא יבטל אותו הראה מלהיות דבוק בעולם העליון הנשמה אמר להרב שמה שזכה שנתגלה אליו דברים העליונים לא מפני שלמד הרבה מסכתות ופוסקים הרבה . רק משום תפלה שיה' מתפלל תמיד בכוונה גדולה משם זכה למעלה עליונה בדורותינו שאנו במעט השכל מאוד צריך להתחזק ביראתו ית' ולהתבודד מחשבתו תמיד ביראה ובאימה ואפילו בעת הלימוד טוב לנו בכל פעם מלמודו ולהתבודד מחשבתו ואף שמחמת זה יתבטל קצת מלמודו כי לא המדרש וכו' וכמ"ש בגמרא דורות הראשונים שמסרו נפשם על ק"ה מגדול דביקות נעשה להם ניסים ובדורות האחרונים אע"פ שלומדים תורה יותר הרבה מהראשונים לא זכו כ"כ לניסים וק"ו בן בנו של ק"ו אנהנו בדורות הללו שנתמעטו הלבבות מכל וכל ואם הראשונים כאנשים וכו' משיטא שההכרח לנו להתחזק ביראתו ואהבתו ית' בדביקות גדול . כשאדם רוצה להתענות או צריך לזהר שלא לבטלו מאותו הדבר שהוא רוצה אע"פ שיודע שטוב יותר לעבוד השי' כשמתח בלי סינוסים כי הם גורמים עצבית אבל מסתמא ידע אינש כנפשו שצריך להתענות שעדיין לא חיקן נפשו בראוי וכן יש כמה וכמה דברים שזה צריך לדקדק מצד נשמתו ולהחמיר על עצמו וזה א"צ לדקדק כ"כ :

יחשוב
קודם התפילה שהוא מוכן למות מאותה תפלה מחמת הכוונה ויש מכוונים כ"כ עד שע"פ דרך הטבע היו יכולין למות בה' או ו' תיבות שאומר לפניו ית' וכשיחשוב כך בוודאי יאמר ברבו למה לי איזה פניה וגאווה באותה תפלה כיון שבדעתו אפילו למית אחר ב' וגי' תיבות ובאמת שהוא חסד גדול שהשי' נותן לו כח ומשלים התפילה והוא חי :

יש

להט הרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים וכשאדם רוצה לדבק מחשבותיו בעולמות העליונים

בבורא ית' אין מניחין אותו הקליפות ואע"פ שאינו יכול יחזק עצמו בכל כחו פעמים הרבה כ"כ בתפלה א' וידבק א"ע בהבורא ית' ויכנס בעולמות העליונים ויחזק עצמו באמונה שיאמין שמכריכ וזהו בעולם העליון באמונה שליטה דכתיב וצדיק באמונתו יחי' וכן כשנופל ממדרגתו באותו התפלה יאמר התיבות בכוונה קטנה כפי שיכול ואח"כ יחזק עצמו לחזור למדרגתו אפילו כמה פעמים בתפלה א' ומתחלה ידבר הגוף של התיבה ואח"כ יתן בהתיבה הנשמה וצריך לעורר עצמו בתחלה גופו בכל כחו כדי שתאיר בו כח הנשמה כדאיתא בזהר אע"פ הליק יבטש בו' וינהר ואח"כ יוכל לעבוד במחשבה לבד בלי הגוף ולפעמים כשאדם דבוק בעולם העליון בבורא ית' צריך לשמור עצמו שלא יעשה שום תנועה אפילו בגופו שלא יבטל הדביקות וא"א להתפלל בכוונה גדולה כ"א ע"י חיוזוק וצריך קודם התפל' לבקש סיוע ועזר מהשי' יחשוב ששוב לו שהשי' יעזור אותו לומר כמו חצי סדר התפל' או רובי בכוונה גמורה ולבסוף כשיחלש ויבטל הדביקות זה לעשות יתפלל כפי יכולתו בכוונה קטנה עד סוף עלינו ידבק מחשבתו למעלה לא יאכל ולא ישתה יותר מראי כדי להפריד עצמו מהגשמיות כ"כ בהסתכלותו בעוה"ז מנשם עצמו וארז"ל ראייה מביאה ל"י זכירה ולירי תאוה ועשייה וכתוב בעץ הרע נחמד למראי וטוב למאכל שמחמת הראיה הוא נחמד ויחשוב שהוא כנגד עולם העליון ולא יחא חשוב בעיניו כד בני אדם הדומים בעוה"ז וכי כל העוה"ז הוא כנגדו הרדל לנגד העולם העליון ויהיה שוה בעיניו אם יאהבוהו או אם ישנאוהו כי אהבתו ושנאתם אין כלום וכן לא ישגיח כלל על תאוה גופו המטונף שהוא צרעת משכא דחיווי . איתא בזהר דיעבד רעותא כמסכנא ויחשוב שהוא עני וידבר תמיד בדברים רכ"ט ותחנונים כמו עני ויתבודד תמיד מחשבתו עם השכינה שלא יחשוב רק באהבתה אותה שהיא הדביק בו ויאמר תמיד במחשבתו מתי אוכה שישכון עמי אור השכינה ואם יבוא לו בהרור תאות עוה"ז ירחיק ממחשבתו ויזכה התאוה עד שיהיה שנאויו ומאוס אצלו וירגזו יצ"ט על היצהיר ותאותו ובוה יבטענו ולא יהיה לו עצבון כלל כשלא יהא לו תאוות עוה"ז אלא אדרבא ישמח מאוד בטה שהוא זוכה להבניע תאוותו לשם כבוד הבורא ית' ש כמ"ש ר"ה ושמחים בייסורין ובוה כאשר לא ישכון אחר תאוותיו אפילו במחשבה ויזכה אותם וכניע מאוד הקליפו כנ"ז בזהר ובר לבב דלא אמשיך רעותי ולבא בתר סטרא אחרא . כי לא במותו יקח הכל מ"י אדם שיש לו ק' אל' ועדיין מאסף טמון ותאוה עיד ואם נגזר עליו שיהיה לו ר' אלפים יתיקף ימות כוודאי לא ירצה בסך הטמון ולא המית' וזה כי לא במותו יקח הכל ר"ל עבור מיתתו לא ירצה ליקח אפילו בו מה שבעולם .

אם אין חני לי מי לי כי לייך בתפלה להיות כמו מופטת מהנשמות וז"ש אם אין חני לי ר"ל בזמן סאלי מופטת מהנשמות וז"ל חניני מרגיש במלימותי צעוה"ז כלומר כסאלי אבול למדרגה שלא אדע ולרגיש כלל אם חני לי צעוה"ז או לאו צדל' אין לי סוס פחד מהנשמה זכה כי אז חזיה מהנשמה זכה יקרב אל' זכה מי מופטת מזע העולם וזהו מי לי ר"ל חזיה מ"ז יבוא לי סכ כסאלי לעלמי ר"ל כסאלי חושב עלמי לדבר יס ומלימות זע הסולג אז ארכנא חניו נחשב לכלום וז"ש עה חני ר"ל עה חני מסוב ומי ענדמי מסובס לפניו ית' כי אז יכלכלו חוסי מ"ז והריכי כע סאליני צעוה"ז כי עיקר זריאת האדם צעוה"ז היא לעבדה ולקטני וסכי אין חני יכול לעבוד ענדמי מהנשמות זכום המצבכלני חוסי :

יש מי שתפלה בעצבות מחמת מרה שמורה הנוצרת עליו וסונו שתפלה גיחא גדולה וכן יש מי שסובר להתפלל מבול' אהנת סוכר וסוד מרה אדוונס אהנת כסוה נאסנת הסס וממנה זס

דקושי יקרים

שלא יחסר לו כלום וזה נקרא חסד רצה אבל הרחמנות שיש למלך על זן כפר אי על שחר העניים הוא נקי אהבת עולם מני שסם חסדים וכל טוב לפיכך ורחם עליהם המלך משא"כ על זנו אש"פ שיש לו טובה הרבה רק דבר קטן חסר לו יש למלך רחמנות עליו ויש עוד רחמנות ג' והוא רחמנות המלך שיש לו לעז מחמת זכו והחלוק שיש בין רחמנות הא' לבין רחמנות הב' שהרחמנות הזו הוא חמידי משא"כ הב' רחמנות הראשונים אמנם הם הן קורא לאביו צמנו או אפי' הן כפר קורא אותו צמנו והעוהר למלך כראוי לו מעורר זו הרחמנות כך כ"י למלך אש"פ בחורה והנה מלבד רחמנות החמידי שיש לו ית' על ישראל מחמת העז שלו מנח גדול אהבתם נוסף ע"ז מעוררי ישראל רחמנותו ית' בקראם בחורה ואפי' זן הכפר ר"ל אפי' מי שאינו מצין פנימות החורה רק קורא אותה צדור כי כל החורה שמוחיו של הקצ"ה וקוצ"ה ואורייתא מד הוא וזמו שכסוקוראים לאדם צמנו מניח כל עסקיו ופונה לזה שקירא אותו ומשיב על שאלתי מחמת שהוא אסור צמנו כך כ"י ית' מלמלם אש"פ בחורה וכסוקורים בחורה אז מנעמיים אותו ומעוררים הרחמיים והסמדים כי הוא וצמו יתצרך הוא אחרות ואין זן דוד זא אלא צדור שכלו זכאי או צדור שכלו חייב ע"ד איהו סוצב כל עלותיו כמלא כאשר כולם חייבים ויצאו למדרגה התחתונה עם קצוב יותר הצורה יתצרך ויעמוד עליהם מלך כהמן כשמדבר צדיקים בעולם העליון ואין לו ת"ו וצאה לו מחשבה כמו נביאות ציודאי יהיה כך והמחשבה זאת מחמת הכרויים שזכריון למעלה על כל דבר ולפעמיים ישמע כמו קול מדבר מחמת שמדביק קול העליון בשפתו וקול חורמו וישמע כמו קול אומר עמידות

וצריך לילך ממדרגה למדרגה כשיראה לעלות למעלה בחמלה לריך שיהיה במחשבתו לעלות לרקיע הכאשין שהוא מהלך ה"ק שנה וירחק במחשבתו הרקיע על כל הרמות שלא יבא נראה במחשבתו קצר וקטן רק ירחיק לכל הדרים וכיון שהוא עומד עם לריך לחזור במחשבתו לעלות למעלה יותר ואח"כ עוד יותר למעלה אבל בפעם א' לא יוכל לעלות לכל הז' רקיעים רק ממדרגה למדרגה לריך לעלות אבל באמצע החפלה כמדבק עמנו מחמלה כראוי יכול לעלות לכל הז' רקיעים בפעם א' ובעלותו ממדרגה למדרגה כשצא לרקיע הראשון לריך לראות ז' דברים א' שלא יפול למטה וא' שיעלה עוד למעלה וכיון שהוא יתעב במחשבתו ברקיע הראשון יכול לעלות עוד רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים ואח"כ בעולם הכפא ואח"כ ישאר בעולם האלילות עם דיבוק מחשבתו בצורה יתצרי וכסוקורא לעלות מחילה יראה כדמות אדם וכדמות כלבים שהם הקליפות שיש בכל עולם העשיה ולריך לחזק עלמו ולא יחירה ולפעמים יכול לדבר למעלה כשמתחיל לצד צלי בופו שיפירם עלמו עניו והו החפשות הנשמיות שאינו מרגיש במחשבתו כלל הרגשת הנוף וליוז זה העולם רק ליוז העולמות העליונים דהיינו המלאכים והשרפים ואח"כ כשצא אל עולם האלילות אינו מרגיש רק דק מן הדק דהיינו אלילותו יצ' ושם ידע עמידות ולפעמים בעולמות המחשוכים ידע גם עמידות שם ומכריון כ"ל ולפעמים באמצע

ריב"ש אחר צענין עובדא זו כשאני מדבק מחשבותי בצורה ית' אני מניח הפה לדבר מה שירצה כי אני מקשר הדברים בצורה העליון בצורה ית' שכל דבר יש לו טורח למעלה כספירות

גם לפעמים כשצני אדם מדברים הרבה מדברים בעליו ואני יושב צנייהם אני מדבק עלמו בצורה ית' כראוי ואני מקשר את כל דבריהם דבוק יותר כשמדבר ממה שהוא דבוק צעה הלימוד לריך שלא לחשוב מחשבה אחרת רק דביקות בצורה ית' וצעה הלימוד לריך לחשוב מחשבת הלימוד ומנה זה זא להיות דבוק כראוי ולריך ככל פעם לעמוק בחורה שהיא עץ חיים כזו אבל כשמדבר רק דברים ויסמוך על הדביקות יזכר מאוד שלא יפול לפעמים מדביקות גם בהדיבור יש צמי קטנות וגדלות פעמים דבוק בצורה ית' ופעמים

זה נוספת עליו בזה ורואה לפאר השם ולנחם את הילת"ר צעניו אז הוא טוב כי אדם לא נקרא עובד השם כ"א בדמילו רחמיא ויראה שחפול עליו יראה ולא מה שהיא מעוכר עלמו ליראה כי זהו העמלה מ"ן אבל היראה האמיתית כשחפול עליו חיל ורעדה ומחמת פחד אינו יודע היכן הוא והמומין כזדככו ויורדים דמעות מאליהם אבל כשאינו כך אש"פ שניראה לו שאהב את הצורה צודאי אין כלום כי זה העבר לה' יראה הוא השער לאהבה ואם אינו צהעבר שהוא יראה איך אפשר לו להיות צהעבה אכן מי שהוא כני"ל אינו אפי' עבד ומכ"ש שאין הוא אפי' במדרגה היא שחפול עליו יראה ואין הוא יהודי כלל ואינו עובד הש"י רק מלות אכזבים מלומד' וזוהי מדמה בעלמו שהוא עובד את השם ועובדו צממיה ואין זו רק שמחה והוללות פ"כ ישנו אל ה' בכל לבו ובכל כפשו :

איוה צדור הכובש את יצרו י"ל לטון איזה משמע שמדבר משני משני צ"א וסוף איזה מהם צדור והל"ל מי נקרא צדור ועוד י"ל שמשון הכ' משמע איפכא שהכי אומר טוב ארך אפים מצבור משמע מי שהוא מאריך אף דהיינו הכובש את יצרו חסוד יותר מצבור וי"ל דיש ז' מיני לדיקים א' שאין מניח הילת"ר לקרב אללו וקודם צואו אליו מרחיקו מעליו ויש לדיק שיניחו לצוא אללו אך כובשה שלא להסיתו לצבירה למשל הילת"ר וסיחו למדה אומר לילת"ר אשמה כדברין שאלך אחר המדה אך אחר המדה של מלוה והולך ולומד חורה כמסק גדול ובמחמה גדולה וכן בכל דבר שמקמי למדה רעה הוא לוקח אותו המדה לצבירה הצורה אך מי הם יותר משוי' הב' יותר משוי' והוא ע"ד השכל למשל אדם שיטן צמנו לשמו' הסחירה ולא היה הדלת סגור צבירה חזק ומעט באמצע הילת"ר סגנן אחד זא ועשה מחבולות לפתוח הדלת וכאשר שמש זה היה ירא לנפשו והתחיל לנעוק צקול גדול לצ"ב שיצאו סירא מהגנב וצדק הגנב מחמת העקש ומעשה כזה אירע לאיש אחר ואותו אחר כששמע בגנב זא שמק כמו שאינו שומע וכשצא הגנב לחנות צבירה חסם אותו ואסרו כמחשתיים אבל לא היה רונה לנעוק כדי צבירה הגנב כי אחר צדמנו לכסירה הגנב שמה יבוא עוד צבילה זו או צבילה אחר ושמה אהיה נרדם צביכה ולא אשמע ויעשה זה שלבו חפץ אך אשמה לו דבר שלא יוסף לנגיב עוד כי צודאי יפול עליו פחד שלא יחפס איתו ויעגם ציפורים קשים ככראשונה והתמשל מוצן מאליו וזכו פי' איזה צדור כז' כלומר איזה ז' לדיקים אללו כקי' צדור שבוש כז' ולא זה שאינו מניח הילת"ר לקרב אללו כלל שגא' טוב ארך אפים ר"ל זה מי שהוא מאריך אף דהיינו הילת"ר נקרא אף שהיכר תמיד אללו וט"ז הוא כובש אותו זהו טוב ומשובח יותר מהלדיק הא' שאינו מניחו לקרב אללו כני"ל ומשול ברוחו ר"ל מי שהוא מושל על הילת"ר וכובש אותו הוא יותר משובח מלכוד עיר כי מי שהוא לוכד עיר צודאי מרגש את האנשים מחלה ואח"כ זא לעיר אבל זה אינו מרגש את הילת"ר רק כובשו מיר כשאומר אדני שפמי הפתח שהכינה מחלצתם זו ומדברת זו כל הדברי' וכשיהי' לו האמנה שהשכינה מדרגת חפול עליו יראה וגם הקצ"ה מלמלם אש"פ ורורה אללו משל למלך שאבד סתם שלו וחומם של מלך הוא הפסד גדול כי מי שימלא יוכל לחתום חותמו בשם המלך וגם ציון הוא שחוממו של מלך מונח בעפר והמלך מלטער שאלבד חותמו ושרי המלך מלטערים שאלבד חומם מלכיהם ובני המלך מלטערים שאלבד חותמו של אציהם והלכו כולם לחפס ומחמת גדול זריזותם עברו עלי' ולא מלאו והלך זן כפר א' ומלאו והזן כפר אינו יודע חשיבות החומם ועמה גרם הן כפר שמחה לכלם המלך שמח שגמלא חותמו וכן כולם יכן הן כפר יש לו שמחה כי מלא חומם המלך אשפי' שאינו יודע חשיבותו עכ"ז יש לו שמחה מאחר שהוא חומם של מלך והתמשל חסר :

רחמנות כמו אז על זן אפילו אם יש לזן כל טוב הרבה מאוד רק שנקשר לו דבר א' אשפ קלתו מרחם עליו אביו

יובל
ירדק
אמונה
דבתיב
התפלה
לחזור
הגוף
תחלה
גד בלי
צריך
א בשל
וצריך
שהשי'
גבורה
לל כפי
לה
מיות
ה לדי
למרא
א בגנ
הדי
העליו
אהבת
ה גוס
דיעבר
ים רבים
ה שלא
ר תמו
יבוא לו
שיהו
יכניענו
אדרבא
ד הבור
ימשוך
הקליפו
סמא
ק אל
ה לו
ית' וזה
פסילו כ'
מופת
כי מופת
אבות
זו גדול
קרב אל
א לי אק
ה הפולס
שוב ומ
יזכי כש
ולשמח
ממלכתי

דקוטי יקרים

ולפעמים גדלות : יכול אדם שהוא דנוק צנורא כלאוי להסתכל בכל דבר שהוא רואה ונראה שתסתכל על אותו דבר והוא אינו מתחיל רק על הצנורא ית' והעיקר שילך תמיד בשמחה ובפרט צעם הדביקות דבלא שמה א"ל להיות דנוק צנורא ית' .

מעלה גדולה כשאדם מתעבד ונעשה תמיד בלבו שהוא אלל הצנורא ית' והוא עקיף אותו ועל לדרי ויהיה דנוק כ"כ שלא ית' לרדך ליישב א"ע בכל פעם שהיא אללו ית' רק שיראה הצנורא ית' צעין השכל והוא ית' עקומו של עולם והכונה שהרי הוא היה קודם שצנר העולם והעולם הוא עומד צנורא ית' ולא ית' לרדך שיהיה דנוק כ"כ שיעקר ראיתו יהיה צנורא ית' ולא שפחה עיקר ראיתו בעולם ולכן צנורא לא כן אלל עיקר ראיתו תהא צנורא ית' וזה האדם זוכה שיפטר הקליפות ועניו כי הם מתחייבים ומגדילים זינו ית' וזין האדם ומתחייבים עיניו שכל האדם להסתכל צנורא ית' ויחשוב שהצנורא ית' א"ס עקיף את כל העולמות ושפעי ית' סופע ומלמעלה לנפשה ע"י ליבורית בכל העולמות ולאו הולכים תמיד צנורא ית' ואין לנו יכולים לעשות שום תנועה בלא שפעי ומיתו וגם שיחשוב תמיד שהוא אללו ית' כח"ל ואף שפעמי' יהיה בלא דביקות כ"כ ופעמים הוא בהתלבנות ודביקות פעמים מתפלל בקעיות ואח"כ צרע אס מאיר לו אר נשמתו ועולה לעולם העליון כמו אדם הטיגה בסולם כו"ש שלח אורן ואמיתך הנה יבאנו דהיינו אור העליון . כשעמד ד"ס צרבים יהיה כוונתו שיחשבד ויחפסקם הקדושה . כשאדם עובד תמיד את הצנורא ית' צנורא ית' רב אין לו סכא להחלשות ולאסוב את הגאוס ושכל מדות רעות : ישם עלמו כתי שליבו כראוי צנורא על ר"ס והחכמה מאין תנאל והכונה שיחשוב כמו שליבו צנורא ומה תישלם שאהיה חסוב צעיו צ"א . כשעומד לרדך ליישב עלמו לפני עי שוא לומד שלפעמים מתרחק עלמו בלהודו מהצנורא ית' כדך לרדך ליישב עלמו בכל עת ובכל עת .

אם חושק לחיה גלוס יראה וישתדל לעשותה ולא יצטל אותו היל"ר לומר שהוא דבר שיוכל לכל לרדך יוסח אפ"כ לא יצטלנו אך יזכר עמוד אף שיצו לו התפארות בלמעב העעשה ידחוק עלמו כחוק ובהתלבנות ובוודאי שלצסוף יעשה לשעם פעם בלא שום התפארו' שמשאל למה יצא לשמה וירצה צנורות כל עת שיוכל והקצ"ס יעזור לו מהיה בלא פנייה אך יחזק עלמו בכל יכלתו :

מה

דאיתא בתקונים יש משהו דמליין צרישא דמלכא ומהוון בידין וכו' הכונה שיש המלות הסליוון ביד וכן מלות סליוון צראש כנון הספילין ויראה ומהנה וכשאדם עושה אותם מעורר למעלה בלאש המלכות וביד המלכות וכן כולם כי באתערותא דלחחא אתערותא דלעילא . כשיש הרבה עכ"ס באיזם מקום הסכינה היה בנלות שם דהיינו שהיא מתעלמת ומתלבט הן הקליפות ואינו מתגלה המלכות קשה מאוד שהיה האמונה בלאש שלימה וכן לפעמים שאדם אינו יכול להסתכל לא יאמין שזיוס בוודאי לא יתפלל אלל יחזק עלמו יתד ויפול עליו יראה יתד ויתר כי הוא תשל לנלך סילא לתחנתה ומלצ"ס א"ע במלכותים אחרים שלא יכירו אותו והנה הסכמים המכירים הילוך המלך ומנושותיו הם מכירים המלך בתנועותיו כן תשל כשצפה לו מלות עושי' מדבק עלמו בלחנת המלך וכן כשצא לו התפארת מדבק עלמו בתפארת המלך וכן כולם אלל אותם שלימה כ"כ הם מכירים במקום שיש שם שמירה יחירה וגדולה שם הוא המלך וכן כשאינו יכול להסתכל בכוונה יודע שיש שם שמירות יחירות סביב המלך ויש כאלן המלך אלל הוא אינו יכול לקרוב אל המלך נחמת גדול השמירה סביבו לו לכן לרדך לחזק עלמו ביראה כח גדול בכוונה יחירה כדי שהיא יוכל להסתקב ולהסתכל לפניו ולא יוכל להסתכל בכוונה יחירה .

מה

שאמרו צוהר כו"ה לבר ונפשא הכוונה שהנוק הוא המ"ל וכו"ה הם הרגלים שהם האמונה והאמונה היא יסוד לירא' שמה

שנחמת שהיא מאמין שמה"כ נופל עליו יראה דהיינו שיחשוב צנחשבתו כי א"ל לצורה בלא ונחייב ר"ל שיחשוב בשכלו כיון שאל שאלו רואים שמים וארץ ועולם שלם בוודאי יש צנורא שצנורא ויאמין באמונה שלימה שהוא ית' צנורא כאלן שמה"כ ולא תפול עליו יראה גדולה והשכל נקרא רעיה ושימנא שהוא מנחייב את האמונה שנחמת השכל כולד האמונה שמה הוא השכל ובכל אדם יש צמי' שמה ואחזות ע"ס לשם יחוד קוצ"ס ושכינתים הכוונה לכניא ה"ח למלכות שיחפאר קצ"ס עם המלכות דהיינו שהדרכה המתחונה עולם הדבור שזאת המלכות עמי' את כל העולמות וסדיווק של הקצ"ס הוא תמיד נחמה את העולמות וכשאדם עושה מלוא הקצ"ס ותפאר במ"ל דהיינו דבור שלו שהוא בתוך העולמות ולא הניא האדם המ"ל אל הקצ"ס דהיינו שהקצ"ס ותפאר עם עולם הדבור וזהו יחוד קוצ"ס ושכינתים ויתפאר הקצ"ס במלכות שהיא בתוך העולמות ויתגלה מלכותו דהיינו שיכירו הכל שהוא מלך בעולמות וזה תענוג גדול להקצ"ס ועד המ"ל היא מלכותו ובידיו דהיינו שאנו מכירים גדולתו ומלכותו ולא הוא כולם בחדת מלכותו כי אין מלך בלא עם שנחמת העם כהגלה המלכות ויש לקנות מענוג גדול וגו' :

הרב"ה

הוא חי החיים השכל לכל השכלים ויש בו כל מעלות ומדות ומבשרי אחזה אלוה אדם מת אין לו שום תענוג מזוונ ומתתפארות וכל המדות כי העיקר הוא החיות והשכל שבאדם יש לו כל המידות . ברוך כבוד ר"י רבני ה' :

אתה י' לגבי ה' הכוונה בכריעת י' לגבי ה' דהיינו המשכיל שהוא החכמה שאין העולמות של טמה ממנו יכולים להשיג אותו שהשכל שהוא הבינה אינו יכול להשיג את החכמה כי בחכמה אינו מושג עולם המחשבה רק עלם המחשבה הוא כהעלם שם ד"ס שנוטעין אילן מרעין והאילן עושה פירות נמצא בוראי היה מתחלה בנרעין כל האילן כמות שהוא והענינים והפירות הכל היה בנרעין בהערים כי אנו רואים שמתכו יצא האילן שלם עם פירותיו בוראי היה מתחלה הכל נגזו תוך הנרעין אך שם היה כהעלם גדול שרא היה מסוים ויכיר שם איזהו מקום ענף האילן ואיזהו מקום הפרי כן דוא כן שהחכמה הוא היולי שם יש כל המדות דהיינו השכל שהוא המחשבה וכן אהבה ויראה וכן כלם אך גם יתא אין נתגלה שם המחשבה בפרטות ששם כל הדברים הכל אחרת נמור רק בבינה נתגלה מחשבה לעשות כך או כן בניצוח א ומבשרי אחזה אלוה כשאדם רוצה להיות לו בנים נושא אשה ומתחלה היה זה במחשבה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים והוא שנקי בינה עולם הבריאה עולם המחשבה זו שארז"ל ישראל עליו העומק במחשבה ר"ל שהקב"ה צפה במחשבה כי התענוג שיהיה בשוהו ישראל בעולם ומכה זה הוא ברא העולמות והדיבור הוא המתחייב שאדם העולמות והיא הנקי אשה ומכה זה נולדים הבנים שהם כממנו ית הטעשים טובים שעושים ויש להקב"ה תענוג בזה וכשהוא שוהו ומשפיע ראשו או באתערותא דלתתא איתער לעילא וממשיך י' לגבי צנורא ברוך והיינו המשכיל ממשיך אל השכל שהוא הבינה ברוך ו' לגבי השאנו א ויינו ממשיך הת"ת לגבי מלכות שיחפאר הקב"ה עם המדרגות שם בת ההתנוגים דהיינו המ"ל שהוא הדבור שהוא בתוך העולמות וכשנשנה ויהיה אותם .

מה דאיתא בזהר וצריך מדרועא ימינא לאקזא דמא גבי ישמעאל אומרים הכוונה דפי שהוא בן אברהם שהוא מדת החסד והאהבה או נמצא ישמעאל נמי מסתעף ממדת האהבה אך הוא נדבק באהבה שעשוי בישא שהוא גיאוף ואם היה נפטר מאהבה בישא זו הווע"ס מ נדבק באהבה דקדושה וז"ש הוזהר דצריך לאקזא דמא מדרועא הטכבד ימינא ר"ל להפריד אהבה בישא מדרועא ימינא דהיינו סתנתוין סן אהבה דקדושה וכן מ"ש בעשו צריך לאקזא דמא מדרועא שמהאל

שמאלא בנבורא כוונת ד שהוא ש אזכרות כוונת ה שהוא ה דוד נט מן לשון המ זכו ר"ל הוא ממש רהשיג בזה שא הקייפות ממדרגה נושא מ יבא ככה נפשי כי מעם נטבע בא להבין כשהוא במדרגה כי יתא בא

לקושי יקרים

שמאלא לפי שהוא ביצחק מרת גבורה אך עשו היה דבוק בגבורא בישא שהוא רצוה וצריך לאקוא דמא כנ"ל נבי ישמעאל וד"ל.

כוונת התפילין לשון שפל וחיבור ה' שהיא חכמה לה' שהיא המלכות וכוונת שהוא עובדא היה כלול כ"א מעשרה שהוא שפל לנזן וכוונת התפילין אה"ה שיש בו כ"א אזכרות יהו"ה שיש בהן ד' פרשיות ואדנ"י שהיא העור שהיא המלכות.

כוונת התפילה ג"כ לחבר היוד שהוא חכמה לה' שהוא המלכות שהוא הדבור ע"י הקול שהיא הו"ה וע"י המחשבה שלו שהיא הבינה שלו והוא סוד אה"ה הו"ה אדנ"י ולמה נקרא שמה תפלה שמחבר צורה ליוצרה.

דוד נקרא המלכות שהוא עש"י ויש עשיה דעשיה היינו מלכות המלכות שהם ב' דלתין שהוא ד"ד וע"י ו' שהוא לשון המשכה מן דף לרף הלוך ילך ובכה נושא משך הזרע וכו' ר"ל אם ההולך ממדרגה למדרגה ועוד הפך להשיג יותר הוא ממש כמו שא"ס אין לו סוף כך זה האדם יש בו המדה להשיג הזרע המשפיע מא"ס אבל זה האיש האומר יש לי די בזה שאני יכול ללמוד זה אינו משיג רק קש ותבן שהם הקליפות וזה פ"י הפ' הלוך ילך ובכה ר"ל שרוצה לילך ממדרגה למדרגה וכל מה שהוא משיג כבר אינו שוה לו וזה נושא משך הזרע מא"ס המשפיע אליו אך מי שאומר בא יבא כבר לכל המעלות והוא תמיד לאמור שלום עלי נפשי כי למדתי תורה הרבה וא"צ יוור זה נושא אלומתי דהיינו הקש והתבן.

מעם

למדת אהבה ויראה מפני שאם לא היה לאדם כ"א אהבת הש"י היה האדם רגיל תמיד עם הש"י וגם היה נטבע באד"ה אהבה ונעשה לו טבע אך מכת היראה שעמה הוא ירא לגשת וד"ל.

להבין מהו קטנות ומהו גדלות ד"מ כשאדם יושב ולומד תורה שלא בהבנה או היא בקטנות שאין שכלו שלם אבל כשהוא לומד בהבנה ובהתלהבו' הוא במדרגות גדלות שמקושר במדרגות העליונים וכן בתפלה ובכל מצוה שעושה האדם יש קטנות וגדלות.

והשוב כשיושב ללמוד או אפילו בדברי חולין או יחשוב באיזה ענין הוא מדבר אם באהבה או ביראה או רחמנות או כן בניצוח או בהוריה או בהתקשרות או באיזה מטשלה ויתקשר א"ע במדה היא.

בתורה לשמה פירוש לשם ה' וזכה לרברים הרבה פירוש ממילא נתרבה אליו הדבור בחכמת התורה.

המהות כשאדם מדבר דבור טוב והדבור הוא החיות של האדם והחיות שהם כלמנו ית' או הדבור סלקא לעילא ומתעורר הדבור העליון שהוא הו"ה ומשיע עליו יותר חיות מלמעלה אבל כשהוא מדבר דבר רע לגביהו ברור הדבר להיות נפסק ממנו כל החיות לגמרי ג"כ מה לגבי השאנו אומרים בל"א (ער האט אויש גירעט) יש לתמוה מה מדרגות שש' בתורה והנה טוב מאוד כמה פעמים במעשה בראשית העולמות ובמשנה תורה כ' ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע מהיכן בא הרע אבל אין הפי' כמו שאנו ישמעאל אומרים רע ממש אלא הרע הוא ג"כ לעשה טוב אבל כשחוטאים והאבהו' או נעשה רע ממש למשל המכבד שמכבדן בו הבית באהבה ושעשוי לקנות הבית הוא טוב קצת אבל הוא במדרגה תחתונה זו הווע"כ טוב הוא וכשצריך להכות בו התינוק כשהוא חוטא או מדרועא המכבד נעשה רע גמור ומכים בו את התינוק מקושש לש"ש היינו מתבנין פירוש כמ"ש בזהר מענין זה דהיינו לבי' מדות מ"ל ות"ת הנקרא שם שמים ועיין בזהר :

שם ס"ג בחפוך אהוון ג"ס ששם זה הוא בגדלות המחשבה קדושה שכאדם אינה נסגם בבא מחשבה וזה כי תיכף בבא מ"ז הולך ונסתלק מהשבה קדושה אבל הדבור ודאי נסגם במ"ז כי כאשר הדבור הוא והמחשבה בענין א' אורבא נעשה יחוד גדול אבל כשמדבר במח"ז מספיד היחוד וזכיראתך עברתיך פירוש שתהיה הירא' לאדם מהש"י תמיד כמו בשעה שבאה לו ח"ו איזה צרה או יש לו יראה גדולה כן תהיה לו היראד תמיד וכן הפי' להפוך היראה בשעת צרה ח"ו לא יהיה רק יראה שראוי לאדם תמיד מהש"י ב"ה וב"ש.

זה כלל גדול בכל מה שיש בעולם יש ניצוצות קדוש' אין דבר ריק מהניצוצין אפילו עצים ואבנים אפ"כ בכל המעשוי' שאדם עושה אפילו עבירה שאדם עושה יש בו ניצוצות מהעבירה ומה הוא הניצוצות מהעבירה היא התשובה בשעה שעושה תשובה על העבירה מעלה הניצוצות שהיה בה לעולם העליון וז"ש נושא עון פירוש נושא העון למעלה והוא גדול עוני מנושא פירוש להרימו להעלותו לעולם העליון.

מעם למה בעת הבוקר נוסף שינה על האדם יותר מכל הלילה אף אם היה יעורר כר הלילה מפני שהוא בעת הזאת בסוד הדורשטא כי עתה מוכן הוא למוחין העליונים יותר מכלילה כמו בז"א ועיין בק"ש דקרבות במ"ה והוא סוד אידי דטרוד למפ"ש מוחין דלילה לא בלע מוחין דיום :

מעם למה אנו אומרים הודו בין קרבות וכן פסקי דומרא ואין א"א בתוך פסקי דומרא כי ידעו שהקרבתו הוא עשיה ופסקי דומרא הוא יצירה ויצר אור בריאה והוא סוד אופנים וחיות וש"פ"ס וסוד שמותיהם הוא בעשיה הם נקרא אופנים לשון נגלל שהמלאכים אשר שם חושקים וגוללים להתקשר למעלה וגם הם בסוד נפש לשון יתרון והוספה שחושקים להוסיף להם יתרון שפע וחיות והמלאכים דיצירה הם יותר עליונים ובא להם החיות יותר מלמעלה ולכן נקראו חיות חסר והמלאכים דבריאה הם יותר עליונים ומתלהבים יותר להתקשר לעילא ולכן נקרא שרפ"ס ואדם הוא עולם קמנשקם בבוקר ממטתו הוא בלא יראה כלל ובקרבתו הוא מתדכי כדאי' בזהר והוא בסוד עש"י והוא אופן שהוא חושק להתקשר ולהתנגלל עצמו להש"י ובמה בפסקי דומרא שישוב בפסקי אלו התלהבו יותר מקרבות אך קו"ם בואו להתלהבו גדול מתחיל בתחכה בלא התלהבות כ"כ ולכן נתקנו הוד' תחלה שהוא רק פסקים מלוקטים ואינם פסקי דומרה ממש בכדי שכשיגיע לפסקי דומרה יהא בתלהבות גדול ואז בא לו חיות יותר כי התלהבות הוא חיות וכיוצא יבא לו עוד יותר התלהבות ויבוא למדרגת השרפ"ס : הלואי שיהא מירא שמים עליוכם כמורא כ"ו הלואי הוא לשון חיבור ודמיון דבני לדבר כלומר תדמה מורא שמים למורא כ"ו למשל כשישן ובא רבו והקיץ אותו בידו מיד הוא נרתע ונודעוץ כן יהיה הדביקות להש"י וישגיה על הכל על כל אשר יראה וישמע לפניו ומכ"ש כשהש"י מקיצו משנתו שהוא כחצות הלילה כידוע.

חכמות

בחזן תרונה פירוש אם חכמתו חשובה כשהוא עוסק בחכמתו בחזן דהיינו בקליפות שמעלה משם ניצוצות חכמה זו תרונה או והיה אם שכוח תשכח פ"י שכל מה שנעולם הוא בהשגחתו ית' ומכורם בא היראה לאדם ר"ל שיוכור בהש"י מחמת כל דבר ודבר נמצא שגם השכחה כא מהש"י לאדם כי אין שום דבר מבלעדו ית"ש וצריך שמהשכחה ג"כ יבוא יראה לאדם אך הגורם שישכח גם השכחה זה הוא מדרגה פחותה מאוד וזהו והיה אם שכח תשכח :

האמונה לאדם הוא בגו"ה והוא סיד שהוזהר קורא לנ"ה תרין סמני קשוט גם מעם החוד כשמאל והלא הודאה דבר

דבר גדול ונצה שהוא נוצח בימין והמברא היה להיפך אך
התרוץ אדרכא בשביל שהוא נוצח והאדם עובר השיי אף
בניצוח ר"ל שמחשך הניצוי ונובר עליו הוא העבודה יותר
מההוראה ולכך הוא בימין: המדבר בלא מחשבה היא כמו מין
כי המחשבה אצל האדם היא שיעור קומה שלמה והראיה
כשאדם מחשב בדבר אחי בעת הויגו מוליד כן תמורה וכן
כשאין מחשיב כלום מעין הויגו אינו יכול לזווג והמחשבת
היא החכמה והדבור הוא ההולדה כי גם במחשבה יש אותיות
כי מחשב באותיות וכשאדם אינו מחשב במה שהוא מדבר
אזי הוא כמוציא ז"ל שהדיבור הוא החיות שלו :

הנונה של הלימוד הוא זה כשלומד למשל מיטרא אמר
רבא יחשוב שרבא בעצמו עומד לנגדו והוא אומר
דבר זה ואז כשיתנגח כן ימשוך על עצמו החיות מהדבור שהם
האותיות ואח"כ כשאומר הדין שאמר רבא אז הוא ממשיך
אליו החיות מהבינה שהוא אומר הדין בשכלו ובהכנתו לכך
יתקשר עצמו וימשיך אליו החיות וגם שפתותיו דובכות בקבר
וגם מביא נאולה לעולם שהיא הגוף שלו שנקרא עולם קטן
והנאולה הוא החיות :

סוד כי חפץ חסד הוא האמור במדות דא"א ובו"א נאמר ורב
חסד ובמ"א אחר נקרא ז"א חסד סתם כמ"ש חסד
לאברהם משל ע"ז אדם שהיא מכניס אורה והוא הנקרא בעל
חסד דהיינו כשרואה האורה מכניסו לתוך ביתו ועושה עמו
חסד אבל אין לו התלהבות וחשקות תמיד להכניס אורחים
ולעשות עמהם חסד ולתזוז אה"ו אלא אם נודמן לו אורה עושה
עמו חסד ויש שאינו נמסק מרצונו הוה שהוא חושק תמיד
לעשות חסד עם ב"א ומחזיר תמיד אחרים כמו אברהם אבינו
ע"ה שהוא מצטער מאוד כשהיה לו אורחים לעשות עמהם
חסד המרה הזו באריך ישקרא רצין שרצונו תמיד לעשות
עמהם חסד לכן כתיב במדותיו כי חפץ חסד הוא ורצונו תמיד
לעשות חסד ובו"א הוא מרה סתם שאין לו רצון זה כמו בא"א
אך כשעה שא"א מאיר בו"א נקרא אז ז"א ורב חסד שאז קיבל
מ"א חסדים הרבה :

יש בתורה מעמים ותנין ואותיות פי' דר"ע היה דורש על
קוץ וקוץ תילי תילין של הלכות משל למלך שצויה
לבנות לו ביתו ומסתמא עלה זה במחשבה ומסתמא ה"י לו
ג"כ מעט ע"ז נמצא המחשבה יש לו מעט ע"ז ומן המחשבה בא
לדבור וצוה לעבדות לו בית נמצא כששואלים לעבדיו
למה אתם בונים אין להם מעט ע"ז אלא דבור של המלך חסד
וכתב על הקונטרס מיטנו אש דת למו משל לרופא המקיז
דם אעים שעשה לו רעה לפי שעה אך אח"כ יבוא לו מוכה
ואיתא בנ"י יזכור לו זים המיתה אעים שהוא יראה רעה מ"ס
אח"כ יבוא לו מוכה מזה כי בשביל זה שזכור לו המיתה
ישנו אל הבירא ית' ויזכה אח"כ למדת האהבה וליראה בושת
שהאהבה מקבלת ממנו ע"ד שהוהב משיבה מן הכסף דהוהב
הוא לשון יראה כי שרשה מנכורות ע"ד מצפון והב יאתה
כמשל א' ברה מן המלך ומנשו בו גולנין ומתוך יראתן חור
אל המלך אעים שגראה בעיניו שהגולנין הם רעה מ"ס בא לו
מוכה שהור אל המלך פירוש מחמת אש נתמשמו נכורות) חסד
איה ענין : כל שמעשו מרובין שיש לו הרבה מעשים מחמת
חכמתו ר"ל בשביל שהוא חכם ועשה ע"ם דברים נשמיים
לכבודו ית' חכמתו מתקיימת ר"ל מתקיימת עולמית שנתוסף
להקב"ה וכל שחכמתו וכו' שאין בחכמה זו רק שהוא לומד
בסתם אחרי שהוא מבין מה שהוא לומד אם הוא בלא דויר
אינו כלום :

אין כאלהינו הוא בעולם העשיה שהוא כמו ספר שבוודאי
א"א לטעות מי כאלהינו הוא ביצירה שאפשר ליללה

לטעות שם כמו אחר שראה מ"ס וכואך אני אינו מועה בי מי
כאלהינו נודה לאלהינו הוא בכריאה ששם א"א לטעות ממני
שקרובה לאצילות ובאצילות אומר לנוכה אתה הוא אלהינו ;
ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך כי יש באדם ג'
ימים בשנים שרו שני נערות שהולך אחר תאוות
ושנים אמצעות אין בהם כ"כ תאוות עוה"ז ושני הזקנה אין לו
תאוות כולל ושעם לזה לפי שני שותפין באדם אב ואם והקב"ה
ודבר זה הוא חסיד שהאיש יש לו תאוות אשה לפי שיש בו
חלק אב שהוא נוק' ואשה יש לה תאוות איש לפי שיש לה
חלק אב שהוא דבר וזהו ס"י חפ' ובחטא יתמני אמי ס"י החלק
של אמי שיש כי הביאני לידי מעשה זו ונחזור לענין ראשון
לפי שיש באדם ג' שותפין לכן בשני נערות יש לו לאדם
תאוות רבות מצד חלק האם שיש בו ובשנים אמצעות אין בו
תאוות כ"כ לפי שכבר כלה חלק האשכבו אבל עכ"ז יש לו תאוות
מצד חלק האב שבו אבל בימי הזקנה אין לו תאוות כלל לפי
שהוא חלק הקב"ה נמצא מה שאדם פירוש מתאוות ב"ש
הזקנה אין זה רבותא אבל אם אדם פרוש מתאוות בימי בחרות
בזמן שיש בו עדין חלק אב ואם זהו מעלה וזהו ס"י חפ' הראשון
בכורי אדמתך ר"ל בימי בחרות תביא בית ה' אלהיך לא תבשל
גדי גדי אותיות ניד בחלב אמו ר"ל ע"י חלק אב שבו פירוש
מתאוות ואף שאין המשך לדברים אלו שאכתוב עכ"ז אכתוב
ובלשון ששמעתי וזהו וגם בזה הוא סוד בשר בחלב כ"ל לפי
שהגיד אין בורק בשר וזהו ג"כ שבירת הלשון וברית המעורר
סוד א' לפי שבשניהם אין בהם רק בשר וזים מה שזכר כמה
פעמים לשון ברית בכשרים לפי שאין בבריות הג"ל רק בשר
אבל הסוד האמת המרומז בס' הג"ל אינו זוכר :

נרפס בספר לקוטי אמרים

כר שאסור יש כנגדו היתר והבן וזה הכלל שכל מעשה
יהיה לשיש וכל מה שיעשה וזהו שנאמר על שהמע
וידבר אל העצים ואל האבנים שעל כל מה שראה אמר על
כולם טעמים שמניעים על עבודתו ופשיטא שכל מה שבב"א
הכל צריך לעבודת השי' הן סהור הן טמא והכל הוא בעצם
שהנהגתו מלושב שם ד"ם האדם ואשתו הם גוף א' ובני כלום ולר
הם המקבלים נק' בניו נוי"ק כנגדם אף שהאשה הוא נוק' עניים הן
אבל בערכם שהם המקבלים הבנים נק' נוק' ונגד הבנים האדם
הבית היא הנוקב' והוא שאמרו ר"ל ביתו זו אשתו ונגד הבית כל
כלי תשמישי וכל הדברים שבבית הן קטן או גדול נק' נוקב' ונחורא
וזהו צריך הכחנה גדולה שכל מה שרואה בבית זכרון עצמו
משונים ומה ששכיחים הכר היא בעצמו דהיינו שצריך להנהיג על הגוף
ומזה יודע לו כל הצריך לענינו ולעבודתו ובהכל מלוכב אין בהם
השגחתו ית' וד"ל והוה לא בנכורת הסוס חפץ הוא רכסות חיות
למדרינות תחתונות שהסוס טפילה לרוכב והמדרינה תחתונת
הם טפלים דהיינו כשבא לו פחד מאיוה דבר זה מעורר לכסוד האד
יראה כי באים לו האותיות מהשבירה ששייך ליראה ולא בשום
האיש ירצה ששוקיים הם מדרינות תחתונים לא מפני שיפה השיבה
מפני זה שולח לו הקב"ה רק רוצה ה' את יראיו המיחילים
לחסרו להעלות היראה שמיראה באה לו האהבה אבל הענין שותפין
אם ירצה האדם ככיון לבא לידי האהבה כדי להעלות לזה כתיב וכשאדם
אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ והוה שאריות נק' שני
המקשה עצמו לדעת יהא בנידוי דהיינו מרוחק מהשי' הוהר סיני
סוכר שהוא מקורב להשי' ובאמת הוא מרוחק מאוד וזהו
הדברים האלו נמשיל משל לאיש חיל שבא אל האדם לקרוא
אותו אל המלך והוא בכעס גדול ובפחד ומלושב בכנדי א"א
וסחר והאדם מתירא ממנו וכאמת הוא אינו כלום ואין לומר מתק
לאדם

איהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מכל זכו ודיקדק הרב מיר מו' מיכל למהן לא אמר הלומד מכל מלמד כלשון הבי' מכל מלמדי וכו' ותירץ שהתנא בא להוסיף כי לא תורה בלבד יש ללמוד ממלמדיו אלא אפי' שארי מדות והנהגות טובות דהיינו איזה הנהג' ישרה או מד' טוב' באדם אפי' מעיה או מרשע יתן בדעתו מנהג זה וילמדו ממנו וזהו איהו חכם הלומד מכל אדם איזה מדה טובה והנהגת ישרה בעבודת הכורא ית' רחמנא לבא בעי ר"ל לבא בעי רחמנא :

ענין היחוד הוא שלא להפריד השכל מן הדבורים שלא לערב רע בטיב וזה ועין הדעת מויר וזהו שפחה כי תירש וכענין מים עליונים ענין היוונים והיחוד דע שאין שם רע כלל ומה צריך לייחודינו אך י"ל פי' האב רואה היוק לבן הוא הולך בדאגה בלא דעת היינו שאינו מתכשר לתענוג ורוק והדברים ברורים למבין :

מפני שיבה תקום והדרת פני זקן איתא שצריך שיהי הקומה קודם הזקנה דהיינו שיראה שלא יאבד אף יום אחד תו דעולם שנה ונפשן מקושרים וכו' וכשיש פנס חיו בשנה ואינה שלימה חיו נפנס עולה ונפש וזהו תלת עלמין הנזכרות וזהו מפני שיבה תקום שיהיה לך תקומה שרא יפול חיו רק יעלה תמיד למדריגה וזהו פי' זקן כמו לפני זקן וזהו ראשית בכורי אדמתך תביא בית פי' לא תבשל גדי אותיות גיד בחלב אמו כלומר אפי' תאוות תשמיש יהיה לש"ש דהתאוה שבזכר סכה הנקבה שיש בזכר דהכל בזיון נאצלו ואף הזכר כלול כלול מזוין וזהו לא תבשל גדי בחלב אמו רק יהא לעולם כוונתו לתענוג של מצוה וזהו תקום גימט' תקמו עיין בכוונת ודיק :

ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וי"ל אם הוא משלם כמעשהו מהו החסד כמ"ש בנפרא וי"ל ע"פ מ"ש התנא אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"פ לקבל פרס אלא הו כעבדים המשמשין הרב ע"פ שלא לקבל פרס והוא ע"פ משל לעבד אצל הארון ואם העבד עומד את אדונו כראוי משלם לו שכרו משלם אבל זאת לא יעלה על שום עבד שאף אם יעבוד הארון עצמו עבודת העבד שישלם לו שכר לעבדו בשביל זה וזהו כאלו הוא משמש את הרב כלומר העבד המשמש עם הרב שיעבוד עבודת עצמו ועוד שישלם לו שכר עבור זה וזהו סתיות גדול ועכ"פ אם העבד עושה כן ומשמש עם הרב שיעבוד יהיה עכ"פ ע"פ שלא לקבל פרס ודי לו שאינו עובד את הרב בעצמו והנה ידוע שהאדם מעורב מויר ולבד זה כי הגוף הוא מספר דמסאבי חולקא דיצה"ר כמשי"ה ובחטא יחמתני אמי והנשמה הוא חלק אלהי ממעל והנה חלק הטוב והגשמה היא העובד עבודת השם וזהו המשמש את הרב כי החלק ארוה בעצמי הוא עובד לאלוה והעבד המשמש את הרב שיעבוד עבודה המוטל על העבד ואע"פ שזה נקרא עבודה גרוע שאין העבד עובד כלום עכ"פ לא תהיה זאת במחשבתו ודעתו לקבל שכר ע"ז אבל הקב"ה ברחמי ובחסדיו הוא משלם שכר לעבדיו אע"פ שאינם עובדים אותו רק מאתו ית' הוא עבודתו וזהו ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו אע"פ שאין האיש עושה כלום מעצמו אע"פ כי אתה משלם כמעשהו כמו שהיה העבד עושה בעצמו וזהו חסד וד"ל

או יובן עפ"י משרז"ל אשרי האיש אשרי אדם שהוא מתגבר על יצרו כשהוא איש והנה אמרו רז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו נמצא שכל התגברות האדם על היצירה"ר הוא בעזרתו ית' ויש ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש ר"ל לזה האדם המתגבר על היצור הרע שהגבור הוא נקרא איש כנודע ואתה תשלם לאיש כמעשהו כאלו היה מתגבר בעצמו בלי עזרתך וזהו חסד גדול :

בנפרא

לאדם ליירא ממנו כלל רק מפני שיראת המלך מלוכב בו שבגדו סמן שחותם המלכות בו אבל מעצמו אינו כל ס ואם האדם הוא חכם אינו חש דבר עמי ואינו מתירא ממנו ומפחדו ואימתו רק תיכף הוא מסהר לילך אל המלך עצמו או לפעמים בא איש מהמלך בתנועת אהבה ומי שהוא טפס הוא מתענג ומשתעשע עם השליח מחמת ששומע ממנו דברי אהבה אבל מי שהוא חכם יודע שהעיקר הוא רצון המלך ואומר מה לי לדבר ולהתענג עם השליח הלא אך לעיקר ושורש התענוג והאהבה והולך אל המלך ואינו משגיח על השליח כך כל הדברי שבאים לו הן אהבה הן יראה ילך אל המלך הוא מטיה הקב"ה ויעלה הכל למעלה הן אם באה לו איזה יראה היצונית או היוק ה"ו או נזרמנה לו איזה שמחה ותענוג הכל יעלה למעלה למלך עליון ולא יעשה כמו השופה שהוא מתענג ומשתעשע ואוכל ושותה עם השליח השלוח לו מן המלך ומחמת זה הסיה דעתו ושכח ששלח המלך לקרוא לו ואף אם בא יבא לפני המלך יחר אף המלך מאוד ושמתו נהפכה לתונה ולא כן החכם אשר עינו בראשו לאמור מה להרבות הדברים עם השליח טוב לי לילך להמלך לעשות רצונו לכן צריך האדם להתיישב מאוד בעבודת השי' על כל דבר ודבר ואם נמשך לומר האידן יכל האדם להעלות במחשבתו כל דבר להיות ממותק בשרשו אך כי תביט תמים תהיה עם ה' אלהיך והתיו גדול דלכאורה התיו רחוק מהא : עיין בליקוטי אמרים הלואי אותי עזבו ואת תורתו שמרו : נ"ל דרך הלצה ע"ד נבא אפומא דמחלתא רחמנא קרי' ועוד נ"ל דהכלל הוא דתכלית הידיעה היה שלא נדענו ויאמר האדם מה לי לחקור כבוד השי' ואח"כ שלא לידע הלא בתחלה ג"כ אינו יודע ולזה אמר הלואי אותי עזבו אחר שתורתי שמרו כלומר אחר שחקרו כבודי ית' וילמדו תורה ואח"כ אותי עזבו לומר שלא יכול להגיע לידע אותי כמשל הספינה :

להגיד בנזק וכו' פי' כשאדם בבהירות ר"ל בדביקות חסדך ואמונתך בלילות פי' כשאדם לפעמים נופל ממדרגה אמר ע"י הידועה : וכוונתו שבוקר ויום שנאמר בפ' הוא לשון בהירות שבבוקר וערב ולילה לשון עכירות; ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרי' א בעצם ר"ל הקב"ה מקושר עם זה האדם שעושה א"ע למה ר"ל ללא ויבני כלום ורא עוד אלא אפי' בחשוכא כלומר אפי' כשהוא בין ווא נוק עניים הנקי חשוכים הוא משפיל א"ע נגדם מגדול ענוה עם הנביא זה האדם הקב"ה מקושר וא"ת שאפשר שאדם זה באמת הוא נמי הבית כל שפל הערך כמו הם וא"כ טאי רבותיה בענותותו לזה אמר נוקמי ונהורא עמיה שריה ר"ל שהיא אדם גדול מאוד ואע"פ משפיל עצמו מעם למה כשאדם מדבר דברים בטלים אינו מכבד בזה להנהיג על הגוף כי מדברים בטלים אינו בא להנוף שום חיות בהם כי מלוכב אין בהם עצמם שום חיות אבל כשעוסק בתורה בדו"ר אז בא חוה חיות גדול אל הגוף ונעשה הגוף מזה כבוד משה שהיה בתחל' תחתונתו כי תחלה היה נחטר סתיות זה וזה החיות מכבד על הגוף ועוד ר"ל כמו האדם אחר אכילה גופו כבד עליו מפני שחיות בא לגוף א בשו :

שיפה השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כנתחילה ר"ל שופטינו המיילתי הוא היצה"ר והיצ"ט כמאמר רז"ל צדיקים יצ"ט כל העני שופטין ורשעים יצה"ר שופטין והם כי המלאכים המלוים לאדם לזה כתיב כשאדם מטיב מעשיו מלאך הרע עונה אמן בע"כ כידוע ואז שאריו ינקי שניהם הם השופטים אותו ומנהיגים אותו וכן היה במעמד שי' הוהר סיני ואז פסקה זוהמתן והיו שני השופטים שניהם כא' טובים ואנו מתפללים עתה השיבה שופטינו כבראשונה :

אהבה דוהקת הבשר ר"ל אהבת השם דוהקת ומזככת את הבשר שהוא הגוף : עוד י"ל שאהבה דוהקת ואין לממתקת את הבשר שהוא דין כי הבשר בא מסיטרא דרינא כידוע :

לקוטי יקרים

בנמרא אמר הקב"ה לזו עלי ואני פורע וק' המה המדה הוא כך ולמה לא יומין השי' דעני שיהי' לו על סעודת שבת ולא יצטרך ללות וי"ל ע"פ הלצה כי ידוע שאין הברכה שורה אלא על איזה דבר אף שהוא מועט מתברך כמו אסוך שמן דאלישע אבל אין הברכ' שורה על דבר ריקן אלא שיעש' הקב"ה גם מפורס' יש טאין וזנה אין הכי' רוצים להנות ממעש' ניסים כמו שמצינו כמה תנאים ואמוראים וזהו שאמר לזו עלי כי זה מדבר בעני שביתו ריקן אין כל בבית אפילו דבר מועט שתשר' עליו הברכ' בכדי שלא יהי' הנם מפורסם ויברכ' כ"כ ואם ירצה הקב"ה לעשות לו גם מפורסם אפשר שלא ירצה להנלוזה אמר רזו עלי ואני פורע כו' כדאית' בגמ' הנודר הנא' מחבירו פורע את חובו א"כ מצינו בפריעת חוב אינו הנא' א"כ לא יחוש העני וילוח ויענג את השבת ואף שהקב"ה יפרע את חובו אין זה מיקרי הנאה ממעשה ניסים בגלל ואע"פ דגם' מוקי לה באותו חוב שאין המלוה תובע את הלוח שואם ירצה לא ישלם למלוה כדא"י שם גם הכא המלוה לעני כזה מסתמא ג"כ מלוה לו ע"מ שלא לתובעו :

בנמרא

זה הכלל שאינו מחויב בדבר אינו מוליא את הרבני ידי חובתן מ"ש הלשון שאינו מחויב ולא אתר מי שאינו מחייב בדבר או הליל בקיפא ובריפא אינו מוליא את הרבנים ידו מוכתן וי"ל ע"פ מ"ש שידוע כי כאשר הרשע מרבה לתפוח הוא גורם צעונוטיו שיבא - לידו לדיק הרהור מעצמו וענין אותו עבירה שעבר הרשע וגם זה ידוע שאין דין מתחמק אלא בשרשו וממנו זה יכול הלדיק לגרום לעלות גם נפש הרשע מן המעט כי הלדיק כשנא לודי הרהור עבירה חיבך מתחרט וחוזר בתשובה ומעלה ומזכר את הטוב מתוך הרע וגם את הרע מתחמק בהעלותו אל טורטו וז"ל כל שאינו מחויב בדבר ר"ל כל שלא נתחייב בדבר עבירה דהיינו שלא באס לו הרהור עבירה זו שעשה הרשע אינו יכול להוליא את הרבנים ידי חובתן דהיינו הרשעים מפני שלא באס לו הרהור אינו יודע וענין איזה עבירה עבר הרשע שיהא יכול למחוק ולהוליא את הרשע מחובתו אבל מי שמחויב בדבר כלומר שנתחייב בדבר עם הרשע שגורם לו הרהור ככ"ל יכול להוליא ולכך אשר שמחויב ולא אמרו שחייב כי לא מתמחו בא לו הרהור כ"ל ע"י הרשע אבל גבי הרשעים אמרו ידי חובתן שהם חייבים בנפשותם ולא אחרים מחייבים אותם או ג"ל מי שאינו מחויב בדבר מ"י שנתחייב האדם בגלגול ראשון ובא בגלגול שני כדי לתקן את המעוות וכמ"ש כמה תנאים ואמוראים יודעים תליזה הגלגול הוא בא וליזה הדבר הוא לדיק לתקן כמ"ש תיתי לי דקיימתי מליה זיליג וז"ל מתי לי דקיימתי דלא עסקינא ד"א בלא תורה ותפילין וכיוצא בזה והנה הלדיק יודע על איזה עבירה נתגלגל ויודע שנתגלגל הכלשון היה טוטא וממט' את הרבנים והנה הוא לדיק לתקן את הדבר ולזכות את הרבנים ולהוכיחם להסוירים למוטב שיסובו בהשונה שלימה וז"ש כל מי שאינו מחויב בדבר כבר כלומר בגלגול ראשון או שהוא באמת נתגלגל ה"ל רק שאינו יודע פרט המטא שנתגלגל עליו ואינו יודע שהוא לזכות ולתקן את הרבנים זה אינו מוליא את הרבנים י"ח פלוני אינו יודע שיעל מקומו שהיא כולה לתקן לזכו' את הרבנים כי פטר שנתגלגל בשביל ד"א אבל מי שידוע בשביל איז' מטא הוא נתגלגל ודע שהוא מחויב בדבר זה ועכבר הוא יכול להוליא את הרבנים מחובתן ככ"ל :

הבנים

יולאין בקשרי' ובני תלכים בזוגין וכל אדם אלא שדברו חכמים בסווס ונ"ל דרך רמז ע"פ מ"ש דז"ל הרבה עמי כרסני' ולא עלתה בידם והרבה עשו כרבי ישועאל כו' והנה הלדיקים אשר תורחם אונתנסם והוא מוכרח למלוה טרף לבניו ומוכרח לבטל מלימודו ולחזור בשווקים ובכסותו' הנה מה שפסע הלדיק טרם לחלו לטוק הוא מתפלל ומתחנן לפניו יתני' ומתברר נשמתו במתקנה קדושה בכדי שלא ילכד בילדותו הילטי' בלאשו

והנה ידוע שמי שיש לו כשמה' שהיא מהנינה נקרא בן ויש אדם של זכא אלא לחלק נפש בלבד שיהי' מרת המל' וזה נק' בן מלך וזה אפשר הרמז במתנה הבנים דהיינו אותן שיש להם כשמה יכול ללמד בקשרים ר"ל שיקשר נשמתו בשרשו הקקרא מתקנה מידו ויכול ללמד משל למי שרונה לידו לבזר עמוק מאוד עקשר ח"ו מלמעלה כי מתירא שלא יכול לחזור ולעלות מעבור לכן מקשר ח"ו מלמעלה כחצל חרוך ודרך החצל יכול לחזור ולעלות אבל מי שסור רק מצני תלכים דהיינו שאין לו רק נפש או אפי' רוח אך עדין אין לו חלק נשמה לא יסמוך על קיסור מתקנתו מפני שלא יסמוך עדיין מערכות מתקנה וילי' לא יהיה הקשר אע"פ שאלו קול ועצמי צדקתי חבור ע"כ זה לדיק ללא' בזנים שהם המשמיעי' קול ועצמי צדקתי חורה שהם מעדרגת שרשו כידוע וחגי' עליו שלא ילכד ח"ו וכל אדם מ"י זה קאי על הקיפא וכל אדם לא יסמוך ע"י קיסור מתקנתו כי חולי עדיין לא השיג למדרגת נשמה אלא מה שדברו חכמים בסווס יולאים בקשרים לא דברו אלא בסווס ר"ל בכוונה להם שהיו חכמים והסינו למדרגת חכמה שהיא נשמה לכשמה ויכתיב שהיה להם נשמה אבל כל אדם לא יסמוך ע"י אלא יני

צ"ח

אם בני ישראל פירש' אין לו אלא זכרון מיד ולדורות אחרים צ"ח לדיק חכ' לזרז במקום שיש חסרון כיס כו' וזהו א"כ הוא כפשוטו עשו הזכרון להקריב צ' מעידין ומה חסרון כיס הוא זה לכל ישראל להקריב צ' מעידין בכל יום אלא המוסקת הרבה יותר מעידין והיה לומר לו עם וזכרון ועוד מהו מעידין ולדורות והלא מעידין עמדין ליבטל בחורבן הבית י"ל על שאלו כל העוסק בחוכה כאלו הקריב כל הקרבנות שכל' זאת מותר העולה ואפשר לומר ע"פ רמז כל הפרשה זו לו את בני ישראל שאלו תורת העולה פי' זכרון מיד ולדורות שהתורה לא תיבטל לעולם כי לא תשכח מפני זכרון לכן זכרון שיעסקו בתורה שהיא העולה למעלה מכל הקרבנות וקאמר והיה מפרש על איזה תורה זכרון ואמר היא העולה על מוקדה שהיא בהתלהבו' ובהתדבקות הנורה י"ל ולא שיהי' מ"ו מן השפה ולחון כי כל עולה ועולה דלא נקט' בדור' לא פרחא לעילא ואינה קרויה עולה ומ"ש על המונחם את האדם הנו' מונח כמו שאלו' יוליא את האדם עבר מן האדמה והסוכן נבדל מנקטו כפרתו מן מונח אדמה ואמר כל הלינה ר"ל כל ימי האדם נעוה' וזוהי' הדומה ללינה עד הנוקר יהיה א"כ את המורה נקרא את חוקר צו בהתלהבו' גדול ובדבקות הנורה י"ל ובסוף הפרשה א"כ מעיד כו' לא תכנה אפי' רגע א"י רק יקיי' והגית צו יומם וליילה וזה באמת לדיק זכרון גדול ומיד ולדורות כי לא תשכח ככ"ל וע"י אר"ש ציור לדיק חכ' לזרז כו' כי רשמי' לעצמי' שאמר אם יעסקו האדם צדע בשעת הזכר' מורה אימתי נעשים אלא יעסקו בחוכה כו' וזה ודאי חסרון גדול שיבטל מכל מלאכת העוה"ז ויהיה תורתו אונתנו :

חכ"ל

החאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה :

פ"י כי יש ב' מדרגות א' שמחשבת תמיד כולה למעלה אפי' בדברים החתונים ומובדל מן החומר של התחתונים מדרגה ב' אינו מובדל מן החומר כ"כ וז"ס משה משה לא פסיק מעמא בנויה יעקב יעקב פסיק מעמא כי יש משה לעילא משה לתתא יעקב לעילא יעקב לתתא לפ"י במשה לא פסיק מעמא כי כלו א' הן למעלה הן למטה היה א' שכלו היה למעלה והיה מובדל מ' החומר ואעפ"כ היה מחויב עצמו במד' ענוה אפילו בדברים עליונים מכל האדם אשר ע"פ האדמה האדם היא המחשבה אשר כולה ע"פ האדמה ר"ל אפילו מן אותו אדם שכלו למטה היה משה חושב אפי' יותר שכל ממנו :

דע

כי כל תיבה הוא קומה שלמה וצריך להיות כל כחו בה כ"א לא תהיה כמו מחוסר אבר . זהו חסד גדול מהש"י שהאדם חי אחר התפלה שלפי דרך הטבע היה לו למות מחמת שמסיר כחו כי נותן בתפלה כל כחו מכת הכוונה הגדולה שהוא מכון . (ריב"ש) אמר אדם שהוא קורא בתורה והוא האורות של האותיות שבתורה אפי' שאין מבין המעשים כראוי כיון שהוא קורא באהבה גדולה ובהתלהבות אין הש"י מדקדק עמו אף שאין אומרים כראוי משל לתינוק שאביו אוהבו מאוד ומבקש דבר מאביו אפי' שהוא ממנם ואין אומר כראוי אביו נהנה מאוד לכן כשאדם אומר ד"ת באהבה הש"י אוהבו מאוד ואין מדקדק אחריו אם אומרים כראוי כמיש ר"ל ודגלו עלי אהבה א"ת ודגלו אלא ולגלוגו עלי אהבה . הכביה היא רעה מאוד שהאדם צריך לעבוד את ה' דוקא בשמחה רק אם הכבי' היא מחמת שמה' דביקיות הש"י או היא טובה מאוד . כשיעשה אדם מצות אנשים מלומדה המציה הוא יבישה רק צריך לעשות בלבי' וברעותא כל מצוה . צריך אדם ללמוד ולהרגיל אפי' שיתפלל אפילו זמירות בקול נמוך ויצעק בלחש ויאמר הרבר בין בזמירות ובין בלימוד בכל כחו כדכתיב כל עצמותי ונומר והצעקה שתהיה מחמת דביקיות תהי' בלחש . כל אדם יוכל לבוא למדרגה של מיעוה בהורככו ולא כמשה ממש אלא במדרגת משה כי משה עלה אל ה' למעלה באצילות אלא ר"ל למשל אם נשמתו מעשיה דעשיה ומסלי' דעשיה דעשיה שהיא מדרגה התחתונה יכול לזכות כתי' שיוכל לבוא למדרגת משה לאצילות דעשיה וכן אם נשמתו מעולם אחר :

לפעמי

אדם משמח עצמו שמיניש בעצמו שהוא משיג איזה מדרגה ויש להשפיל דעתו שיחשוב שאפשר שלא השיג רק לעשיה דעשיה או אפי' לאצילות דעשי' ויש כמה צדיקים השיגו לבריא' ולאצילות צריך לירד ממדרגה למדרגה בתפלתו שלא יפסיד כל כחו בתהלת התפלה רק יתחיל בתתון ובאמצע התפלה ידבוק בדביקות גדול או הוא יכול לומר אפי' במרוצה התיבות של התפלה אפי' שבתחילת התפלה אינו יכול להתפלל בדביקות כ"כ יאמר התיבות ככוונה ויהוק אפי' מעט מעט עד שהש"י יעזור לו להתפלל בדביקות גדול .

אינו יכול להתפלל כראוי אם אין לו אור מקף אותו מכל צדדיו ומכיבותי שירגיש אותו מקף שהוא מוסר מחשבותיו להבורא ית' שהוא ית' ישלח לו במחשבותיו מה שהוא צריך לעשות כמיש השולך על ה' יהבך והוא רוצה וחושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות מסתמא הוא צריך לאותו דבר והש"י שלח לו אותה המחשבה ריב"ש אמר כשהוא דבוק כבורא ית' ונופל לו מחשבה מאיזה דבר מסתמא הוא כך כמו שנופל במחשבתו זהו רוח הקודש מעט .

גם אמר מכת התורה שלמד היום ואח"כ באותו יום מודמן לו דבר לעשות ואינו יודע אם לעשות אם לא יוכל להבין מכת אותו הענין שלמד איך יעשה ובלבד שיהא תמיד דבוק בש"י או יזמין לו הש"י תמיד שיוע מכת התורה אבל אדם שהולך בקרי עם הש"י הילך עמו נ"כ באקראי וגם אינו מזמין לו מלבושים ואכילות שיש בהם ניצוצות השייכים לשורש נשמתו שיחנקם י כשרוצה להיות בהתבודד צריך להיות עוד עם חבר א' אבל אדם א' הוא בסכנה אלא יהיו בחדר א' וביא יתבודד עצמו עם הבורא ית' ולפעמים כשהוא דבוק יכול להתבודד עצמו אפילו בבית ב"א . פעמים שנופל אדם ממדרגתו מחמת עצמו שהש"י יודע שהוא צריך לכן ופעמים העולם גורמים שיפול אדם ממדרגתו והירודה היא צורך עלי' כדי לבוא למדרגה יותר כמיש והוא יתגנו עלמות וכ' וירד אברהם מצרימה וכ' ויעז אברהם מצרים אברהם הוא הנשמה ומצרים היא הקליפות . צריך לעשות מעשיו בהסתר שלפני ב"א יהא נראה שהיא אינו עושה חסידות רק קודם שיבא אל המדרגה גדולה צריך לעשות מעשיו בגלוי שאליכ אלא יעשה בגלוי כמו שעושים העולם רק ירצה בפנימיות להיות הסי' אשר שיהיה נמשך אחר העולם ומתוך לשמה יבא שלא לשמה . מתחלה כשרוצה להתפלל יהיה ביראה שהוא השער לכנס לפניו ית' ויאמר בלבו למי אני רוצה לדבק אפי' להבורא שברא כל העולמות ומהוה אותם ומקיים אותם ויתכונן בגדולתו וברוטמתו ואח"כ יכול להיות בעולמות העליונים פ' פעמים אין אדם עובד אלא בקמנות דהיינו שאין נכנס בעולמות עליונים כלל רק שמחשב שכלא כל הארץ כבודו והוא קרוב אצלו והיא באותה שעה כמו קטן שאין שכלו גדול רק מעט ומ"ס אף שהוא עובד בקמנות ע"כ בדביקות גדול .

התפלה

הוא זיווג עם השכינה וכמו שבתהלת הזוג יש נענוע כן צריך לנענע עצמו בתפלה בהתחלה ואח"כ יכול לעמוד כך בלא נענוע וזוהו דבוק לשכינה בדביקות גדול ומכת מה שמנענע עצמו יכול לבוא להתעוררות גדול שיהשוב למה אני מנענע אפי' כי מסתמא השכינה בודאי עומדת לפניו ומכת זה יבוא להתלהבות גדול . כשיחזק בקמנות בדביקות גדול עם השכינה ואח"כ ברנע א תיכף כשיהשוב בעולם העליון הוא בעולמות העליונים שמיש שהאדם מחשב שם הוא ואם לא היה בעולם העליון לא היה מחשב בו כלל .

קודם השיג ישכב באימה ובראה וירגיש וירעד מהבורא ית' ולא יבא לירי הטא כמיש רגזו . ואל תהטאו הדביקות הוא כשאומר תיבה א' הוא מאריך באותו תיבה הרבה שמחמת דביקות אינו רוצה לפרוד עצמו מהתיבה ולכן מאריך באותה התיבה מ' שהוא חכם אינו מבקש שאלות מאת המלך כמו שאחרים מבקשין שיתן להם המלך צרכי בקשתם רק החכם מבקש מהמלך שיאמר לעבדיו שיפתחו לו השערים ויכנס לדבר עם המלך דבר א' כי אומר בלבו שזה שזכה לדבר עם המלך הוא חשוב וטוב לפניו מכל טוב שבעולם וכיון שרואה המלך כך שהוא חשוב כ"כ בעיניו מכל התענוגים שבעולם אז גם המלך אוהבו מאוד והו' פירוש תפלה לעני כי יעמוק כלומר הוא מאהר ומעטף תפלתו ובקשתו שהם צרכיו הגם שהוא עני ונצרך מאוד עכ"ז הוא מעמיס ואינו אומר בקשתו בפרטות רק מבקש ומתחנן שיפתח לו כל שערי תפלה שישפוך שיתו לפניו ית' כי זה יותר טובה הוא לו מכל הטובות כי זהו באמת חידוש גדול שהאדם יחא יכול לדבק עצמו בש"י עצמו וכמה וכמה קליפות מפרידים בינו להש"י שאעפ"כ שמכח"כ מי"ס הוא מלוכב בכמה דברים ובדיבור היוצא מפי' יהיה סותר בל"המחיצות בית המבדילים

דקוטי יקרים

זה כופלת עליו נוסח ורועה לפאר השם ולגור את הילסה"ר בעצמו
 אז הוא טוב כי אדם לא נקרא עובד השם כ"א דחילו רמימא
 ויראה שפול עליו יראה ולא מה שהיא מעוכר עלמו ליראה כי
 זהו העלה מ"ן אבל היראה האמיתית כשפול עליו חיל ורעה
 ומתנת פחד אינו יודע היכן הוא והעומין כזכרו ויורדים דעשות
 ואלהים אבל כשאינו כך אפי"פ סכרסה לי שאוהב את הצורה בודאי
 אין כלום כי זה השער לה' יראה הוא השער להזהר ואם אינו
 בשער שהוא חיד אפטר לו להיות בזהה אכן מי שהוא כח"ל
 אינו אפי"פ ענד וכ"ס שאין הוא אפי"פ בעדרנה היא שפול עליו
 יראה ואין הוא יודי כלל ואינו עובד הש"י רק מלות אכסים מלומד'
 והיא מדמה בעצמו שהוא עובד את השם ועודו בשפחה
 ואין זו רק שמה והוללות פ"כ יסוב אל ה' בכל לבו ובכל
 נשמו :

איה גביר הכובץ את יגרו י"ל לשון איזה משמע שמדבר משני
 משני צ"ל ושאל איזה תהם גבור והל"ל מי נקרא גבור
 ועוד י"ל שאלשון הכי משמע איפכה סה"י אומר טוב ארך אפים
 מנבור משמע מי שהוא מאריך אף דהיינו הכובץ את יגרו משום
 יומת מנבור וי"ל דים צי מיני לדיקים א' שאין מניח הילסה"ר לקרב
 אליו וקודם צוואו אליו מרחיקו מעליו ויש לדיק שיינו לבוא אליו
 אך כובצה שלא להסיחו לעבירה למשל הילסה"ר וסיחו למתנה אומר
 ליה"ר אעסה כדצריך שאלך אחר מתנה אך אחר המתה של מזה
 והולך ויומד חורה במשק גדול ובמתנה גדולה וכן בכל דבר שמתים
 למתה רעה הוא לוקח אחרו העדה לעבירה הצורה אך מי הם יומת
 מסי"פ הצי יומת משוי' והוא ע"ד השכל למשל אדם שישן צמיו לשמו'
 הסמורה ולא היה הדלת סגור צבדים חזק ומצב צאמלע הילסה
 סגנן אחר בא ועוסה מחנולות לפחות הדלת וכאשר טעם זה היה
 ירא לנפשו והחמיל לנעוק בקול גדול לצ"ב סינאו שירא מהגנב
 וברח הגנב מתחת העקב ומעשה כזה אירע לאיש אחר ואחרו
 אחר כשטמע סגנן בא שמק כמו שאינו טומע וכסנא סגנן לחנות
 פנינים חפס אחרו ואסרו נמוסממים אבל לא היה רוני לנעוק כדי
 מירח סגנן כי אחר ברעמו לכשיצט סגנן שאל יבוא עיד צלילה
 זו או צלילה אחר וטמא אהיה נרים צביכה ולא אשמע ויעשה מה
 שלבו חפץ אך אעשה לו דבר שלא יוסף לגנוב עוד כי בודאי יסיל
 עליו פחד שלא יתפס אינו ויענש ביסורים קשים כנראשונה והנמשל
 מיוגן ואליו וכו' פי' איזה גביר כו' כלומר איזה מב' לדיקים סללו
 נקו גבור סכובס כו' ולא זה שאינו מניח הילסה"ר לקרב אללו כלל
 סכ"א טוב ארך אפים ר"ל זה מי שהוא מאריך אף דהיינו הילסה"ר
 נקרא אף שהינר תמיד אללו וסכ"ו הוא כובץ אחרו זהו טוב ומשנה
 יומת מהלדיק ה"י שאינו מניחו לקרב אללו כ"ל ומישל צדומו ר"ל
 מי שהוא מושל על הילסה"ר וכובץ אחרו הוא יומת משונע מלכוד עיר
 כי מי שהוא לוכד עיר בודאי מנרש את האנשים מחלה ואח"כ בא
 לעיר אבל זה אינו מנרש את הילסה"ר רק כובצו עיר כשאומר אדני
 טפתי חתמא השכינה מתלכטת בו ומדברת בו כל הדברי וכשי"ה לו
 האמנה שהשכינה מנדרת מפול עליו יראה וגם הקצ"ה מלולם א"ע
 וסורה אללו משל למלך שאבד סיהם שלו וחותם של מלך הוא הפסד
 גדול כי מי שימלא יוכל לחתום חותמו בשם המלך וגם ציון הוא
 מחותמו של מלך תונס בעפר והמלך עלטער סכאבד חותמו ושכי
 המלך מלטערים סכאבד חותם מלכיהם ובני המלך מלטערים סכאבד
 חותמו של אציהם והלכו כולם לתפס ומתנת גודל זריזותם עברו עלי'
 ולא מלאו והלך בן כפר א' ומלאו והבן כפר אינו יודע חשיבות החותם
 ועשה גרם הבן כפר שמה לכלם המלך שמה סכמלא חותמו וכן
 כולם יכן הבן כפר יש לו שמה כי מלא חותם המלך אפסי' שאינו
 יודע חשיבות עכ"ו יש לו שמה מאחר שהוא חותם של מלך
 והמנושל חסר :

רמנות כמו אז על בן שאינו אס יש לבן כל טוב הרבה
 מאור רק שנתמר לו דבר א' אפס קלתו מרחם עליו אציו

שלא יחסר לו כלום זה נקרא אהבה רבה אבל הרמנות ס"י למלך
 על בן כפר אי על מאר העני ים הוא נקי אהבת מולם מפני שהם
 חסרים מכל טוב לפיכך מרחם עליהם המלך משא"כ על בנו אפי"פ
 שיש לו טובה הרבה רק דבר קטן חסר לו יש למלך רמנות עליו
 ויש עוד רמנות ג' והיא רמנות המלך שיש לו לער מתנת בני והחילוק
 שיש בין רמנות הא' לבין רמנות הס"ל שהרמנות הזה הוא
 תמיד משא"כ הב' רמנות הראשונים חתום הם הבן קורא לאציו
 צמנו או אפי"פ הבן כפר קורא אחרו צמנו והעורר למלך כראוי לו
 מעורר בו רמנות כך כ"י לילס א"ע צדורה והנה מלבו רמנות
 החומדי שיש לו ית' על ישראל ומתנת הלער שלו תכס גודל אהבתם
 נוסף ע"ז מעוררי' ישראל רמנותו ית' בקראם בחורה ואפי"פ בן
 הספר ר"ל אפי"פ מי שאינו מצין פנימות הסורה רק קורא אותם
 צדור"ר כי כל הסורה שזוהיו של הקצ"ה וקוב"ה ואורייתא חד הוא
 וכמו שסקוראים לאדם צמנו מניח כל עסקיו ומנה לזה סקורא
 אחרו ומסי' על שאלתי ומתנת שהוא אסור צמנו כך כ"י ית' מלולם
 א"ע בחורה וכסקורים בחורה אז מתשיכים אחרו ומעוררים הרמנים
 והמסדים כי הוא וטמו יתצרך הוא אמדות : אין בן דוד בא אלא
 צדור שכלו זכאי או צדור שכלו מייב ע"ד אינו סובב כל עלמין
 נמלא כאשר כולם מייבים ויצומו למדרגה החתונה עם קרוב יומת
 הצורה יתצרך ועמוד עליהם מלך כהמן כשמדבר צדיקות בעולם
 העליון ואין לו מ"ו וראה לו משנה כמו נביאות צדוראי יהיה
 כך והמשנה באה מתנת הכרזים שמתציון למעלה על כל דבר
 ולפעמים ישמע כמו קול מדבר מתנת שדודיה קול העליון בשפתו
 וקול חרתו וישמע כמו קול אומר עמידות

וצריך לילך ממדרגה למדרגה כשרינה לעלות למעלה צהמלה לריך
 שיהיה צמחשנתו לפיות לרקיע הראשון שהוא המלך ח"ק טנת
 וירחיק צמחשנתו הרקיע על כל הרמות שלא יהא נראה צמחשנתו
 קצר וקטן רק ירחיק לכל הדרגים וכיון שהוא עומד עם לריך לחזר
 צמחשנתו לעלות למעלה יומת ואח"כ עוד יומת למעלה אבל בפעם
 א' לא יוכל לעלות לכל ה' רקיעים רק ממדרגה למדרגה לריך
 לעלות אבל צאמלע החפ"ה כשדבק עמו ומחלה כראוי יכול יהיות
 לכל ה' רקיעים בפעם א' ובעלותו ממדרגה למדרגה כסנא לרקיע
 הראשון לריך לראות צ' דברים א' שלא יסול למעלה וא' שיעלה עוד
 למעלה וכיון שהוא יומת צמחשנתו צרקיע הראשון יכול לעלות עוד
 רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים ואח"כ בעולם הסכס ואח"כ ישאר
 בעולם האלילות עם ידניק מחשנתו בצורה יתצ"ו וכשרולה לעלות
 מחילה יראה כדמות אדם וכדמות כלבים שהם הקליפות שיש בכל
 עולם הפעיה ולריך לחזק עלמו ולא יחיראל ולפעמים יכול לדבר
 למעלה כמחתי לצד צלי גופי שיפריש עלמו מניפו וזהו התפשטות
 הגשמיות שאינו מרגיש צמחשנתו כלל הרגשה הנוף וליוז זה העולם
 רק ליוז העולמות העליונים דהיינו המלאכים והסרפים ואח"כ
 כסנא אל עולם האלילות אינו מרגיש רק דק מן הדק דהיינו
 אלילותו יתצ"ו ושם ידע עמידות ולפעמים בעולמות התחמונים ידע
 נ"כ עמידות ששם מבריון כ"ל ולפעמים צאמלע

ר"ב"ש אחר צמנין עובדא זו כשאני מדבק מתשנתי בצורה ית'
 אני מניח הפה לדבר מה שירלה כי אני מקשר הדברים
 צדורם העליון בצורה ית' שכל דבר יש לו שורש לנעלה
 כספירות

גם לפעמים כשצני אדם מדברים הרבה מדברים נעליסו ואני
 ושם צנייהם אני מדבק עלמו בצורה ית' כראוי ואני מקשר
 את כל דבריהם דבוק יומת כשמדבר ממה שהוא דבוק צמת הלימוד
 לריך שלא לחשוב מחשבה אחרת רק דביקות בצורה ית' ובעת הלימוד
 לריך לחשוב מחשבת הלימוד ועכ"ה זה בא להיות דבוק כראוי ולריך
 בכל פעם לפסוק בחורה שהיא עץ חיים כו' אבל כשמדבר רק דברים
 ויסמוך על הדביקות יזמר מאור שלא יפול לפעמים מדביקות גם
 כהדיבור יש צמ' קטנות וגדלות פעמים דבוק בצורה ית' כקטנות
 ופעמים

דקושי יקרים

ולפעמים גדלות : יכול אדם שהוא דנוק צנורא כראוי להסתדר
בכל דבר שהוא רואה ונראה שנתחבר על אחרו דבר והוא אינו
נתחבר רק על הצורה ית' והעיקר טיבך תמיד צמחה וצמח צמח
הדבוקות דגלל שמהם א"ל להיות דנוק צנורא ית'.

מעלה גדולה כשארם מהשב ונחמיה תמיד בלבו שהוא חלל הצורה
ית' והוא עקיף אותו וכל לדדיו ויהיה דנוק כ"כ שלא
יהא לריך ליישב א"ע בכל פעם שהיא אללו ית' רק שיראה הצורה
ית' בעין הסכל ושהוא ית' מקומו של עולם והכונה שפרי הוא
היה קודם שצבא העולם והעולם הוא עומד צנורא ית' וא"כ לריך
שהיא דנוק כ"כ עיקר ראייתו יהיה צנורא ית' ולא שמהא עיקר
ראייתו בעולם ואנן צנורא לא כן אלל עיקר ראייתו מהא צנורא
ית' וזה האדם זוכה שיפדו הקליפות העליון כי הם משמיכים
ומצדלים בינו ית' וזין האדם ומשמיכים עיניו סכל האדם להסתכל
צנורא ית' ויחשוב שהצורה ית' א"ס עקיף את כל העולמות ומפני
ית' שופע ומלמלה למטה ע"י ליטות בכל העולמות ואנו הולכים
תמיד צנורא ית' ואין לנו יכולים לעשות שום תנועה בלא שפנו
וחיותו וגם שיחשוב תמיד שהוא אללו ית' כ"ל ואף שפעמי' יהיה
בלא דבוקות כ"כ ופעמיים הוא בהתלשנות ודבוקות פעמיים מתחבר
בקטנות ואח"כ צנעו אס גאיר לו איר נסתחו ועולה ועולם
העליון כמו אדם העולה בקולם כמ"ס שלא לורך ואמיתך מהם
יחזיקו דהיינו אור העליון . כשצמד ד"ס צרכים יהיה כוונתו
שיסתבר ויפתרם הקדושה . כשארם עומד תמיד את הצורה ית'
בכל רגע אין לו סכא להסתלות ולאסוב את הגאוס ושאר מדות רעות :
ישים עלמו כמי שאינו כדאי' בנתחל על כ"ס והסתמה מאין
תמלא והכונה שיחשוב כמו שאינו בעו"ז וזה תופלת
שאחיה חסוב בעיני צ"ח . כשלומד לריך ליישב עלמו לפי מי הוא
לומד שלפעמיים מתחמק עלמו צלמודו והצורה ית' לך לריך ליישב
עלמו בכל עת ובכל פעם .

אם תושק לאדם יראה וישתדל לעשותה ולא יבעל אותו
הילת"ר לומר שהוא דבר שיוכל לבא לידי יורחא לפי"כ
לא יבעלו אף יז"ל מאוד אף שיצו לו הספלות צמחל המעטה
ידחוק עלמו בחוק ובהתלשנות וצודאי שלצנסיק יעשה למטה עמם
בלא שום הספלות' שמשלל למטה יצוא למטה וירבה בעלות כלעם
שיוכל והקצ"ס יעזר לו שיהיה בלא פנייה אף יתחוק עלמו בכל
יכלמו :

מה

דאיתא בחיקונים יש נחסון דתליין צרישא דמלכא נחסון
צידין וכו' הכונה שיש המלות הסליון ציד וכן מלות
סליון צראש כגון הסליון ויראה ואהבה וכשארם עושה איתם
מעורר למעלה צראש המלכות וציד המלכות וכן כולם כי בחתירותא
דלחחא חתירותא דלעילא . כשיש הרבה עובים צרישא מקום
סכנייה היא בבלות סם דהיינו שהיא מתעלמת ומתלכש חוך הקליפות
ואינו מתגלה המלכות קשה מאוד שיהיה האמונה צראש סליונה וכן
לפעמים שאדם אינו יכול להסתכל לא יאמין סציום צודאי לא יתפלל
אלא יתזק עלמו וזמר ויפול עליו יראה ויתר ויותר כי הוא תפל לננך
סילא לתחתיה ומלביש א"ע צמלנוסים אחרים סלא יכירו אותו
והנה הסתמים המכירים הילוך המלך ומלכותו סם עכירים המלך
צתנועותיו כן לתפל כצנאס לו תאות עו"ז מדבק עלמו באהבה
המלך וכן כצנאס לו הספלות מדבק עלמו בספלות המלך וכן כולם
אלל אותם שאינם חכמים כ"כ הם מכירים נחוקים סים סם שמירם
יחירה וגדולה סם הוא המלך וכן כשאינו יכול להסתכל בכיוונה יודע
סים סם שמירות יחיות קצ"צ המלך ויש כחן המלך אלל הוא אינו
יכול לקרוב אל המלך תמות גדול הסמירה ססצ"צ לו לכן לריך לחוק
עלמו ציראש כצח גדול בכיוונה יחירה כדי שהיא יוכל להסתקרר ולהסתכל
לפניו ולא יכול להסתכל בכיוונה יחירה .

מה

סאצרו צויר כו"ה לצר מגופת' הכונה שהנוק הוא הע"ל
וכו"ה סם סגנלים סהם האמונה והאמונה היא יסוד לירא'

שעממת סהיא חלמין שמהם"כ נופל עליו יראה דהיינו שיתצדק
שמתצדקו כי א"ל לצינה בלא תנסיג ר"ל שיחשוב צשכלו כיון שכל
סאנו רואים סמים וארץ ועולם סלס צודאי יש צראש שצדלות
ויחמין צלמונה סליונה שהוא ית' צודאי כחן שמהם"כ ולא ספול
עליו יראה גדולה והסכל נקרא רעיש מסימנא סהיא תנסיג את
האמונה שעממת הסכל נולד האמונה מטה הוא הסכל ובכל אדם
יש צמ' מטה ורצונות ע"ס לטם יחוד קוצ"ה ושכינסים הכוונה
לצ"ה ס"ס למלכות שיתפאר קצ"ה עם המלכות דהיינו הסדרת
התמונה עילם הדבור שזאת הסדרתה מתי' את כל העולמות וסדירות
של הקצ"ה הוא סמיר ע"סיה את העולמות וכשארם עושה מל"ס
הקצ"ה מתפאר צמ"ל דהיינו צנורו שלו שהוא צחוך העולמות ולא
נכיא ספרם סמ"ל אל הקצ"ה דהיינו סקצ"ה מתפאר עם עולם
הדבור והו יחוד קוצ"ה ושכינסים ויתפאר קצ"ה צמלכות סהיא
צחוך העולמות ויתגלה מלכותו דהיינו סיכירו סכל שהוא מלך
בעולמות וזה סצננו גדול להקצ"ה ונרת סע"ל סיל מלדיו וצ"דיו
דהיינו סאנו מכירים גדולתו ומלכותו ולא סלס צמדת מלכותו
כי אין ענך בלא עם שעממת ססם נחנלה סמלכות ויש לקצ"ה
סעניו גדולתה :

הקב"ה

הוא ח' החיים השכל לכל השכלים ויש בו
כל מעלות ומדות ומבשרי אהבה אלוה אדם סם
אין לו שום תענוג מזיווג ומתפארות וכל המדות כי העיקר
הוא החיות והשכל שבאדם יש לו כל המידות י ברוך כבוד
ו' רנבי ה' .

אתה י' לגבי ה' הבונה בכרעת י' לגבי ה' דהיינו המשכי
שהוא החכמה שאין העולמות של מטה ממנו יכולים
להשיג אותו שהשכל שהוא הבינה אינו יכול להשיג את
החכמה כי בחכמה אינו מישג עולם המחשבה רק על
המחשבה הוא כהעלם שם ד"ס שנוטעין אילן מגרעין האילן
עושה פירות נמצא בוראי היה מתחלה בגרעין כל האילן
כמות שהוא והענפים והפירות הכל היה בגרעין בהעלם כי אנו רואים
שמתכו יצא האילן שלם עם פירותיו בוראי היה מתחלה הן
גנוו תוך הגרעין אך שם היה כהעלם גדול שלא היה מסוים
וניכר שם איזהו מקום ענף האילן ואיזהו מקום הסיו כן הוא
כאן שהחכמה הוא הוילי שם יש כל המדות דהיינו השכי
שהוא המחשבה וכן אהבה ויראה וכן כלם או
אין נתגלה שם המחשבה בפירות ששם כל הדברים הני
אחרות נסור רק בבונה נתגלה מחשבה לעשות כך או כן
ומבשרי אהבה אלוה כשארם רוצה להיות לו בנים נושא אש
ומתחלה היה זה במחשבה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים וזה
שק' בינה עולם הברואה עולם המחשבה זו שאר"ל ישראל על
במחשבה ר"ל שהקב"ה צפה במחשבה כי התענוג שיהיה כשהוא
ישראל בעולם נמכה זה הוא ברא העולמות והדיבור הוא המחשבה
העולמות והוא הנקי אשה ומכה זה נולדים הבנים שהם ממנו וזה
המעשים טובים שעושים ויש להקב"ה תענוג בזה וכשהוא שוח ומשפיע
ראשו או באתערותא דלתתא איתער לעילא וממשיך י' לגבי או ברוך
והיינו המשכיל ממשיך אל השכל שהוא הבינה ברוך ו' לגבי שאנו א'
היינו ממשיך הת"ת לגבי מלכות שיתפאר הקב"ה עם המדרגות שכי' בת
ההתנוגים דהיינו המל' שהוא הדבור שהוא בתוך העולמות ובמחשבה
והיה אותם .

מה דאיתא בזהר וצריך מדרועא ימינא לאקוא דמא נבי ישמעאל אומרים
הכוונה לפי שהוא בן אברהם שהוא מרת החרד והאבותיו או
נמצא ישמעאל נמי מסתעף ממרת האהבה אך הוא נדבק באהבה שעשו
בישא שהוא ינאוף ואם היה נפטר מאהבה בישא זו הוועיפ' סם
נדבק באהבה דקדושה וז"ש הוזהר צריך לאקוא דמא מדרועא סמבד
ימינא ר"ל להפוד אהבה בישא מדרועא ימינא דהיינו מתכוין
אהבה דקדושה וכן מ"ש בעשו צריך לאקוא דמא מדרועא
שמאלא

שמאלא
בגבורא
ביונת
שהוא
אזכרות
ביונת
שדאי
רוד
לשון
זכו
הוא
להשיג
בזה שא
הקדושה
ממדרגת
נושא מ
יבא כבו
נפשי כ'
מעים
נבעב בא
להבין
כשהוא
במדרגת
גם יח
ב'
בניצוח
העופק
כשאדם
ממנו ית
ומשפיע
או ברוך
שאנו א'
מתכוין
ואת המ

לקומי יקרים

שם ס"ג בהפוך אתוון ג"ס ששם זה הוא בגדלות המחשבה קרושה שכאדם אינה נפגם בכא מחשבה וזה כי תיכף בכא מ"ז הולך ונסתלק מהשבה קרושה אבל הרבו ודאי נפגם במ"ז כי כאשר הרבו הוא והמחשבה בענין א' אדרבא נעשה יחוד גדול אבל כשמדבר במ"ז מפרד היחוד וכו' וראתך עכתיף פירוש שתהיה הירא' לאדם מהש"י תמיד כמו בשעה שבאה לו ח"ו איזה צרה או יש לו יראה גדולה כן תהיה לו הירא' תמיד וכן הפי' להפוך היראה בשעת צרה ח"ו לא יהיה רק יראה שראוי לאדם תמיד מהש"י ב"ה וב"ש

זה כלל גדול בכל מה שיש בעולם יש ניצוצות קדוש' אין דבר רק מהניצוצין אפילו עצים ואכנים אפ"כ כלל המעשיו' שאדם עושה אפילו עבירה שאדם עושה יש בו ניצוצות מהעבירה ומה הוא הניצוצות מהעבירה היא התשובה בשעה שעושה תשובה על העבירה מעלה הניצוצות שהיה בה לעולם העליון וז"ש נושא עון פירוש נושא העון למעלה וזהו גדול עוני מנשוא פירוש להרימו להעלותו לעולם העליון

מעם למה בעת הבוקר נוסף שינה על האדם יותר מכל הלילה אף אם היה ניעור כל הלילה מפני שהוא בעת הזאת בסוד הדורמטיא כי עתה מוכן היא למוחין העליונים יותר מבלילה כמו בז"א ועיין בק"ש דקרבנות במ"ה והוא סוד אידי דמריד למפ"ש מוחין דלילה לא בלע מוחין דיום

מעם למה אנו אומרים הודו בין קרבנות ובין פסוקי דזמרא ואין א"א בתוך פסוקי דזמרא כי ידעו שהקרבנו' הוא עשה ופסוקי דזמרא הוא יצירה ויצר אור בריאה והוא סוד אופנים וחיות ושרפים וסוד שמותיהם הוא בעשיה הם נקרא אופנים לשון גלגל שהמלאכים אשר שם הושקים וגוללים להתקשר למעלה וגם הם בסוד נפש לשון יתרון והוספה שחושקים להוסיף להם יתרון שפע וחיות והמלאכים דיצירה הם יותר עליונים ובא להם החיות יותר מלמעלה ולכן נקראו חיות חסר והמלאכים דברואה הם יותר עליונים ומתלהבים יותר להתקשר לעילא ולכן נקרא שרפים ואדם הוא עולם קמנשקם בבוקר ממסתו הוא בלא יראה כלל ובקרבנות הוא מתדכי כדאי' בזהר והוא בסוד עשי' והוא אופן שהוא חושק להתקשר ולהתגלגל עצמו להש"י ובמה בפסוקי דזמרא שישווב בפסוקיםאלו התלהבו יותר מקרבנות אך ק"ם נואו להתלהבו גדול מתחיל בתחה בלא התלהבות כ"כ ולכן נתקנו הוד' תחלה שהוא רק פסוקים מלוקטים ואינם פסוקי דזמרה ממש בכדי שישניע לפסוקי דזמרה יא' בהתלהבות גדול ואז בא לו חיות יותר כי התלהבות היא חיות וכיוצא יבא לו עוד יותר התלהבות ויבוא למדרגת השרפים : הלואי שיהא מירא שמים עליכם כמורא ב"ו הלואי הוא לשון חיבור ודמיון דברי לדבר כלומר תדמה מורא שמים למורא ב"ו למשל כשישן ונא דבו והקיץ אותו בידו מיד הוא נרתע ונודעזע כן יהיה הדביקות להש"י וישנה על הכל על כל אשר יראה וישמע לפניו ומכ"ש כשהש"י מקיצו משנתו שהוא בחצות הלילה כידוע

חכמות

בחון תרונה פירוש אם חכמתו חשוכה כשהוא עוסק בחכמתו בחון דהיינו בקליפות שמעלה משם ניצוצות חכמה זו תרונה אז והיה אם שכוח תשכח פי' שכל מה שנעולם הוא בהשגחתו ית' ומכוסם בא היראה לאדם ר"ל שיוכור בהש"י מחמת כל דבר ודבר נמצא שגם השכחה בא מהש"י לאדם כי אין שום דבר מכלעדו ית' ש וצריך שמהשכחה ג"כ יבוא יראה לאדם אך הגורם שישכח גם השכחה זה הוא מדרגה פחותה מאוד וזהו והיה אם שכח תשכח :

האמונה לאדם הוא בנו"ה והוא מיד שהוזהר קורא לנו"ה תרין סמכי קשוט גם מעם ההוד בשמאל' והלא הודאה דבר

שמאלא לפי שהוא ביצחק מרת גבורה אך ע"ו היה דבוק בגבורא בישא שהוא רציחה וצריך לאקווא דמא כנ"ל גבי ישמעאל ור"ל

התפילין לשון שפל וחיבור ה' שהוא חכמה לה' שהוא המלכות ויוון שהוא עובדא ה"ה כלול כ"א מעשרה שהוא שפל ליוון וכוונת התפילין אה"ה שיש בו כ"א אכזרות יהוה שיש בהן ד' פרשיות וארנ"י שהוא העור שהיא המלכות

התפילה ג"כ לחבר היוד שהוא חכמה לה' שהוא המלכות שהוא הרבוך ע"י הקול שהיא הו"ה וע"י המחשבה שלו שהוא הבינה שלו והוא סוד אה"ה הו"ה ארנ"י ולמה נקרא שמה תפלה שמחבר צורה ליוצרה

נקרא המלכות שהיא עש"ו ויש עשיה דעשיה היינו מלכות דמלכות שהם ב' דלתין שהוא ד"ד וע"י ו' שהוא לשון המשכה מן דף לדף הלוך ילך ובכה נושא משך הורע וכו' ר"ל אם ההולך ממדרגה למדרגה ועוד חסין להשיג יותר הוא ממש כמו שא"ס אין לו סוף כך זה האדם יש בו המדה להשיג הורע המשפיע מא"ס אבל זה האיש האומר יש לי די בזה שאני יכול ללמוד זה אינו משיג רק קש ותבן שהם הקדיפות וזה פי' הפי' הלוך ילך ובכה ר"ל שרוצה לילך ממדרגה למדרגה וכל מה שהוא משיג כבר אינו שוח לו וזה נושא משך הורע מא"ס המשפיע אליו אך מי שאומר בא יבא כבר לכל המעלות והוא ברנה תמיד לאמוד שלום עלי נפשי כי למדתי תורה הרבה וא"צ יותר זה נושא אלומתיו דהיינו הקש והתבן

מעם

למדת אהבה ויראה מפני שאם לא היה לאדם כ"א אהבת הש"י היה האדם רגיל תמיד עם הש"י וגם היה נטבע באד"ה אהבה ונעשה לו טבע אך מכה היראה שעמה הוא ירא לגשת ור"ל

מהו קטנות וטהו גדלות ד"מ כשאדם יושב ולומד תורה שרא כהבנה אז היא בקטנות שאין שכלו שלם אבל כשהוא לומד בהבנ' ובהתלהבו' הוא במדרגות גדלות שמקושר במדרגות העליונים וכן בתפלה ובכל מצוה שעושה האדם יש קטנות וגדלות

יחשוב כשיושב ללמוד או אפילו בדברי חולין אז יחשוב באיזה ענין הוא מדבר אם באהבה או ביראה או רחמנות או בניצוח או בהודיה או בהתקשרות או באיזה ממשלה ויתקשר א"ע במדה ההיא

העוסק בתורה לשמה פירוש לשם ה' זוכה לדברים הרבה פירוש ממילא נתרבה אליו הרבוך בחכמת התורה יא המה כשאדם מדבר דבור טוב והרבוך הוא החיות של האדם והחיות שהם סממני ית' או הרבוך סלקא לעילא ומתעורר הרבוך העליון הוא שומע ושמעיו עליו יותר חיות מלמעלה אבל כשהוא מדבר דבר רע לגנאי או ברור הרבר להיות נפסק ממנו כל החיות לנפשו ג"כ מה י' לגביה שאנו אומרים בל"א (ער האש אויש נירעט) יש לתמוה מה המדרגות שבו בתורה והנה טוב מאד כמה פעמים במעשה בראשית העולמו' ובמשנה תורה כי ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע מהיכן בא הרע אבל אין הפי' כמו שאנו ישמעאל אומרים רע ממש ארא הרע הוא ג"כ לעשה טוב אבל כשהומאם והאהבו' או נעשה רע ממש למשל המכבד שמכבדו בו הבית ק באהבו' שעשוי לקנות הבית הוא טוב קצת אבל הוא במדרגה תחתונה זו הווע"ס טוב הוא וכשצריך להכות בו התינוק כשהוא חושא אז א מדרועה המכבד נעשה רע גמור ומכים בו את התינוק : מקושש לש"ש דהיינו מתחמין פירוש כמ"ש בזהר מענין זה דהיינו לבי' מדות מיל ות"ת הנקרא שם שמים ועיין בזהר :

דקוטי יקרים

דבר גדול ונצח שהוא נוצח ביטין והסברא היה להיפך אך התירוף אדרבא בשביל שהוא נוצח והאדם עובר השי" אף בניצוח ר"ל שמהפך הניצוי ונובר עליו הוא העבודה יותר מההוראה ולכך הוא ביטין: הסדר בלא מחשבה היא כמו מ"ז כי המחשבה אצל האדם היא שיעור קומה שלמה והראיה כשאדם מחשב בדבר אחר בעת הזיווג מוליד בן תמורה ונס כשאין מחשב כלום מעין הזיווג אינו יכול לזווג והמחשבת היא החכמה והדבור הוא ההולדה כי גם במחשבה יש אותיות כי מחשב באותיות ומשאדם אינו מחשב במה שהוא מדבר אזי הוא כמוציא ז"ל שהדיבור הוא החיות שלו :

הכוונה של הלימוד הוא זה כשלומד למשל מימרא אמר רבא יחשוב שרבא בעצמו עומד לנגדו והוא אומר דבר זה ואז כשיתנהג כן ימשוך על עצמו החיות מהדבור שהם האותיות ואח"כ כשאומר הדין שאמר רבא אז הוא ממשיך אליו החיות מהבינה שהוא אומר הדין כשכלו ובהנחתו לכך יתקשר עצמו וימשוך אליו החיות וגם שפתותיו דובכות בקבר וגם מביא נאילה לעולם שהיא הגוף שלו שנקרא עולם קטן והנאולה הוא החיות :

סוד כי הפך חסד הוא האמור בסודות דא"א ובז"א נאמר ורב חסד וכמ"א אחר נקרא ז"א חסד סתם כמ"ש חסד לאברהם משל ע"ז אדם שהיא מכנים אורח והוא הנקרא בעל חסד דהיינו כשרואה האורח מכניסו לתוך ביתו ועושה עמו חסד אבל אין לו התלהבות וחשקות תמיד להכניס אורחים ולעשות עמהם חסד ולהחזיר אח"ז אלא אם נודמן לו אורח עושה עמו חסד ויש שאינו נספק מרצונו הוה שהוא חושק תמיד לעשות חסד עם כ"א ומחזיר תמיד אחרים כמו אברהם אבינו ע"ה שהוא מצטער מאוד כשהיה לו אורחים לעשות עמהם חסד המדה הוה באריך ינקרא רצון שרצונו תמיד לעשות עמהם חסד לכן כתיב במדותיו כי הפך חסד הוא ורצונו תמיד לעשות חסד ובז"א הוא מדה סתם שאין לו רצון זה כמו בא"א אך בשעה שא"א סאיר בז"א נקרא אז ז"א ורב חסד שאז קיבל מא"א חסדים הרבה :

ויש בתורה מעשים ותנין ואותיות פי' דר"ע היה דורש על קוץ וקוץ תלוי תלוי של הלכות משל למלך שצויה לבנות לו ביתו ומסתמא עלה זה במחשבה ומסתמא ה"י לו נ"כ מעם ע"ז נמצא המחשבה יש לו מעם ע"ז ומן המחשבה בא לדבור וצוה לעבדיו לבנות לו בית נמצא כששואלים לעבדיו למה אתם בונים אין להם מעם ע"ז אלא דבור של המלך חסד וכתב על הקונטרס מימינו איש דת למו משל לרופא המקו דם אע"פ שעשה לו רעה לפי שעה אך אח"כ יבוא לו טובה ואיתא בגמ' וזכור לו יום המיתה אע"פ שהוא יראה רעה מ"מ אח"כ יבוא לו טובה מזה כי בשביל זה שזכור לו המיתה ישוב אל הבורא ית' ויזכה אח"כ למדת האהבה וליראה כושת שהאהבה מקבלת ממנו ע"ד שהזוהב משיבה מן הכסף דהזוהב הוא לשון יראה כי שרשה מנבורות ע"ד מצפון זהב יאתה כמשל א' ברה מן המלך ופנשו בו גולגולין ומתוך יראתן חזר אל המלך אע"פ שנראה בעיניו שהגולגולין הם רעה מ"מ בא לו טובה שחזר אל המלך פירוש מחמת אש נתפסמו נבורות חסד אוזה ענין : כל שמעשיו מרובין שיש לו הרבה מעשים מחמת חכמתו ר"ל בשביל שהוא חכם ועשה ע"פ דברים נשמיים לכבודו ית' חכמתו מתקיימת ר"ל מתקיימת עולמית שנתוסף להקב"ה וכל שחכמתו וכו' שאין בחכמה זו רק שהוא לומד בסתם אחרי שהוא מכין מה שהוא לומד אם הוא בלא דו"ד אינו כלום :

אין כאלהינו הוא בעולם העשיה שהוא כמו ספר שבדוראי א"א למעות מי כאלהינו הוא בניצורה שאפשר חלילה

למעות שם כמו אחר שראה מ"ש וכו' אך אני אינו מיעה כי מי כאלהינו נידה לאלהינו הוא בכריאה ששם א"א למעות מפני שקרובה לאצילות ובאצילות אומר לנוכח אתה הוא אלהינו : ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלהיך כי יש באדם נ"י ימנים בשנים שרו שני נערות שהולך אחר תאוות ושנים אמצעות אין בהם כ"כ תאוות עוה"ז ושני הזקנה אין לו תאוות כלל ומעם לזה לפי שני שותפין באדם אב ואם והקבי"ה ודבר זה הוא חסיד שהאיש יש לו תאוות אשה לפי שיש בו חלק אם שהוא נקי ואשה יש לה תאוות איש לפי שיש לה חלק אב שהוא דבר וזהו פי' ה' ובחטא יחטתי אמי פי' החלק של אמי שיש בו הביאני לידי מעשה זו ונחזור לענין ראשון לפי שיש באדם ג' שותפין לכן בשני נערות יש לו לאדם תאוות רבות מצד חלק האם שיש בו ובשנים אמצעית אין בו תאוות כ"כ לפי שכבר כלה חלק האם שבו אבל עכ"ז יש לו תאוות מצד חלק האב שבו אבל בימי הזקנה אין לו תאוות כלל לפי שהוא חלק הקב"ה נמצא מה שאדם פרוש מתאוות בימי הזקנה אין זה רבותא אבל אם אדם פרוש מתאוות בימי בחרות בזמן שיש בו עדיין חלק אב ואם זהו מעלה וזהו פי' ה' ראשית בכורי אדמתך ר"ל בימי בחרות תביא בית ה' אלהיך לא תבשל גדי נדי אותיות ניד בחלב אמו ר"ל ע"י חלק אם שבו פירוש מתאוות ואף שאין המשך לדברים אלו שאכתוב עכ"ז אכתוב וכלשון ששמעתי וזהו וגם בזה הוא סוד בשר בחלב כגיל לפי שהגיד אין בורק בשר וזהו נ"כ שברית הלשון וברית המעד הם סוד א' לפי שבשניהם אין בהם רק בשר וז"ס מה שזוכר כמה פעמים לשון ברית בבשרים לפי שאין בבריות הנ"ל רק בשר אבל הסוד האמת המיומז כפי הג"ל אינו זוכר :

נרפס בספר דקוטי אמרים

כר שאסור יש כנגדו היתר והבן וזה הכלל שכל מעשיו יתה לשיש וכל מה שעושה וזהו שנאמר על שהמעשה וידבר אל העצים ואל האבנים שעל כל מה שראה אמר על כולם מעשים שמנועים על עבודתו ומשימא שכל מה שבנות הכל צריך לעבודת השי" הן סהור הן טמא והכל הוא בעצם שהנהגתו מלובש שם ד"מ האדם ואשתו הם גוף א' ובניס הם המקבלים נקי בניו גוי' כנגדם אף שהאשה הוא נקי אבל בערכם שהם המקבלים הבנים נקי נוק' ונגד הבנים הבית הוא הנוקב' וזהו שאמר רז"ל ביתו זו אשתו ונגד הבית כל כלי תשמישי וכל הדברים שבבית הן קטן או גדול נקי נוקבין וזהו צריך הכתנה נדונה שכל מה שרואה בבית ובריות משוננים ומה ששכיחים הכל היא בעצמו דהיינו שצריך להנהיגו ומה יודע לו כל הצריך לענינו ולעבודתו ובהכל מלובש השגחתו ית' וד"ל וזהו לא כנבורת הסוס יחפץ הוא רם למדריגות תחתונות שהסוס מפילה לרובק והמדריגה תחתונה הם מפלים דהיינו כשכא לו פחד מאיזה דבר זה מעורר לו יראה כי באים לו האותיות מהשבירה ששייך ליראה ולא בשוק האיש ירצה ששוקיים הם מדריגות תחתונים לא מפני שיפחו מפני זה שולח לו הקב"ה רק רוצה ה' את יראיו המייחלים לחסדו להעלות היראה שמיראה באה לו האהבה אבל הענין אם ירצה האדם כניון לבא לידי האהבה כדי להעלות לזה כתבתי אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ והוה שארול המקשה עצמו לדעת היא בנידוי דהיינו מרוחק מהשי' הוא סובר שהוא מקורב להשי' ובאמת הוא מרוחק מאוד ועל הדברים האלו נמשיל משל לאיש חיל שכא אל האדם לקרוא אותו אל המלך והוא בכעס גדול וכפחד ומלובש בכנדי איש ופחד והאדם מתירא ממנו ובאמת הוא אינו כלום ואין לו

לאדם
שבנדוי
האדם
ומפחדו
למעשים
מתענג
אבל מי
די לדבר
והאהבה
שבאים
יעלה
הז' א'
ואוכל
דעתו
הסל'
החכם
א'
שוב
מאור
כ'
יכול
הא'
אך
התיו'
תורת'
רחמנא
נדענו
לידע
אהד
שנ'
ואח"כ

להושי ירמים

איוהו חכם הלומד מכל אדם שנאמר מכל וכו' ודיקדק הרב מור מו' סיכל למת' לא אמר הלומד מכל מלמד כלשון הכי מכל מלמדו וכו' ותירץ שהתנא בא להוסיף כי לא תורה בלבד יש ללמוד ממלמדו אלא אפי' שארי מדות והנהגות טובות דהיינו איזה הנהג' ישרה או מד' טוב' באדם אפי' מע"ה או מרשע יתן בדעתו מנהג זה וילמדו ממנו וזהו איוהו חכם הלומד מכל אדם איזה מדה טובה והנהגת ישרה בעבודת הבורא ית' רחמנא לבא בעי ר"ל לבא בעי רחמנא :

ענין היחוד הוא שלא להפריד השכל מן הדבורים שלא לערב רע בסובי' וזה ועין הדעת מור' וזהו שפחה כי תירש וכענין מים עליונים ענין היוונים והיחוד דע שאין שם רע כלל וזה צריך לייחודינו אך י"ל פי' האב רואה הזיק לבן הוא הולך בדאגה בלא דעת היינו שאינו מתכשר לתענוג ודויק והדברים ברורים למבין :

מפני שיבה תקום והדרת פני זקן א"ת שצריך שיהי' הקומה קודם הזקנה דהיינו שיראה שלא יאבד אף יום אחד חו' דעולם שנה ונמש'הם מקושרים זבי' וכשיש פנס ח"ו בשנה ואינה שלימה ח"ו נפנס עולה ונמש' וזהו תלת עלמין הנו' בזוהר וזהו מפני שיבה תקום שיהיה לך תקומה שרא יפול ח"ו רק יערה תמיד למדריגה וזהו פי' זקן כמו לפני זקן וזהו ראשית בכורי אדמתך תביא בית פי' לא תבשל גדי אותיות גדי בחלב אמו כלומר אפי' תאוות תשמיש יהיה לשיש דהתאוה שבובר מכה הנקבה שיש בזכר דהכל בזוין נאצלו ואף הזכר כלול כלול מזוין וזהו לא תבשל גדי בחלב אמו רק יהא לעולם כוונתו לתענוג של מצוה וזהו תקום גימט' תקמי' עיין בכוונת ודויק :

ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו וי"ל אם הוא משלם כמעשהו מהו החסד כשיש בגמרא וא"ל ע"פ מ"ש התנא אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב ע"פ לקבר פרס אלא הו' כעבדים המשמשין הרב ע"פ שלא לקבל פרס והוא ע"פ משל לעבד אצל האדון ואם העבד עומד את אדוניו כראוי משלם לו שכרו משלם אבל זאת לא יעלה על שום עבד שאף אם יעבוד האדון עצמו עבודת העבד שישלם לו שכר לעבדו בשביל זה וזהו כאלו הוא משמש את הרב כלומר העבד המשמש עם הרב שיעבוד עבודת עצמו ועוד שישלם לו שכר עבור זה וזהו סתיות גרול ועכ"פ אם העבד עושה כן ומשמש עם הרב שיעבוד יהיה עכ"פ ע"פ שלא לקבל פרס ודי לו שאינו עובד את הרב בעצמו והנה ידוע שהאדם מעורב מור' ולבד זה כי הגוף הוא מסמ' דמסאבי' חולקא דיצה"ר כמשי"ה ובחמא יחמתי אפי' והנשמה הוא חלק אלהי ממעל והנה חלק הטוב והנשמה היא העובד עבודת השם וזהו המשמש את הרב כי החלק אלוה בעצמו הוא עובד לאלוה והעבד המשמש את הרב שיעבוד עבודה המוטל על העבד ואע"פ שזה נקרא עבודה גרוע שאין העבד עובד כלום עכ"פ לא תהיה זאת במחשבתו ודעתו לקבל שכר ע"ז אבל הקב"ה ברחמי' ובחסדיו הוא משלם שכר לעבדיו אע"פ שאינם עובדים אותו רק מאתו ית' הוא עבודתו וזהו ולך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו אע"פ שאין האיש עושה כלום מעצמו אע"פ אתה משלם כמעשהו כמו שהיה העבד עושה בעצמו וזהו חסד ור"ל

או יוכן עפי' משרו"ל אשרי האיש אשרי אדם שהוא מתגבר על יצרו כשהוא איש והנה אמרו רז"ל יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו נמצא שכל התנברות האדם על' היצירה הוא בעזרתו ית' ויש וכל ה' החסד כי אתה תשלם לאיש ר"ל לזה האדם המתגבר על היצר הרע שהגבור הוא נקרא איש כנודע ואתה תשם לאיש כמעשהו כאלו היה מתגבר בעצמו כלי עזרתך וזהו חסד גדול :

בגמרא

לאדם ליורא ממנו כלל רק מפני שיראת המלך מלובש בו שבגדיו סימן שחותם המלכות בו אבל מעצמו אינו כל ס ואם האדם הוא חכם אינו חש לדבר עמי ואינו מתיירא ממנו ומפחדו ואימתו רק תיכף הוא ממהר לילך אל המלך עצמו או למעמים בא איש מהמלך בתנועת אהבה ומי שהוא טמא הוא מתענג ומשתעשע עם השליח סחמת ששומע ממנו דברי אהבה אבל מי שהוא חכם יודע שהעיקר הוא רצון המלך ואומר מה לו לדבר ולהתענג עם השליח ה"ה אך לעיקר ושוורש התענוג והאהבה והולך אל המלך ואינו משגיח על השליח כך כל הדברי' שבאים לו הן אהבה הן יראה ילך אל המלך הוא מטיה הקב"ה ויעלה הכל למעלה הן אם באה לו איזה יראה היצונית או הזיק ה"ו או נזרמנה לו איזה שמחה ותענוג הכל יעלה למעלה למלך עליון ולא יעשה כמו השופה שהוא מתענג ומשתעשע ואוכל ושוחה עם השליח השלוח לו מן המלך ומחמת זה הסיח דעתו ושכח ששלח המלך לקרוא לו ואף אם בא יבא לפני המלך ית' אף המלך מאוד ושמתו נהפכה לתורה ולא כן המלך אשר עינו בראשו לאמור מה להרבות הדברים עם השליח טוב לי לילך להמלך לעשות רצונו לכן צריך האדם להתיישב מאוד בעבודת השי' על כל דבר ודבר ואם נפשך לומר האיד יכול האדם להעלות במחשבתו כל דבר להיות ממותק בשרשו אך כי כתיב תמים תהיה עם ה' אלהיך והתיו גדול דלכאורה התיו רחוק מהא : עיין בליקוטי אמרים הלואי אותי עובד ואת תורתו שמרו : נ"ל דרך הלצה ע"ד נגבא אסומא דסחתרתא רחמנא קרי' ועוד נ"ל דהכלל הוא דתכלית הידיעה היה שלא נדענו ויאמר האדם מה לי לחקור כבוד השי' ואח"כ שלא לידע הלא בתחלה נ"כ איני יודע ולזה אמר הלואי אותי עובד אחר שתורתי שמרו כלומר אחר שחקרו כבודי ית' וילמדו תורה ואח"כ אותי עובד לומר שלא יכול להגיע לידע אותי כמשל המסינה :

להגיד בבוקר וכו' פי' כשאדם בבהירות ר"ל בדביקות חסדך ואמונתך בלילות פי' כשאדם לפעמים נופל ממדרגה הידועה : וזכור' שבוקר יום שנאמר בפי' הוא לשון בהירות וערב ולילה לשון עכירות ידע מה כחשוכא ונהורא עטיה שרי' ר"ל הקב"ה מקושר עם זה האדם שעושה א"ע למה ר"ל ללא כלום ולא עוד אלא אפי' בחשוכה כלומר אפי' כשהוא בין עניים הנקי' השוכים הוא משפיל א"ע נגדם מגדל ענוה עם זה האדם הקב"ה מקושר וא"ת שאפשר שאדם זה באמת הוא נמי שפל הערך כמו הם וא"כ מאי רבותיה בענוותנותו לזה אמר ונהורא עטיה שריה ר"ל שהיא אדם גדול מאוד ואע"פ שמשפיל עצמו מעם למה כשאדם מדבר דברים בטלים אינו מכביר בזה על הגוף כי מדברים בטלים אינו בא להגוף שום חיות בהם כי אין בהם עצמם שום חיות אבל כשעוסק בתורה בדור' או בא מזה חיות גדול אל הגוף ונעשה הגוף מזה כבד ממה שהיה בתחל' כי תחלה היה נחמד סתיות זה וזה החיות מכביר על הגוף כמו האדם אחר אכילה גופו כבד עליו מפני שחיות בא לגוף מהאכיל' :

שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחילה ר"ל שופטינו הוא היצירה והיצ"ט כמאמר רז"ל צדיקים יצי"ט שופטין ורשעים יצ"ח שופטין והם ב' המלאכים המלוים לאדם וכשאדם מטיב מעשיו מלאך הרע עונה אמן בע"כ כידוע ואז שניהם הם השופטים אותו ומנהיגים אותו וכן היה במעמד ה' סיני ואז מסקה זוהמתן והיו שני השופטים שניהם כא' טובים ואנו מתפללים עתה השיבה שופטינו כבראשונה :

אדה' דוהקת הבשר ר"ל אהבת השם דוהקת ומזכנת את הבשר שהוא הגוף : עוד י"ל שאהבה דוהקת ואין לזממקת את הבשר שהוא דין כי הבשר בא מסימרא דרינא כידוע :

בי מ
ת מפני
להינו :
אדם נ
תאוות
אין לו
קב"ה
יש בו
יש לה
החלק
ראשו
לאדם
אין בו
תאוין
לל לפי
ת ביש
בחרות
ראשית
תבשל
ו פוש
אכתוב
נ"ל לפי
מער חס
כבר במה
ק בשי

דקושי יקרים

בגמרא אמר הקב"ה לזו עלי ואני פורע וק' רמה המדה הוא
כך ולמה לא יזמין הש"י רעני שיהי' לו על סעודת
שבת ולא יצטרך ללות וי"ל ע"פ הלצה כי ידוע שאין הברכה
שורה אלא על איה דבר אף שהוא מועט מתברך כמו אמר
שמן דאלישע אבל אין הברכה שורה על דבר ריקן אלא שיעש'
הקב"ה גם מפורס' יש מאין והנה אין דבר רוצים להגות ממעש'
ניסים כמו שמצינו במה תנאים ואמוראים והוא שאמר לזו עלי
כי זה מדבר בעני שביתו ריקן אין כל בבית אפילו דבר מועט
שתשר' עליו הברכה בכתי' שלא יהי' הגם מפורסם ויכיר כ"כ ואם
ירצה הקב"ה לעשות לו גם מפורסם אפשר שלא ירצה להגות לזה
אמר לזו עלי ואני פורע כו' כדאית' בגמ' הנודר הנא' מחבירו
פורע את חובו א"כ מצינו בפריעת' חוב אינו הנא' א"כ לא יהוש'
העני וילוח ויענג את השבת ואף שהקב"ה יפרע את חובו אין
זה מיקרי הנאה ממעשה ניסים כנ"ל ואע"ג דגמ' מוקי לה באותו
חוב שאין המלוה תובע את הלוה שאם ירצה לא ישלם למלוה
כדא"י שם גם הכא המלוה לעני כזה מסתמא ג"כ מלוה לו ע"מ
שלא לתובעו :

בגמרא

זו הכלל שאינו מחויב בדבר אינו מוזהב את הרבני
ידי חובתן מ"ם הלשון שאינו מחויב ולא חתר עי
שאינו מחויב בדבר או הל"ל כפיפא וזרישא אינו מוליא את הרבנים
ירי חובתן וי"ל ע"פ מ"ם שידוע כי כאשר הרשע מרצה לחטוא
הוא גורם בעונותיו שיבא לידי לדיק ההסור מעצמי' תעין אותו
עצירה טענה הרשע וגם זה ידוע שאין דין מתחלה אלא כשרשו
ומתמה זה יכול הלדיק לגרום לעלות גם נפש הרשע מן החטא כי
הלדיק כשבא לידי ההסור עצירה סיכף מתקרב וחוזר בתשובה
ומעלה ומגדל את הטוב מתוך הרע וגם את הרע מתקן בהפעלותו
אל שרשו וז"ל כל שאינו מחויב בדבר ר"ל כל שלא נחתיב
בדבר עצירה דהיינו שלא באה לו ההסור עצירה זו טעמה הרשע
אינו יכול להסליח את הרבנים ידי חובתן דהיינו הרשעים מפני שלא
באה לו ההסור אינו יודע תעין איזה עצירה עשה הרשע שיחא יכול
למתקן ולהסליח את הרשע מחובתו אבל מ"ם שמחויב בדבר כלומר
שנחתיב בדבר עם הרשע שגם לו ההסור כנ"ל יכול להסליח
ולכך אשר שמחויב ולא חתר שחייב כי לא נחמתו בא לו ההסור
כ"א ע"י הרשע אבל בני הרשעים אמרו ידי חובתן שהם חייבים
בנפשיותם ולא אחרים מחייבים אותם או כ"ל מ"ם שאינו מחויב
בדבר מ"ם שנחתיב האדם בגלגול ראשון ובה בגלגול שני כדי לתקן
את העוונות וכמ"ם כמה תנאים ואמוראים יודעים מאיזה הגלגול
הוא בא ואיזה הדבר הוא לדיק לתקן כמ"ם חסדי' לי דקיימתו מלת'
לית' וז"ל חסדי' לי דקיימתו דלא עקבינא ד"א בלא תורה וחסד' לין
וכיוצא בזה והנה הלדיק יודע על איזה עבירה נתגלגל ויודע שנתגלגל
הראשון היה שוטף ומחט' את הרבנים והנה הוא לדיק לתקן את הדבר
ולזכות את הרבנים ולהוכיחם להחזירם למוטב שישובו בתשובה שלימה
וז"ל כל מ"ם שאינו מחויב בדבר כזה כלומר בגלגול ראשון או שהוא
באמת נתגלגל ה"י רק שאינו יודע פרט החטא שנתגלגל עליו ואינו
יודע שהוא לזכות ולתקן את הרבנים זה אינו מוליא את הרבנים "מ כלומר
אינו יודע שיעיל תקומו שהיה רוצה לתקן לזכו' את הרבנים כי
אשר שנתגלגל בשביל ד"א אבל מ"ם שידוע בשביל איזה חטא הוא נתגלגל
ודע שהוא מחויב בדבר זה ונכרך הוא יכול להסליח את הרבנים
מתוכן כנ"ל :

הבנים

יולאין דקשרי' ובני עלכים בזגין וכל אדם אלא
שדברו חכמים בזהוה וכל דרך רמז ע"מ מ"ם רז"ל
הרבה עשו כרש"י ולא עלתה בידם והרבה עשו כרבי ישועאל כו'
והנה הלדיקים אשר תורחם אומנתם והוא עוכרם למלוא ערף לבניו
ומוכרם לבטל עלימודו ולחזור בטווקים ונחמזו' הנה מה עושה
הלדיק טרם לחשו לטוק הוא מתפלל ומתחנן לפניו יתבי' ועתה
קשתחו בתפסנה קדושה כדכי' שלא ילכד בחלודות הילס"ר בלחשו

והנה ידוע שמי שיש לו נפש אפסיה מהצניע נקרא בן יום אדם
זכה אלא לתקן נפש בלבד שהיא מדה העל' וזה נק' בן מלך וזה
אפשר הרמז בתפסה הננים דהיינו אומן שיש להם נשמה יכול
ללמד בקשרים ר"ל שיקשר נשמתו בשרשו הנקרא מתפסה כדור
ויכחי' ללמח עטל למי שרואה לירד לבדו עמוק מאוד נקשר אל
מלמעלה כי מתייחד שלא יכול לחזור ולעלות מלבד מ"ם מקשר אל
מלמעלה כחבל ארוך ודרך החבל יכול לחזור ולעלות אבל מ"ם
רק מצוי' מלכים דהיינו שאין לו רק נפש או חסדי' רוח אך עדי
אין לו חלק נשמה לא יסמוך על קיסור נחשבתו מפני שלא
עדיין מדרגות מתפסה וזוהי לא יהיה הקשר אמיץ וחזק ויהי
בעמקי סבור ע"כ זה לר"ך ללא' זוגים שהם המשמיעי' קיל וזה
בדברי תורה שהם מדרגת שרשו כידוע וחזין עליו שלא ילכד
וכל אדם מ"ם זה קלי' על הסיפא וכל אדם לא יסמוך ע"ז קיש'
מתפסה כי חולי עדיין לא הסגי למדרגת נשמה אלא מה שדברו
הננים יולאים בקשרים לא דברו אלא בזהוה ר"ל בזהוה להם
היו חכמים והסיגו למדרגת נשמה שהיא נשמה לכשמה וע"כ
שהיא להם נשמה אבל כל אדם לא יסמוך ע"ז אלא בן
זוגים כנ"ל

צ"ך

אם בני ישראל פירש' אין לו אלא זכרו מיד ודורות אחר
צ"ח לדיק הכ' לזרז במקום שיש חסרון כיס כו' וזה
אם הוא כפשוטו עשו הזכרו להקריב צ' תמידין ומה חסרון
רוח זה לכל ישראל להקריב צ' תמידין בכל יום הלא העובדי'
הרבה יותר מתמידין והיה לומר לו שם וזכרו ועוד תהו
ולדורות והלא תמידין עמידין ליגטל בזמנך כבית י"ל על
שארז"ל כל העובק בחורה כללו הקריב כל הקרנות שאל' זאת
העולה ואפשר לומר ע"פ רמז' כל הפרשה זו לו חת בני ישראל
חורת העולה מ"ם זכרו מיד ודורות שהתורה לא ת-בטל לעול
כי לא תשכח מפני זרעו לכך זכרו מ"ם עסקו בחורה שהיא
למעלה מכל הקרנות וקאמר והרר נפרס על איזה חורה זכרו
ואמר היא העולה על מוקרה שהיא בתפסה ובהסדוקים שזכרו
ולא שהי' ח"ו מן חספה ולחן כי כל מלה ומלה דלה נשמה
בדור לא פרחא לעילא ואינה קרויה עולה ומ"ם על המזבח
האדם הנק' מזבח כמו שארז"ל ויילך את האדם עשר מן האדם
מהיכן נכרה במקום כפרתו מן המזבח ללילה עד שחזר ר"ל
יעי' ח"י האדם נשמה' שוהה ללילה עד שחזר ר"ל חס
החורה נקרא אש חוקי' זו בתפסה בזה גדול ובדיקות הבורא
ובקוף הפרשה אש חוקי' כו' לא תכנה אפי' רגע א' רק יק'
והיה בו יומם ולילה זהו באמת לדיק זכרו גדול ומיד ולחן
כי לא הבטל כנ"ל וע"ז אר"ם ביושר לדיק הכ' לזרז כו' כי רש'
למעתי' שאמר אש יעסוק האדם זרע בשעת הזריע' שיהי'
אינתי נעשים אלא יעסוק בחורה כו' זהו רמז' חסרון גדול ע"ז
מכל מלאכת העושה' ויהיה תורתו אומנתו

בפ' וישמע יחזרו את אשר עשה ה' ליהם עברו ולישראל
וי"ל ומה שאמר לנפש והלא עיקר הכס ה' ליה
ועוד אש היא השמועה מניקים והנפלאות והאחותי' ח"כ עיקר
מן הספר ומהו אשר עשה ונ"ל ע"פ הללה שידוע שפרשה וי'י
לא היו תלמי נים בשם המיוחד ב"ה רק היה להם חמיהם מהם
אלהים בזהותיות מ"ם מאלהים כדאית' בכתבי האר"י ז"ל והנה
לכך כפר שלא ראה העלך עימיו ולא השיג עימיו כיצום המל'
ומהו רק שפעע שיש מלכות בעולם ושהוא שליט ומוטל
המדינות ומעליך עלכס על המדינות פרטיות ומוטב שדורות
בכל מדינות מלכותו ויהי היום הלך הן כפר לשום ממדינה למד'
ופגע בשרי' א' והסדרו' קטנים מלונם צבגדי' רקת'
ואדרכמו' ואמר בלבו בודאי זהו המלך והמלך שאל ללחמי' וזה
לו שהוא שר א' עשרות הקטנים ועליו כמה וכמה שררות וזה
סוים ועשונים וכולם הם עבדי העלך ואז הכיר יותר גדולות

דעת עכ"ז דומה הוא כמו שרולס לקבל הסמכ"י לאדם הנה
זוכה להיות אחרי כלומר דבוק בהש"י כמו מדת יוסף שהוא חתם
מדת יעקב ש"ה זכור אחרי ד"ל ולא עוד אלא שמיילת תן שהוא גימ'
מדת יוסף ונב"א עבדך הענין יותר בפרטות

אם

בחוקתי חלכו רבו' ונחתי בשמיים צעמם כ"ל פי' לפי
פסוקו דל"י צמחא רחצ"ד היה חז"ל באורחא אחי מיערס
אחר כל העולם כולו בנחם וחכינא בלעזר פסק מיערס כחלל צמחיל
הלדיק פסק המער אצל אס בחוקתי חלכו תהיה כולכ"י לדיקי' אז
לא יועיל תפלת הלדיק היחיד נגד הערובים ויהי' הגשם צמחו
ושמעת' תקשים על האי ליטאט שאמר כל העולם בנחם לתה ל"ל
כל העולם בנחם הל"ל בקילור חכינא בלעזר ועוד ח"ו הוא היה
מלעזר עלתו על נחם העולם ונ"ל ע"פ שארז"ל בכל יום צמ ק"ל
יולתה ולומר כל העולם כלו ליוזן צמחיל חכינא בני וחכינא בני די
לו בקב חרובין כזו נחלל שח"י רחצ"ד חיל"ר המעטיפע שפשו לכל
העולם וזכו חכינא בני שהוא לשון דרך ומעבר צמחיל זה שהוא
מעבר לכל כן הוא היה מעבר הסמפעות לעולם ולכן אמר כל
העולם בנחם פי' שהנחת בא להם ע"י הסמפעות ואיך יהי' הסמפעי'
אם חני בלעזר לא יהי' נחמה שלה אולי ח"ו לא יהי' גשמי צרכ' נדב'
נחמה לער שלי ואף שאמר שיהי די לו בקב חרובין כי מדת
הלדיקי' שהי' מקסיק עלתו צמועז ולא הי' לו לער כלל נחמה זה
אצל כלן הי' לו לער מנעם שלא היה יכול להספיע שפע שלימה
זה הי' הלעזר שלו ומפי' השתתם העולם זה היה עיקר תפלתו
פיפסקו בשמיים עכשיו וכבוא לניסו יהי' בנחם להסתכל שירדו
כמו שהי' באמת ונ"ל זש"ה ונחתי בשמיים להם כ' גשם ולא מער
כמו שח"י ונחתי מער חלניכס וכן הטימן עמר וכמוהו רבים ועוד
תמו צמחו ח"ל יהי' צמחו חיינו קימן צרכ' ח"ו הלא מלינו בימי
יואל טילא רוב ניסן ולא ירדו בשמיים ואח"כ ירדו והיו גשמי צרכס
עד מאוד כתיב רז"ל בא יבא ברנה כו' קנה זרת צבולת זרתיים ונ"ל
ע"פ רמז המס' חומר בקדש בעהרונה שמעלין כלים בתוך כלים
כו' כי הלא נודע שעיקר עבודה הבורא ית' הוא הדביקי' והשתלטה
בו בעבודתו ית' ובלימוד תורתו שיהי' בדור ונחמה זה יכול הוא
לדבק בהש"י כי מפני שהסתכל בדבורי' מעורב בהכל העליון והקול
קול העליון והרבור דבור העליון וכן המעשה וכו' שארז"ל השכיני'
תדבני מתוך ברכו של משה ונחמה בורל קדושתו ודביקותו בהש"י
היה מנעם מתחבר עם שרבו ורבי הוא כמו הקנ"ה הי' מדבר דבור
של משה עי"ז נדבך חומותיו ונעשה איש האלקים וכתיב של
נעליך שהוא לצום חומתי וזהו אשפר רמז המנחה חומר בקדש
כמוהו אם תלמד לזכות חומתי שיהי' בקדש העליון שהוא המעשה
העליונה ח"א אלא מצדויה פי' מליך שפריס חמוד עיניך ולבך
וחטיב מתשבתך ורעיוך במחשבת הש"י ודביקות בבור והשתלבות
גדולה זה יודע במקום שהארם ממשב עם הוא גימ' במקום שהוא
וא"כ כשתחזיר ומרגיל עבודתך כך בורח"י תרום ומעלה במקום
המחשבת העליוני אל שרשה ואז גם חומר שלך חזדך בקדש
העליון כנ"ל והנה ידוע שהאחות נק' כלים והנקודות הם חיות
וגשמות הכלים והנה האדם כשתחשב איזה מחשבת עם שיהיה הוא
אחיות וכבר ידעת שאם נחם לאדם איזה ע"ז בלימודו או בתפלתו
אינה מקריות כי יש עם לכל חפץ ובת"ש ובחגיג סוד וכערה וכערה
שהוא הנילוח הנחמה צמתי הקליפות הנקרא גער' שמוערת מכל
ודולס להחזיק בשרשה והגיע ע"ז וזמן להעלותה בקדושה היה אז
לדיך האדם להתעורר מאוד מאוד כי לא לחנם בא זאת המעשה אלא
להעלותה ואם לא עכשיו אינתי אפשר לא יהיה עוד עם חסור
העדר הלא כי ע"פ רוב המחשבת' באה מעיני הדומם לעיני התפלה
והנרבה או מעיני הלימוד שהוא עוסק וסוף משל לכן מביא החומר
לפני אביו דבר הלכה וס' אביו מקשה אותו קשות מונות ומתעורר
מדרכ הפשוט והנה אין ח"ו כוונה סוף למעורר דברי בני ולסמעותו
שיסאל מוכה ומועז אך אדרבה אצל למודי הוא עמכוין סיעטס

אח"כ פגע עוד פקרות יותר גדולים וכבדים עד שפעה בכל א' וא'
לאחר זהו העלך עד שפגע שר הגדול מכל הפקרות אשר בכל
המדינות וראס כבור הגדול מאוד ואז נגמר בלבו שזו ודאי
העלך בעלמו ואחר כך נודע לו שגם זה השר היה חתם העלך
וכל המעלה והכבוד שביד השר הוא הכל הוא ברשיון העלך כן
לו הגדול והכבוד ונחם אותו לשר משוב כעוהו אז הכיר הן כשר
בעלמו תמות העלך ית' ניווקיו ומעשלתו ואמר בלבו אם עשה
אחר זולתו לשר כזה והגיע אל כל הכבוד ומתחיל גדולה העלך אין
לו שיעור וקץ ומכלית כי אם הי' לו שיעור לא הי' עישה לאיש
אחר כבוד כמותו והנמשל מוצן מאליו שפרעה ויועליה חתמה יעו
ופסרו גשם המיוחד שגם יתרו הי' א' מיועליה והנה לאמר בתשה
רמס נחתיק אלהים לפרעה וציראל לאמר אלהים אהם נחלל
שקצ"ה ע"ש אלהים לעשה ולישראל ולפיכך טעו וכפרו שאמרו
בגשם האי רגבא דלשון עבד ית' כל מופתיהם ובפרט פרעה ויועליה
שה' להם אחיזה בצדק אלהים אבל עכשיו וישמע יתרו אשר עשה אלהי'
לפרעה ולישראל ועמו פי' עשה ומינה אהם שיהיו אלהים אמר בלבו
בראי זהו שם העלך בעלמו שא"כ לא היה עוב' אחר חתמיו ואז
ככיר ונתייר

בגמרא זכר טעל חלקו וחלק חבדו בג"ע לא זכר טעל חלקו
וחלק חבדו בגימטס וק' לתה יהי' המדה כך ועוד חלק
חבדו חבדו ענין הוא הלא רשע הוא ורשע דבני לדיק חבדו קריה
ליה ועד לתה יתן חלק לזה הלדיק והלא הרבה לדיקים יש ועוד
חיון יש לרשע חלק בג"ע וגם בסיפא מנין יש ללדיק חלק בגימטס
וכ"ל שא"י בכחמים שהרשע אם מרבה למטוא ר"ל יכול הוא להסתפי'
אם הלדיק כי חיי לרשע חיי לשכינו ואף שאינו יכול להסתפי'
בפרעל מניח את הלדיק לדידי השרור עבירה וכן הלדיק צמעותו
הטובים ובעבודתו יכול הוא להעלות את גשם הרשע ואם לא יכול
להעלותו מחמת שגשגתם בחטא אשפי"כ וניאו לדידי השרור חטובה
ולכן אמרו הרשעים מלאים חרבות וז השרורי חטובה רק נחמה
שגשגתם במטאים חוררים לקורס ואי' העקדס את האשם ע"ש שאני
לדיק הי' מקודשת כו' מפני שנת השרור חטובה בלבו אע"פ שהוא
רשע גמור נעשה לדיק גמור בהשרור החטובה וזש"ה זכר פי' הלדיק
וע"ש מעשיו טעל חקו וחלק חבדו פי' הרשע שהשרור בחטובה
וכעשה לדיק כמותו בלוחו רשע זה חבדו וגם טיפק בהשרור
בחטובה נגזר ליתן לו חלק בג"ע ועכשיו חסור לקורו יתן חלקו
להלדיק שביאו לדידי השרור חטובה ומשו' יתן לו לכן היה אדם
כבוד אדם ליתן לו ולא לאחר וכן סיפק הרשע ע"י חטאיו הביא את
הלדיק לדידי השרור עבירה ונעשה הלדיק חבדו של רשע ונגזר
עליו להיות לו חלק בגימטס ואח"כ מוזר הלדיק ללדקטו כוטל
הרשע חלקו בגימטס שביאו לדידי השרור עבירה ופעלו יסולס לו
כך הערה

בגמרא העובות לחבדו זכר להדבק בהקנ"ה שח"י מוכות רשעו
אחרי תן כו' ולא עוד אלא שמיילת וכו' ח"ל כי הנה
יש ג' מיני לדיק' אם הוא הלדיק הנשמות והוא שהעשיר ומשפיע
לעני ונותן לו לדיק' וזה לדיק' הנשמות שח"י את נפשו ואת גשם
כבו' וני"ג ויש לדיק' יותר תעולה ובוהא החמור חבדו למועז דהיינו
העובות רק לדיק' לזה ג' תלמים א' שיהיה מקבל דהיינו ש כנס
באזני המקבל תוכנס לאשפי' מי שאינו שומע לקול חומותיו ואינו
דומם לקבלו הסמפעת והב' שהעובות ל"ל דוגמת לימוד לשפך
הסמפעת אל הכלי דהיינו שיהיה עשיר בדעת כמות הלדיק העליון
המספיע לפני כידוע ואז יכול להספיע את העני בדעתו ולהחזירו
למועז וירוע הוא שנתם הלדיק הוא מדת יוסף וכ"ז אלה תולדות
יעקב יוסף וז"ש מוכות רשעו דהיינו שיכול להוכיחו ולהחזירו למועז
נחמה שיש לו מדת הלדיק שהוא יוסף והכל' שזומן לו הקצ"ה
לסוכימו אותו האדם המקבל תוכת' ולכן נק' רשעו הנס היסוד עני

במדרש הנה ממתו שלשלמה זה המשכן ששים גבורים
 סביב לה אלו ששים אותיות שבברכת כהנים ניל
 ע"פ דאית' בזהר על הפ' ויברך את יוסף ומקשה והלא לא
 בירך אלא לאפרים ומנשה ומתוך ברכתא דבנויה היא ברכתא
 דאבוהו והנה ארז"ל כה תברכו תברכו לכה שהיא השכינה הנקרא
 כה כמ"ש וחסידיך יברוכה יברכו כה וגם מצינו כר"י שאמר
 לו השכינה ישמעאל בני ברכני ואמר יה"ד שיכבשו רחמיך וכו'
 והנה לכאורה קשה הקב"ה אמר לו ברכני והוא בירך אל
 ישראל בכל תפילות יה"ד שהתפלל ויובן ע"פ הנ"ל
 דברכתא דבנוי וכו' היא הברכה דמברכין להקב"ה וכוה יתורין
 ג"כ מה שנתקשו בהם הקדמונים בתועלת התפילה שמתפלל
 האדם צרכיו הלא אם כדאי הוא וראוי אין הקב"ה מקפח שכר
 ובודאי יתן לו אפילו בלא תפילה ויתורין ע"פ הנ"ל שאין כוונת
 שאלת צרכיו של אדם לצורך עצמו רק להשפיע ולברך את
 מידות העליונים ועיקר הנתת והשפעה הוא כאשר מתברכת
 ישראל ואין מחסור להם ולכן אמר יה"ד שיכבשו וכו' בכדין
 שיושפע לתחתונים וזהו הברכה למעלה לכן אין אדם רשאי
 להתפלל על צרכי עצמו כי ח"נ כמה מקטרגים יתעוררו כי אין
 צדיק בארץ וכו' אך אם כוונת התפילה הוא רק להשפיע
 בהשכינה בודאי יענה כי אז לא יהיה שמץ ופגוע רע וקטרוג
 וממילא ימולא בקשת האדם וצרכיו כי זה הוא עיקר ברכה
 והשפעה שהשפיע בתפלתו במידות העליונים ושרו"ל אין
 עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש ורמזו להנ"ל אין עומדין
 להתפלל על צרכי עצמו כי לא יענה ואדרבא אפשר יהיה קטרוג
 ומזכירן עונותיו אלא תפילתו יהיה מתוך כבוד ראש פירוש
 מתוך כבוד השכינה הנקרא ראש כמ"ש ושמן על ראשך כו'
 בזהר שקאי על השכינה שהיא למעלה מראשו של אדם וכמו
 החכם עיניו בראשו וכמוהו רבים ועל נמנת תפילתו יהיה על
 כבוד ראש שהשכינה בנלות ועל הרצון השפעתה וכשיענה
 בתפילתו ויהיה לה' הישועה יקויים ג"כ סוף הפ' על עמך ברכתך
 סלה אבל עמדת התפילה יהיה על כבוד ראש כנ"ל : ולכך
 לא אמרו אין מתפללין כו' רק אמרו אין עומדין רמזו להנ"ל
 שעיקר עמדת התפילה ומנמתו להשפיע בעליונים כנ"ל וכוה
 יובן מ"ש וצדיק באמנתו יהיה ואמרז"ל זה צדיק המאמין
 בהקב"ה ומתפלל ומיבטח באמונתו שיקבל תפילתו ויהיה
 והלא אמרו בנמרא עיון תפלה זה המעיין בתפלתו ומיבטח לו
 שיקיבל מזכירים עוונותיו ולפי הנ"ל לקים כי מ"ש עיון תפל'
 מזכירן עוונותיו איירי כשמתפלל על צרכי עצמו ומעיין שכיון
 לכו הטוב ומחשב שבודאי ראוי שיקבל תפלתו כמ"ש רז"ל
 זהו מזכירים עוונותיו ומשמששין במעשיו אם הוא כדאי וראוי
 ואפשר שיענה ח"ו אבל הצדיק המזכיר בזהר הוא המתפלל
 באמונתו פ"י בצרכי השכינה הנק' אמונה כידוע זה בודאי יהיה
 כי על תפירה כו. אין קטרוג והנה ידוע מ"ש בזהר בכמה מקומי
 שהשכינה נק' משכן מכמה טעמים ועוד משכן ל' משכון משל
 למלך שהיתה מטרוניתא בשוק של בירסי והלך המלך לשם
 אף שאין דרכו בכך מפני הכיבונתא דמטרונותא ה"ל כשוק
 של מיני בשמים והנמשל מיבן אף שישראל אין עושין רצונו
 ש"ם ח"ו אף שהם בנלות בחינת שהוא מלאה גילולים שהוא
 שוק של בורסי אך מתוך חיבת המשכן שהשכין אצלם נודקק
 לשאלתם ובקשתם כשביל חיבת המטרונותא ונחשבת כשוק
 של בשמים ונענים בתפילתם כמ"ש וירח ה' כו' בשביל
 ההשפיע בשכינה כנ"ל וידוע שהשכינה נקרא כה ונקרא
 משכן ונקרא אותיות וידוע מ"ש בכתבים כי ע"י כהן שהוא
 גימטרא ג"פ כה דווקא מתברכות הכ"ה וע"ש והוא שימשוך
 להם הארת הבינה הנקרא ס' וזהו ששים אותיות פ"י

המשכות

להרופאי לרפאות אותך מצרעתך כלום חסרים בבית המלך
 רופאים מקחים וכל מיני סממני רפאות עד אין קץ והנה
 הדין הדבר כפני המלך שכך ביקש האיש הסכל והמלך שחכמתו
 בחולה עד מאוד אמר מאחר שהאיש הזה הוא כסיל בשבילו
 ישתנה נימוסי המלך ודתו זה אי אפשר רק יתן לו בקשתו
 כאשר בחר לו כי הסכל הזה בחר בדבר מאוס משאלתו
 ובקשתו :

במדרש

ביום הזה נאו מדבר סיני מכאן אמרו בני
 דברים ניתנה התורה באש שנאמר והר סיני
 עשן כלו וגם במים שנאמר אף שמים נספו מים במדבר
 שנאמר במדבר סיני ומה ג' דברים אלו הם בחנם כך התורד
 ניתנה הנם לאדם שנא' הוי כל צמא לכו למים ולהבין
 זה נדקק תחלה בפ' ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר והלא
 ביקר הוא תחלה היום הל"ל תחלה בהיות הבוקר ביום
 השלישי ויובן ע"פ הדוע שכל דבר שבעולמות נתהוו ע"י
 ההכמה שני כולם בחכמ' עשית וצריך לפרש המעם למה דווקא
 ע"י ההכמה כי הנה ידוע שבכל דבר ודבר מעורב בו ד'
 מידות והנה הדי' יסודות הם נגדיים זה לזה והאיך יכול
 לתתהו הבריא' וכל היצורים והנעשים מדברים שהם נגדיים
 להיות אי' והענין כי כאשר ההכמה נכנס לתוכה עשה את הכל
 אין כמ"ש והחכמ' מאין תמצא ס' והחכמה שהוא יש אמיתי
 עושה את כל האורות אינ' הם מתבטלים מסתמת בריו' אור החכמ'
 כי שרני' בטהרא וכו' ואחר שעושה את הכל לאין אז יש יכולת
 להתהוות בריה אחת מהד' יסודות וזהו והחכמה מאין תמצא
 ס' מכה שהחכמה העושה את הכל לאין תמצא ר"ל ויכל
 להמציא בריו' מד' יסודות ואף שאמרנו שבהכנסת החכמה
 בתבטלו הדי' יסודות עכ"ז יש בכל בריה רשימה של הדי' יסודות
 כי הוצרכו להתבטל לפי שעה בכדי שיוכל להתהוות הנבראים
 מ"ט נשאר הרשימו ואז נעשה מאין יש פ' מכה האין שנעשה
 מתחלה ע"י ההכמה נעשה אח"כ יש זה א"ל תחלת המחשבה
 סוף המעשה כי מתחל' המחשבה שהיא החכמה נקרא יש ואח"כ
 בסוף המעשה ג"כ נתהווה יש נמצא החכמה היא עושה הכל וז"ש
 כולם בחכמה עשית כי מכה חכמה שעשה את הכל לאין תמצא
 את הכל כנ"ל ולבאר ענין יותר נאמר כי החכמה נקרא כ"ח ס"ה
 שהוא מ"ח החדש שלא היה בו שום שבירה והדברים עמוקים
 ואז לפרשם והנה המ"ה החדש הוא בחינת יסוד שיש בו כח
 לעלות עד הדעת ולהשפיע מן המוחין עליונים לתחתונים
 כמ"ש ככוונת הלולב והוא המחבר את הכל כמ"ש כי כל
 בשמים וכארץ דאחיד בשמ"א וכארעא בשמ"א הוא הת"ת
 הנקרא יעקב שהוא המחבר ומכריע בין חו"ג לכך נקרא
 יעקב הבריה התיכון אותיות חיבר כי יעקב בחר לו י"ה וכן
 ויבדה יעקב חכל לשון חיבר שהיא המחבר הנשיקין העליונים
 קדישין וכן יוסף שהוא מדת הצדיק נאמר בו ועל ס"ך ישק
 כו' וז"ש ואלה תולדות יעקב יוסף ואמרז"ל שהיה דומה
 לו ומה שארעו לזה כו' נמצא בו כח פ"ה שהוא צדיק
 יסוד עולם הוא המחבר הכל ומהוה אותם וידוע כי היסוד
 נקרא בוקר והנם שהבוקר מכונה למדת חסד כמ"ש וישכם
 אברהם בבוקר מ"ם ביסוד נתגלו החסדים כמ"ש בכוונת
 והמרחם כי לא תמו חסדיך כו' ולכך אמר בתחלה ביום
 השלישי שהיא מדת יעקב ואח"כ אמר בהיות הבוקר שהיא
 מדת יוסף סיומא דנופא בכדי שיוכלו לקבל את התורה
 אשר ניתנה במים ובאש שהם החו"ג והוא המכריע והממוצע
 ביניהם ונתהות החיבור ואח"כ במדבר פירוש כל השפע
 יתנה בעולם הדיבור שהיא מדרגה תתאה ונעשה קומה
 שלימה

לקוטי יקרים

שורש נשמתו היתה חסד ולכך היה ג"כ יכול להשיג עד הכתר ולעשות
הכי יהודים כי מדת הדיק הוא הפולה למעלה כדוע :

במדד

שופטים וסופרים אחר הקצ"ה כשאלם פוטריסאל
המשפט והדין חיי נבזה ט"ו ויבנה הילבאות במשפט
ואני נשנה שכינתו זיכוס שנאמר והאל הקדוש נקדם בלדקה
ולא בואל אחכא שנאמר כי קדוש יסועתי לצא ולדקתי להגלות :

עפ"י תשרז"ל אם יש דין למטה אין דין למעלה ואם ח"ו
אין דין למטה יש דין למעלה ובני סדום נאמר אררה לא
ואחלם והנה נחשבו זה כל המפרשים הקדמונים והו' לשון אררה
והלא הכל גלוי לפניו אך לפי הכ"ל יוצו כי הלא נקדשו לא היה
דין נעשה למטה והולך בהם הקצ"ה לעשות בהם דין ומשפט
למעלה וזאת המדה נקרא ירידה משל לעלך צ"ו שהוא מולך על כנה
וכמה מדינות קדושות ורחוקות וכל המדינות כולם מתהגבות ע"י
ליווי המלך ואיננו מוטלה עליהם וכמים למשפטו תמיד בליווי
המלך ובכל כן גם המלך שם עיניו ולבו על המדינות שמהם בכל
מדיני ש"מור וכל מיני נזק לר וליצי כדי שיהיה פנוים למשפטו
ולכן טנה המלך וכל עסקיו והעונגיו ועידויו ויסם פניו להטיב אל
המדינות וכל המשפחות המלך ורעיונו כל הית"י היא צדקנות המדינות
ובתלמדות ובשעירות ותמיד חושב במשפחות חכמות הנהגתם
ובתלמדות כי בתחבולות יעשה ונלמדה ולא יסיר מנחשתו זאת
החכמה אשר רבע אחר והיה כיוס והנה איש צא מלך רחוקה איש
בני ועדוכא ומעונה גורע ומיגע שכל הערך לועק חמם אחורי
שלשון המלך על א' כיוולא צו שהעביר עליו את הדרך וסנה בשמוע
המלך את נעקת האיש הלא נטל אותו ומשפחתו שהיה וזכרה והנה
המלך שלח עבדיו אליו לידע מה זה ועל זה ולא השגיח האיש על
עבדיו המלך רק הולך לועק אתה הושיע המלך אדוני והולך המלך
לפניהם וכל משפחתו הגדולה והרמה אשר תמיד היה תחוק בכל
עת ובכל רגע תקנות ועלמות גדולות עד א"ס וקץ ותכלית והולך
המלך להדקק למשפט האיש הלועק חמם אשר אין שיה חמם
ההוא אף שיה פריטה אך כי כן מדה ויניחם המלכות קטן כגדול
ישמע למען ידעו כי יש שופטים בארץ והי' אין זה נקרא אלא ירידה
גדולה להמלך שהוכרח לפניהם תחוקם המדינות ומשפחותיו שהיה
הזכרה לשמוע נעקת הכסיל אשר אינו ש"פ ומש גם שאינו כדאי
לראוי העונג הזה שביצט המלך בפניו ומכ"ס שיצא בארמון המלך
לפניו ולסדר עשותיו בפני המלך הגדול והאדיר ובדאי זה ק'ן
ירידה והנמשל מוצן כשאין דין למטה הקצ"ה עושה דין למעלה
ובורכה להסתכל ולהשגיח בענייני נשמות וקטנות של עולם השפל
זה הגם שהוא יתב' משגיח בעיניו פקוחא על כל הנבראים
היולדים והנעשים עכ"ל זה המשנה הגאה ע"י נעקת האדם השפל
המתחין כראש שפ"י כאלו נכרתי' להשגיח ולכן נקרא ירידה ולכן
המדה גבי סדום אררה אבל כשים דין למטה אין דין למעלה
אין מוכרח לירד פי' להסתכל בענייני קטנות ונשמות נאלא
קצ"ה ככ"י נבזה וזהו ויבנה הילבאות במשפט פי' כאשר יש משפט
ומרה אז ויבנה כו' ומ"ז אני נשנה שכינתו זיכוס יוצן ע"פ
י"ש בזה ובתיקונים כד קראו ישראל להקב"ה כו' בכל שקודים
אם שכינתו לאו איהו תמן לא נחית לתמן כו' וזהו ע"ש הכא
כל תקום אשר אזכיר את שני אבא אליך ובכרתך וחרבוס בכל
מר דאשריה שכינתיה תמן כו' וזהו שהקצ"ה נקרא משפט שהוא
עיר שנאמר ה' במשפט יעמוד ארץ וז"ש אם אתם משתרים את
משפט אנליכס שהוא הקצ"ה א"כ בדאי אשרה שכינתו זיכוס כי בזה
גלוי שכינתו תמן לא היה נחית לתמן שנאמר זה השער כו' בזה
אף אחר אל הקדוש כ"א ע"י זאת וכמ"ס בזה נחית המהלל
במקומו כמים וז"ל זהו ג"כ כוונת הכתוב קדוש ה' לכל קוראיו
לא אשר יקראו באתם והנה זה הס' לא ריש' ספי' ולא ספי'
יש' כי מתחלה אחר לכל קוראיו ואח"כ אשר דווקא לכל אשר

יקראו באתם ועפ"י הכ"ל יוצן וגם יש רמז לזה בזה כי ידוע
שעיר נק' אמת שנאמר תן אמת ליעקב ואפטר שכן כמשך הס'
קדוש ה' לכל קוראיו היא מדה המלכות ונקרא קדוש שהיה המדונה
הקדוש אלינו והיא תחלת כניסת הכל כמו לפני שפתי תפתח ומה
גם שהו"ה של קדוש ה' נקוד בתיקוד לזאת שהוא בכתר המל'
וזהו קדוש ה' לכל קוראיו כי בזה יצא אל הקודש פנימה והדר תפטר
ספא דקרא וז"ה קוראים אני אומר לך לכל אשר יקראו באתם
דוקא פידוס קצ"ה נקרא אמת וז"ה מייחד קצ"ה וסכינה' ובדאי
היה קדוש ה' לכל קוראיו אבל כשקורא ח"ו בלא אמת זהו נרנן
מפיד אלוף ח"ו רק יקראו באתם ר"ל עם אמת ככ"ל וזהו שפ"י
המדד ואני בואל אחכא כדאי בזה ובתיקון האי זינאל דיסקון
ישראל מן גלותא יתחברו תרין שמהן כדא בסי' זנאל אז ישר
אז ח' אחרון הו"ה אר"י דהאי זינאל יהא עת רלון אז תקרא
וה' יענה כו' וא"כ כשאלם משגיח את המשפט בדאי גם השכינה
ש"י זיכוס מבורא דתרון שמהן ויקיים בהם ליון במשפט חסדה
וסניה בלדקה שם ג"כ תרין שמהן ומשפט ולדקה וז"ל כי קדוש
יסועתי לצא ולדקתי להגלות :

כתב הרים כדונג נוסף כו' יבפרשת של אחריו יחד הרים יבנו
כילד ימיינו ט"ו הכתובים וא"ל כי ידוע עשרז"ל אין
הרים אלא האבות הן הן המרכבה יש להבין האך הוא שהאבות
המתחונים יהיו המרכבה אך ידוע שמדת אברהם הוא האהבה שהוא
חקד ויחמך מדתו יראה ויעקב המכריע וארז"ל ג' סימנים בישראל
רמזנים זייטנים ג"ח שם ג' מדות של האבות מתחלי לעילא
רמזנים הוא מדה יעקב זייטנים הוא מדה יחמך שהיה מחזירו
הוא צום ומנו' וב"ה הוא מדה חסד לאברהם והנה זה לעומת זה
עשה אלהים כמו כן יש ציומאה ג' שמות הכ"ל הנקראים שמות
הטומאה אך המפרש שזיכוס כי בקדושה כל ה' מדות כלולים זצ"ו
למשל האוהב את חזירו ורמם עליו ואם לפעמים שלא יכול לעללות
ספן חזירו הוא צום ומנו כאלא שלשתן כלולין זצ"ו והם כמו א'
שכן בקדושה אחרת גמור אבל בטומאה ה' מדות נספרים יתפרדו
כל פועלי האון שהוא אוהב אהבה זרה דבר א' וירא דבר אשר ונתקם
על דבר א' וז"ש הרים כדונג נוסף הרים של טומאה ולכן לא נאמר
כאן יחד לפי שאין להם אחרות רק מירד ככ"ל אבל צ"כ שני המדד
בהרי אבות הקדושה שיה אחרות ביוור יחד הרים יבנו ופי' ה'
יתפרדו כל כו' יבנו להכ"ל כי המדות יעזוב אשר באדם ח"ו נקרא
פועלי און שם שמתחילים אותו לירי און עלמו שהוא עבירה מעש
והמדות הזרות אין להם יסוד וחבור יחד לכך אמר יתפרדו כל פועלי
און כי הם נפרדים ואין להם אחרות ולכן אמר פועלי און ולא
אמר עושה און לרמוז שאף פועלים של און אין אין להם
אחרות :

דדגד

בדוק מסך ואמונתך בלילות ז"ל כוונת הכתוב
עפ"י עשרז"ל תחלת אבות תקנים וכו' שנאמר
רז"ל ע"ד רמז כי ידוע שהאבות הם חג"ם שאברהם היה מדה
ספר שהיה גותל חסד ואוהב את הנרות ומקרבן לאמונה הש"י
לעבודתו כי מדה מסך היא אהבה כדוע ומחך שהיה דבוק במדה
הזאת מאד הכיר והשיג את בראו שיש עכנוג ולוה בעולם וסנ'
ילחם הגם שקיבל ולמד מאברהם אביו שיש אלוה בעולם עכ"ל למה
לידע ולהשיג מעלמו ידיעת הנורא כמ"ס דע אלהי אביך ולא שיה'
אלו בקבלה לבד מלות אנוסים עלומדה ולכן המדבק א"ש במדה
היראה ותחא זהירות הכיר והשיג הש"י בעלמו לבד מנה שהיה לו
קבלה מאביו וה' יעקב ראש צעין הסכל שחן הסכרה שיש בהנהגות
העולם מדה העומדות והעכרע' בין חו"ג שאלו לא כן לא היה
העולם מתקיים אם היה נוטה לא' מבי' הקלות הכ"ל לכן המדבק
במדה חת"ג שהוא רחמים המכריע בין מוי"ב ומחך זאת המדה
השיג והכיר יומר מאביו שהוא נחיר שנאמר כי בזה העולם
מתנהג תמדיות כעשרז"ל ראה שאין העולם מתקיים בדין ושיחף
עמ

דקוטי יקרים

מאריך ונוי ושמת בטנא והלכת אל המקום א"ל ע"פ רמז
 שהסוקים הללו מורים ומלמדים את האדם הנהגתו בעוה"ז כדי
 שיוכה בהם לחיי העוה"ב כי הנה ידוע שעוה"ב נקרא ארץ ונקרא
 ירושה ונחלה כמיש צדיקים לעולם ירשו ארץ ונאמר להנחיל
 אוהבי יש וזהו אומרו והי' כי תבוא אל הארץ ס"י כי לשון כאש
 תרצה לבוא אל הארץ העליונה אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה
 כי כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב וירשתה לירשה ירושת עולם
 בכדי שלא יצטרך להתגלגל רק וישבת בה ישיבה עולמו
 ונצחיות ככה תתנהג ותזכה ולקחת מראשית ס"י ראשית לקיחתה
 עניני עוה"ז יהיה מראשית שהוא החכמה שנאמר ראשית חכמה
 כו' שכל עניני עוה"ז מעורב בה ניצוץ קדוש שהיא החכמה
 כידוע כמיש כולם בחכמה עשית לכן כל לקיחתך ועשיתך
 על הראשית שבו שהוא החכמה הקדוש' שבו ולכן אמר מראשית
 ולא כר ראשית כי כולה נשמיות הוא רק שיש בה קצת קדושה
 שהיא ראשית כנ"ר ויהיה כל כוונתך להעלות הניצוצות אל
 שורשם למקום קדושה עליוני כי זהו עיקר עבודת האדם בעוה"ז
 וזהו מראשית כל פרי האדמה שהם הניצוצות שבתוך הצומח ולא
 טבעי' שתראה לברר מאת הצומח אלא אפילו אשר תביא מארץ
 אפילו מדבר שהוא ארציות נטור שהוא הדומם שהוא נשמי
 יותר מצומח ולא הוזכר כאן הניצוצות שבתוך בע"ח מפני שבנקל
 יוכל להעלות אל הקדושה כמיש בכתבי הארז"ל והרר אמר לא
 תימא אני מזהירך רק בדברים נשמיים שהם דצ"ח אלא אפילו
 בדברים הרוחניים שהם דברי תורה ויש אשר ה' אלקיך נתן לך
 שהתורה ניתנה במתנה ומה גם שארז"ל נתן התורה שהשי'
 נתן התורה לאיש הישראלי בתמידות שמוצא בכל עת ועת עומם
 חדשים לכך אמר אשר ה' אלהיך נתן לך ולית מאחר שאני עוסק
 בתורה ה' ובמצותיו שהם קדושה נטורה אף בלי כוונה הם מעצמה
 קדושים אל תאמר כן אלא אדרבא דווקא בדבר שבקדושה יהא
 כוונתך רצויה ומחשבתך זכה ודבורך שלם כי חיים הם למוצאייהם
 שיהא ניכר בכל דיבור ודיבור היוצא מפיך כל אות ואות ונקודת
 ופעמים שבו ויש ושמת בטנא שהוא ר"ת פעמים ונקודות
 אותיות ולא הזכיר כאן תנין מפני שאינם במבטא ולשון ושמת
 הוא מלשון ושמו האמור בתיה שרשו דז"ל ושמו בנחת ושמו
 שלא יפור ושלא ירוק יכך הוא כאן ושמת בטנא בנחת ושלא
 יפור וירוק התיבה במרוצה בלי כוונה רק בנחת ובמתן שהיה ניכר
 המבטא והפעמים והנקודות הטוב כי הם המנהיגים את האותיות
 וחיותם כידוע וכאשר תתנהג כך והלכת אל המקום ר"ל שתהא
 הולך ממדרגה למדרגה למעלה למעלה עד אל המקום ותעלה הכל
 אל הקדושה וזהו אשר יבחר ה' אלהיך זהו בחירת השי'
 ונחת רוח ועשיות רצונו ועיקר עבודתו ובוראי ישרוהו שכינתו
 עליך וזהו לשכן שמו שם כמיש בכל מקום אשר אוכר את
 שמי ותרנם באתר דשכינתיה תמן אבוא אליך וכרכתך ותזכה
 לחיי עד ונצחיות וזהו שפתח הכ' בלשון והיה שהוא לשון
 שמחה כי עיקר העבודה תהיה בשמחה ובטוב לבב ובהתלהבות
 גדול וזאת נק' שמחה של מצוה כי העובר מאהבה שמח תמיד
 בעבודתו וגם להעלות ניצוצות כנ"ל מכל דבר נשמי וגם לחם
 יהיה שמחה גדולה כזה כראי' בכתבים שכאשר האדם מעלה
 הניצוצות הם שמחים ומשכחים ומורים ומזמרים להשי' שאומרי'
 ארוטמך ה' כי דליתני כו' .

בסמוך השקיפה ממעון קדשך סן השמים וברך וגו' והנה
 במקום א' כתוב יפתח ה' לך אוצרו הטוב את השמים
 והנה נ"ל השינוי לשון למה נאמר ממעון קדשך ושם נאמר
 אוצרו הטוב וא"ל כי ידוע שיש שמים ושמי' ומסתמא שמי
 השמים יותר גבוהים ועליונים משמים וא"ל שהשמים נקרא
 קודש

ממחל סוף קיום העולמות כולם כי למעלה אין הם שעות וזמן כי
 כדב' א' בזה הספסוף המעניין העליון הנוצח תמיד וזכרו להטיב
 ולתקן ספי' לזכריותיו רק כטיהם המקבל לחי' לקבל ולם סוף וממלל
 לו לועד תורה נענין זהה הוא נעשה כלומר אל המעניין העליון המעניין
 ומספיע שפע טובה לו ולכל העולמות והנה נלל אשר ים למרס בלסון
 שבה והלל כמו בלטי' כי אשרוני כו' וים לפרסו נ"כ בלסון הסמלכות
 כמו אשרוני ולא עתה ונז' יונן ס"י ספ' והנתי את אשר למי שפענת
 ומלל אותי בל"ח ססס סך"ג לחון דלוקייסל מל"ו ועד ח' ובלסון
 אלם ינכוס בדבורו כמפלסו ובלימודו את אשר מעלם הדבורים לעיל
 אל סרסס ויגרום אשר ססני סהוא לסון הסמלכות ונודלי אז לחון
 לחתו כי הסמלכות הוא עניי' הספילס והסללס כנ"ל :

ושמעתי מפי הרב המופלג מוה"ר ג' מלויצק ע"פ
 זה יובן ג"כ מאמר רז"ל במדה שאדם מודד
 בו מודדו לו וגם ארז"ל הרבב במדותיו של הקב"ה מה הוא
 הדומ' וכו' ובכדו לקרב אל השכל נמשיל משל למעין הנובע
 במקום גבוה ורחוק משדותיו של אדם והנה הרוצה להשקות
 שדותיו ממעין ההוא צריך להכין צינור רחב שיעברו המים
 בתוכו בהשפעה ומשיטא שצריך האדם להשגיח ולעין שלא
 יהיה בצינור איזה נקב וסדק או איזה דבר מה שהיה שהוא מונע
 מרוצת המים כי אם יתעצל ולא ישים עיניו ע"ז להשגיח
 מתשואה פרטיות יהיה כל יגיעו לריק"י לא יגיע המים לשדותיו
 כלל ומה גם אפשר יקלקל ויחסר את המעין הנובע להרוק
 ממנו מים אל מקומות גמאסים ובוים בורות נשברים מקום
 המנופת והנה זה חסרון ופגם גדול אל המעין אשר טיטו מים
 חיים וזים וצוללים מאוד מאוד בתכלית הוכות ויריק אותם
 ממקומם ויפנה אותם אל מקומות מאוסים והנה אף יעין האדם
 בדרכי הצינור והנה לא נמצא בו שום נקב וסדק ולא שום
 דבר המעכב מרוצת המים עכ"ז צריך האדם לזהר מאוד בהנחת
 הצינור שיקרב וירבב הצינור אל המעין בקירוב והתדבקות נטור
 בכדי שיעברו המים בתוכו בתמידות ובהרוחה גדולה ולא
 יפסיק את הצינור סן המעין אפי' כחוש השערה כי אם לא
 יעשה כן יהיה לתוהו ולריק עמלו והנה הנמשל מובן מאליו :
 כי הנה מדותיו של הקב"ה הם יג' מדות של י"ג ת"ד שהם
 המעין הנובע והמספיע שפע רחמים לכל העולמות והנה האדם
 המתדבק במדותיו צריך לזהר מאוד ראשית דבר הצינור שהוא
 האדם בעצמו שהוא נעשה צינור להשפיע ע"י לכל העולמות
 לכן יראה לבדוק בעצמו כחורין ובסדקין שלא יהיה ח"ן מעורב
 במדה ההוא בעשותה שום מחשבה זרה ושום פניה בעולם שאם
 ח"ו לא יהא נזהר בה לא די שלא יעשה שום פעולה והשפעה
 בעולמות העליונים ולא בתחתונים אלא אף גם קרוב הוא לפגום
 ח"ו במדות העליונים שיושפעו למקום אחר ויתן כח ח"ו לס"טא
 בעירובו רע בטוב אשר הוא מערב הפניה עם טעשה הטוב
 ופשוט שצריך לו לזהר מאוד שידבוק מחשבתו בשעה עשית
 המצוה במחשבות קדושת תמיד בלי הפסק כדמיון הצינור אשר
 הוא קרוב ומדובק למעין ובוראי אם יהיה נזהר בכל זה יהיה הוא
 בעצמו צינור ויגרום השפעה מחתא לעילא ויוסף כח בפסליא
 שיש ויעורר הרחמים והרצון העליון ויושפע ע"י לכל העולמות
 וזה אמרם במדה שאדם מודד מודדו ס"י כשהוא מתדבק במדות
 י"ג שאינו מרחיק א"ע במדותיו רק תמיד מחשבתו זכה ובוררה
 קשורה לעילא ויטרוד מדה המחזקת אשר יכילו מימה אשר
 אין בה שום סדק ונקב ושום מניעה כנ"ל אז מודדים לו באותה
 מדה עצמה כי יורק ויושפע ע"י כל טוב וכל השפעות לכל
 העולמו' .

סוקים והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלהיך
 נתן לך ולקחת מראשית כל פרי וגו' אשר תביא

להשפיע
 כדב' א'
 ולתקן
 עניני
 שבה
 כמו
 ומלל
 אלם
 אל סרסס
 לחתו
 כי ססס
 סך"ג
 לחון
 דלוקייסל
 מל"ו
 ועד ח'
 ובלסון
 אלם
 ינכוס
 בדבורו
 כמפלסו
 ובלימודו
 את אשר
 מעלם
 הדבורים
 לעיל
 אל סרסס
 ויגרום
 אשר ססני
 סהוא
 לסון
 הסמלכות
 ונודלי
 אז לחון
 לחתו
 כי הסמלכות
 הוא עניני'
 הספילס
 והסללס
 כנ"ל :

לקוטי יקרים

קודש ושמי השמים נקי קודש קדשים לכך אמר כאן השקפה
מטעון קדשיך ר"ל ההשקפה והכרחה יהא מן השמים שהוא
מורה על שמי שמים שהוא ק"ק והנה שם נאמר את השמים
לכך מורה שההשפעה והכרחה יבוא להם מן השמים לכך שהוא
מקום יותר החתון משמי השמים וי"ל למה הוא כך והלא אדרבא
שם נאמר והיה אם שמוע תשמעו בקול ה' לשמור ולעשות את
מצות ונו' וכאן אינו רק מצוה א' הכאת ביכורים ולמה הוא
כך וי"ל כי ארז"ל כי מצוה הכיבה מצוה בשעתה שהרי כל בערי
אומניות אין עומדין מפני ת"ח ובפניהם צריכין לעמוד והנה
ידוע כי הוי"ק מחסד עד יסוד נקי אומנים שביא פועל ביזמו
והנה נבי קיום כל המצות נאמר אוצרו הטוב והנה מלת אוצר
הוא דבר גנוז וכנס לאוצר וארז"ל אור הנברא ביום הראשון
כיו' וננו לצדיקים לעיל ואמרו בזהר ובת"י שגנו לצדיק וצדק
שהם יסוד ומל' נמצא שהאוצר הננו הוא ביסוד שהוא אימן
האחרון ובוה יתורצו כל הדיקדוקים גבי קיום כל המצוה אף
שהם מרובים קיום כל התורה כולה ובכללה תלמוד תורה שהוא
הלמוד ולימד קיום כל התורה אינם עומדין בפניהם כלומר איצ
להתעסק בהשפעת וליהויק ברכתם כי די להם בהשפעה אוצר
הננו האומן האחרון מפי שאינה מצוה בשעתה אבל כאן בהכאת
ביכורים שהוא מצוה בעתה ר"ל שהשפע בא למדרגת רגת המל'
הנק' מצוה בשעתה ע"ד שנא' ורבר בעתו מה טוב ורבר בעתו
ר"ל בזמן שהיא בשעתה שהשפע בא אל הרבר הוא המל' עולם
הדבור בא ע"י מה טוב כלומר מכל הוי"ק של הת"ת הנק' מ"ה
ע"י מדת הצדיק הנק' טוב כי כל הנחלים הולכים אל הים והיו
כל בעלי אומנות עומדים שהם הוי"ק כולם שה א הת"ת הכולל
ויק ונקי שמים בידוע ומה גם שאף השקפה יהיה מטעון קדשו
שא"ל שהוא המקום קודש הנק' אוצרו הטוב שמלת מעון היא
לשון דירה וכנס ונס אוצר נקי דירה כמו בית האוצרות אבל
ההשפעה נופא יבוא ממקום עליון מן השמים שהוא שמי השמים
הכלל ויק שהוא הת"ת והיסוד נקי שמים ונק' מעון קדשיך ונקא
אוצרו הטוב במ"ש אמרו צדיק כי טוב וגם שנת וברית בחד
כיו' עכ"ז סופא דנפא מיקרי' לכך נאמר בו את השמים שהוא
תחת השמים העליונים שהוא הת"ת הנקרא שמי השמים כנ"ל
או א"ל בהי"ס שכך הפירוש של מעון קדשיך מן השמים כלומר
השפע והכרחה יבוא ממקום מעון שהיא קדשיך מן השמים ר"ל
שהוא יותר קודש מן השמים אי"כ לפי זה מעון הוא שמי
השמים שהוא עליון והשמים מקבלים ממנו וגם שם גבי כל
המצות שנא' יפתח ה' את אוצרו הטוב את השמים יהיה ג"כ
סו' אוצרו הטוב הוא מקום עליון ונבנה ששמים מקבלים ממנו
ומלת א"ת רומז למדת המלכות הנקרא את בידוע שהעולמות
התחתונים המקבלים מהעליונים אינם מקבלים רק מדת המלכות
שבעליונים והוא נעשית ג"כ בתחתונים לכך נאמר שם את
וכאן שנאמר ממעון קדשיך לא היה לכת ב את מפני ששניהם
מרטום על מקום א' שהוא שמי השמים שכל ההשפעה באה
משם לשמים ואם תקשה הלא כאן מצוה א' ושם כל התנאי
והמצות אבל מפני שהכיבה מצוה בשעתה לכך הם שוים
כנ"ל :

רמז הפסוקה תקעו בחודש שופר בכסא ליום הגינו
אפשר שרמו על כל בני ישראל המתפללים
כר"ה והג' מנהג העם המון עם להתפלל התפילות דעמידה
מלה במלה ובכוננה גדולה כ"א וא' כפי השנתו ועינו ולבו
רק אל הריני ואל התפלה וקא אל דבר אחר איזה מ"ז ח"ו
מפני שהתפלה של ה"ה הם חדשים אצלו ואיירי דחביבא
עליהם ומה גם מפני פחד הרין והתעוררת התפלות שהם
משברים הלבבו מזה נתעורר להם הכוונה אבל לא כן התפלה
שלפני העמידה כמו מסוקא דוימרא ויוצר שבהם הורגלו

כל השנה ולפניהם כרומוגמא ישיני ולא יתבי רעתם עליה
כאשר רשו בהם כל השנה במרוצה כאשר הולך ע"ג נחלה
ובלי כוונה כלל ולזה הוזכר ואמר תקעו בחודש שופר כ"א
ע"ז אינו צריך להזהיר אתכם על עיקר העמידה כי בודאי
הכוונת בה כי זה כבר תקעו ונגמר בלבם שצריכי כוונה גדולה
היא מפני שהיא חדש תפלה של פרקים דיומיגמא חדש
החכיבה ועוד שהוא שופר כמשרו"ל שופר בין דלזכרון ה'
בא כמורפטי ולפנים דמי וכבודאי תעורר עצמיכם לפיון כוונ
עצומי בכרו שיעלי זכרוניכם לפני לטובת כי ס' הוא הכס"ה
והבעה חסד לב אשר הוא יודע כי היום יעמוד במשפט הגדול
והנורא לפני ית' ויחשה ויחשוק ולא יתחנן על נפשו ועל נפ
כניו וב"ב אשר הם תליון בו ולפי מעשיו יורנו הם כי בודאי
יעשה כל יבלתו בכל כחו ויתפלל בית שאת ויתר עז במ
ישפרו ויתנאה דבריו לפני מ"ה הקב"ה והיו בחודש שופ
אבל בזה אני מזהיר אתכם בשארי התפילות והתחנונים וק"מ
וספוקי דוימרא וק"ש ובכונת"ה שאתם דשים אתם כעקב ו'
עומדים כרומו ש"ע כ"א וא' בפ"ע היא עולם שלם עליון
ונשא מאוד ואתם אומרים נואש לתפילות אלו כי עיקר מנוחת
התפלת העמידה אבל טועים אתם ומכונני בזה הנס שבא
העמידה הוא עיקרים כמדבר לפני המלך בעולם האצילות ע"ז
אכן מי שאין לו מפתחי החיצונים של החרום החיצונים הא'
יכול לבנוס בהדרים הפנימיים כי לכן תקנו הקדמונים מתחת
העולמות על הסדר בידוע כי הם נגד ד' עולמות אביע עתה
לעילא ופשוטא ביום הרין הגדול הזה קודם שיבוא לתפ
העמידה צריך שיהיה בכסא ביום הגינונים צריך לכסות ולמ
את יום הרין הגדול שהוא ר"ה הנקרא יום כ"ש ויהי היום ו'
גם הששן זה ר"ה שהרין מתגבר בו ורבו המקטרגים והם המנו
ומברילים להתפלל התפילות וזכרו עונותיו של אדם ח"ו ו'
ועיל כל כוונתו בתפלת העמידה כי לכן תקנו תחלת מ'
הקדמונים שמכפין כמשרו"ל כל העיסק בתורת עולה והש
כאלו הקרובים וכיוצא שאר הקרבנות ואח"כ תקנו לומר ס'
הוימרא לומר הקליות להכניעם שהוא מלשון לא תזמיר ביה
ומכ"ש ביום ר"ה שצריך לזהר בהם מאוד טרם בואו אל ה'
המלך למשפט להשקף המקטרגים ולראות שיהיה לו מלך
טובים ועוד תקנו לומר מתחת שירות ותשבחות להעביר
של זעם כי הוא משל למלך שבת"ו וס' אי מביך לעין ולהש
במעשה המדינות והעמיד המלך מליצים ומקטרגים כיום
המלכות והנ"כ כאשר שמעו בני המדינה את הרין הגדול ו'
אימה חשיכה גדולה נפלה עליה ולא קמה עוד רוח בהם ויצ
צעקה גדולה לאמר אוי לנו סיוס הרין אוי לנו סיוס התו
וביותר ששני המלך וזעמות עלינו שהרבינו למשוע ולא עש
דברו ומדגנו בו ומי יכול לעמוד מפני זעמו ובודאי מפני
המלך גתם ס' המליצי טוב עלינו ויתחברו המקטרגים וית
בני הכהני לאמר סמא דמלתא מתחילה להשתדל להעביר
המלך מה עשו בהדרו איש אי חכם מאוד ונבון ויכול לכ
הדבר והיה האיש ההוא בדתן מאנד וכאשר האיש ההוא בא
המלך התחיל לדבר לפניו דברי משל ומליצה ודבריו ה'
ובשטחה גדולה ודבריו שנחים ודלותו ורוממותו של ה'
במילתא דבדחותא כאלו אינו בכלל בני המדינה ואינו כ'
הנידוני ולא זו משם עד שבא ממשל למשל ומשמחה לש
עד שהעביר זעם המלך ולא עוד אלא שגם שמחה ותענוג נ'
למלך וז"ש בזהר כדחא דמלכא הוי והיה משמחו במי
דבדיחותא בשירות ותשבחות ומסורים שהיה מזמר בהם הקל
וכזה העביר סיוס של זעם והכעס מהמלך ובראותם המקט
שהמלך נתרצה ברצון ושמחה נסתתמו דבריהם וברחו ל
ומליצי הטוב נתכבדו ויוצא לאור משפסם ולכן תקנו קודם ע'
קרבנות

קרבנות
לכבוד
גדולה
החשוב
הרין
עם
בכורה
ע"ד שני
כ"ש
אין להעב
שמוכריו
קודש
הייל
שמי
לעו
נקרא
אותו
בכונת
ושמו
כך אף
נקדים
סדר
יתחמט
גם במל
זיל רצו
מראשיה
ושבו רוס
ושבו הו
עבודת
צריך לה
ולא ירא
אנה בא
והתקשרו
הפסק רג
כ"ש
'רוע שר
'יאת ה'
ולחשי
כאשר ה'
כי אהבו
העה ה'
החיצונה
מטיים
הניחו או
כ"א כי
ועוד כי
חאלהים
למה בת
הגיל ויו
המלכות
והשינה
כנ"ל וא'
אל ה'
לה רמ
על ידי

לקוטי יקדים

היראה מעצמי בלי שום עזר כמו שכתוב עלה אל אלהים עלה מעצמו זאת המדה השנית בקושי ובמתיחה גדול שהוא לשון עריפה מה גם שמטר הוא טורח לעולם כמיש כמטרא אי לאו דצריכה לעלמא בעינא רחמי ומכילנא ליה גם אמרו רז"ל רזינא לאילנא ואפשר רמזו לזה כי האדם נקרא אינן כמיש כי האדם עץ השדה והוה רזינא לאילנא ר"ל להיות שיוכל האדם להשיג ראשית העבודה שהיא היראה בכדי שקרא האדם אילן הקדוש צריך לו יגיעה וטרהא שהוא לשון רזינא מי מטרי שומט וחוק וקשה אבל המדה השניה שהיא אהבה באה לו בלי שום יגיעה וטרהא כמל הוה שאינה קשה רק הוא נחת לכל העולם וזה שאמר כמל אמרתי רצה לומר כאשר השגתי מדת אהבה נאמר בה אמירה ואל משה אמר אמירה לשון רכה כמל

ונחזור לענין כי שם ה' אקרא שהיא רומז לאדנות שהיא מדת היראה כולי ואמר אחר זה הבו גדל לאלהינו והנה בזה הקשו על אמירת משה לישראל בכמה מקומות לישראל ה' אלהיך ולא אמר ה' אלהינו ותרין בהיות הרגות משה היתה למעלה לכך אמר אלהיך והנה לפני י"ל אמר כאן גדל לאלהינו אך י"ל שהאמת מדרגתו היה גבוה מאוד רק שזה אמר לישראל שהם עדיין לא השיגו כ"א מדת היראה שהיא הנקרא שם ה' וכך אמר להם כי שם ה' אקרא לכה לפני אתם משיגים יותר הבו חומינו והבינו עצמיכם שתתנו גדל ר"ל שתגיעו ותשיגו למדרגה יותר עליונה שהוא אהבה שהוא כעין גדלות נגד מדת היראה וגם אהבה נקרא גדולה ואז יהיה מדרגתם שוות ואז יהיה נקרא אלהינו והנה ידוע שזאת המדה שהיא המלכות נקרא שביעית שהיא שביעית לויק מחסד עד המלכות והנה אמרו רז"ל שהמלאכי שואלים בשעת הקדושה שעלתה למעלה ממקום אצילותה שואלי איה מקום כבודו הנה מזה מוכרה שהמלאכי משיגי מדת החסד שהיא אהבה שאם לא כן מה הם שואלים א"ייה דילמא היא במקום אצילותה שהיא בין תרין דרועין דמלכא אלא שמה שהם משיגים עד הג' וידועים שא"נה שם שעלתה למעלה נמצא שהם משיגים עד הג' ואפשר לומר שיותר אינם משיגים דהיינו ג'ר חביד ואמר ליה שלכן אומרים בתחלה שלש קדושות נגד ג'ר ואחר כך מזכירים השם אבל ישראל היו בעת ההוא במדרגה תתאה שהיא שביעית לחסר הגם שמשם היה במדרגה העליונה אף על פי כן אמר בערך מדרגות דיי שאהי חלק שביעית מהמלאכים כנ"ל ולכך הזכיר את השם אחר ד"א תיבות שהוא חלק ד' ואמר להם הבו גדל תנו גדלות שתעלה למעלה ממדרגותם ואז יהיה נקרא אלהינו כנ"ל

במדרש כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו ונאמר כי יעקב בחר לו י"ה מצינו שהקדוש ברוך הוא בחר בישראל ולא מצינו שישראל בחרו בהקדוש ברוך הוא כשהוא אומר ה' סנה חלקי אתה תומיך גדולי הרי מצינו שגם ישראל בחרו בחקביה אתה תומיך גדולי אמר להם הקביה לישראל ובהרת בחיים ויוכן ע"פ הפ' מגיד מראשית אחרית והנה י"ל למה לא כי מגיד מראשית דבר אחריתו ולמה כתב סתם ויוכן על פי שכבר ידוע שהמחשבה נקרא ראשית שהוא החכמה וממנו נשתלשלו ונאצלו ונבראו כל העולמות עד העשיה ועולם התחתון והאדם התחתון כי היה עיקר כוונת הבריאה כנודע כולם נבראו על ידי צירופי ה"ב אתון דאורייתא הנכללים ב"מאסרות שנבראו העולמות ומהתבל שהיא קודם לאמירה ודבור מו הנמשך לכל העולמות חיותם וחיות האדם התחתון וזאת נקרא רוח ויפה באפיו נשמת רוח חיים כי כל הנשמה מעצמותו הוא נוסח גם כאן נמשך ובאה אל האדם רוח חיים

קרבות ומסוקו דומה ושאר שבחים וברכות למעט הנ"ל לכו צריך לזהר בהם מאוד לאמרם ככוונה ובהתלהבות ושמה' גדולה להראות שאנו בטוחים בחסדו שיוציא לאיר משפטינו המשוב בעיניו יעשה וז"ש בכמא ליום חנינו כי אף שהם יום הדין עכ"ז נקי ח"ג שהם ר"ת חסד נכורה ר"ל בכורה שמתקת ע"י החסד והוה כמא' שהחסדים יתקו הנכורות ע"ד שגא' כסית כל חסאתם ולא נאמר העבר חסאתם כמיש גם ה' העכיר חסאתך ונ"ו אך לפני שהם ימי דין אין להעבורם מכל וכל רק למתקם כמיש בכתבי האר"ל לה"ה: **במדרש** כי שם ה' אקרא משה הזכיר את השם אחר ב"א תיבות מהיכן למר מן המלאכים שמוכרים את השם אהר שלש תיבות שגאמר קדוש קדוש קדוש ה' ונ"ו אמר משה דו חלק שביעית מן המלאכים: **ר"ל** ע"פ ש"ל למה אמר כי שם ה' אקרא ולא אמר כי ה' אקרא והנה משט הכתוב הוא ע"פ משא"ל זה שמי לעולם לא כמו שאנו נכתב אני נקרא וכתב אני בהויה ונקרא בא דג"ו ולקנאמר כי שם ה' אקרא כלומר שאני קורא אותו באדג"ו ומה נמשש אדג"ו הוא המלינקרא שם כ' נ"ו בכוונת ק"ש וגם זה הוא פשט הכתוב ביום ההוא יהיה ה'אי ושמו אחד כי בעיה"ז כ"י אינו א' נשמו שכתב כך ונקרא כך אף שהוא אחר ונמור אע"פ נראה כמכתבו יהיה א' והנה כדקראתם יערוף כמטר לקחי חול כמל אמרתי למה אמר אצל מטר לקחי ונבי מל אמרתי וא"ל כי הנה ידוע כי עבודת הבורא יתהומטל על האדם חמה במיאופנים באהבה וביראה והג' מצינו גם במלאכים מדות אלו שנוהח ורצוא ושוב כמו שפירש"י ז"ל רצוא שהם רצים להתקרב ולראות את השכינה למעלה מראשיהם ומחמת היראה הם שבים ומתחבאים וי"ל כי רצוא ושוב רומזים אל ב"מדות אהב וירא כי מלת רצוא היא אהבה ושוב הוא יראה וכי' ש"מני והוצא מזה שצריך האדם לעבוד עבודת הבורא בשלמות ביראה ואהבה והנה תחלת עבודתו צריך להמשך על עצמו וראת הבורא שהוא יראת ה' וממנו ולא יראת העונש שזו יראת חיצונית רק שזאת היראה האמית' אינה באה אל האדם בנקל כי אם אחר טורח גדול והתאמצות והתקשרות גדולה בתמירות במחשבתו אל הבורא יתברך בלי הפסק רגע ובוה יזכה לכנוס בשער הראשון שהוא היראה כמ"ש זה השער לה' ונאמר בזאת יבא אהרן אל הקדש ודוע שהיא מדת יראה והיא נקי ראשית כמיש ראשית חכמה יראת ה' גם נקרא ספתחות חיצונית כידוע וזאת המדה להכניס ולהשיג אל השער ההוא צריך פירחא ויגיעה גדולה אבל כאשר השיג וראת ה' וממנו בנקל יכול להשיג מדת האהבה כי אהבה נקרא ספתחות הפ' ימיות וזה נראה בחוש מענינו הקה"ז הרוצה לבא אל המלך פנימה משעבר בשער החצר החיצונה בנקל יכול לבוא אל המלך פנימה אל שערים סגומים בהיות שרואים השערים ושומרים הפנימים שכבר הניחו אותו לכניס שומרי שער החיצונים ועזר מנואר טעם כמ"א כי רכבו של איש לחזור אחר אשה רז"ל וע"ש באריכות ועזר כי הבא למר' מסיעין אותו וז"ש ומשה עלה אל האלהים ואחר כך נאמר ואל משה אמר עלה אל ה' וי"ל למה בתחלה נאמר שם אלהים ואחר כך שם ה' וה"ה ועל פי הנ"ל יוכן כי ידוע כי שפאלה"י הוא דין שהוא שם אדני דינא המלכותא שהיא מדת היראה הנקרא אלהים עלה אליה והשיגה מעצמו מגודל השתדלותו והתאמצו והתקשרו שהי' כנ"ל ואחר שכבר השיג מדה זו נאמר לו ואל משה אמר עלה אל ה' שהוא הויה שהוא אהבה כי באה לו בנקל ואפשר לזה רמז משה יערוף כמטר לקחי ר"ל מדת היראה השנית על ידי פעולתו והשתדלותו וז"ש לקחי פירוש שאלתי מדת

לחמי יורים

זוים באמצעות העולמות ולכך כאשר קלקלו דור המבול
נאמר לא ירון רוחי באדם לעולם שהיא ההבל והרוח הנוכח
הנמשך לעולם בשביל האדם לעולם שהוא ההבל והרוח
הנוכח הנמשך לעולם בשביל האדם ואחר כך כאשר קבלו
ישראל את התורה הור הדבר כמו קודם החטא ונמשך לאומה
ישראלית לבדם רוח היום הבא מן"ב אתיון של התורה שקבלו
ואפשר שזהו כוונת הפ' מגיד שהוא לשון המשכה מראשית
כלומר המשיך מראשית שהיא המחשבה הנקרא ראשית ממנה
נמשך ההבל והרוח והחיות לכל העולמות עד אחרית כל
הנבראים והיצורים והנעשים שהוא תכלית כל הנבראים ויסה
באפיו באמצעות העליונים והנה ארז"ל כי ביה די צור עולמים
בב' אותיות ציור העולמות עוה"ז והעוה"ב כולי הגה הגם שוש
עולמות עד אין קץ ומספר עכו"ז רז"ל אמרו דבר כלל העוה"ז
והעולם הבא זכב' אלו נכללו כל העולמות וא"ל בזה הפ' רמו
הנ"ל כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגורתו פ"י אחר שקבלו בני
יעקב התורה ותיקנו הדבר כמו שהיה מקודם החטא אז בחר
בהם הקדוש ברוך הוא ויסה באפיו בכל איש הישראלי רוח
היום הבאה באמצעות העולמות הנבראים ע"י ב' אותיות אלו
והם ב' אותיות אלו ירא' ואהב' כידוע והנה אמרו במדרש
ארשב"י נתן הקב"ה מצותיו לישראל טפני שהמצות הם
שלושים מאתו ית' ושלוהו של אדם כמותו אף שאינו טפני
לשון המדרש עכו"ז זה תמצית הדברים וצריך לתת טעם
מדוע ענין השליחות וא"ל כי אמרו בזהר תרי"ג פקודין
אינון תרי"ג עיטון פ"י הקב"ה נתן מצות לישראל שדם עצה
טובה להם שע"י ויכלו להתדבק ולהתקשר עמו ית' כמ"ש
ולדבקו בו והקשו רז"ל וכי האיד יוכל אדם להדבק בו
יות' והא כת' אש אוכלת הוא וזאת העצה היעוצה מאתו ית'
ושלח אלינו וציוונו המצות שהוא לשון צוותא והתחברות
והנה כמו שהעולמות נבראו ע"י מחשבה והבל ודבור ומעשה
כי ראשית היה המחשבה ואח"כ ההבל והדבור ואח"כ המעשה
כן יש מצות התלויין במעשה כמו טובה ולולב ושופר וכיוצא
בו ויש שתלויין בדבור כמו התפלה ויש במחשבה כמו אהבה
ויראה אך אף אותן שתלויין בדבור או במעשה צריך שיהיה
מעורב בהם המחשבה כי היא ראשית הכל ועוד מה לו
בעשיות המצוה או בלימוד ואם אין כוונתו ומחשבתו רצו'
הדבוקה בו ית' ומה גם שבכל מצוה ומצוה כלולים בו כל
התרי"ג ולכך צריכה כל מצוה להיות ככוונתו לעשות רצונו
ודבוקה בו ית' ומה גם שבכל מצוה ומצוה כלולים בו כל
התרי"ג ולכך צריכה כל מצוה להיות ככוונתו לעשות רצון
קונו ובדור כי מדת המצוה מקומה בין תרי"ג דרועין שהם
אהבה ויראה לכן צריך לזהר מאוד בעשיית המצוה או בתורה
ובתפלה כי הם ג"כ נקי מצות שיהיה בדור' ובכוונה רצויה
ודבוקה לבוראו בעשייתה אף אם היא מצוה קלה מהקלות
כי כולם מסוג א' הם ואפשר שלזה ג"כ כיוונו רז"ל
באומרים במשנה כל העושה מצוה אחת לכאורה מלת א'
מיוותרת כי באמנם מצוה די והוי משמעה א' הגם שדרשו
רז"ל אחת יתירה על זכותו עכו"ז דברי תורה הם כמפ"ש
יפוצץ סלע ואפשר שגם להג"ל כיוונו וכך פ"י העושה מצוה
ר"ל אפילו איזה מצוה מה שיהיה אפילו מאותם התלויים
במעשה יהיה אחת כוונתו יהי' רצויה ודבוקה במחשבתו
לעשות נחת רוח לפניו ולעבוד עבודה ובוראי בזה מסיבין
לו ומאריבין לו ימיו ומה גם שכל מצוה ומצוה חלוק בשרשים
העליונים לחקן עולמות עליונים כמו שופר המעורר עולם
היראה כמ"ש אם יתקע שופר בעיר וכו' ויש שמעוררים
האהבה כמו טובה ולולב וכיוצא וכי' עת לכל הפסוק ולכל זמן

וצריך בעשייתו לעורר שרשם כמו בריה צריך לעורר מה
היראה שהוא דין כי בריה נברא העולם והעולם בתחלה
בהמ"ד הי' ואח"כ שחפס עם מדה"ר כמו שבי' ארץ יראת
ושקמה שהוא רומז לזה שמתחלה יראה מחמת ואח"כ שקמה
נמצא שבר"ה עת לעורר ולהמשיך מדת היראה ובחג וכיוצא
צריך לעורר מרת האהבה וכיוצא בשאר מצות כל א' וא'
לפי ענין שרשה צריך לעורר ולתקנה ולעשות כמאמר
ובודאי אם יעשה אדם כך יתדבק ויתחבר ויתקשר בקדוש
העליונה נמצא המצית נעשו שלוחים מאתו ית' אלינו ככה
להתדבק בו כי זולתם א"א כנ"ל כי ע"י המצות מקיים
ובו תדבקו ויש ששליח של אדם כמותו ופשיטא בלימוד
תורה ובעבודת השכל צריך האדם להתדבק מאוד מאוד
בדור' ובהתלהבות כמו שכתבנו בדורשים הקודמים ואצ"ל
שצריך האדם לשמור פ"ו ולשונו מכל דבור ואפי' דמי
הרשות החמירו רז"ל קודם התפלה כמו שאלת שלום א'
זה פוגם קודם התפלה כי ידוע שעולם נברא ע"י מחשבה
ודבור ומעשה וראשית הכל הוא המחשבה והדבור וה'
ענין המחשבה והמעשה הוא ענין הדבור וכמו כן האדם כקום
משנתו שהוא נעשי' בריה חדשה חרשים לבקרי'
אם ידבר תחלה דבריו דברי הרשות ופשיטא דברים אש'
לא כן אף אם יתפלל ויעסוק בתורה אח"כ הכל מסתעף
ונמשכין אחר הדבור הראשון כי כמו שהדבור הוא עני'
והמחשבה טפילה אליו כן הדבור השני אל הראשון כמ"ש
בזהר ובכתבי הארז"ל בענין כיבוד אה הגדול מסני שא'
הבכור נוטל חלק העיקרי ושאריו אחיו הם המסתעפין ממנו
וענפים אליו כן הוא כאן ולכן יזהר אדם שיקדש ויסה
דבורו הראשון ויוכך מהשבתו הראשונה דבוקה בקדוש
כדי שימשוך אליה כל שארי הדבור' שאחריה ואח"כ
כשיעמוד בתפלה מתוך שמהה של מצוה כמו שקדש
דבורו ומחשבתו כנ"ל בודאי יענה בתפלתו י' ומה לו
אסתפלתו תהיה זכה וברורה בודאי מההבל הקדוש היוצא
מפיו יתדבק ויתחבר עם ההבל העליון הדבוק אליו ונכנס
אליו בתמידות כמשרז"ל ע"ס כל הנשמה תהלל יה על כל
נשימה ונשימה שהאדם נושם ויוצא ההבל ממנו מתחת
רעילא וחזרת אליו מעילא לתתא ובודאי בנקל יוכל להתחבר
חלק אלהות אשר בתוך האדם אל שורשו ובוה יובן
המדרש אשר התחלנו בו כי חלק די' עמו שנבחר בהם מן
אומות כאשר קבלו את התורה והחזירו העטרה ליושני'
כנ"ל ונמשוך אליהם לבדם רוח חיים וההבל כמו קודם
החטא ואמר יעקב חבל נחלתו שעל בני יעקב נמשך החיים
שהוא כנחל הנוכח בתמידות וזה לשון נחלתו ואמר לשי'
הבל שהוא דמיון החבל כאשר משלו בערי ספרי קבלו
הקדמונים בהיות האדם עובד עבודה בוראו הן בדבור וה'
במעשה מעורר השרשיהם העליונים דוגמת החבל הקשור בעל'
גבוה והאווה החבל מלמטה ומנענע מנענע הקשר העליו'
וזהו חבל נחלתו ודוקא בני יעקב שקבלו התור' כנ"ל ומס'
המדרש מצינו שבהר הקב"ה בעמו בני יעקב כנ"ל והם
מצינו שבתרו בהם הקב"ה ואם מה שקבלו התורה הלא ארזו'
כפה עליהם הר כניגית ומבאן מודעי' רבא לאורייתא וא'
היה אפשר לומר לישראל שעובדין להקב"ה מחמת יראה ול'
מחמת הבחירה שהיא מורה על אהבה כי הבוחר בוחר מחמת
אהבה רק מחמת יראה אינו נקרא בחירה כי מוכרת הו'
מחמת יראתו ולכן אמר די' מנת חלקי וכוס' אתה תיטיב נולד
שישראל טהילים ומשכבים ומפארים בהקב"ה שהקב"ה הו'
מנת חלקם אי"כ מוכרה שגם הם בחרו מחמת אהבה וע'
ראיה שמתוך שתומך גורלו ואמר לו ובחרת בחיים וזה מורה

לקוטי יקרים

על אהבה עזה שבינינו וכמים הפנים אל פנים כו' ועוד
באמר ובהרת בחיים הרי שבידינו הבחירה ואנחנו בחרנו
מאהבה :

להבין סוד הפרצופים של עגולים ויושר ואיך היושר עומד
הראש שלו בתוך הלל העגולים ומוכן ע"י משל
ר"ל כשעשה כלי נפלאה וזה ידוע כי כח הפועל
בנפלא ר"ל כשעשה אומן הנולס של הכלי הוא מתהלה
בוודאי לא היה מוכרח לתת באותה המלאכה כל שכלו
וחכמתו כי בשכל מועט היה יכול לעשות הנולס וזהו כטו
נתי ואח"כ הוא עושה בית קיבול באותו הנולס ונותן בו
מחה של אורך ורחב איך יהיה זה נ"י אמצעות הגיית של
האומן באותו הכלי ונ"י אמצעות הם אהבה ויראה ונזקף כי
בוודאי למשל כשמיסכם בדעת האומן שיהיה מדת האורך
והרוחב כך ולא יותר ארוך ורחב בוודאי הוא מצד אהבה
שהוא אוהב שיהא מדתו כך לא פחות ולא יותר ובוודאי
אם היה רוצה היה מרחיב אותו עד אין קץ ונכול אלא שהי'
מצמצם אותה ולא היה אלא כך ולא יותר וסוד הציטצום
הוא היראה כי מדת הסוד הוא התפשטות עד אין גבול ומד'
ההאה מצמצמת ההתפשטות מנכולו נמצא אנו רואים בכלי
זה האהבה והיראה של האומן ואחר כך אנו רואים בכלי
זה ציורים נפלאים בוודאי לזה היה צריך האומן לשום כל
שכלו וחכמה שלו בה כבדי לעשות הציורים האלו נמצא אנו
רואים כל הראש דהיינו השכל והמוחין של האומן בכלי
זה כח הפועל בנפעל ועתה תבין מה התכלית שר הכלי הזה
הנה התכלית הוא שהוא בית קיבול למשל למשקה לשתות
האדם מזה הכלי ומחמת שתייתו יעבור הבורא ית' נמצא
כי כאשר האדם מסתכל בכלי זה ומחשב תכליתו הוא מעל'
אותה וז"ס העלות ניצוצין מכל דבר ונהזור לענין כי התכלי'
של הכלי הוא הסיבב את הכלי וז"ס עגולים והכלי עצמה
הוא בחי' יושר כנ"ל שיש בה כל המדות של הפועל מדרגו'
התחתונות ואהבה ויראה ומוחין כנ"ל ובה המשל תבין
הפרצופים העליונים דהיינו הפרצוף עצמו הוא בחי' יושר
ותכלי' של זה הפרצוף הוא בחי' עגולו' הסובבים על הויש'
וכשתבין זה לא יקשה לך כמה קושיה בעליות העולמות
בכחי' עגולים :

והחזר להבין ענין הסוד של נשיקין וחיבוק ויחוד כי נשיקין
הוא בניד וחיבוק בני' אמצעית ויחוד בניד כי איך
שייך ברוחניות כל זה אבל על פי המשל הנ"ל יובן כי
למשל אדם כשרואה כלים בציורים נפלאים מחשב בהתחלה
בתחילת עשייתה איך נעשה זה הכלי ע"י האומן ומתחילה
כשרואה הכלי בציורו נפלאים בוודאי היה צריך הרואה
לשום כל חכמתו והשכל שלו בהכלי להבין הציורים נמצא
הוא מדבק השכל והחכמה שלו בהשכל והחכמה שיש
באותו הכלי מכה הפועל בנפעל כנ"ל וזה התדבקות הוא
רוחא ברוחא ונקרא נשיקין ואחר כך רואה נ"כ באהבה ויראה
של עצמו כי זה כלל גדול במה שאדם מחשב שם הוא
בעצמו כי במה אדם מועט דבר בחיכו ובלשונו ובמה הוא
ממשמש דבר בידיו ובמה היא רואה אהבה ויראה של איזה
דבר פשוט הוא שרואה באהבה ויראה שלו וגם התפארת
של אומן שבאותו כלי הוא מרגיש בהתפארות שלו ונמצא
עתה כשמשחב אהבה ויראה והתפארות שלו בהם וזהו סוד
החיבוק שהוא נופא בנופא וכשמשחב באותו הכלי בחינת
הגולמא שלה שהיתה מתהלה שהוא בחינתה' בוודאי אי"צ
אדם זה לשום כל שכלו בזה כי בשכל מועט שלו שהוא
בחי' נתי' נ"כ יכול להבין וזה נקרא יחוד ואל תקשה כי
לכאורה היחוד הוא יותר חשוב מחיבוק ונשיקין למה היא

במדרגה התחתונה אבל הסוד הוא כי זה כלל גדול כי זה
יותר חשוב מה שמעלים מדרגה התחתונה למעלה כי מדרגה
עליונה יש לה תמיד תענוג ותענוג תמיד נעשה טבעיות
ואין זה כל כך תענוג אבל מדרגה התחתונה כשמעלים אותו
הוא תענוג גדול מאוד כי זהו סוד השכירה למשל כאשר
האב לא ראה את בנו כמה שנים וכאשר בא אל אביו אין
שיעור לתענוג של אביו בזה אבל הבן שהוא תמיד אצל
אביו אין לאביו ממנו כי תענוג וזהו נ"כ מעט לסוד הנ"ל
שתכלית כל דבר היא הסיבב אותו וזהו נ"כ מעט לסוד הנ"ל
לכאורה אינו מוכן הא עגולים הם בחי' נפש ויושר הוא
בחי' רוח כידוע ואנו אומרים שהתכלית של הדבר שהוא
יותר חשוב מכל הדבר והוא בחי' עגולים ולמה יהיה בחי' עגולו'
בחי' נפש אבל מיבן מהניד לפי שהוא מדרגה התחתונה נמצ'
שאף באדם הגשמי יש בו כל הנ"ל ברוחניות שלו דהיינו
בשכל וחכמה שלו נמצא פשוט הוא שברוחניות שבפרצופים
העליונים שייך כל הנ"ל ואין להרהר בלימודינו בהתלכשות
הפרצופים בנשמות ה"ו כי הכל שייך ברוחניות כנ"ל כי
עינינו רואות כ"ז ברוחניות של אדם יש כל הנ"ל :

ועל פי משל הנ"ל תבין גם כן מוחין דצלם מתחלה
כשהאומן עושה רק הגולם של הכלי לא היה
צריך לתת כל חכמתו ושכלו באותו מלאכה כי בשכל מועט
יכול לעשות הגולמא שהוא בחי' עיבור והשכל המועט שהיה
מוכרח על כל פנים לשום במלאכת הגולם נקרא צ' דצלם
ואחר כך כשעשה בכלי אריכה ורחבה והתפארות שהם בחי'
נ"י לזה הוכרח לעשות בשכל וחכמה יתירה מבקודם הגול'
שהוא בחי' עיבור ועתה נקרא בחי' יניקה והשכל ששם
בו הוא בחי' ד' דצלם ואח"כ כשמצייר הציורים והיה מוכרח
לתת בתוכו כל בחי' שכלו וחכמתו באותו אומנות שהוא בחי'
מיחין ואז נקרא בחי' ה' דצלם כי כל המוחין שלו נתן
באותו אומנות וד"ל :

להבין ולהשכיל כל הנשמות שהעולמות העליונים הכל
מן האדם כי לכאורה אינו מוכן אך אפשר להיות
בעולמות העליונים שהם רוחניים עולמית שנראה שהם
מסודרים דהיינו עולם המחשבה ועולם הבינה ועולם הדעת
ושאר העולמות איך היה זה ברוחניות אך זה אנו רואים בחוש
שיש הכל באדם שהוא עולם קטן שיש בו מחשבה שהיא
רוחניות ממש וגם חכמה בינה ודעת וזכרון ושבה יבח
המדת' שכולם הם רוחניות וכ"א מדה בפ"ע ואין אחר דומה
לחבירו ומזה המשכיל יבין שאף בעולמות עליונים כל אלו
הם עולמות בפ"ע וכן אלו שבאדם שרש להם בעולמות
העליונים והמעין בזה היסוד לא יקש' לו כלל בעולמו' העליוני
כי ימצא הכל ברוחניות האדם :

להבין סוד של המקיפין על פי משל הנה מי שהוא חכם
בתור' וחידיש איזה דבר המצא' בלימודו והוא המצאה
נפלאה יש לו מזה תענוג גדול בלב ומה התענוג יש לו
שמחה גדולה והשמחה זו היא מקיפו מבחוק' והוא נקרא
מקף לו והראיה כמ"ש בנמצא צהבו פניו של ר"ם שהשמת'
היתה מקיפו מבחוק' ומקף' ושמחה זו הולך עד סוף המדרגות
דהיינו החכם הזה שהמצא המצאה זו אומר אותה לאדם א'
גורם שמחה גם לאדם זה ואדם זה אומר נ"כ לאחר גורם נ"כ
שמחה לו והולך זה כן עד סוף העולם נמצא שמקף זה הולך
משדשו עד סוף כל המדרגות ר"ל ששורש השמחה גורם
שמחה עד סוף כל המדרגות והולך עד השורש עד
רום המעלות למשל מי שיש לו בן קטן ודיבר דבר חכמה
יש

לקוטי יקרים

יש לו שמחה מזה וגורם גם לאב שמחה אף שאביו היה יודע דבר הכמה זו מקורם אף על פי כן גורם לו שמחה לאביו אחר כך כשמסר האב דבר הכמה זו של בנו לאדם גדול אחר שהיה גדול וחכם ממנו גורם ג"כ שמחה לו אף שהיה יודע זה מקורם אף שבעולם הזה אין להמשיל זה על נכון אך בעולם העליון מוכן זה שמדרגה התחתונה גורם שמחה עד רום המעלות בסוד חזי במאי כרא אתינא לגבך והכל בסוד מקיפין וגם כזה מוכן המתקת הגבורות בחסדים למשל האב רואה את בנו עושה הסכיות דהיינו גבורות ר"ל כובש את יצרו והוא גבורות אעפ"י יש לו לאביו מזה שמחה גדולה נמצא שנסתקו הגבורות :

ואכתוב הלשון ששמעתיו אף שאינו מוכן לי וזהו סוד שנקרא מדת המלכות הותם לפי שהיא תכלית כל השמחות כשיש לה שמחה נמצא השמחה הזו הולך ממדרגה למדרגה עד מדרגה העליונה אף שמדרגה העליונה היה לה שמחה מקורם כנ"ל נמצא שלא נשלמה השמחה שר מדרגה העליונה של הז' סודות עד שבא למדרגה זו ג"כ השמחה של מדרגה התחתונה ולמדרגה הב' מטעלה למטה נשלמה השמחה שלה קודם לעליונה ולמדרגה הג' עיד קודם ודו"ק : לכן נקראת מדרגה התחתונה הותם שהוא תכלית של כל השמחה והוא הותמת כל השמחות והבן לפעמים נק' הותם לפי ששמחה גורם אהבה לאשתו במה שאמרד חזי במאי ברא אתינא לגבך ובשביל השמחה הזאת גורם אהבה לאשתו נמצא נקרא אצרה חתן : וכתבתי זאת אף שאינו מוכן לי ושמעתי ג"כ פי' על צירוף חומה ונלאתי לכותבי כי אינו מוכן לי כלל והי' יתן חכמי :

שייך לעיל בענין המקיפין שהיא השמחה שסבחוץ ותבין זה כי זהו כלל גדול שבודאי אף שמקף הוא סבחוץ בוודאי יש כפנים ג"כ שורש המקף שטזה יוצא המקף שסבחוץ למשל אילן תפוח בודאי השורש שלו הוא ג"כ תפוח דהיינו שנשע תפוח ונתגדל ממנו אילן ובודאי מאתרוג לא יצא תפוח כן הדמיון במקף כנ"ל :

עוד להבין הלבשת נה"י של הפרצוף העליון במוחין של הפרצוף התחתון וזהו סוד בוודאי שבזכר הפנימית שלו הוא נוקבא ונוקבא הפנימיות שלה הוא דבר כי בלא זה היו מתנגדים בודאי ואיך יהיה אפשר שהזכר יהיה לו תאוה התחברותו לנוקבא בהיות' שהם נגדיים אלא מוכרח בודאי כנ"ל וזה ברור שהתאוה באה מהסתשנה וז"ס שבדבר יש לו במוחין שלו נה"י של הנוקבא ונוקבא יש במוחין שלה נה"י של הזכר :

ואנכ אכתוב טה ששמעתי מסוד נה"י של התכונה והמשל הוא כי לפעמים אדם מדבר דבר בפיו ובמחשבו הושב דבר אחר ואיך אפשר זה שידבר בלא מחשבה אך המחשבה משל זה הדיבור הוא בהעלם כלומר בודאי שבתחלה הזכרה לחשוב שידבר דברים אלו אך עתה כשמדבר בלא מחשבה בודאי מחשבה הראשונה היא עתה במעלתו וזה נקרא מ"ם סתומה סוד התכונה ור"ל : להבין מהו סוד היה פרצופים ככתבי הארז"ל היה ע"פ משל אב שעשה בגד חדש לבנו הקטן ובשעי' שלובש הבגד הזה לקטן הנ"ל הקטן ההוא כוכה וצועק כי לא ניסה ואינו מכיר שהוא לביבתו וגם אז בשעת בכיית התינוק גם אביו בצער על לבישתו כי אינו יכול לסבול הצער של התינוק אך יודע היא שהלבישה היא טובה גדולה להתינוק וזה נקרא אב"א וז"ס עתיק ונוקבא אב"א הם והטעם מפני שהדבר הוא שם מ"ה החדש שהוא במעלה גדולה ביותר מנוקבא שהוא שם ב"ן והוא כתינוק אצל מ"ה

החדש הזכר שהוא כמו אב לה ובשעי' שמן הדבר משפיע לבין שהיא הנוקבא אינה משנת אפי' השפעה זו ומכ"כ להדבר עצמו והוא כמשל התינוק שאינו משיג בשעת לבישת אביו הבגד עליו שהוא טובה לו ולזה נקרא עתיק ונוקבא שם אב"א :

אריך ונוק' הם ימין ושמאל הזכר בימין והנוק' בשמאל משל לזה בשעי' שאביו מלביש לבנו בגד חדש כשהוא גדול קצת ואז הבן ג"כ שמה בלבישה זו אך אינו מכיר שאביו עשה לו טובה בלבישה זו ואינו אוהב לאביו בשביל זה כלל סחמת שעשה לו הבגד רק אוהב הוא את הבגד כן נוקבא של אריך בשביל שהוא כמעט שנה לדבר שלה ויכולה להשיג השפעתו שמשפיע לה אבל אינו שוה לו טעם שתהא יכולה להשיגו ג"כ זה אינו רק משיגה כי"א השפעתו וזה נקרא ימין ושמאל :

אוי"א הם תרין ועין דלא מתפרשין ושון בקומתן והן למשל כשהבן יותר גדול ואביו עשה לו בגד חדש בשביל אהבת הבן אז הבן מכיר ג"כ טובתו של אביו ואוהב את האב בשביל זה סאוד ועיקר האהבה שהוא אוהב את האב בשביל הבגד שעשה לו וכן ג"כ באוי"א וזה נקרא סב"ם :

זו"ן הם לפעמים סב"ם ולפעמים אב"א וזה דומה למשל כשהבן נושא אשה לעצמו אז הוא רבוק באשתו ולא עם אביו ואז הוא עם אביו כמו אב"א שאביו רבוק עם אשתו ובני רבוק באשתו אבל כעת שהאב עם הם מתדבקים באיזה דבר אהבה ביהר אז הם סב"ם אבל בשעי' שפונים כי"א לאשתו אז הם אב"א כן זו"ן נעשה ראש לשועלים דהיינו לעולמות התחתונים וסונה אי"ע מוצי"א שבאצילות אז הם אב"א וכשאנו מעלים אותה ע"י סצו"ן ומעי"ט אז הם עם ז"א סב"ם :

הדיבורים הם בחי' מקיפים ומשל ע"ז כשאדם אומר איזה ציור בנין לאדם אחר נמצא הדיבור של הראשון נשאר במחשבתו של השני ואח"כ הולך והשני ועושה במחשבה כן בנין בציור כזה נמצא הר' יב"ט הראשון מקף הבנין כלו כי בלא דיבור שלו לא היה בנין זה להבין הסוד מ"ש אדה"ד דו פרצופין להבין על ע"י משל אדם שרואה בנין נאה ומסאור סאוד ומסתכל על הוטיב ונהנה מראיה זו סאוד ואח"כ כשהולך סבנין זו נשאר הרשימו והתענוג של בנין זה בדעתו ושכרו והולך ובונה בנין נאה ומסאור כמו הראשון ע"י הרשימו שבשכלו ובאיזה זמן נרשם הרשימו והתענוג בשכלו היינו בעין שהולך מהבנין ההוא ולא ראהו אף שבשעת ראייתו היונו ג"כ קצת רשימו בשכלו אין זה רושם כי בשעת ראיית הבנין הרשימו של הבנין שבשכלו היה נעלם בבנין עצמו בשעי' ראיית הבנין אבל כשהולך מהבנין ואינו רואהו אז הרשימו נשרש בשכלו ובונה מזה בנין כך אדה"ד היה מתחילה זו פרצופים אבל היה א' לבד בלי נוקבא ניכרת והיה הקב"ה רואה בו ומשתעשע בו והיה כביכול להקב"ה תענוג והסתכלות בו בשביל שיהיה בנין מסאור והיה רוצה הקב"ה לבנות הנוק' ג"כ בציור אדה"ד מה עשה הפיל תרדמה ע"י והיה כמו שנתבטל סמך את הראשון והיה נשאר הרשימו שלו כביכול בשכל העליון והיה עושה ברשימו זו הגוף והיה מן ההכרח להפיל תרדמה עליו כי אלולי זה אף בשע' שהקב"ה מסתכל בו היה הרשימו בשכלו כביכול עכ"ז הרושם היה נעלם באדה"ד בהסתכלו בו כנ"ל בבנין אך עתה שנתבטל מציאותו ודומה כנ"ל כביכול הלך השכל העליון סאתו ונשאר הרשימו בשכל לברו ואז ברא הנוק' ברשימו

לקושי יקרים

דהיינו יסוד אצל ולא המכסה שנפלה לו ועשה נצחנות נקרא יסוד אצל אלא הכתי' עם שנפלו נצטע פתחום הוא נקרא יסוד שהוא יסוד יסוד לקדמות הסכל שהוא המכסה עם המכסה שהוא בינה אור"א דהיינו יסוד נפרטופים העליונים הוא שהדבר יתן הספטה לנוקבא וגם כאן נעשה יסוד קדמות הסכל שהוא המכוי' עם המכסה שהיא בינה והמכסה שנפלו לו כעין נדק נקרא נפתח איהן לסוף חזק לפי שחכמה זו שנפלו הוא נצמטם גדול אינו רק סכל פשוט אבל אחר שמישצ נצמטם היטיב צד' הסכל שנפל לו ומצדד עשה הפסע של הסלכה דדיבור עם המכסה שנפל לו נצמטם נקרא עשה דדייטא ר"ל עם שהם נחמילה רק נסכל ילא עשה לסוף דדיבור לכן נקרא עשה תחיל לפי שעה ש"ה אוחה דדיבור ומצדד אוחה הפסע היטיב כ"ז כנחתי נמש כמו שצמטמי אצל נכל זה אין כל ה"ל פ"י על יסוד אצל שהוא ארוך אבל שצמטמי אחר' עם פסיע ע"ז כי ידוע שיותר ממה שנכל כולה לינק כ' לכן אצל שהוא המספיע נקרא יסוד שלו ארוך ואנש שהיא המקבלת נקרא יסוד נסס קלר וכלל זה שהיה צדך סכל המעלים שהצילו נחם למשל על העולמות העליוני' אינם כפסוטו כ"ס פלנו לומדים נכחני' נצמטמי חך כל הפלגות והסלכות הכל רומניות וסכל פסוע והכלים לזה שהרי מלינו נחם נדומניות מצו דהיינו המכסה שלו ונסכל שלו שהוא רומניות נמור מלינו צו נמש דונתם פרטופים עליונים והסלכות דוק ומסכח נכמה מסלי' סכחני' נחם ועד"ז יונן נעס"ז כל הפלגות והסלכותם חף ציורניות חף סלין סכל אנושי יכול לסביל זה ולהצין נצילמות העליונים חך מרומניות האדם הסכל עמיצ סנס צד חני' על העולמות ג"כ כ"ז ור"ל *

ואכתוב עשה עם שצמטמי להצין נחם מה שכתב נכחנים שמרני' תחומם של עולם המלין הוא נעשה נוחין לעולם המספון נמנו למשל אדם שאמר דברי תורה מדעם לאדם אחר כנולד הדיבורי' של האדם זה שהוא מדריגה המכונה נעשה נחמטם אצל זה שמוע כי הוא שמוע נצמטם שלו הדיבור של תורה של זה והאדם האומר לאדם האחר המור' הוא המספיע לאדם אחר שמוע ונקרא עולם העליון בערך האדם הסועע כי הוא נקרא עולם המספון נמנו כי הוא המקבל נמנו *

הסוד ע"ש נכחנים כי דגלי עתיק הם היולא' נפתח עולם הנחילה כמו דדי נחמה לינק נחם כל הפלגות' נכלותם כי יש דדי אדם ודדי נחמה כי הם סוד השפעה כמו שהרד עשפיע להתיקוק ודדי אדם הוא סוד השפעה שאחר התיקון כי אדם גיב' מ"ה שהוא עולם התיקון ודדי נחמה הם נסוד השפעה שקודם התיקון נעת הסנירה כי כן נחמה גי' צ"ן שהוא סוד הסנירה וגם נצמט עליות הפלגות' נעת הסנירה למעלה היו יונקים מדדי נחמה וכ"ל מ"ס נזוהר משה שוטנניא דמלכא ואהרן שוטנניא דמטריניחא פ"י כי משה הים עוריד המיד' ממעלה למטה כמו המורה שהוא ממעלה ומטה זה הים פעולתו שהיה מוריד ומצי' תורה עלמעלה ולומר לישראל למטה אבל אהרן פעולתו הים להיסק ממטה למעלה שפעולתו היה לקרב קרבות שהוא סוד לקרב העולמות נחמה למעלה להעלות ניוליות ממטה ומעלה ל סוד הנכירה ומשל נפלא ע"ד למשל אדם שלמד דך נמרא נחמה הוא לומר אוחה פעם אחר היעיי עם כל המפרטים ואין לו נח שום קשיא כלל ומצין אוחה על צרכים וגב' זה כלל גדול נצמט שאדם לומר דבר עם משפיע נחמה הלימוד קדושה ונקרא הוא משפיע והלימוד הוא נקרא מושפע וז"ס דבר ונוקבא אחר' כשלאדם זה לומר נחמה מוקה ועלומה דדי סיגין נדק זה עם שלל הנני' נחמה נודדי או יצין יותר

נצמטם

רהבין סוד התירץ שתירץ האריו'ל בתחילת ע"ה מה שתירץ רמה לא ברא עולמות מחמילה אבל לכאורה קושיותו אינו מתורץ שרו יונן בזה כי ידוע בכל דבר שבעולם אם יש בו אלהות דהיינו אם אוחה איזה נשמי למשל איזה כלי נאה והכלי בעצמה הוא דבר מעשיות והוא סוד המלכות שהוא עולם המעשה אבל בזו הכלי שהוא סוד המ"ל נעלם ושלובש בה האהבה כלי פסס' לכן אני אוחה אותה ובשביל אותה האהבה יש לו תענוג גדול סכלי הזאת ומחמת זה נעשה זה התענוג בשביל החכמה שנכלי זה דהיינו שחכם גדול עשה אותה בחכמה נצמט מצינו שיש חכמה מאותה הכרי וידוע מכתבי האריו'ל שעיקר אלהותו הקדושה מתלבש בחכמה כי כל החכמה הוא כאלהו' וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ פ"י בכל החכמה יש השם ה' שהוא אלהות והנה לכאורה יש להקשות על בעל חכמה דהיינו החכמה שעשה אותו הכלי למה עשה אותה בציור זה דווקא וז"ס לא עשה אותה בציור אחר' אבל זה אינו קושיא כלל כי כן עלה ברצונו לעשות אות' בציור זה ועל הרצון אינו ק' שוי' כלל למה עלה כן ברצונו ובה מתורץ ק' שית האריו'לה' כי תירץ הקושיא הזאת בתחילת דבריו נצחות לשונו שכתב כח עלה ברצונו הפשוט כי' והרצון הוא למעלה מהחכמ' כידוע ז

הזה פרצוסים הוא הרצון הראשון נקרא כתר וקרמות השכל הוא חכמה והמחשבה היא בינה וקול ז"א והדיבור מ"ל והשכל והמחשבה הם בי ריעין דלא מתפרשין למשל קודם אכילה ואכילה במעשה הם בי דברים דהיינו בב' זמנים שקודם אכילה עדיין לא אכל ואח"כ אכל אבל במחשבה יכול לחשוב בי דברים אלו בזמן א' דהיינו שמחשב שעדיין לא אכל ואוכל :

ענין פ"י נסירה כי הנה יש במחשבה רת"ס כי יש מחשבה שהיא נקראת קרמת השכל שעלתה לו מחשבה סתם ואח"כ יש בו התחלקות הן או לאו ואח"כ הסכמות ומצד ק"ו יש להבין שיש ג"כ בשרשו במקום שממנו יצאתה אותה המחשבה שרשה אלו ובשופר הוא קול ששום אי"כ יש בו ג"כ שלשה אלו והו' אש מים רוח וזה פירש הנסירה מלשון ניסר שנשעה שהוא מדבר הוא מיוחד הקול דדיבור ועכשיו הוא פוסק הקול מהדיבור כדי לערבב השטן שאין נקטרונג שאין בו שבירה :

להבין סוד ע"ש נכחני' הכליו'ל יסוד חייא קלר משל נפלא ע"ד כאשר אדם לומר איזה נסכס ולמה לומר אוחה נודדי או נחמה או מירכא או ענינים צימד ונחמה וירכא נקרא זיין זעיר נקרא אהנס ונוקבא נק' ירכא למשל מחמיל' כשלמד דף ח' לכאורה הנין אוחה ונחמה עלימודו אבל אח"כ נימד ק' שית נרות צמט עלימודו ואינו יכול להיסק לימין או למחל' עם הוא עומק מוחק והלימוד ומחמיל' למס' נצמטם וזהו נק' העלמת המ"ן כידוע שקודם ציוו' אור"א לריכין זיין' למלוא למעלה להעלות מ"ן לאור"א ואז נעשה יסוד העליון ואף נצמטם שנתקט' לו הלימוד וסחך צלימודו הניא הדיבורים שהים יכול לדבר עוד צלימודו זה שהוא סיד המ"ל והאיהנה נצמטם לא הסמיל נחמה אלא נוחך אהנס שהוא סוד זעיר ועכשיו שחך עלימודו זו והסמיל נחמה נצמטם הניא את האהנס והדיבור נצמטם וזה סוד עליים זיין' למעלה להעלות מ"ן לגורך יסוד אור"א ודבר זה צדק ונפלא כשאדם מתקט' נחמה דבר נחמיל' למס' נצמטם ע"ז נופל לו נצמטם פתחום נעם כעין נדק שהוא האדם שסלומים כמו כן נופל לו איזה נחמה ודבר זה נכח לו נקדמת סכל שהוא המכסה חך עם שנכח לו חכמה זו פתחום כעין נדק הוא סוד יסוד המכסה

הטובה ארבע אמות וזו ארבע עולם וזו עולם חסד וזו
זוהו בחינת דליית הב' וזוהו דד שמאסנה אלו יונקים וזוהו דדיס
ירוך ככל עת *

ענין שאין ללדיק בעוה"ז קירת ריח גם כשהוא מתפלל לפעמי
על עיני עוה"ז אינו נענה ואין משגיח בחסותו אבל
האמה הוא כי הכל הוא מגידל החי' והאחי' שיש לו ית' אל
הלדיק ובשגיל כך אינה נענה בעיני העוה"ז משל לזה בן קטן
היה אלל המלך והבן שהוא עשה לעלמו בית קטן מקמתינאכדרך
שהתינוקות עושין המשחקין ובה ארם א' וכתר אותו הנית שעשה
לו הבן מלך ובה התינוק אלל אציו המלך בקובלנא רבא ולועק
זוכה לפני אציו על גודל הלער שעשה לו הארם הזה והאי
אציו נשמעו הים מלחק הגם שהיא ארבע אמות זיתר כי בעיני
אציו לא נשמעו הים לכלום אותו הנית נגד התיבות המוכן ומזומן
לקבל מאציו המל' וגם במתשנתו של המלך לבנות לבנו פרטלין
וערקלין גדולים ופוארים אלל הבנין השפל והגרוע אינו נשמע
לאציו כלל שינקום זה מאותו ארם שכתר זה ואף שיש לפני
לער גדול עכ"ז אינו משגיח עליו כי לפי דעתו של התינוק הוא
לער לו אלל אציו שידוע שלגדול' מזה הוא מתוקן לכל הטובה
אשר עמיד הוא לקבל ממנו והמתפל מוכן שמחמת גודל ארבעה
וחי' שיש להקדיש על הלדיקים שנשגיל ארבעה יתלכ' לעוה"ז
כל הטוב האופן אשר עין לא ראתה לכן אינו משגיח הקדיש
על הלער שיש ללדיק בעוה"ז כי הוא יודע ית' שכל טוב עוה"ז
הוא כפול ומכופל שכל טוב עוה"ז הוא כאין נגד הארבעה החזקי
שנשגיל' יתלכנה טוב הנמוך לעוה"ז :

הרב הגמיר מהו' יחיאל עיכל ז"ל לה"ה דרש ממור ק"ז על
ר' כחור בני ארם כת א' ה"ה אלל הם ארבעים כשרי'
יראים ומלעשרים עלמם תמיד על שאינם יודעים התורה ואינם
יודעים איך לעבוד השי"ת כי אין להם ת"ת שירה להם הדרך
אשר ילכו בה כת הזו מרומז בחתלת המזמור שנותנים הודי'
להשי"ת ששלת להם ת"ת והורה דהם הדרך וגו' ואלו אותם מלעשר
וזשיה' ילמדו באולי' וכו' תעו בעדבר כו' עיר מושב לא מלאו
וגו' כלומר ת"ת שמלא ומיושב בתורה לא מלאו שירה להם
הדרך וארם נקרא עיר קטנה כו' רענים גם למזים פי' על
תורה ומלות כפ"ש לא רעב ללחם ולא למא למים כו' וילעקו
אל ה' ומלוקותיהם יליט ואמר יליטם שלזו הכת א"ל להם רק
הללי בעלמא ומהו ההלל' וידריכם בדרך ישרה ללכת כו' ר"ל
הקב"ה מוזן חלמידי חכמים שירה להם הדרך וע"ז יודו להם :

כת' ה"ה רשעים במורים עושים עבירות גדולות ואח"כ
מהרדים בתשובה בחרטה גמורה ועליהם נאמר הפקוקים
אלו ישיגיטוך וללמות אסירי עני אין עני אלל מן המלות
וצר"ל איחה נכסר שהוא ר"ת בעלי רכינות זרות לטון הרע כי
אצרי אל וגו' וממלוקותיהם וישיעם לכן אמר כאן לשון ישיעם
כי אלו לריכים ישועה במירה לעזור נהם יודו וגו' :

כת' ה"ה ארבעים תשובים ובעלי תשובה אך הם שוטים ואינם
יודעים מן לעשות תשובה כי עיקר התשובה הוא לעשות
ההיפך ממש שעשה מקודם וגם להחזיר הגו' לות וכו' וכו' אלל
אלו אינם עושים מאות' רק שמתענים הרבה ומתענים שזו
התשובה הפיקרית ועליהם נאמר פקוקים אלו אוילים מדרך
שעם פירות אוילים שהם שוטים כו' ומענותיהם ר"ל על
עונותיהם שעשו עד הנה אין עושים מאותה רק מתענים כ"כ
עד שנחלש כוחם וגופם ממש עד למיתה וזהו ויגיעו עד שערי
מות אלל כשהקילו משנתם ומתעשותם וילעקו אל ה' שירה
להם הדרך שהגת התשוב' ישלח דברו פירות השי"ת שולח להם
מוכית הגון ומכס ומורה להם הדרך התשובה וירפאם יודו כו'
הכת' ה"ה ארבעים גדולים בתורה מלאו ולומדים יום וליילה
אלל אינם יודעים בעבודת הגורף כלל ולא מצדוהו

מיימים

הדרך לחצרו ולהמתיקו ולסלכיוו במשל כדי שיוכל חצרו להשיבו
ולהאמינו כמלא כי עיקר המשל הוא מלביט הדרך שיכניס הדרך
בחוצי חצרו ובשכלו כי לולי המשל לא היה משיגו ומאמינו כי
היה רחוק אללו מן השכל הפשוט ע"כ לא האמין קודם המשל
וז"ל מה"י דבינה שהם נקרא בזוהר נאמנים כידוע חרי סמכי
קטוב ור"ל שעי' משיגו הז"א המוחין ונכנס במוחין אבל בלא
כה"י דבינה לא היה משיג וד"ל :

המשפיע הוא מלך המלך והמקבל הוא מלך הדין וכלל זה
הוא ככל דבר שנעולם למשל כשפוסקים מכלי גדול
מקנה ללוחות הללויות אינם מקבלת לחוכה רק כעדתה אלל
הכלי שפוסקים המנה היה יכול להשפיע יותר אך הללויות שהיא
המקבל יש לה מדה וגדול מלך הדין גם האשה משקבל' העובר
נמש' טוב אינה יכולה לקבל עובר אחר אלל הזכר יכול להשפיע
חמיר וחסר נק' יעין וגבורה ודין נקרא שמאל אך בחסדים יש
ב"כ נד שמאל דהיינו שמשפיע למקום שאינו רשאי שמונה בעריות
מין שהוא גם כן נקרא משפיע אך השפעה זו הולך לחיוביות
וקליפות ר"ל וס' להכין מהשפעה זו או שמשפיע מוחין שלו
לזוים וזה השמאל של החסד לריך ארם לרחות השמאל ולקרנ
הימין של החסד וכן מלך הדין יש גם כן יעין דהיינו ששפיעה
רמים שהוא מלך הדין יש לפעמים ש"ד שהוא יעין ומלוס כמו
מחנה ב"ר נהם שממיהוין את הכול שכת"ד שעשה נתן הגבורה
בכת' הקליפות נמלא שהקליפה היתה מוכתרת ע"י עשה אך
כשתמתיחן לזה שנתן הגבורה וכן ועוברו לקליפות אז יכנע
הקליפה וזה שנהרג אותו האדם שעשה טוב לה נמלא זהו נד
יעין של הדין וז"ש נבמלא ג' דברים תחא שמאל דוחה וימין
מקרבת לפי שטע הפשוט כך הל"ל ג' דברים ששמאל דחה וימין
מקרב אך לפי"ה הכל' הלשון מדוקדק מאוד ג' דברי' דהיינו ילך
תינוק ואשה תחא שמאל ג' דברים אלו דוחה כלומר תחלה
לשמאל שנהם ומקרב הימין שנהם דהיינו צליהר יש מיון' ושמאל
למשל אכילה הוא ימין של סלסיל' ואכילה המותרות שהוא למילוי
הכרם או של נכילות ועריפות דחה אותם וכן בתינוק ואשה
וזו והנמיליו חסדים טובים דלכאורה תינות טובים הוא עייתר
הא חסדים ממינל טובים אך לפי הכ"ל אחי שפיר לפי שגם יש
נד שמאל כ"ל :

עיקר הסוד מה שהקב"ה שולח הנשמה בגוף השפל הזה ארבעה
מזה יש להקב"ה נחת ומענוג גדול מאוד כי אף שהנשמה
בגלי' מנוג' מלך כי אין דבר גרוע יותר בשגי' מעשר ואשפ"כ
ומתנות חמיר שנת והוריה לגורלה וזה חידוש' גדול לנקים להקב"ה
היא מלאו הסגנים יותר מענוג וכל העבודות והסגנים של העלאת'
וג' שניהם אין חידוש כי אין להם גוף עכור וז"ש נמלא' איהאשם
חיות אלל לנוי ר"ל הגוף נקרא אשה וזהו אין האשה כלומר לא ברא
י"ל - הקב"ה את הגוף העכור הזה אלל לנוי להנחה ומנו שיהא לו
הכלל מענוג ומנו כ"כ' הכוונה של אחר של היסוד של ק"ס לבוין' שאין
ותמת' בכל העולם רק הקב"ה שמכ"כ ועיקר הכוונה שהארם ישים
לפניו א"ש לאין ואשם ואין עיקרו רק הנשמה שבו שיהא חלק אלוה
אלו כלל' ממנו כמלא שאין בכל העולם רק הקב"ה אחר ועיקר הכוונה
היא ריח' בחסד שיוכין שמכ"כ ואין שום דבר פגוי ומנו ית' הכשמות הם
דמק' העולם הנקרא ישראל וכאמר גאים במלכות אז כונסות כל
הנשמות בתוכה ולכן נקראת כנעת ישראל :

שכס' דחילו ורמימו נקראו בדפין וזהו צפאי ברא אמינא לקמך ויש
להקב"ה מענוג ונחת גדול מזה כמו האז שיש לו מענוג
אז מנוג' ונחת ע"ז ישראל מפרנסין לאציה' שבטמים וזהו
ומגן הדודים כי מגודל הארבעה כ"י בחינת דליית שמקבל מצדו
ד הארם הם נקראים משפיעים ויש שני מיי' ארבעה לדיקים שאינם
ר ומיני' שפיעים כל ימי'ם וזהו ענין ארבעה דבה שזה ארבעה הניח לידו
להטע' לעולם ויש ארבע' לקיום העולם אף שחוטא לפניו ית' כשעושה

דקוטי יקרים

והיחס ולא עור אלא שפועל אחר שלומדין התורה גדלות
ולא לשמי ובלתיור שלהם נוחים כח לקליפו דיל וצור שאין
משניפין על העבוד סבל זו הפיל ועל הנוות לעשים דחילו
ורחמינו רק התלות אכסום תלומד ועליהם כאשר יודעי הים
באנוות הם הלוומדים הנ"ל היוודים נעמקי תורה הנקראים
התלמוד ונפרט אם יכול לומר איזה פסע או דרם נחורה אז
הוא גדלות יותר ולומר שאין למדן בעולם כעורו וז"ש ויאמר
אם לומר איזה פסע או דרום אז ויעמוד הם עומדים בגדלות
עד לז שמעים כמו רוח קערה יעלו שמים הם מוסנים שחורה
זו שלומדים יעלו לשמים אבל באמת בלימוד כח ירדו פסיוות
ימונו ויגעו כשיכור ר"ל כשכור הזה שדומה לו שאין גדול וחסוד
כמוהו ואפי' היא רוא' אכסום לדיקים ותקדים לומר שהוא
יהיה נבי"ע והם יהיה אף אותן הלוומדים מוסנים שחורה'
אין לדיק בארץ כמוה ומתנאים ומתרוומים על הכל כמו רוח
קערה הזה אבל כשיעוררו ויקילו משנתם אז וילעקו אל ה'
דיתמרו אל כל מעשיה' ויחודו טעמם כי אפילו הנפש
והלימוד שלהם נחשד לחם למטאח ע"ד הנ"ל כי נחשו כח לק"א
כ"ל לכן הם לועקים ומנקסים על נפשם בחסובה ולעקב אז
יקום קערה לדומה פי' מתקבלים על עולמם מרע עניה
ושותפים חרפתם וכוונתם ושותקים וז"ש יקום קערה ר"ל שהיו
עד הנה כמו רוח קערה בגדלות ועכשיו לדומה משימים יד
לפס ושותקים ואין מתבאים עוד ויחשו בליהם גור' כששאומר
ד"ת יהיה מתשכחי כאלו אינו מדבר בפני אדם רק לפני הבורא
יח' וידבק מתשכחו זו יחנ' :

ריב"ש ע"ה אחר כשאלם עובד נסר והוא מלא כנה תנועות
שיוזא עלמו מן המים השוטפים אותו זולתי הרויחם
אוח לא יתוללו עליו ועל תנועתו כן כמות פלל ועשה תנועות
אין לפתולין עליו שהיא מלי עלמו ממים הזירונים שמהקליפות
הנאים לנטלו מתשכחו בחפלותו : נחפ"ה נלמס כשהוא מדבק
עלמו למעלה אז כשזוכה מעלין אותו יותר למעלה באותה תפלה
כעמ"ל הכל ליטטר הסייעין אותו וע"י חפ"ה ז"ז זכ"י שידבק
מתשכחו למעלה ומכח זה יכול לציא עוד למדנ' יותר גדול'
אפי' שלא נשעת מפילה סיסי' דבוק למעלה :

צריך שירגיש מתשכחו שהוא בעולם העמי' בחפלת החפלה
ואח"כ ירגיש שהוא ציל ר' עד ס"ק המדריגה רביש
נשנת חוספות נפט ואח"כ חוספות רוח ואח"כ חוספות כנסתם
שירגיש בכל פסע שהולך נזה יותר בעולמות עליונים אפילו
כשנפול ממדנתו יהיה דבוק בצוכא מתשכח קטנה י
לפעמים יש נ"כ קטנות למעלה בז"א יסבה אותו הקטנו'
יבוא לגדלות כמו בגחלים אם יהיה ניצוץ אחד
שנשאר יכול לנפח בהם הרבה עד שיהיה מדור' גדול'
ראסוקי אם לא יהיה ניצוץ קטן לא יכול לנפח אש כך
אם לא יהיה דבוק במחשבה קטנה תמיד בו יתיכבה נשמתו
דגמרי לפעמים כשמתפשט הניצוץ הקדוש של השכיני' שיש
בנשמתו ואז היא ממש מדברת הרברים שכפיו ונראה
כאלו הוא אינו מדבר שהדברים יוצאים מאליהם מפיו והוא
מדבר גדולה וכן אנו רואים להיפך בסי'א במשונעים :

אע"פ שזכרנו אותו יסוק ולא יענה דבר למזג אותו כדי
שלא ינטלו אותו אלו הנזים מעבודת הגורל שמתקן ז'
לא יהיה חסוד אלא צ"א ולא יוכל להשיג מפלו חקר איזה ענין
וסום עתשנתו למעלה בעולם הפליון בעבודת יח' וידבק ויבטח
זו שהוא סיג מפלו זהו כלל גדול באותה מתשכח שסתחיל זה
כשק מנעמי' ילך זה כל היום ולא נותשנה אחרת כשמדבק
עמנו ילך בחל' בעולם העמי' ואח"כ יפח מתשכחו למעלה
נזה יוסר ואח"כ עוד נזה יותר בעולם המלאכי' והאופני'
ואח"כ בעולם הנריאם עד שירגיש מתשכחו שפח מתשכחותיו

נזה מאוד לעולם האלילות וזהו נקרא נזהר מתשכח שאין
מעשה ויזהר שלא יפול מתשכחו הנזהר מאוד בעולמות
העליוני' לירד למטה דק יחזיק ח"ש בכל כמו שיסאר למעלה
מתשכחותיו וכמ"ס אל סמו כסום כוי' נחמנ ורסן כוי' שיעש
כמו גדר שלא ירד וזו כשהוא דבוק כ"כ כשנפול מתשכח שיעש
מתשכחו למעלה בעולמו' העליונים זו יח' כמו אדם שמתעורר
מחר למדן כן יטייל מתשכחו בעולמות עליונים ולדיק שלא
יה"ש שום אדם באותו בית כשדולס לדיק שאפילו למדפי פוסק
יכולים לנטלו וכן מתשכח של אחר יכולים לנטלו'
וח"י לער תמים ר"ל אל תקרא תמים אלא תהיה תהיה סי' יח'
דבר יראה ש"כיון לפחיות הכילוני' שחס' :
נחו' שקליפות שנטלו ש"ס והם נלמד גדול שם תראה למקו'
ולחוליהם ולהעלותם :

התורה חסה על מעינין של ישראל ולמה כך כי זה כלל גדול של
דבר שאדם לונס או לוכל או משתמש בכלי הוא כה
והסיות שיש באותו הדבר כי לולא אותו הרוסניות לא היה
קיום לאותו דבר ויש שם כילונין קדושים שסייבי' לשורש נשמת
וכשהוא משתמש באותו הכלי או לוכל מאלכל אפי' ללוך נזה
הוא מתקן הילונין כי אח"כ צורך נכה הזה שכל לנפול מלפני
אז מאלכל אז שאר דבריו ונזה הכח עובד להסי' כמלא
מתקני' לכך פעמי' שאחד ממנו הדבר הוא כשכלה כבר למד
כל הילונין שהיו באותו הדבר שסייבי' לשור' נשמתו אז לוק'
ממנו הסי' אותו הכלי ונותן לאדם הסייבי' הילוניות הנפלאה
באותו הכלי לשורש של אחר שהוא נשורס כמותו ולמה ריב"ש ע"ה
שאלכלי' ז"א וינסני' על ז"א ומשפטי' ז"א היינו בילונין
באותו הדבר' לכך כריך האדם לחוס על כליו ועל כל דבר שיש
דסינו מלד הילונין שיש בכלי זה כדדי לקום על הילונין הקדושים
אמרו על ריב"ש ע"ה שזכה לכל הארה והמדריגות שהיו
לו הכל מחמת המקוואות שהיה לו תמיד הטוב
ומקוואות בתמידות טוב יותר מהתענית שהתענית מחלה
הגוף מעבודת השם ועוד יותר טוב שהכה שהוא מן
בתענית יתן הכח ההוא בלימוד התורה ותפלה שיתפלל בו
כחי וכונתו יבזה יבוא למדרג' :

שויתי ה' לנגדי תמיד שויתי לשון השמות בכל דבר שאי
לו יהא הכל שוה אצלו בין בענין שמשבחין אותו
ב"א או מבזין אותו וכן בכל שארי דברים וכן בכל האניול'
בין שאוכל מעדנים בין שאוכל שאר דברים הכל שוה בעני'
שהוסי' בזה היצהיר טמנו מכל וכל וכל המאורעים יא
הלא זה נשלה טאתו יתברך ואם בעיני הגון כוי' וכל כוונת
הא לש"ש אבל מצד עצמו אין חילוק והוא מדרגה גדול'
מאוד וכל האדם צריך לעבוד השי' בכל כחו שהכל הוא צו'
נבוא שהשי' רוצה שיעבדו אותו בכל האופנים הכוונה
לפעמים אדם הולך ומדבר עם בני אדם ואז אינו יכול ללס
וצריך להיות דבוק בהשי' במחשבתו וליהר יחודים
כשאדם הולך בדרך ואינו יכול להתפלל וללמוד בזה
וצריך לעובדו באופנים אחרים אל יצער א"ע בזה כי הם
צריך שיעבדוהו בכל האופנים פעמים באיפן זה ופעמים
לכך הודמן לפניו לילך לדרך או לרבר עם בני אדם כ'
לעבוד אותו באופן הב' כלל גדול נול על ד' מעשיך ויכ'
מתשבותך שכל דבר שיודמן לו יחשוב שהוא מאתי ית'
וגם שיבקש מהשי' שיודמן לו תמיד מה שהיה ית'
שהוא לטובתו וזא מה שנראה לאדם טובה עפי' שכלו
אפשר מה שכענינו הוא טוב הוא רע' לו רק ישליך
כל ענינו וצרכנו עליו יתברך כשיש השלך על ה' יתברך
פעמים האדם כשיכור מחמת שמחת התורה שכוער כל
אהבה גדולה וידע בעצמו מפעמים יכול לומר התפלה במה
מאוד

לקוטי יקרים

מאוד מחמת שבווער בלבו אהבת השם מאוד והתיבות יוצא
מפיו מעצמם ;
האדם צריך לרמוד נאווה ולא יתנאה כעם ולא יכעוס וכן כל
המדות כי האדם צריך להיות שלם בכל המדות שיש
להבורא יתברך יש דין ורחמים ז' בשם רבי"ש כאשר בא
לאדם מ"ז בתפלה בלימוד ישבור המ"ז הוא וירבוק עצמו
בבורא יתברך ובוה מתקן ניצוץ קדוש שיש במחשבה הוא
והוא משל האדם שהיה מונה מעות והיה בנו בשב"י ונא
אצר אביו ואמר הרי יש לך מעות סדני מהשב"י :

אל יאמר אדם ארך לתקן בני אדם וכשיכבדוני יהיה זה
כבוד התורה ואתקן הרבה ב"א אהרבה אפשר מכה זה
הוא יתקלקל והוא כמשל אדם שעמד בשמש להלבין פשתן
והפשתן מלבין והוא נעשה שחור מהשמש ועוד שישירות
בו עין הרע כשהיה מפורסם בחסידות בין העולם והלחות
האשונים ממנו שהיה בפרסים שלטה בהם עתה ומוטב לו
לאדם שישב בביתו ויעבוד להש"י ואם יבוא לביתו יתקנו
ולא שהוא יסע לבנו אדם לחקנם וכמו שנתלה לי בחלום
על מ"ו כשיש צדיקים כהור שיורעים לפתוח המקורים
העליונים בחמתם אז נקל ויכל להשיב לב"א אהר"ס וכמו
שכתב המגיד לבית יוסף : כשמחשבה אדם אפילו משבת
לשבת ויהיה לו מני' אמירו קטנה שיאמר בלבו שהוא
עושה דבר גדול שענינה א"ע כ"כ הרבה ויודרך מאוד בזה
זה התענית בא לסי' רק יחשוב בלבו מה מעשי נחשבים
נגד עבודת המלאכים שעבודתם בתמידות להש"י ואני טפה
סרוחה וסופי לעפר :

יהיה זהו מאוד לקום תמיד כחצות ואם אינו קם שלא
מחמת אונים הוא בנידוני למעלה ויהסוך הליכות לימים
ויישן ביום כמה שעות כדי שיספיק לו מעט שינה בלילה ;
סיג לחכמה שתיקה שכשהוא בשתיקה יכול הוא לדבק עצמו
בעולם המחשבה שהוא חכמה ועיקר הדבקות יכול להשיג
כשיתחזק עצמו תמיד לערות לעולמות עליונים ויפירוש
מחשבתו מאלו השפלים ואם ראה שיש מחיצות מבוזרות
יסגף עצמו אבל העיקר הוא המחשבה יהיוק המיד לעלות
למעלה :

אנו"ל אור זו מעשיהם של צדיקים פ"י כי אדם החכם יכול
לאכול דברים טובים ושאר תענוגים ימ"ט יכול הו'
לסגף עצמו וכן לראות בכ"ט שירצה ולא להסתכל חוץ לד'
אמות לראות תמיד בשם בן ד' שיש באותו דבר בסוד שויתי
ד' וגו' בסוד אל תסתכל בקנקן אלא כמה שיש בו דעיקר
כל דבר שבעולם הוא הרוחניות שבו הבא מהש"י שנות בו
טעם ומקומו וכן בדיבור כנ"ל יכול לדבר אפי' דברי בטלים
באיה טעם ולהיות דבוק בש"י וכן בתפילה יכול לעבוד
עבודת התפלה להש"י שלא יהיה עבודתו נראה בפני ב"א
ככל שלא יעשה שום תנועה באיברים רק בפנימות בנשמתו
יהיה נוער בלבו ויצעק ברחש מחמת התלהבות בענין
שתהא עבודתו בפנים יותר גדולה משתהא עבודתו נראית
באברים :

דע את אלו אביך שתהא מקושר אלו בהתפשטו הגשמי'
ומתחלה כשנפלת עליו יראה שירא לעצמו שימות
מיד ואם יקבל על עצמו אף מיתה אז תפול עליו יראה
העיקרות וזהו כבוד נאצל כי העבודה הפשוטה היא כבוד
גדול פ"י כבוד גבול הוא מחמת שרואה כל הנבראים בעולם
ומחמת' טבור כבודו ית' ועיבד אותו שמכה גדולת העבד
ניכר גדולת האדון והוא נקרא עבד להש"י שעובד מחמת
עבדיו אבל בשביל כבוד נאצל יבוא למדיניות בן כמו בן
אוהב את אביו אע"פ שלא עשה לו שום טובה ונאצל הוא

לשון הפרשה שנפרש ממנו השגת ידיעת הש"י כלל וכל
מה שיש יותר העלם' העבודה יותר חשוב אצלו ובשביל זה
אוהב אותו : והשוב שבתפלתו הולך מהיכל להיכל וכשנפולו
לו מחשבה וזה מנרשין אותו מן ההיכל כי דנין אותו בכל
היכל אם ראוי לכנוס ויראה וישגיח על מ"ז היא אם אהבה
רעה כגון ניאוף וביא אותה אל שודשה שהיא אהבת השם
שיש ז' מהשבות ולא יותר וזהו ז' ימי הבנין ובי"א יש בה
ערב ובוקר ערב לשון הערובות שחושב מחשבות חיצונות
ובוקר לשון בוקר שמבקר את הש"י ודורשו ואלו הם אהבת
השם ואהבה רעה כמו שנאה ותפארת השם שמפאר את
השם ורעה שמפאר א"ע וכן ניצוץ והודיה ויסודות לשון
התקשרות וכ"א כרול מ"זובכל מחשבה רעה מחיה הו' עמטין
וז"ש בפרש העוה"ז מתמוטט אמר הקב"ה הא מתמוטט
אברהם זמין למיפק פירוש מרת אברהם מרת אהבה הא
ישמעאל זמין למיפק בעלמא מניה פ"י אהבה רעה נמצא
כשמחשב כאהבה רעה מחיה את ישמעאל ו"ט עמטין שעמו
הא יצחק פ"י מרת נכורה הא עשו פ"י יראה רעה רציחה
נמצא כשמחשב בראה רעה מחיה את עשו ו"ט שעמו :
אמנם אם ח"ו חשב באהבה רעה יתהרס תיכף ויאמר בלבו
מה עשיתי שלקחתי חלק מעולם המחשבה והולכתי אל מקום
המינופ' ובוה יכנע וישוה עד לעפר ויביא זאת המחשבה
למרת א"י ואהר כך תבוא אל עולם אחר בזכרו אם אני
אוהב את הדבר הרע הזה כמו אשה שהיא טיפה סרוחה
כמה יש לי לאהוב את השם יתברך וכן אם שפוע א' מדבר
בדברי שהוק ועל ידי זה נולד לו איוה שמהה יאמר בלב
הלא זה החלק מעולם האהבה וכן אם רואה או אוכל דבר
שיש לו תענוג ממנו יחשוב בלבו הלא זה חלק מעולם
התענוג ויראה מאוד שלא ינשם התענוג ההוא כי אז מקרי
אז התענוג על ה' כביכול למעלה מחשם אלא ישים כל
עצמותו אל התענוג ההוא לאמר הלא הוא מעולם התענוג
ויבא גם הוא אל עולם התענוג נמצא הוא יושב כאן ואוכל
בעולם התענוג של השם יתברך וכן בהתפארות אם מסארים
אותו ואם בא לו באמצע התפילה התפארות כמה אני מתפלל
בכוונה יהיוק א"ע בתפארת של עולם התפארת כנ"ל ואם בא
לו איוה יראה רעה יהיוק א"ע בירא הקדוש' שהוא בוש' מהש"י
ואם בניצוץ יצא את המרה הזאת או כמו שמבין יהיוק
בעצמי ניצוחים וכן בהודיה וכן בהתקשרות שלא יהא מקושר
רק בהש"י עצמו :

רוטמו פ"י אלהינו פ"י משל לאב עם בנין קטן דהיינו כססין
קטן מאוד ומין יכול לדבר אז אצו מנלמס סכלו ומספק
עם התינוק צעזועם של סטות חף סהלס יודע צעלמו סהול
סטות חף כצביל אהבת צנו מנלמס סכלו ועוטה מעסה סטות
עם התינוק וכשהתחיל התינוק לדבר אצו נ"כ לריך לנלמס סכלו
ולדבר עם התינוק קפי סכלו ולחף סהס דגרי סטות חף כשהגדיל
ונעסה גדול וכך סכלו אז אצו עוסק עמו בלימוד בדברי חכמה
ויס לו לאב וזהו סהס ומטנוג גדול שאין למעלה סימנו כמלס
סגדלותו וסכלותו של ה"ן מרוס ומסענג סהס מזה וזהו פ"י רוממו
פ"י אלהינו כ"ל ע"י מע"ט סלהס סע"יז הקב"ה סהול סהס
מתרוס :

כי תננה צים חרס פ"י חרס סאווער פ"י חרס על חיוס ענין
צמורס ועסית מעקס לגניך כ"ל דאלו לטי ספסס סיה לריך
לכמור ופסית מעקס לגנו והוי קחי על סיוס חסר' צנס ולפי
פ"י סני' א"ס וסכ' פ"י ועסית כ"ל מחילס לגנך כ"ל לגדלות
סנך סנל סהס לך פניס צוז סלל יננה לנך צוס סאמרת
חורס חרסס סלל סעסס חוץ מעולם כי לא לך סגדלות כי
סכל מלמו ית' כי יסול סיופל ממנו דקוי סול ליסול כנ"ל כי
ידקפי חא

דקוטי יקרים

ידעתי כי הצירים כבר היה צביל גדלות שכ"ח אשר אלא שאלוך

עשה רלונו כרלוך פ"י שתלך דרכי ה' ותזכה לחסיל כביכול
ברלון הנורא ית' כמ"ם לדיק מוסל זכאלת אלהים ומעשה
רלונו כרלוך

צוואה מצי"ם ע"ה להיות תמים בעצרתו ית' עירדה העת
ועיקר שלא לשכות הדברים ללמוד בכל יום שיצור
אוסר הן רב או מעט ולראות תמיד לדבוק א"ע בעירוד טיבות
והנהגות ישרים ושלא להניח טים יום מעשיות מלוה בו הן קלה
הן חמורה וקיימך הוי זהיר בעלום קלה כעצרתו פ"י זהיר
מלשון והמשכילים יזהירו ר"ל הכשמה ת ייר וחזיר תמלוה קלה
כעצרתו כי רחמנא לבא בעי וזהו פ"י שומר מלוה לא ירע
דבר רע שומר מלשון ואביו שער את הדבר היינו מלטה כן לדיק
להיות עממין ומלטה מנוקד עד ערב או ידמין לו חיות מלוה
ומימך חסר אל כל היום י ב' לדקק בק"ם בכל חובה ומינה
והוא דבר גדולהם שאי אפשר לו להשכל בלי תחשבה זרה
וקיימך כל הקורא ק"ם זוקין דבילין ממנו הן היום הניף הן
היום הטעם י ג' לעשות טבילה כל מה שיוכל ונפרט בעת הלורך
ד' לשומר טעם כהלכתו בכל דקדוקו ופרעיו וקיימך טעם אדם
עד דכה טעם אומיות טעם ורז"ל אלוש אפי' ע"ז כורר אלוש
מוחלין לו ע"כ : טעם למה אלו אומרים אלהינו ואלהי אבותינו
כי יש שני מיני בני אדם האומינים כהמ"י א' שמממין בהקב"ה
מחמת שהולך בדרכיו אבותיו הקדמונים ועכ"ז אחיזו חוקם
והנ' פ"י טעם על האמנה סתם מחמת הסקירה והסילוק בניהם
הוא שהאי יש לו מע"ס שא"ל לפתוח אוחו אף אם יאמרו לו
כמה שקירות סוקרות ח"ו כי אחיזו חוקם מלך קבלת אבותיו
ועוד שלא חקר מעולם אבל יש לו חסרון שהאמונה חלנה רק
מלוה חכמים תלומדה בלי טעם ושכל אבל חנ' יש לו מעלה
שנעמנה שהסיר הנורא ית' מחמת גדול הקיחתו הוא חזק אללו
באמונה שליטה ונאמנה גמורה אבל ג"כ יש לו חסרון שבקל יכול
לפתחו אם יניחו לו ראויה הס' תרות יתפתח ח"ו אבל מי שני
העדות גידו חין למעלה וממנו רהיינו סמוך על אבותיו
הקדמונים בחזק וב"כ בל' לו שחקר בעלמו זו הוא אמונה שניה
וטובה ולזה אלו אומרים אלהינו וא"ל : גם בזה יש לפ' ה"ס
טעמו ואלו כי טוב ה' ר"ל טעמו מחמת הסקירה ואלו הוא
לשון ראיית הנאמנה כמי שהסגיבו אבותיו י דברי פיו חין ומרמה
כו' כי יש ב' מיני בני אדם א' שהוא רעע גמור שידוע רבונו
ומכוין לתורו בו והנ' הוא שהילת"ר תפתח את עיניו ומדמה
לו בעיניו שהוא לדיק גמור וגם בעיני הנביות כדלה שהוא
לדיק גמור ובאמם אף שהוא לומד בת' יודות ומתפלל ועוסק א"ע
לדיק יביעו כי חין דבוקות בנורא י"ם אמונה שליטה כדלוי
להיות דבוק בו ית' בכל עת ואינו יודע ח"ך עיקר העבודה כמו
שראו ללמוד להשכל ולעשות מלוה לשמה והסלוק בניהם כי
הרעע גמור אפשר שיהיה לו מעלה ומחמה למכתו כשיגוב לו
המערכת החשובה וטעם אל ה' בכל לבו ויבקש תהמ"י סיודוהו
ואין הדך ישכון מזה אבל חנ' חין לו טעם חקנה כי סח עיניו
מלאות את הנורא ית' וגדולתו ועבודתו ולדיק הוא בעיני עלמו
ח"ך יסוב כחשובה ומזה הטעם כשהילת"ר מע"ס את האדם
לעצירה ע"ם רוב תרעה לו כאלו עושה מלוה כרי שלא יסוב
לעולם וזהו סרמז דברי פיו חון ומרמה שחילר הרעע מרמה
את האדם בעצירה שכדלה לו טעם מלוה ולמה חדל להשכיל
לטיב שחולל מלכותו לעולם כמ"ל וגדולה מזו חון יחסוב
על מעשכו ר"ל עור גם בזה מרמה אוחו כשחלם נופל
למסכך הוא מתפלל אל הס"י סירפאסו תמליו ע"י תורתו ועולותיו
שעשה ואינו יודע שזוכיר עונותיו שחלל היה פיתוי
הילת"ר

כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה פ"י כמו
תורה שהוא לשון מורה דרך אשר ילך כס אדם טכס לדבר
הרבה ר"ל כמו שהתורה היא ח"ם שקנ"ה ואוריינתה מה
זוכה לדברים הרבה לעמקות התורה תמיד בלי הפסק
הניב

הל"י כפסי את ד' אהללה ד' נמי פ"י הניף אומר לנפש
נפשי את ד' ואל"ה ועם תופי"ת יהיה מזה להניף לכן
אהללה ד' נמי ר"ל לעת החמ"י אז גם חני הניף הבוהא הו'
אהללה ד' !

איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה פ"י אדם שכתב
פעם ז' לעולם כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה גנות להם
טהור רעע ורחוק מדרך הישר והכל בא כ"ז מכת לנכס פ"י
בדרך הישר בעיניו יאמר תלווה לבו והנלח הנשמות לבד
זוכר כלל מעצרות הנורא ית' רק כוונתו לנכס ר"ל להנלח
ואינו עושה ימי החיל שלו כמו י"ט שדרשו רז"ל מלוי
וחליו לנכס כ"א כוונתו לתלפות כרכו או יש אדם שעושה
מלוה עקיום חסרה ואינו עושה לשמה גם הוא נ"כ ומבקש
תיראת העונם אי סימיו בניו וז"ס או לנורוטיכס סתם
שילאו ממנו דורות הנכס שאלמנ"ל הנותן סלע לנדקס
סימיו בניו ה"ז לדיק גמור וזהו אס עושה לדיק בכל
בהתור' כמו שפירש' ז"ל טס אס הוא רגיל בכך הוא
גמור לאפיקי מי שהולך סובב ולפעמים עושה ח"ה
או לומר תורה וג"ז הוא בכרי סימיו בניו גודלי אדם
לדיק חסונה גמורה ומרטה וז"ס ועשה פסח פ"ה
יעשה חסונה גמורה י ומתפלל ויתמקן על חטאיו
בחדם השני פ"י זה האדם שמתהדס ונל לעולם פעם
כ"ל

לך אל נמלה עצל וגומר אוגר בקיץ לחמה כו' הוא
אל האדם כמו שנמלה אין לה מושל ושיור כן
ב' מיני אדם א' הוא רשע כל ימיו כמו הנמלה שאין
שום היבר גדולת הבוהא יתברך והמין הב' הוא אשר
בדרכי השם יתברך אך לפעמים נופל ממריגתו והחיל
ביניהם הראשון חושך לו ולא אור כל ימיו והב' כא'
יתחוק ויביר חסרונו יגביר היציט על היצ"ר כפלים מכת
והמשל לשרה פעמים היא כחוושה ואינו עושה סירות
מגיחין אותה בורה כדי שיתחוק כוחה וזהו פירו' אוגר ב'
קיץ הוא לשון בור כמו קיץ למזבח וזה האדם שהוא א'
ר"ל מאסף בקיץ בזה עצמו שהוא כשל ובור מעבודת ה'
כדי שיתחוק אה"כ הוא בן משכיל :

מפני מה ניתנה תורה לישראל מפני שהן עוים וק'
מפני מה יגרעו ישראל משאר ע' אומות שהן
מפני מה שניתנה תורה לישראל ועוד קשה הלא חזר הקד'
ברוך הוא על כל ע' אומות ולא רצו לקבלו ותירץ
מה' מיכל נ"י וצ"ל ה"ה דהכי פירוש מפני מה ניתנה הת'
לישראל הלא בלא"ה היה להם לישראל לקיים את כל הת'
כמו שקיימו אבותיהם שמצינו שקיים אברהם אבינו
השלום אפילו עירובי תבשילין וכן אדם ונח ושם שהיו ק'
מתן תורה מצינו שקיימו כד התורה ועוד הלא מצד הש'
חייב אדם לקיים כל התורה מפני שהתורה הוא ק'
ובריאת הנשמה שהן רט"ה מצות עשה נגד רט"ה א'
הנשמה ושם"ה מצות לית שבתורה הן נגד שם"ה נ'
הנשמה וכמו שקיים הגוף הוא המאכל וכיוצא בזה ובברי'
הגוף לא היה צריך הקדוש ברוך הוא ליתן תורה והנה
ע"ז האידך ומה יקיים האדם את כריאות הגוף מפני שה'
מצד השכל וא"צ תורה והנהנת הגוף א"כ גם התורה לא'
מן הצורך ליתן להם כי היו מקיימים ג"כ את התורה מה'
קיום

דקוטי יקרים

אחרת א"כ מוכרח הכן להחליף מלבושיו בכדי שלא יכירוהו וכן עשה והביאו לו את האוצר ואז הוא עובד יותר למלך בזה מקודם שהיה עומד לפני המלך ודם נק' גרים כידוע וזהו הפי' שאמר הנר שילמד את כל התורה על הנל א' על מדרגה והעמדה א' החמה כאמת הבנין הוא ז' ימי הבנין כי בכל א' יש בוקר וערב ומוב ודע א"כ צריך הצדיק לירד ממדרגתו לפעמים בכדי לברר ניצוצות אלו שנפלו בקליפות והלל אמר לו מה דעלך מני לחברך לא תעביד פי' אלו לא נפל הצדיק ממדרגתו שרנו לא היה לך עליוה וא"כ מה דעלך מני לחברך נמי לא תעביד :

ויאמר ה' אל אברם כך לך מאיצד וממולדתך וגומר פי' כי יש בראש וי' בסוף והיא חכמה עילא וחכמה תתאה והחילוק הוא בזה כי חכמה עילאה הוא באה עתה ממקור העליון ע"מ כשרוצה אדם לעשות איזה כלי הוא עושה רשימו תחלה איך לעשות כרי שלא ישכח מחשבתי ואח"כ הוא עושה ותחילה היה דבר זה בחכמתו ואח"כ צייר אותו בשכלו ואח"כ מוציא אותה מכחו אל הפועל וחכמה תתאה היתה קודם בעולם ואחר כך נסתלקה וכשראה דבר זה לפניו אז נזכר אותה וזהו ראה מעשה ונזכר הלכה כי השם בחכמה יסד ארץ א"כ החכמה הוא כארץ פי' הדברים נשמיים ומי שהוא חכם כשראה המעשה לפניו הוא בא אל החכמה שבה וזהו סוד היבס כי מתחלה היה אחיו ועכשיו נעשה אביו כי מחמת הרעת הוא בא למדרגת חכמה וזהו אב כי כן בדבר זה מחמת הרעת שנותן בדבר הזה הוא בא אל החכמה וזהו חכמת שלמה שאמר אחכמה והיא רחוקה ממני כי היה רוצה לבוא אל החכמה כי אורייתא מחכמה נסקת והוא היה חכם והיה רוצה לידע הטעם מדבר זה כי פרה אדומה ממדרגת טמאים ומטמאה מהורים פי' כשרואה דבר מנונה היה מעלה אותה אל שרשה ויש עיתים שהוא נראה שהיה בא במדרגת החתונים אף שהוא אינו רוצה הוא כרי להוציא משם ניצוצין ע"כ דרכו של איש לחזור על אשה וזהו פי' כי אברהם היה עמד בניסיון והיה במדרגות התחתוני' כארץ מצרים ויאמר ה' אל אברם אב הוא בחכמה רם הוא רוממות והוא בראש לך מאיצד והוא מארץ עליון וממולדתך ומבית אביך ביתו זו אשתו והיא בינה אל הארץ אשר ארצך הוא חכמה תתאה כרי שאעשך שם לפני גדול פי' אם הוא מעלה ממדרגות התחתונים אז ניתוסף בו גרים :

כח עושי דברו פי' שצריך האדם להיות במדרגה זו שהדיבור יהיה לו עשיה ר"ל כשהוא בא אל הדיבור צריך לו לילך דרך ז' מדרגות כי תחלה צריך להיות כבינה לחשוב איך לדבר ואח"כ צריך לוטר דרך אהבה ויראה ואח"כ דרך התפארת כשהיא רוצה שתהיה חיבה שלימה אז נצטרפו האותיות ואז מתפארים בעיניו לדברם כך ואח"כ צ"ל דרך הניצוח שמנצח האותיות האחרים הרוצים לצאת בניענוע המוצאות מנצח אותם ומדבר הדבר שצריך לו ואח"כ צ"ל דרך הוד ואח"כ דרך יסוד דהיינו כשמחשבתו דבוק לדבורו הוא נקרא יסוד שהוא דביקות המחשבה בדיבור ואח"כ בא דרך הפה והוא מלכות והוא מדרגה התחתונים וצריך האדם להיות במדרגה זו שיהיה דיבורו נחשב לו למעשה וד"ל :

המהלך בדרך יחידים פי' הולך בדרך ישר ואפי' הכי הוא יחיד שאינו דבוק בש"ת ושנוי ומפסיק ממשנתו רצ"ל מפסיק א"ע מש"ת מחמת משנתו דהיינו שבאה לו נדלות והתפארת מחמת משנתו ואומר מה נאה אילן זה ועל עצמו אומר כן בלבו כמ"ש כי האדם עץ השדה ומה נאה ניר

הנשמה כי התורה היא חיות הנשמה ג"כ ולזה אמר שהומר הנפש ויצהיר הם מסך מכריל לתוך השם יתברך ליתן להם התורה בפרושוט ועל ידי יקיימו כל התורה כ"א מהם ועוד נ"ל מפני שהם עושים ר"ל מדת איש הישראלי הוא ענות שעומד נגד היצה"ר והמסתיות לדבר עבירה לעבור על דת' והם עומדים וכובשים עינים כמ"ש במדרש או יהודי או צלוב וזה ידוע שעיקר עבירת הגוף הוא לכבוש או יהודי או צלוב וזה ידוע שעיקר עבירת עושה ששכרו גדול ממי שאינו מצווה ועושה ואם לא עושה נותן להם התורה לא היו מצווים אף שהיו מקיימים לכן נותן להם התורה ואז הם מצווים ומצוי היצה"ר להתנרות בהם ולכפולם והם עושים במדתם וכובשים יצדם ואז שרם היה לכו משלם מה שאין כן אם היה נותן התורה לשאר אומות לא חלם מהיו וכולים לקיים בוודאי כי אין בהם מדת ענות הטובה הו' התפילה שהיא בשמחה גדולה בוודאי יותר חשוב ומקובל ונ"ל לפני יותר מהתפילה בעצבות ובכני' ומשל ע"ז כשעני שאל נ"כ ומבקש ומתחנן לפני המלך ב"ו בבכיה גדולה אף על פי כן סוף אין נותן לו אלא דבר מועט אבל כשהשר מסדר לפני המלך ששחה גדולה ומתוך השבח מבקש גם בקשתו אז נותן לו המלך מתנה מרובה כמו שנותנין לשכרות :

בה' חסד יסובבנו וכשהוא להיפך שהוא מתירא תמיד ממדת הדין ומתעונש או הוא מתדבק עצמו בדיני' וסוף שלא יבא לו רעה כמ"ש ומגורת אביא להם שבכ"מ שאדם שמחויב הוא מתדבק ואסמחשכ בדיקהו מתדבק בדין וכשהוא בולט בהסד שם ידבק נשמתו והחסד יסובבנו ותמיד יטמין א"ע כשם יתעלה מריב"ש ע"ה כאשר נופו חולה גם נשמתו נחלשה ואינו יכול להתפלל כראוי אף על פי שהוא נקי מעבירות לכן צריך האדם לשמור בריאות נופו מאוד וזהו מדרגה גדולה לאדם שירבה תמיד בעין שכלו השם יתברך כמו שמסתכל על אדם א' שגם הנורא יתברך מסתכל עליו כמו אדם אחר שמסתכל עליו כ"ז יהיה תמיד במחשבתו והיה כמחשבה וזה וברורה וצלולה פעמים יש לעבוד השם יתברך בנשמה לבד דהיינו במחשבתו והנפש יהיה עומד במקומו כדי שלא יזולה כשישתמש בו הרבה ולפעמים יכול אדם לומר התפלה כאהבה ויראה והתלהבות גדול בלי שום תנועה ויהיה נראה לאדם אחר שהוא אומר אותן הדברים בפשיט בלי שום דביקות וזה יכול אדם לעשות כשהוא דבוק מאוד להשם יתברך או יכול לעבוד אותו בנשמה בלבד כאהבה רבה וגדולה וזה העבודה היא יותר טוב והולכות במהירות יותר ומדביקות יותר להשם יתברך מהתפילה שנראה בחי' על האברים ואין הקליפה אחיזה בזה התפילה שכלו הוא בפנימיות צריך אדם לידע כלל כאשר בא לו מ"ז מן ז' ימי הבנין ר"ל או התפארת רעה או אהבה רעה או יראה רעה וכן מכל הז' ימי הבנין צריך לקשר אותה כ"א בשרשה כיצד יעשה ימאס הדבר ההוא ואז הרע נופל למטה והמי' יקה ממנו ר"ל שיבא עריו צירוף אחר למשל כשבא לאדם במחשבתו אותיות שר נואף ישבר המחשבה הזאת ויבא עליו צירוף אחר וזהו פירוש כשנא אל הבינה נמתקין הדין וד"ל :

בנפרא מעשה בנר אחד שבא לפני שמאי וא"ל ניריני ע"מ שתלמדניו כל התורה כולה כשאני עומד על הנל אחר דחפו באמת הבנין שבידו וכיו' וי"ל על פי שאמר רז"ל לא הגלה הקב"ה את ישראל אלא להוסיף עליהם גרים כי הצדיק רוצה להיות במדרגה שלו תמיד כי הוא רוצה להיות תמיד בפני אדוניו לשרתו אך מפני מה הוא נופל לפעמים ממדרגתו כדי לברר ניצוצות שנפלו בקליפות כמשל המלך ששלח את בנו להביא לו אוצר שנאמר לו וציוה להביא לו ממדינה

נר זה כמיש נירו רכס ניר מעלי עליו הכתוב כאלו מתהייב
בנפשו :

הורני ה' דרכך וגו' הגה ידוע כי דרך נקרא דרך כבושה
ואורה נק' שאינה כבושה ויכולים לפעמים לפעול
לילך מתוכה למקום סכנה משא"כ בדרך כבושה שאין יכולים
לטעות מתוכה כן באדם יש ב' עניינים אלו יש באדם דרך
כבושה בעבודת הכוונת יתכרך שאם ילך תמיד בזה הדרך
בודאי לא יטעה מתוכה והיינו אדם שפירש אי"ע מכל
התענוגים ואינו עוסק רק בתורה ובמצות יומם ולילה ואינו
מרכיז רק דברים ההכרחיים ולא יותר ויש ג"כ דרך אחר
שאינה כבושה ונקרא אורה והיינו אדם שמתבר לפעמים עם
ב"א אך הדיבורים הם לש"ש דהיינו שמדבר אלה הדברים
שיבוא מהם איזה מוסר או אהבת ה' או יראת ה' וכוונת או
אדם שיודע להעלות דיבורים למעלה בקדושה כידוע ממה
בני אדם נמצא שבוודאי מותר לדבר בדברים האלו אך סכנה
יש באלו הדברים כי אולי יטעה מדרך הטוב ויתחיל לדבר
דברים בטלים ג"כ כדרך המון עם וע"ז צריך האדם להתפלל
ולבקש מאתו יתברך שימיע אותו כשירצה לילך בזה האורה
כי בלתי סיוע מאתו יתברך בקל יכול האדם לטעות באותו
הדרך הג"ל לכן צריך לחגור מתניו בתפילה שלא יבא לירי
מכשול עבירה חיו וזהו פ"י הפ' הורני ה' דרכך רצ"ל הורני
שאדע הדרך הכבושה ואז אהיה יכול לילך בה כעצמי ונחתי
באורה מישהו פ"י באורה שאוכל לטעות בה בקשתי שתניח
בסיוע וסע' ועזר שאלך במישור ולא בעקלתון כי זולת העזר
שלך ח"ו אוכל לטעות כמ"ל וזהו רמז ג"כ בכל דרכך דעהו
והוא י"שר אורחותך פ"י בכל הדברים הכבושים צריך האדם
בעצמו לידע הטוב אך ילך ויתנהג בהם וזהו יכול האדם
בעצמו לידע ולהתנהג והוא פ"י הוא יתברך י"שר אפי' אותן
הדרכים שאינן כבושים י"שר לשפוך ויהיה לך לסיוע ולעזר
שלא תטעה :

עוד נראה לי באופן אחר כי זה ידוע שיצא"ש ויצה"ר הם
עושים מלחמה תמיד זה עם זה באדם ושניהם נקרא
אורחים היצה"ר נק' אורה כמיש יבא אורה אל האיש
והיצ"ט כ"ש שנקרא אורה כי אינו מצוי כ"כ אצל האדם כי
אין הכל שומעין לו ומה גם שאינו בא אל האדם עד לאחר
י"ג שנה וכך הוא המשך הפ' בכל דרכך כמשומו בכל
המעשים אשר אתה עושה הפ' דברים שהן צרכי האדם
הנשמיים בכל דעהו יהא מונתך לש"ש נמצא בזה יכול
האדם לעשות פשרה בין היצ"ט ובין היצה"ר כי שניהם נהנין
ממעשיו כי הוא אוכל ושניהם ומתענג ובשאר דברים נשמיים
כרצון היצה"ר וגם עושה רצון היצ"ט כי כל מעשיו הוא לשם
שמים וז"ש והוא י"שר רצ"ל כשתקיים תחילת הפ' בכל
דרכך דעהו אז המדה בעצמה י"שר אורחותך רצ"ל יבשר
בין שני האורחים שבך כי שניהם יתרוצו בזה :

ועתה ישראל מה ה' אלהיך שיאל מעמך כי אם ליראה
וכולי דבזהר איתא נר האיתיות הם פנים בנגד
אחור מפני שבונים להסתכל זביז הואיל וכולם מקבלים
מאלף וכן כולם וזה שאמר ליראה את ד' שיהיה לך יראה
ובושה כמו שיש יראה ובושה להאותיות וזהו את ד' אלהיך
את הם האותיות מא' עד ת' וכשם שהם מתוראים ובושים
כך אתה צריך ליבוש ולהכלם ולא להרים ראש נגד המדרגי'
שעליך :

אם אדם אומר בנדולתו שה' א חכם אלו היה לו שכל
אדם היה מתיישב בעצמו שזהו מא"ס ב"ה לא היה
מתנאה אבל הוא אומר שהוא חכם מעצמו הוי חסרון דלות
בוודאי יש לו סוף אבל מא"ס ב"ה הכל הוא בא"ס שא"ס

אינו מתחלק אבל כאמת נדלתו מראה חסרונו שהוא
מהשירה בחי' אלא אמלך ולזה אמר הכתוב אל יתהלל
חכם בחכמתו רצ"ל שמיידח החכמה לעצמו כי אדרבא חסרון
הוא ובמה יתהלל כ"א בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע
אותו ידוע היא מלשון התחברות והתקשרות רצ"ל שיתקשר
במשבתו שהכל הוא מאתו ב"ה ואז יקרא חכם האמתי וז"ש
השכל ידוע אותי כמ"ל :

עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו פ"י למה מסר הקב"ה נשמתו
של אדם בנוף החיטוי ולא ברא אותו כמו המלאכים
בשביל השיעשעים משל למלך כ"ז שיש צפור א' שהיא
מדברת והמלך משתעשע עמה ושומע ומצמצם את שכל
הרמה לשמעה ויש לו מזה שמחה ותענוג גדול יותר מכל
השכליים שמדברים בפניו וזהו פ"י יצרת לי מלשון צרות
והתום לי כדי שיהיה לי שעשועים והמלאכים רואים חידוש
כזה ואיורים ה' אדונינו וגו' מי כעמך וגו' וזהו תהלתי יספרו
לשון מאירים הדברים מאירים למרחוק זה מספר לחיבתו
והנירו לחבירו ולכך ישראל מאירים בכל העולמות שעושים
שעשועים נהלים ועושים רצון ושמחה לפניו יתברך להפסיק
כעסו ידע כלל גדול כי כל דיבור קודם שמנעו"עם אותו
מה' מוצאות הפה צריך להיות תהלה במחשבה שלו והוא
בהעלם גדול מאוד כי אין יכולים לדבר רק מהאותיות שהיו
תחילה במחשבתו כי גם כל מה שאדם מחשב במחשבתו
הוא ע"י צירוף אותיות :

מלא כל הארץ כבודו פ"י כבודו מל' לבוש רצ"ל שהש"ס
כ"י מלוכש אפילו בכל הנשמות וזה מכה"כ אפילו
בנשמות כבוד ה' פ"י לבושו :

איתא בזהר כי מצה מילאן דאכותא וחקשה למה לא נאכל
מצה כל השנה ותיקן משל למלך בעת שנעשה סך
היה מלוכש בכנדים הטובים יותר מכולם ולשנה הבאה ביום
זה הולך מלוכש ג"כ בהם פ"י כי האדם בשעה שהוא אוכל
הוא מענה דיבורים כי הכל נבראו בדבורו של הקב"ה
ואין דיבור בלא איתיות נמצא האותיות הם החיות של כל
הנבראים עדי"מ הני איתיות של חמה היא היות שלה עצמו
כי כנתיב ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו פ"י יחזו את ד'
ה"כ אתון כי הם החיות של כל הנבראים ויאכלו וישתו
הצורה של כל המאכלים בלא החומר וכשאדם אוכל אותו
נתחוק כמו חמת המאכלים ויש לו כח לדבר דיבורים שי
תורה ותפלה ומדבור שלו נעשי' מלבושים להשם יתברך וד"י
וזה פ"י הוזהר כי בשעה שיצאו מצרים יצא הרעת מהגלות
כמיש למען תדע כי אני ה' ונראית ונגלית מלכותו בזה
הזמן א"כ כל שבעה הימים שהיו אוכלים מצה ונעשה דבורים
ממצה א"כ הוא מתלבש אי"ע ממלבוש של מצה כמו מלך
בשעה שנעשה מלך וזה פ"י תהיה כמו מלך אינו הולך
במלבושים הטובים מכולם כ"א בעת שנעשה מלכות כן הוא
כאן :

אין עוסדין להתהלל אלא מתוך כבוד ראש פירוש אי
תתפלל בשביל דבר שחסר לך כי לא יוכל תפלתך
אלא כאשר תרצה להתפלל תתפלל על הכבודות שיש בראש
כי דבר שחסר לך החסרון יש בשכינה כי אדם הוא חלו
אלוה ממעל וחסרון שיש בחלק יש בכבוד והכולל מרגיש
החסרון של החלק א"כ תהא תפלתך על החסרון של הכולל
וזהו ג"כ פ"י אל תעש תפלתך קבע וגומר :

לשמך מאשה זרה פ"י הקליפה נקרא אשה זרה שהם
מצפים ליניק מאדם שיעשה עבירה ויהי לה חיות
ממנה לכך נקרא אשה זרה שהיא מקבלות חיות ממנה וכת'
אשה יראת ה' היא הקדושה שמצפה ג"כ לאדם כדי שתקבל

דקושי יקרים

לחקור החכמה הזאת נופלים בני קושיות ותירוצים עד שהבין אותה על בוריה וכל קושיות הם מצד הדין כי מצינו כי מצינו דינין וכו' ואח"כ עושה אותם החכמה כי נפל בו אהבה לעשות ובמה עושה אותה ברעת כי בלא דעת אין אדם יכול לעשות כלום ובשעה שעושה אותה הפעולה רואה בהשג' איך יעשה אותי שלא ילקלל באמצע הפעולה ונופל עליו היראה שלא יתקלקל והוא מצד הת"ת ואח"כ רוצה שיהיה מנצח כל בעלי מלאכות במלאכה זו והוא הנצח ורוצה שיוודו אותו ע"ז הוא מצד ההוד וגם רוצה שיתקשר עם מי מי שעושה זאת הכלי בשביתו והוא מצד היסוד והבן :

הסוד שהכתר היא נקודה קטן לפי שהוא קומץ וסיתם האור שלו שהכתר נעלם מאוד ואינו מתגלה כלל אבל חכמה היא נקוד' פתח לפי שהחכמה פותח מעט מהאור שלה ר"ל שהחכמה נגלית קצת יותר מהכתר :

צדיק מושל ביראת אלהים פי' במלכות כי האדם שהוא צדיק נקרא ככ"י בעלי דמטרונות' שהוא סוד משה איש האלהים וד"ל : הסוד שכל ספירה כלולה מכל הספירות כי מבשרי אחזה אלוה כי באדם יש רמ"ח איברי' ופשוט הוא שכל אבר ואבר כלול מכל רמ"ח איברים כי הרי אנו רואים כי כשיש לאדם מיהוש באבר א' מרגישים כל האברים : ושמעתי פי' ע"ז כי ידוע הוא בספרי המקובלים כי ראשי' הכל נאצלו האותיות ואח"כ באותי' ברא קוהשא בריך היא עלמא זויס בראשית ברא אלקים את פי' האותיות שהם מא' ועד ת' נמצא כי הברואה ראשונה דהיינו האותיות בוודאי נאצלו במחשבה דכד בלא אמירה כי אמירה היא באותיות בה' מיצאות הסה ועדיין רוצה להאציל את האותיות ע"כ האציל את האותיות במחשבה לכד בלא אמירה לכן אי אפשר לכתוב מאמר הראשון כי לא היתה ע"י מאמר ולכן התרגום הוא בחוכמת :

שופטים ושופרים תתן לך וגו' פי' אהבה ויראה תתן לך בכל שעריך ככל המחשבות שלך לשון נודע בשערים בעלה : הברי פי' און ומיטה חדל להשכיל להטיב פי' דברו פי' של היצה"ד חדל להשכיל להטיב פי' בוודאי שאין היצה"ד מסתה את האדם שלא ילמוד כלל כי ידוע לו שאין שומע לו האדם לזה כי כאשר לא ילמוד כלל לא ירא נחשב בעיני הכריות ולא נקרא הסדן אך היצה"ד מסת' אותו שלא ילמוד איזה דבר שיבא לו יראת שמים מזה כמו ספרי מוסר או שיע' לידע הרין על בוריה אך מסתה אותו שיעסק תמיד בפלפולים שאינו ע"ד האמת כמבואר בשל"ה הקדוש וזהו חדל היצה"ד להאדם להשכיל להטיב ו"ל שמונעהו מלעסוק גם בלימוד זה שיבא לאדם טובה מלימוד דהיינו יראת שמים :

אמרנו ת"ל למה שלא יאשיהו המלך לחולד' הנבוא' להרוש אודות הספר הנמצא ולמה לא שלח אל ירמיהו ותרגו חז"ל מפני שהנשים רחמניות הן ולכאורה אינו טובן כלל האץ שייך נבי נבוא' רחמניות והלא הנביא אינו יכול להכיר יותר זולת מה שנאמר לו מפי הש"י שמעתי משם מ"ז הרוש גדול ע"ז אך אינו זוכר ועיקר הטעם הוא זה כי בוודאי היה כה ברכו לשון הנבואה להפוך מרגניות לרחמנות והכוונה שכאמת הנביא לא היה משגי' ח"ו הרגילות ששמע ספי הקב"ה אך הדבר היה תלוי בניגון הנביא באיזה ניגון היה מדבר הנבואה זו לישראל וידוע שהניגון הוא טעמים שהם בחכמה ועיקר הנבואה

ממנו חיות מהמצוה שיעשה והחילוק בין זה לזה דבהקדושה יש בו ז"ו כי הקדושה נתן לו כח לעשות מצוה ומצפה לקבל הארה ממנו אבל הקדושה היא מקבלת ואינה נותנת בתורתו של ר"ט היה כ' כתנות אור כא' ע"ד שאנו קוראין אף שאינו כ' כך כמו ישגלנה אנו קוראין ישכבנו היא מחמת כשהוא בא כדיבור היא בא בו בושח כי המתובה היא בלב כמ"ש כתבם על לוח לכך וכשהוא מבינה אין בו בושח או כ' ישגלנה וכשהוא כדיבור אז הוא התחלקות בא בו הנושה ובתורתו של ר"ט היה כתב אור כאלף שהוא היה מאיר עיני חכמים בהלכה והיא החכמה כי בכל המדות יש רמ"ס והוא היה תחלת החכמה לכך כתב בתורתו אור כא' כי אף הכתנות היא הלביש שלו היה ניכ' מאיר :

המכוון בתפלתו ככל הכוונות הידועות אינו מכוון רק כוונות הידועות אלא כשואמר התיבה בהתקשרות גדול נכלל בכל התיבה כל הכוונות מעצמן ומאליה של אית ואות הוא עולם וכשואמר התיבה בהתקשרות גדול בוודאי מעורר אותן עולמות העליונים ועושה פעולות גדולות בזה לכן יראה האדם להתפלל בהתקשרות גדולה ובוודאי יעשה פעולות גדולות בעולמות העליונים כי כל אית ואות מעורר למעלה במדרש קדושים תהיו יכול כמני ת"ל כי קדוש אני קדושותי למעלה מקדושתכם פי' על פי' דא"תא בנמרא ישנו עם א' הד אמר ישנים מן המצות וחר אמר אלהיהם של אלו יש הוא וניל ע"ד משל אדם שיש לו בן כל זמן שהוא בקטנות פי' המוחין שלו הם בקטנות שיש לו שכל רק לדברים קטנים יש לו לאב ניכ' רק תענוג מעט ממנו וכשיגדיל יש לו מוחין גדולות או יש לו לאב יותר תענוג ממנו ואם כשיגדיל נסתלק המוחין ממנו גדולות עד שבא לקטנות ע"ד זקני ע"ה כל זמן שמזקנים כולי וכאשר אביו רואה זה אז מסת' סמנו התענוג מעט מעט וזהו ישנו עם אהר' ישנים מן המצות פי' הסתלקות המוחין והשכל אז גם אלהיהם של אלו ישן הוא ר"ל כי אז הוא הסתלקות התענוג למעלה וזהו פי' שקדושותי למעלה על דרך ישראל ספרנים לאביהם שבשמי' ונקרא קדוש הכל הוא מקדושתכם שהם המביאים לו תענוג דוגמה משל האב מהבן :

שופים עומדים ממעל לו פי' שופים עומדים הם הצדיקים שנוער בלבם אהבת הבורא היא מחמת שממעל לו ע"ד דע למעלה ממך תדע כי האדם חלק אלהי ממעל וכשהוא מרבך מחשבתו למעלה יכול לידע מה שיעשה למעלה כי כל הדברים הנעשים למעלה עיברים מחשבתו כמו שכתב רשב"י עליו השלום אנא סימא בעלמא פי' כל המדות שמעוררים למעלה הם מתעוררים למטה בצדיק וזהו פי' שופים עומדים ממעל לו : בשמים יכסה פניו פי' אהבה ויראה והם כי כנפים שמנביהים המצות למעלה יכסה פניו פי' עושה מלבושים לפנימיות והוא מדרגות גדולות כי הוא יודע פנימיות של כל הדברים ויש מדרגה א' שאינו יודע בפנימיות רק הוא עושה הדבר מחמת האמנה והוא מ"ק והוא מדרגות רגלים כי הם העמדה של הדבר איב כשהוא עושה מצות הוא עושה מלבוש לבחם הרגלים שהם נ"ה ויש מדרגה אחרת והוא בחי עיבור שאין לו האמנה בתוכה רק הוא משתוקק לזה והוא פי' בשמים יעוסף :

שבתה

לאדם איזה חכמה בשכלו הוא בוודאי מעולם המחשבה אבל פי' הוא המכיר אותה מחשבה בשכלו הוא נעלם ואינו ניכר כלל והוא החר שנקרא אין נקרא קדמות השכל ובשארם מתחיל

לקוטי יקרים

הנבואה תלוי בטעמים והראיה כי רובא דרובא הטעמים של איזה פ' מהפכים פ' הם' ממשומו נמצא זה היה תלוי בדבור הנביא אם היה מדבר לישראל בטעמים חזקים או היתה הנבואה כעין רגוזה ואם היה בטעמי אחרים היה כעין רחמנות ומה גם שהנביא היה מעורר בזה רחמניות ע"י טעמים של רחמים לכן שלח לחולד' לפי שהנשים רחמניות הם ויכולת להפוך הנבואה ממדת רגוזה להחמנו' וזהו סוד ארני נתן לי לי לימודים ר"ל שהנבואה הוא בלשוני דהיינו ע"י ניגון הטעמים

הוכיח תוכיח את עמיתך פ"י כשתוכיח את האדם אל תוכיח אותו לנוכח פן יתבייש אלא תוכיח אדם אחר שהוא נקי מעבירה ההיא ואז ירגיש אותו האדם שאתה רוצה שהוא בעל העבירה בעצם נמצא שאינו מתבייש בתוכחתך ופ"י הפ' הוא כן הוכיח ר"ל כשאתה רוצה להוכיח אדם מן עבירה תעשה כד'הוכיח את עמיתך בתורה ובטעמי' כמותך אדם כשר כמותך והאדם הצריך לתוכיח' ההיא ירגי' במעשיו וזהו לא תשא עליו חטא ר"ל שלא יתבייש בעל העבירה בתוכחה זו:

שמעתי משל נפלא על עינש הצדיקים בעה"ז והם כאלו הקב"ה מתרחק מהם ח"ו ד"מ אדם שיש לו בן קטן ורוצה להרגילו אותו לילך מעמידו על הארץ ומתרחק ממנו מעט וקוראיו שילך הקטן אצלו מעט וכאשר בא התינוק אל אביו מתרחק אביו עוד ממנו והולך התינוק עוד אצלו ועושה האב כזה כמה וכמה פעמים עד שמרגילו לבוא להליכה נמורה ובין מזה המשל כי כל מה שמתרחק האב מן התינוק תמיד הוא כדי שילך התינוק עוד להלך משא"כ אם לא היה האב מתרחק מהתינוק כשכא אצלו בפעם א"כ היה התינוק עומד ונשאר במקום ההוא הראשון ולא היה הולך להלך עוד והנמשל מוכן מאליו שהקב"ה רצונו תמיד שהצדיק יעלה תמיד ממדרגה למדרגה ע"י מעשיו לכן הקב"ה מתרחק תמיד ממנו ומענישו תמיד וע"י ממשמש בטעשיו ומתחזק בעבודת בוראו ועולה תמיד במדרגו יותר עליונה : וריב"ש נתן סימן ע"ז והוא ינהגנו עולמית :

במדרש ושרי אשת אברהם הה"ד אשת חיל עשרת בעלה ר' יוחנן ור"ל חר אמר עשרת בעלה בעלה איתעשרת בה והוא לא איתעשרת בבעלה פירוש במ"כ שהיו ששה נחלקה ונעשה ה' לשרה וה' לאברהם וחד אמר מרתה שנאמר כי אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה לקול רוח הקודש שבה וי"ל הפ"י שאר"ל ואת הנפש אשר עשו בחרן אברהם בזהוה שהולידו נשמות הגרים ונס אברהם אינו מוליד אברהם מוליד שרי אין לה ולד אבל שרה תלד ויש לתת טעם לזה למה ויובן ע"ס שנאמר כי ב"יה ה' צור עולמים וארז"ל עוה"ז נברא בה' ועוה"ב ב"וד נמצא לפי"ז נ"ל כפשוטו שהולדת גופים הנשמיים לא היו יכולין להוליד עד עתה מפני שלא היו בשמותם או' ה' שממנו נברא העוה"ז כמ"ש ב"ה בראם שהם אותיות אברהם והסימן הוא הא לם ורע שאות ה' היא נורם הולדת הורע כמ"ש בזהוה ובכוננת מסה אבל הולדות הנשמות שהם נפשות המחיות לעוה"ב נברא ב"וד ואת יוד היה בשרי לכך ה' יכולים להוליד נשמות הגרים אך נ"ל הלא נאמר כולם בחכמה עשית ואמרנו בסה"ז כולם במחשבה אתגברו שהוא אות יוד הנקרא חכמה ומחשבה אבל בהכרח שגם בריאת עיה"ז הוא באות יוד ובכדו להבין כ"ז נא' הגם שבאמת נברא הכל ב"וד שהוא יוד מאמרות אך מפני שהיוד שהוא מחשבה נקרא עיונית והוא דוגמת הבעים אומן העושה

איזה כלי הנה הוא משים כל מחשבתו ועינו בציור ובתמונת הכלי ההוא והנה כח הפועל בנפעל נמצא בהכרח שיהיה כח המחשבה בעיונית שם בציור ובתמונתו ומקוד' עש"י הכלי היתה המחשבה סתומה ונעלמה ר"ל שהיה העיון במחשבתו לעשות הכלי אך בסיתום גדול ואח"כ כשעשה הכלי בטעשה נתגלית ועם כל זה כח המחשבה מעורב בתוכו נמצא מתחלה היה הכל במחשבה ואח"כ המחשבה בתוך הכלי והוא מרמז שם שרי שהוא לשון שר' לשון הכספה אשורנו ולא עתה ולרמזו על אות יוד שהיא עיונית לשון שר' כנ"ל שהוא החכמה והמחשבה אשר נעשית כל המעלה בנין למעלה בנין למטה עבדי' למעלה עבדי' למטה שרפים למעלה שרפים וכו' ויש לדקדק איך יהיה זה שיהא שוים עליונים לתחתונים ותחתונים לעליונים הלא העולמות העליונים הם המשפיעים ותחתונים הם המקבלים והם דוגמת העשיר המשפיע לעני המקבל ואיך ישתוו העני עם העשיר אך לפי הנ"ל יובן שבאמת העולמות העליונים הם הרבירים המשפיעים לפי ששם היא עיקר החכמה והמחשבה הנקרא יוד' כנ"ל שהם יוד מאמרות אך אח"כ נחלקת אות היוד ונעשו ב' ההין ה' למעלה ה' למטה לא שנעק' את היוד לגמרי כי הלא ב"וד מאמרות נבראו כנ"ל אך מפני שעה"ז הנברא בה' היתה מתחלה בהעלם סתום בתוך המחשבה כמו הכלי שהיה מתחלה סתומה ה' מיצאות הסה היתה סתומה בתוך היוד ואח"כ בעשיות הכלי שהוא עוה"ז בהבראם באברהם נתגלית ה' תתאה שהוא הדיבור כדודע ועכ"ז כח היוד כתיבה שהוא יוד של מילוי היה המורה על עוה"ז וה' עילאה נ"כ במ"ל יוד נשאר' למעלה וזהו שם שרה בה' ר"ל כח הפעל בנפעל הפעל שהוא עיוני לשון שר' הוא בנפעל שהוא באות ה' המקבל אך עכ"ז קשה איך יכולים להיות שוים הפעל בנפעל ומה גם שגם עוה"ב שהוא המשפיע שהוא מרומם בשם שרה למה נקרא עתה בשם נקבה בה' אך הנה ידוע משרו"ל יותר מסה שהעניל רוצה לינק סרה רוצה להניק כ"ו והוא דמיון הרב המלמד את בנו החביב כל מה שהבן מצליח ומתחכם בלמדו יש להאב שמחה ותענוג גדול ביותר והנה הגם שהאב הוא המשפיע העיקרי שלמדו עיקר החכמה עכ"ז בערך התענוג המניע לאב מבנו נקרא האב מקבל בערך הזה והנמשל מוכן מאליו וי"ש בזהוה ישראל מפרנסין לעילא ר"ל בקיומם התורה והמצות מוסיס כח במסליא שר' מעלה נמצא כך שם שרה אעפ"י שהיא עיקרית היוד המשפיע עכ"ז היא עתה לשון נקבה בערך התענוג והשמחה המקבלת ממעשה התחתונים והנה הנה שעולם השמחה והתענוג הוא רוחני מאוד ביותר עליו מעורם החכמה והמחשבה כדודע בדרושים עכ"ז התענוג והשמחה הבאה להם מתכמת בנו בהכרח הוא שהוא היות קטן מהחכמה בהיות שהוא סתתקף סתתקף בנו שהיה חכמה תתאה לכך אפשר שלזה רמזו ז"ל ח"א בעל איתעשרת בה והיא לא איתעשרת בבעלה ר"ל בעלה שהם דמיון הבן שעיקר חכמתו ממנו איתעשרת בה שנעשית ממ החכמה עטרה לראש' חכמה עיאה שקיבל נעשה עשה לו אבל איזה הגם שהיא המקבל' נ"כ מבעלה שמחה ותענוג עכ"ז בהיותה סתתקף מחכמה תתאה אינה קרויה עטרה: עיקר היוד שהוא חכמה הוא למעלה רק שבמקצת הן נקי' נוק' כנ"ל כמו כל עילות ועילות בערך שהוא מקבל מעילת העליון נקי' נוק' ובערך שהוא משפיע לתחתון נ"כ

לקוטי יקרים

דבר ומ"ש וח"א איהו מרתת דבעלה יובן עפ"י מ"ש
בכתבים שכל מדרגה תחתונה של עולם העליון נעשה
הביד בעולם שתחתיו וכדי לקר' הדברים לשכל נמשיל
משל רוב המלמד לתלמודו והנה חכמת הרב גדולה היא
מאוד עד אין קץ ומה גם שהיא נעלמת וסתומ' במחשבתו
וכדאי בלתי יכולת התלמוד להשיגו אלא מה השגת
התלמוד הדבור שהוא שומע מפי הרב ועכ"ז אם לא יש'
עיונו ומחשבתו אל דבור הרב לא יקבל אפילו הדברים
כהויות נמצא הדברים היוצאים מפי הרב היא מדרגה
התחתונה כדודע נכנסת בתוך המחשבה של התלמיד שהו'
המוחין והו' בתחלת הלימוד של התלמיד אינו מקבל רק
הדברים כהויות אדכאשר תלמיד שמע מהחכם יותר יכול
הרב להבינו התכת הדברים ושפט הבנתה אבל הפנימיות
שהוא חכמה הנעלמה אין כה לא בתלמיד להשיגו ולא
בדבר להבינו אך זאת פעולת הרב בתלמודו מניח בו
רוש' חכמתו הסתומ' ומחמת שכה הפעל בנסעל הרושם
ההוא מתרחב ומתפשט מעט מעט ונגדלת כדעתו נמצא
שיש ג' מדרגות בהבנת התלמיד א' הוא הדבורי כהויותן
וחכ' הוא הבנת הדברים כפשטן והג' הוא הפנימיות ואפשר
שג' מדרגות אלו הנ"ל נקרא נר"ן וו"ש חכ' כל אשר תאמר
אליך שרה שטע בקולה ולמה לא אמר טעם לאשריה כמו
שתחיל כל אשר תאמר והבנוה ידוע כי החכמ' נק' קודש וא"ל
שהדבורים נקרא נפש החכמה הבנת' נק' רוח והחכמה
פנימיות נק' נשמת החכמה וא"צ המדרגה האמצעי' נקרא
רוח הקודש שהו דבר ממוצע בין נפש לנשמה לכן נדרש
לסוד רוח הקודש לרמוז להנ"ל לדבר הממוצע שהיא הרוח
והוא גי' נק' קול שבתוך דבור פ"י כי הלא הקול הוא
נולמי קול בעלמא והדבור הוא המגלה שהדבור הוא הפרט
הנעשה פ"י הכלל ונדמה זה למשל אם לא היה הקול מצורף
עם הדבור הנה לא היה הדבור נשמע וגם אם לא היה
דבור הוא נולמי בלתי מושג וזה כלל צריך לפרט ופרט
צריך לכלל וזה החכמה שאמרנו שהפרט צריך לכלל שפרשנו
שאם לא היה הכלל מצורף עם הדבור לא היה הדבור נשמע
ר"ל לא היה הדבור מובן לשון שומע יוסף אף זה אם לא
היה הקול מצורף עם הדבור לא היה מובן ומושג מפני שהקול
הוא הו' הדבור והוא רוח הקודש וזה שמע בקול כלומר
הו' מקבל טמנה הבנת הדבורים שהוא הקול המצורף עם
הדבור הנק' ר"ח הקודש כנ"ל וזה חילוק שבין המיד דהיינו
המיד הא' המשיל הקבלה למחין נסורים שהיא חכמה כנ"ל
שהיא עשרה בראשה כנ"ל והמיד הב' המשיל הקבלה רק
למדרגה אמצעי' כנ"ל לכך אינה נקרא' עטרת בעלה בעצם
רק מרת' דבעלה דמכל מקום אף על פ"י שאינם מוחין נסורים
עכ"ז מקבל נקרא דוגמת התלמוד המקבל מהרב מדרגה
האמצעי' כנ"ל ולכך אמר מרתת דבעלה שהוא לשון הרב
בערך התלמיד :

כמדרש אמר הקב"ה האיך אני קורא לירושלים אם אקרא
אותה כאשר קראה שם שנאמר ומלכי צדק מלך
הרו' אברהם קורא תגר מפני שאברהם קראה יראה שנאמר
ויקרא אברהם כו' יראה לכך קראה בשם שניהם ירושלים
יראה שלם :

וי"ל הלא שם היה קודם לאברהם ומתחלה קראה שם שמה
שלם ואח כ' קרא' אברהם יראה אי"כ היה לו לקראות
שלם יראה ועוד למה קרא' בו"ו ירושלים ולא באי ועוד מה
ענין קריאה התגר ומה אכפת ליה אם יקרא שמה כך או כך
ונ"ל ששני הצדקים הנ"ל דרבר א' נתכוונו להשפיע שפע
במדה הנ"ל הנק' ירושלים רק היו מחולקים בקריאת שמה

כמו שנבאר והוא כי לא כתוב ויש אהלה בית אל מים
ועי מקדם ויבן שם מזבח ונקרא בשם ה' הל"ל ויקרא לה'
וסה בא הכ' ללמדינו בזה באיזה מקום בנה מזבח להקריב
קרבן ועפ"י הנ"ל יובן שכל מגמת אברהם וכוונתו היה להשפיע
במדה הנ"ל הנק' שם ה' וארו"ל לא כשאני נכתב אני
נקרא נכתב אני ב"יה ונקרא באדני וכבר ביארנו ששם
האדני" הוא מצדינו ר"ל כי שם הו"יה מורה על שם העצם
היה הו' ויהיה אבל אדני" אינו נק' ארון אלא מצד עבדים
הקוראים אותו ארון ומכירים אדנותו ומלכותו וזולתם לא
מתואר שמו ארון כי אין מלך בלא עם ואין ארון בלא עבדים
והעם העיקרי הם ישראל שע"י נקרא מלך שנאמר כה אמר
מלך צור ישראל וגואלו ווי"ש ושמינו קראת בשםך ר"ל שם
אדנות הוא מצדינו שאנחנו קוראים אותך ארון והו' בראשית
בשביל ישראל שנקרא ראשית ר"ל כי עיקר כוונת בריאת
עולם היתה כדי להתגלות אדנותו ומלכותו ואלהותו בכדי
להטיב לברואים וכ"ז בלתי אפשרי להתגלות אם לא ע"י
ישראל ווי"ש ישראל עלו במחשבה כי עיקר כוונת הבריא'
היתה בשבילם שמתחלה היה רק מחשבת שם אדני וזה נק'
אברהם אבר מ' ולכן אברהם אינו מוליד כי עדיין לא קיבלה
דבר וכאשר משך אות ה' אליו ונקרא אברהם אז הוא
מוליד ר"ל שנתגלה אדנותו ומלכותו כי אז ה' מגלה הדבור
שהוא ה' מצאות הסה ה' ש בוחר שבאות ה' מקבלת דבר נער'
כי נערה ק' ווי"ש ויקרא בשם ה' ר"ל בשם שהוא אדנות קרא
והמשך אליה שם הו"יה וזה הקרבן שהקריב כנ"ל לשון
התקרבות והתחברות ב' השמות יחד והכל ע"י ה' מתגלות
שהוא ה' מוצאות הסה ווי"ש אהלה בה' ונקרא בו' לרמוז
להנ"ל הגם שקברה דבר שהוא ו' עכ"ז כתב בה' לרמוז
שהי' הכל ע"י ה' מוצאות כו' :

ואפשר לומר שגם כזה רמוז הכתוב בית אל מים והעי'
מקדם וידוע שעיקר שם הו"יה הוא בתחת הנה
מורה וה' תתאה לנוק' מערב ויהי המשך הפ' ויש אהלה
בה' ע"י ה' מוצאות הסה ונעשית אהלו בו' כלומר שהקריב
אליה ונעשית בית אל שהוא רומז והי' בהיכל קדשו ותפארת
אדם לשבת בית ונקראת נקודה בהיכליה שהמשך אליה
שם הו"יה שהוא תחת הנק' אדם מ"ה וזהו אברהם אבר
מ"ה ונמשך אליה המוחין שהוא חכמה כה מ"ה וחכמה נק'
יוד"ד שהוא נקודה והו' נקודה בה' כליה ואז
נקרא בית אל ר"ל כי הלא המל' נק' ובתוך אותו הבית
יש נקודה בב' דבראשית וזאת הנקודה רומזת לשם א"ל
כיצד כי הנקודה מאירה לתלת עלמין שהם ג' קוין של
אות הב' הרי הם ב' יודין שהוא ל' ועם הנקודה עצמה הרי
א"ל וזהו בית אל מים וכל זה להמשיך לה ע"י ה' מוצאות
הסה שהיא ה' שניתוססת באברהם ולזה רמוז והעי'
מקדם כי העי' גימ' פ"ה כי לכך נכתב העי' בה' כי באמת
שם העיר הוא עי' בלא ה' ונכתוב בה' לרמוז הנ"ל וגם המשך
אליה אות הו' שהוא הו"יה הנקרא ת"ת וגם היא הקיל הנכנס
בתוך הריבור שהוא ו' ת"ת הנקרא מורה והוא שאמר מקדם
ר"ל הו"יה הנקרא ה"ת הנקרא מורה ואחר שנמר כל בניינה
וכל המשכות אמר ויבן מזבח שהיא בנין המל' הנק' מזבח
או ויקרא בשם ה' שקרא שם אדני" הו"יה בעצם מפני
שנעשה יחיד נסור והנה כל אלו ההמשכות היה מצד
הגבורה כי ידוע שעיקר בנייני הוא מצד הגבורה ואחר כך
המשך לה החסדים וזהו ויסע אברהם הליך ונסוע הגגבה שהם
החסדים הנקראים דרום ומה שנק' עתה אברהם והלא כבר
המשך לה' ה' מוצאות שהוא ה' שבאברהם זה ל"ק כי ידוע
כי בעת שהיא מקבלת מדרגה יותר עליונה צריך שתחזיר לבחי'
קטנות

דְּבוּרֵי יִרְמְיָהוּ

בְּרֵאשִׁית הַחֹמֶה וְהָיָה הַסּוּפִי לֹא עָלוּהוּ וְלִמְעַלָּה לְהִסְתַּיֵּף בְּהוֹרֵם
עַל גְּבוּהוֹ .

ויראו שלל זכו אפילו קח ען קח כחאלי קטן שנתם צודא
היו שבים אל ה' והיו דורשים דבר ה' אף ומה הדרך ילכו בה
והתנאים הם רבים אבל הקטן שכולם להיות מופשט מחלואת
הזמן במאכל ועסמה ושינה וזיווג ולסביר כוחות הנפישות עד
שאלו בעת המוכרת לדברים הכל תחמת החלטה לבו לתור
ולעבודת ה' לעתן שמו באתם לא ישוב אליו הסענו
הע"ז של אוחו הדבר כמו אם האדם שמה נמוג שהריו אינו
מכנים כלל שבענו קטן של אכילה וחו צמיעות שנוג ואינו
אומר נמט שנוג רק צמיעות כי לצמט אל"ל רק אפי"הסכרת
ימט דהיינו סירבה הפניו ומסקות דניקות אלקים בלבו ע"י
הסירם עד שיכבה זה כשרגל צמיחה ואם יהיה לו מעט שנוג
אזי ימים גזם כמו שחז"ל הכאה הנאה לאדם צמי"ב והעיקר
שהיה לא אפסר ולא מכווין ואפי"ה אפסר שרי רק העיקר לא
מכוון כידוע הדון זה הכל צמיח המותר לאכול ולשתות ומוכרת
בו וצ"כ צמיח הזיווג המוכרת בעת הסכרת וחו הסנאי הקטן
והלוואי שזאת כלסם קליטו עמנו ק"ו התנאים המוצאין
במשנה בלי"ב וירד"ל וצמחה וצמחה אינו מניח לבו
וכו' כי מי זה פחי שיאמר בלבו שיש לו אימה בעת לימודו
היכן הוא צמיחו ופחדו לפני מי ומפני מה הוא הפחד ועי"ז
שפספסו זלו מים בראותו המעשה אף לנו רחוקים מאוד ען
האמת ככונה שמים על הארץ ויותר מזה :

ולמה לא נודע על האמת צמיחו וזין בוראיו ית' ואף לפני
כל נפיל אלליו כאי"ב בראותו וביודעיו סדרונו
חוץ תכנה עוונות ופסעים לנו אשה כבד האריך צמ"ה הקי על זה
לאמר ולרעם אחר וכו' שחורמיו נעלם מ"ו לפני ס"י ואין
להאריך גזם כי הוא ידוע לכל וכללו של דבר עיקר בראות
עולם ה' בצי"ל ישראל כנודע בראשית צמ"ל ישראל וצמ"ל
החורה שר"ל ישראל יתדבקו א"ע צמ"ה ע"י תורה שזה היה
לזון ס"י ותענוג שלו שיבדאו העולמות ונחוכס ועיקר הנפש
כולם הוא א"ס ישראל שמתדבק לש"י ע"י תורה ונמלא צמ"ה
ישראל כשחלל מלזון ס"י הנקרא צמ"ה נוחל דלנא שר"ל
לזון אצונו וכל דרך כמה ליפלוים עד רדחה לעולם הספל
בנוף ואח"כ כשנוטת במשקה לחשוק צמ"ה וכפר האצונו תחיות
הזמן ולא יחאוס רק להס"י אזי יש להס"י שנוג כמו משל האצ
ואם שיש להס שנוג מנכיס שירדו מעלמם וממז"ל לעדריות
מחזיות שלסם ואח"כ כשנאמר הילירה ונולד ונגדל מעט וכוספי
אח הילר על זרועותיה' יש להס שנוג גדול מאוד כצי"ל ס"י
יש לו שנוג גדול עמנו כנודע כשאלו שנים להדבק ומדקקי
עלמנו באהבתו ויראתו שהס נקרא זרועות עולי וזכו ואכני
תרנלהי לאפרים קחם על זרועותי וכמו שהגן משק צמקי
התינוקת באגוזים וכדומה וכשראה את אצו מכירו ומניה
הכל וכן לקראת אצו שיקמו על זרועותיו ואצו לקחו ומשקדו
ומשקדו כך כצי"ל לנו המוכרת בלב שהוא התלמות ס"י
שימחה בכל עת לנפשות עמו ישראל אזי אם נרוץ להדבק אליו
ע"י תורה ועי"ז והפלה אזי נוכח לנשיות כמ"ה יסקני כו'
וכידוע ענין הנשיות מוסר ר"ה בעצם האהבה :

אבל מי שרוצה להדבק להש"י באמת בלתי לה' לבדו הוא
מבין שא"א להדבק בו אם לא שירדה ממנו נכחות
לבו ויכיר חסרונו ופחיתותו תמיד כ"ב שלא ידמה בעיניו
שיש לו איזה מעלה כי האמת הוא כך למשכיל כי בלתי
זה טאמר הכתוב תועבת ה' כל גבה לבב ור"ל אפילו בלב
ואפי"ה בכל דהוא כמו אין לשפחה כל בבית וכמ"ש בגמרא
לא מינה ולא מקצתה מי זומרא מאי דכתיב תועבת ה' בו'
וכל מה שיבין שפלותו ויתמיד בה בשחשבת ובמעשה יותר
ירגיש דביקות נפשו בהש"י ועי"ז יהיה לבו להיות רודף
אחר השפלות ולהיות זנב לאריות ולא ראש לשועלים בראותו
ואו

באמת ובאמונה מי שלומד היטב בספרי פוסק וזכה
לשמוע עפי קדושי עליון הסכמים הסלימו' באמת ויש
וקרקרו ולב חדר לעבודה הש"י לאמתו ולא לרמות א"ע
ולתעביות א"ע אמת ענין זה בדת וים ובקליד גדול הוא זה כי
למה האדם מוטבע ע"ז וילד גזם סיגנא יבו כמחז"ל ארבע'
למה האדם מוטבע על כולם וזה תלד הקליפות נפש הרע
מנסערבת בו והס"י הזמין לי משל אמת ע"ז אם אדם נוסע
בדרך בעלה יסן וינסע עמו בעל העגלה על הר' גזים ואח"כ
בסוף גז אל הסר ואז הדרך ישר כי כבר עבר הזקוקים'השפוע
והמ"ב אם נתעורר האדם היסן ואומרים לו שהיא על הסר
לזיו מלמין מפני שאין רואה טוב סימן כי אלו ראה בראשית
השפוע שנסע ועלה עליו ידע אבל בעת שהוא טוב אליו ונהיכו
היה לו לומר שהוא צדק ואיך יתורע לו אח"כ כשירד ע"הסר
ובאמת ה"י הוירת ען הסר לנפשה יבחין שהים מתחילה צדק
ובאמת הנכחות נדמה להר גבוה וזולי היה האדם מרגיש בעת
לבו מתנדל בקרבו נודלי היה עתה'ן זה שיש לו גדלות ונכחות
וזה עלה אבל האדם ילד על זה הסר שהוא סבחות
המחז"ל ואדם מתחלה על כולם ולפיכך דומה לו שאין לו נכחות
ואינו צדק כלל והאף יבחין זה אם לא שירד ען הסר לנפשו
שרגלי הסר על הנפשה מהם דהיינו שירגיל א"ע ככניס'השפלות
בו ובמעשה והעיקר בלב ויתורע לו האמת כי באמת פי שישתח
לו הש"י עיני סכרתו רואה שפלותו תמיד ותהבית מ"ש תמיד
ק"ו בחוסרי גדולת יולד כל פעמי בראשית ג"ה וצ"כ אשר
מתחם ג"ה עיניו הוא כחין נגדו וכל רק עתה וזהמת
האדם שיעור עיני האדם מלכניס אל האמת וזוה"ע אז נולד
האדם המטא אדמ"ה אז נדמה לו כל הנכחות בלבו ועיניו ע"ה
תלמות תמיד יראה ופחד הש"י בלבו ואינו יודע ואינו מרגיש
בנכחות לבו כלל כי הוא נולד וגדל גזם מעט מעט בכל יום
גדול עתה'רו אבל הש"י הן לבו עלה הנוגע לענין מכלל נפשו
סקרנה מרדת שמה כי הנכחות מזהמת הנפש וצ"כ אשר
לכח יאבדו ואמתו בני ישראל נעמוד כמ"ה המה יאבדו ואח"כ
שעמוד ואמת בני עבדך יסוכו וכו' וכן לנו תורתו להגות
על לשנת להיות דרוק צמ"ה שהוא נעלם בחורמו וכמ"ה צוה"ר
מורה נקרא על סם השור וגלי מה דאיהו פחיס כי ס"י נעלם
וגלה נעלם מעין כל ונגלה בלכנות הספלים והסקודים תמיד
ודורשים תמיד במתחבתם ולכח לדבק בו באחלוצות תורתו
והזותו וע"י זה ס"י שהוא נעלם בחורמו שהוא עמו מתגלה
בלכות עמו והלב מרגיש אהבתו ויראתו ביותר זה נקרא מורה
שמה ר"ל כשמה מורה ר"ל תורה ופילה להס הנעלם שהוא
ס"י וכמו שמתעתי מפי הרב המופלג עשו' נרשון לאלקיר
למיר חלקי' צדק ז"ל שאמר גזם רבו על מאהר שחז"ל
לח הקצ"ה האיר שאינו כדאי להשתמש בו ונגזר לנדיקים
ע"ל' והקטם האף גזו ואני אקלד דכניו וקטיחו ומיכן דכניו
שאמר פי' דרז"ל סתמורה הוא אור גדול ומתחילה היה האיר
בלל ואח"כ גזו הקצ"ה ומיכן גזו הקצ"ה בחורה גזו והעליון
שאינו נגלם לפסעים ולאכמים בלתי שלימים והס אינם משיגים
הנעלם אבל הנדיקים המרדדים לדכרו ודורשי השס וחוקרי'הומו
שעטונים כמ"ה אם תנסקנה ככסף וכו' אזי עתיד לבוא
אלהים האור וחו ונגזו לנדיקים לע"ל ר"ל שעתיד לבוא
לנדיקים האור ע"י דריסתם את הש"י ע"י תורה ובאמת
לדיק ע"י תורה והעל ת לריך תלחם רבים אשר לזאת לפני
דרינו אפילו בעלי תורה הגדולים העליונו עין מתחלים אלו
האחרים בתענה ודמו שוכר יש להס כולם או עקלתם וידמו
להס שהס באמת צמ"י תורה ועי"ז מלעינים בלויקי עולם אבל
באמת אלו רלו לעיני קלמ בתנאים אלו ולעיני צמלם היטב

ול יס
דך ק
ס ש
דל"ה
לחיות
הס
הקצ"ה
לעשה
מכנים
דך צ
ל כי ל
במות
: ו
בנת
רי ח
ק"ה
תנעין
ידי ק
לכח
ענין
לזיו
יש ג
הקצ"ה
תכתי
במת
הס
בסק
גזם
מקבל
המה
ובו' ה
בעק
ובח
ובית
צו"ה
לח
דמ כ
על ה
תש
מי ע
ור ח
גדולה
ענין
לח
ובח
מכני
ידי ו
מעט
להת
העול
כיו ו
ס ש
בו ו
7

לקוטי יורים

כי יותר מה שמקטין א"ע ומשפיל א"ע בלבו יותר יכול להדבק להשי' ומה לו יותר מהעיה' כי זה הלא כולם באין נגד זה הרביקות כי הכל כלה ואבד והוא יעמוד יחד לנצח : ובאמת לא כל אדם זוכה רק לא עליך המלאכה לגמור כי ואנו צריכים להשי' עצמינו בכל האפשר במה דאפשר ובעת האפשר מכל עניני העוה' ודבק בהשי' ע"י התורה ומע"ט באמת והכל ע"י שפלות וע"י התורה ויכל לבוא לשפלות וענוה כמשחז"ל ומלבשתו ענוה ואף על פי שאמרז"ל שאחר סררכי התורה בענוה נמצא ענוה קודם באמת יש ענוה בראש ויש ענוה בסוף כי ענוה הראשונה רצ"ל הרחקות הנכהות וענפיהם המתילדים כמו כעס וכדומה וענוה בסף רצ"ל טבעת השפלות בלב טחמת יראת השי' באמת ובאמת יש יראה בראש ויראה בסוף ג"כ וא"א להאריך בכל זה כי המבין בין הכל אבל עיקר לימוד התורה לשמה צריך להיות לדבק בהשי' ולהבניע להשפיל לפניו ולפני כל ויותר שילמוד תורה יתדבק יותר בהשי' ויתקרב אליו ויהיה יותר שפל רוח רצ"ל רוח לשון רצון שרצונו יהיה שפל וע"י יובן שאמר רז"ל כל הלימוד תורה לתלמיד שאינו הגון כוונתו אבן למרקלות שנאמר בצור אבן כמרגמה כן נותן לכסיל כבוד עכ"ל : ויפלא זה לכאורה מה זה הרמיון ומה דוקא דמיון זה ולא דמיון אחר אבל באמת ג"ל כוונת הנטרא הוא כמו שאחז"ל כי ידוע הפוער עצמו לפעור וזרק אבן למרקלי' חייב אע"פ שכיוון לבנותו כיון שעבודתו בכך אע"פ שהיא מכווין לבנות' היא מתקבלת מזה ומתנדלת כיון שזה עבודתה וכדומה זה ממש אם אדם לומד תורה לתלמיד שאינו הגון הכוונה להדביקו בה' ולהסיר מלבו נכהות לבו ולשרש אחריו מן הלב כמשחז"ל ומלבשתו ענוה נמצא מכוון להשפיל לב התלמיד בזה ואם הוא תלמיד שאינו הגון א"י ח"ו יותר מקבל נכהות הלב מן הלימוד מפני שרוצ' להיות למדן ואנן כוונתו כלל לשם שמים רק לשמו ברבד שיהיה מופלג בתורה חרף ובקי נמצא אע"פ שלבו מכווין בדברי תורה שלומדו להשפיל לבבו הוא מנביה א"ע בזה ממש דומ' כוור' אבן למרקולי' והבן :

ובאמת רבים מבני עמינו המדומים בעיניהם ובעיני העולם חכמים גדולים בתורה בנגלה ובנסתר ומדומים ביראה בכל הדברים וסוברים שכאו לקצת תורה ויראה אבל באמת עדיין לא זכו אפי' לידעי' קטני' מתורה אלקינו שהוא נקרא תורה ע"ש שמורה הנעלם שהוא השי' ממש כמ"ש הקדוש אלקי ד"ם מענדיל הנ"ל ז"ל שאמר בס' תורה הי' תמימה רצ"ל ע"ד צחות שתורה הי' דייק' תמימה שעדיין לא נגע אדם באפס קציהו כי לומדים רק היצונית התורה שאין במחשבת' להדבק בהשי' להי' ת מרכבה לו ולירא ממנו ולאהבה אותו ע"י התורה כמ"ש הארז"ל בס' קטן שער"צ כי הם אינם יודעים כלל מה זה הרביקות בהשי' ומה זה האהבה והיראה כי הם סוברים שזה בעצמו הלימוד שלומדים הוא הרביקות והוא האהבה והוא היראה והאיך אפשר זה והלא ידוע ומפורסם שיש כמה לומדים שהם בעלי ניאות ר"ל ובעלי עכירות ידועים ואף מאומ' שלומדים התורה שלנו האיך יתכן שזה יהיה הרביקות בה' כי א"א למי שהוא דבוק בהשי' באהבה ויראה שיבא לידי הטא קל ק"ו לחמור ק"ץ שיהיה דבוק באיזה תאוה ח"ו כי הוא השי' קדוש ומובדל מכל החומרות אלא ודאי אין צריך לפנים שענין אהבה השי' ויראתו הוא ענין אחר שהוא בלב שיהיה לבו מפחו וירא מהשי' תמיד ויהיה בוער אהבתו בלבו תמיד כמ"ש הרמב"ם בסוף ס' המדע בס' מה' תשובה משנה ג' וז"ל כיצד הוא אהבה הראוי' כו' ע"ש וזה אין האדם קונה ומחובר

בה כ"א ע"י התורה לשמה ועיקר מקודם התפלה בדביקות ובהתלהבות הלב ובכפיות כל כחותינו למחשבות זמות ושתורות להשי' תמיד ובפרישות כל התענוגים ואצ"ל פריש' עכירות קלות וחמורות וכל הדיקדוקים ובנקיון כל האיברים ושמירתם בהקדוש השי' להם כמ"ש הספר' מיסר וביותר בעל ר"ה אבל כמו שהם נוהגים ומזלזלים בתפילה האיך יהי' להם דביקות בה' ע"י התורה ובאמת אינם לומדים רק מצות אנשים מלומדם למען יחכמו וע"י אמר הכתוב הוי' חכמים בעיניהם וגו' וזה קרא הוזהר חסד רעבדין לגרמיהו כידוע ועיקר התורה היא לשמה לבא להתדבק במי שנעלם בה כנ"ל להיות מרכבה אליו וזהו שאמר חז"ל דבר גדול ודבר קטן דבר גדול מעשה מרכב ודבר קטן הויות דאב"י ורבא וחז"ל שקראו חכמים להויות דאב"י ורבא דבר קטן כי זה עיקר תורתנו הנאמרה בסני' ט"ו בורא ית"ש ואף גם שקראו למעשה מרכבה דבר גדול הלא בזמנינו רובה כמעט כולם בקיאים בכתבי הארז"ל שנלה כל עניני מעשה מרכבה אלא באמת חן תור' הגולה הן תרה הנסתרות הכל סיג א' כי הכל הויך אחר כוונת האדם בה אם כוונת האדם בה לידע ענינה אינה זוכה לשי' דבר כמ"ש ברי"ה שעלו נאמר וכל חסדו כצ"ע השד אבל אם כוונתו שחושק לדבק בהשי' לחיות מרכבה לו וא לזה דרך כ"א ע"י התורה והמצות אזי הן ע"י הנגלה הן תורה הנסתרות ידבק א"ע רק שעי' הנסתרות זוכה לדביק' בפלא יותר וזה לדעתי כוונתם דבר קטן הויות דאב"י ורבא ר"ל השכל שיש בפלפול הנטרא שהוא הויות וקשיות דאב"י ורבא לחדויה הוא דבר קטן ר"ל מי שלומד שכל זה שי' לו תענוג מזה הוא קטן וכאין הוא ואינו נוגע להשי' רק כש שחושקים לדבר חכמה אחרת אבל מי שחושק להיות מרכב להשי' ע"י התורה וזהו דבר גדול מעשה מרכבה רצה לומר לעשות עצמו מרכבה להשי' ע"י התורה :

ובאמת רבים וכן שלימים החושקים בתורה והוגים בה יס' ולילה וסוברים שהם דביקים בה' ובתורתו ומתענוגים יותר בלימודם מכל עניני עוה' וסוברים שמקיימים הפס' אמור לחכמה אחותי את אבל עדיין לא איר נגע עליהם למה אמר הכתוב ודימה לחכמה לאמר אחיתי את רצה לה שיתדבק בה באהבה ולמה לא דימה החכמה לאשה וכמ"ש אשת חיל וגומר אבל הענין כי יש תענוג סג' לאשה ויש תענוג באח ואחות והפירש ביניהם זה ה' בדבר והיא כשל ואחר המעשה שונאים וא"ו ויכולים להפ' בנט וזה אינו תלוי בדבר רק מחמת ההכרח שהם נוהג' מכה אב ואם ואם א' וענין זה יקרה להכמה כי אפשר לאח מחמת התענוג שיש לו למי שלומד החכמה ורגיל בהת' ומשתעשע ביופיו וזה דומה לתענוג איש ואשה יפה ו' תלוי בדבר ובטל אבל אמיתת אהבת החכמה צריך לה מחמת שהוא הכל הפה השי' בה' וכ"ש והוא עצם מעצ' כמ"ש כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ות בונה ואנחנו ה' הנאצלים מרצונו י"ש ונמצא אנחנו אחים לרצונו ולחם וא"א להפריד מסווג ולהאהבה צריך ללמד כי אף על שנתרחקו מזה הרביקות מחמת שנתלבשו בנוף עלול ש' אנחנו מליאים עיונות ופשעים עכ"ז צריכים אנחנו לש' לבינו הזונה ולהשיב ולהתדבק להשי' ע"י האחות שבי' ובין החכמה וע"י נבוא לאבינו שבשמים ובאמת מי שלם שהיה לו תענוג מתורה כבוד ונכהות לב אף ע"פ שא' רואה זה בס"י רק מסתמא היא כן כמ"ש הרב מוה' מ' מענדיל סתמא שלא לשמה כד"ן המוסק בנטרא ל' שצ"ל לשמה צריכים לפרש ענין זה כמה פעמים בלב ה'

דקוטי יקרים

הי אפסר כ"א ע"י הענוה האמיתיות כי חוצפה"ה כל גבה לב
 והכחוב אומר לענוים יתן קן ומרגליות וסגול לכן ולז"א ענבל
 של מרגליות המכוון לזה הדביקות הנעים בנ"י
 ובאמת הדרך הזה לר"ך לפניו ולפני לפניו כי אש"פ שאינו
 אש"פ שאינו מדבר באזני כסיל כמשי"ה באזני כסיל
 אל מדבר כי יצ"ו לטבל מיל"ך כמ"ש בנ"י הישר כ"א ידברו לפני
 כסיל כל חכמות שהע"ה אז יצ"ו לו כי זדון לבו רש"ו כי שער
 וסוף קרן ומכא"כ קליפות היל"מ"ר בלבו ולבו מוזהם בחלואות
 מעון ומאכל ומשנל וקנאה ופנאה ומחירות וכעס וכבוד ולא
 חנאל חכמה ומוסר באמתיות יתוב לכך רגלה ולדבק בלבו אבל
 הוא מלג"ג בלבו ע"ז בנצחיותו ומישב הכל לטיות כמו שהוא שו"ס
 באמת אבל מינו מדבר רק לאנשים כמוני שהכירו והאמינו בדברי
 חכמי זמנינו הנאמרים למעלה חכמי האמת ר"ל שהם דביקים
 בה באמת ולאחזי מלפנינו בכל דבריהם ומציינים קנאה באמת
 אבל גם לנו לריכ"ס הדברים ביאור רחב מנין הדביקות בהש"י
 ב"ה וב"ש וענין הספרות באמת שהמחלמי למעלה לדבר בו בשם
 הרב המנוח נ"י ואל"ך לך קנא וכו"ל האי ואל"י מנין אפס
 קנאה חר"י וכו"ל לא חר"ה כמ"ש"ל כי אז"י כל הימים דיו אי
 ומסיקין לכתוב חללה של רשות : והענין הוא ענין עמוק מאוד
 ומאוד שיש לך וענין עליו אז"י חר"ה אפס קליבו כי כבר
 ידוע מדברי קדשי קדשים החכמים הנ"ל שהכלית נביאות העולמות
 היה בשביל שש"ש ותענוג שכל הש"י ב"ה וב"ש ומשמתה
 ישראל עמו והתענוג הוא שנספ"ט א"ש מכל חלואות הזמן ונטור
 לבנו מנסוף להם ושיכיה כמא"ס"ס בעיניו החלוא' הסס בלב
 מנורל מה ש"כנס בלבונו פשויות ומשיקות הש"י ע"י ההורה
 והפסלה ומע"ש ועיקר לעשר לבנו מערת קנאה ופנאה וכעס
 הגבהה ולחשוק חניד בשפלות בדי שעי"ז יוכל להדבק בהש"י
 כדק' ומשוק' ומחילה כי באמת נפשו של האדם הרעע מתחלוא
 לחלואות ולמדות רעות מפני שה"ה מסתכל דמותו וכו' מעומתה
 שעת"י להאזר צמחה ח"ה ומשוק"ס לעדש לעשר וכל"ן סכל
 אלה ה"סך קרועתו ימנך שהוא נלמי ולמדות ב"ה וב"ש ורוחני
 חכליות הרוחניות ולזה תפסה לאדם הל"ן הקדוש שלו מ"שנול
 אחריו ב"כ שיחדיו על עפר יכ"ו אבל מי שהוא חכם ויש לו
 חשק לעבודתו וי"ש ומל רוח ה' לפע"ו י אז"י אש"פ שנספו
 מחלוא לדברים רעים הנ"ל אם באמת נמשו יודעת מאוד כי
 רע הוא אז"י ראה לעשר זה ח"ך על פי שאין לו הענוה וזה
 לעומת זה יז"ה לט"ז הל"ן ואש"פ בעולם הזה יז"ה לעו"ס
 מענוג גדול בחפ"ס ובחורה ובעשיות העלוה בנע"ס חשק וי"ה
 לו חלואות גדולה חילוף רעס . ועיקר בדביקות ש"י יקבל
 הש"י נחת מאתנו : אם על ידי מה שאמרנו מהדקתה שרע
 נחדבק ש"ש דסינו שיקיים ש"י ה' לנגדי כמיד ורג"ל עמינו
 צדקת אמונה להאמין בכל מה שיוכל שהש"י מכה"כ ולי"ה אתר
 פניו עיניה כי דבר בשמי אינו מונע מקום לדבר רומני כי ידוע
 בחו"ש ועי"ז חמ"ל עלינו יראת הש"י כ"א לפי שערור ולפי
 הזמן והמקום ועי"ז יראה זו גדולה לבוא לעו"ת האמיתיות להי"ן
 כל"ן נד"כ כה הש"י כי באמת ידעת ה"ש בשל"ס על מי יודעת ש"ס
 והש"י וכו' כי הי הוא האלקים אין עוד : וכחז שאין ל"ל
 שאין עוד אלקים כי זה ח"ל רק שר"ל שאין עוד צדיק ש"ס
 מליאות זולת מליאות י"ש כי הלא כל המלאים היו קודם
 הדביקה בנשו והיא חל"ל כוחו אינו וצדק להם לבושים רוחניים
 וגשמיים וכחתיו מח"ס כולם ובלע"פ דסינו אם יצ"ו לעקורם
 כקודם הדביקה אין ללבושים הרוחניים והחומרים ש"ס מליאות
 כלל כמו שה"ס קודם הדביקה ונסג"ב ה' לנדו וכל הסלואי לבוא
 וכל העומד להעשיות כעש"ו דמי כעצ"ר צמח"ה צמח"ה דברים
 ש"ס"ה העומד לבנות וכו' ענבים לבל"ו וכו' ח"ה ה"י בכל עת
 ביד הש"י ובעל"ו להש"י הדבר כדל"קו"ס ויקים הוא לבדו
 ח"כ

ביתורתינו הקדושה אם לא יחזיק האדם ב"כ להש"י
 כדא"ו וחי ישכח מלבו הש"י ולא יקיים מאמר הש"י שויתי
 ה' לנגדי תמיד וילמוד מצות אנשים מלומדה אזי סתמא
 דא' שלא לשמה ואף שמתוך שלא
 לשמה בא לשמה זהו באמת כך אבל אנהנו אין מדברים
 רק א"ך הוא הדרך לבוא לשמה ומתי יהיה זה וא"ך היא
 ומה הוא ונמצא מי שלומד שלא לשמה היא דומה לניאוף
 כמ"ש חז"ל נואף אשה חסר לב כל המקבל עליו שררה
 להנות ממנה אינו אלא כנואף הזה שהוא נהנה ממנה
 של אשה :
 ובש"ש בשל"ס שש"פ שאמרו חז"ל לעולם ילמוד אדם שלא
 לשמה פי מתוך רכ"ו אין ר"ל אין עבירה בשלל לשמה
 ח"ו כי עבירה גדולה רק ר"ל אם לא ילמוד כלל לא ידע כלל
 רק אם ילמוד מתחילה שלא לשמה וכשידע ויבין האמת ה"ך הוא
 רכ"ו חסרה וזכ"ה"ה לדבק בהש"י ויבין ש"ס עבירה גדולה
 בשלל לשמה למד בוודאי לשמה אבל בוודאי שלא נשמה הוא
 עבירה גדולה : רק עתחילה אין בירכה כ"ז כחז השל"ס בע"פ
 שנועות שלו :
 ובאמת אש"פ ש"א"ל לקבל חתנוג מן החור' כי ה"י
 ממוקם מדב"ש אבל באמת חו"ר לנו לא רק למען זה
 בירכה רק למען שהוא אמת אלוה לרופא ולנו חיים בני אנו
 ובאמת אם לנו לומדים חרות ה' למען ש"ו יש להש"י נחת
 אש"פ שבערכו היא שפלות גדול שמה אלוה כי יזכרו שז"ס להבות
 כחור' אבל הוא רופא בךך וכו"ו הוא כבודו אבל אם ש"ו
 אין לנו עושים למענו רק למענו אז"י יש ח"ו חר"ה ועל"ן
 גדול להש"י ולחור"ו שה"ל לרופא : ומזוקק שבעת"ה ואש"י
 מלכא"ס ומנעם ויעללו בה עוללים ויוקיים בני אדם הגדולים
 וליכ"ך ועיקר למען להלאות לרופא בה וזהו קל"ן גדול לה'
 ולחור"ו וזהו ש"ך ב"ן בענין למ"ד חורה הנל"ת ב"ן בלימוד
 והסתרות ש"ס לשניהם כוונה ה' לבי"ה ולהפכו ח"ו ולרעה ו'
 וזהו פי הספוק ב"מ"ו ערוה אמתך בה א"ך מולדת בית או מולדת
 ח"ו לא חנה : ערות ר"ל קל"ן וחרפה של החורה הנקרא עמיתך
 ש"ס אמור לחמה אחתי אם בת א"ך זה הקנ"ה מולדת בית
 ר"ל חורה הנקרות או מולדת ח"ו ר"ל הנל"ת על שניהם אי
 א"ך לא חנה ערותך וקיל"ס להנות בה שלא לשמה ח"ו רק למען
 ש"ו באהבה :
 ואני מעמיץ משה ק"ק האלקי ר' דוב צבר ז"ל באמרי שבת
 שמימי שבת אלנו בחיים חיותו ששאלוהו איזה מדב"ש
 שאמר ש"ס צדקת משל של ח"ה הדבר דומה לז"ב של אש
 ושינו"ל של מרגליות וכו' ואמר כי מי שעוסק בחורה לשמה
 ר"ל חיותו דביק בש"י ומתיד כל הנין לבו בהש"י כמ"ש"ה לא
 ימים ספר החורה הזה מפיך והבית בו יומם ולינה דייקא ר"ל
 בה' י"ה הנין כי הוא חורה ומלי"ת"ס ברוחניות הכל חורה
 הכוללת משה הסבור של האדם אז יזכה לטהר פ"ו ולבו שיהיה
 מרכ"ב להש"י כמלא הדביקות שמתדבק בהש"י הוא פנימי ודברי
 חורה שנועד היא חילוני לב"ס ולזה הדביקות והוא הנכון משא"כ
 אם א"ן חשקו להכבדו בהש"י רק הוא דבוק עי"ן בחלואות הזמן
 ומתקן לבדו אש"י ב"ש אז פנימי ומשגמו הוא הכבוד
 והחורה היא חילוניות למתשגמו וא"י לו לאותה ב"ש ש"ס
 דברי חורה לב"ס לפנימיות שטות ומשגמו ולזה אמר המדרש משל
 ע"ז למ"ך לז"ב של אש כי ידוע שח"ב הוא חילוניות ועי"כ
 היא הפנימיות התקשקש בו כענבל צדק וזהו נקרא החורה
 ע"ז עטג"ת וזה לבושה ר"ל הכתוב חומר כבושה בת מ"ך שהיא
 יראת הש"י והסדרת שכינתו היא פנימה בלב כל ישראל וישגבות
 וזה ש"ס אומיות החורה ולבושה ועני"ל של מרגליות ר"ל
 הדביקות בה' הענוה לשינו"ל של מרגליות כי הדביקות בהש"י

דביקות
 זכות
 ואצ"ל
 יקון
 הש"י
 זכ"ה
 ובאמת
 ש"ו ועי'
 הוזהר
 א לש"ש
 בה אל
 ש"ה מרכ"ב
 וזה דא"ב
 ש"י סג'
 גדול
 האר"י
 ור' הג"ה
 ח"ד כוונ'
 כ"ה לש"י
 י"ן הש"י
 בה לו וא'
 גלה ה' ק'
 לרביק'
 אביי ודג'
 ידיות דא"ב
 זה ש"י
 ש"י רק ש"י
 וזה ש"י
 רצה לו
 :
 בה יו'
 ומתענ'
 ש"ס חס'
 עליו'
 רצה לו
 ש"ה וכו'
 ענוג סא'
 זה ה'
 ל"ס דה"ה
 הם נו"ל
 ש"ש לא'
 ל בהת'
 יפה ה'
 ר"ך לה'
 ג"ס מע"ג
 נחנ"ו
 ינו ולזה'
 א"ה על'
 על"ל ש"י
 חנו רש"י
 וזה ש"י
 מי של'
 ע"ש שא'
 טו"ה ס'
 מרא ל'
 בלב ה'
 ק"ז

לקוטי יכרים

כתורה ומעש יבא להתמשות הנשמי באמיתות שיהי ככל מציאות בדעתו בעת תפלה ולא ירגיש כלל שהוא בנוף וכמיש הקדוש אלקי מנחמיל על מיש במשה היה רוכב על החמור ירד ויתפלל ר"ל אם אדם רוכב על החמור תמיד ומוסטט מנשמי תמיד אע"כ שאע"כ הוא מרגיש שהוא בנשמיית אבל בשעת התפלה שאז מתגברת הקדושה בנפש ע"י המצות ודברי התפלה הנאמרים בדו"ר יכול לירד ולהתפלל ר"ל שירד מן החומר ויתפשט מהגוף לגמרי

ועפ"ז הבנתי דברי הנ"ל במ"י שבת ד' י"ג ע"א בסופו עולא היי מנשק להו לאהו תיה אבי הריהו כו' ע"ש ובתוספות ד"ה ופליגי שמטיים בתוספות והספר לא הש להאריך ולפרש כו' ולכאורה תמוה ענין זה שיאמר הנמרא ופליגא ולא יתריץ ומה זה אריכות אם צריך לתריץ אבל נראה לי שבנרות קדש רמזו התירץ בדבריהם למבין ודברים כספיר נזרתם ור"ל שלפי מש"ל שבאם האדם מופשט מנשמיית אזי הוא מוחלק בעצמו מעצמו אל עצמו הוא בקרבו דבוק בבורא ית"ש בתשוקה גדלה ובחציניותו אע"כ עושה בעולם פעולות נשמי כמו אכילה וזיווג וכדומ' וקרבו הוא כמלאך נבדל מנשמי ובחציניית היא כבהמה בעיני הרואים משאי"כ ח"ו אם אינו כן אזי הוא אחד עם תאוות הבהמיות ואינו מוחק ומפלט מהם כלל:

ווי"ש בנמרא עולא כי הוה אתי מבי רב שהיה אז מופשט ביותר מחמת דבקות התורה היי מנשק להו כו' ומפרש בנמרא ופליגי דידיה אדיריה ר"ל למה היה עושה כן מחמת שם פלג דידי אדיריה ר"ל רוחניותו מופשט מנשמייתו דאל"כ האידך עשה: ה' ווי"ש בנמרא דאמר עולא כו' ר"ל זה הוכחה נמורה ועצום שפליגי דידיה אדיריה ר"ל שרוחניותו מופשט מנשמייתו דהא אמר עולא וכו' וא"כ אסור לעשות זה א"ז מחמת שהוא מופשט כמיש התוספת:

ואפשר וכמדומה לי שבעלי תוספ' שהי בעלי רוחיק רמזו ג"כ בדבריהם שאמרו יספר כו' וספר לספירות דברים הוא דאתי ר"ל מצד הספירות והבהירות שבתורה למבנים הפנימיות לא חש להאריך כי נכלל זה בדבריהם ומהירים כספיר:

וכלל זה יהיה בידך שכוונתי אף אתה בעצמך מבין זה רק מחמת שנתללו כתבים אלו של הק' מהו' דוב בער וז"ל הלכה אנשים ומעשים הם שיכלו להדמות אליו ורעשות כמעשהו אפי' לנגוע בקציהו וחס רואים שמשכונב בכמה מקומי' סגנון זה דהיינו שמאחבה רפה שבאה לאדם יכול לאהו באהבת הבורא בחשבו ק"ו אם רצינו לאהוב שטות זה שהוא פסולה שנופל בשבירה ק"ו לשורשו לאהבת הבורא שמשנו נלקח זאת האהבה וכן ביראה רעה וכן בהתפארו הנרוע וכן בניצוח כו' והם חושבים אותם שאינם בערי שכל שרואים זה חישיכים שדבר ששוט הוא ללמוד ק"ו זה כמו שלומדים ק"ו זה נגמ' אבל שם הוא ללמוד וכאן הוא לעשות שא"א ללמוד ק"ו זה אם לא יהי' מופשט מנשמי' כי אם הוא דבוק בנשמיית ובתאוות ומקבל תענוג מהם לרצינו אזי בוודאי אינו יודע כלל מאהבת הבורא ופיראתו ותפארתו כזי' כי לא טעמו כלל והכתוב אומר מעטו וראו כי טוב ה' והי' יפול בשוחה עמוקה אם לא ישמור א"ע מאוד וצורך להרחיק א"ע בכל הרחקות הנמצאים בספרי מוסר רק מי שהוא מופשט מנשמיית ואפ"ה מתעורר בלבו לפעמים אהבה רעה או יראה רעה כי עדיין לא נברר ונפשוט כל צרכו והסכולת רוצה לאחזו בו ולהדפנו אזי הוא עצה שלו שיוציא יקר מוולל וילמד ק"ו ויתעורר ע"ז באהבת הבורא ויראתו יותר:

יכתב

במי בחקותי והפירתי אתכם והרביתי אתכם ג"כ כפל ואמר הרב המגיד ז"ל שם ג"כ קשה ושאל אותי ואמרתי לו פירש"י שם שפ"י והרביתי בקומי' זקופה ושאל מה זה קומה זקופה עד שהתחיל לבוא בענין הדברים הנ"ל ואמר באריכות כדרכו להסביר הדברים כמה פעמים ותוכן דבריו שביראי' העולמים יהיה כשביל שעשוע ותענוג שיקבל השי' מזה תענוג גדול שיאצל מאתו נשמת ישראל וישתלשלו דרך כמה אלפים רבבות עולמות עד ביאם אל העוה"ז ויתלכשו לכוש חומרי ומשם ומאיתו המרחק הגדול יודכנו ויתקרבו ויתדבקו אליו ומשם בנשמתם באהבתם אותו וקשרום בו בדביקה וחשוקה במחשבתם וידמה א"ע לאין בהינים שבאטט בלעדי כח הבורא ית"ש שבראם ומקיימם הם אין כקוד' הבריאה א"כ אין בעולם זולת הבורא ית"ש כמש"ל ואמר לפי זה הדבר להיפוך שמה שסמטין העולם שיש להם הנשמה כשהם אינם דבוקים בבורא ית"ש רק בעניני העול' והם יש בעניניהם והשובים בעניניהם גדולים והאיך הם גדולים הלא בין לילה היה ובין לילה אבד וכצל עובר ימים ואף בחייהם הם הבל נמצא אם הם יש בדעתם הן באמת אין לאפיקי אם הם בדעתם אין מחמת דביקות הבורא כנ"ל נמצא הם מדבקים כל כוחותם במחשבתם בבורא ית"ש כמקדם נמצא הם גדולים מאוד כי העקב בא לשרשו והוא אהדותו א' עם השורש והשורש א"כ א"כ העקב ג"כ אין סוף כי נתבטל במציאות כמש"ל מיפה א' שנפדה לים הגדול וכאתה לשורשה וא"כ הוא א"עם מי הים וא"א להכירה בפני עצמה כלל:

ודבר זה צריך להסביר לך בדרמי יותר והוא ע"פ מש"ל שמש"ל ברמ"ס דמ"ב שמש"ל שם מדות העשר של השי' למקור ומעין זו' חלקים ואמר שם ואי אתברירו אליו מאלין החקין והדרין מ"א למקור וע"ש שדברי המאמר פשוטים שם כמושכל ראשון:

והענין כן באדם אף שהוא יש וחוא מוגבל כ"ז הוא מצד מצד הבריאה שנברא בה אבל כשמשפטי א"ע מנשמיית ור"ל העיקר התמששות הנשמיית יהיה בלבו שיהי נמאסים בעניניו כל התאוות עוה"ז אמילו ההכרה יהיה בו לא אסור ורא מכוון כמש"ל וכמיש כפי' המגיד כפי' בשלח שהחזיר המגיד להב"י ז"ל ע"ז תמיד ע"ש ומכ"ש כל המדות רעים התלויים בלב כנ"ל ויהי מופשט מכלם מהמת גדול שחוקתו הבורא ית"ש אשר כל תאוות המדת העוה"ז ורהבו וקנאותו הבל הוא לפי שזכה למעום בנפשו חשוקה זו אפי' באדם קציהו שיהיה באמת דהיינו שיהיה ביראה ובאהבה כי בלתי יראה ופחד בלב אין זה רק חיצוניות אהבה כמבוא' בכתבים של הרב מהו' דוב בער זל"ה היה ת"י זיל קרי בהם וכמבואר בס'חסד לאסרהם ג"כ כי כל מה שארמקובד ה' ועוסק בתורה בלתי יראה ר"ל פחד הלב ר"ל שתפול עליו פחד בלב מן השי' ובלתי זה הכל הוא מבחוץ אבל בירא' נאה זה השער להיני מי שבא בשער שהמלך בו נופל עליו יראה כמטע כן האדם כשנופל עליו פחד השי' בלבו סימן שזכנים כמחשבתו בשער המלך והוה מרת מלכות כי כן מדת המלכים כיו ק"י כן בנו של ק"ו כו' מלכות השי' וכשמרניל א"ע ביראה זו תמיד אזי ממילא נמאסין בעניניו כל התאוות המדות רעות מחמת בושה של השי' ופחדו ממנו והוה התמששות הנשמיית והתנכרות כח השכלי המבואר בש"ע הל' תפלה סימן צ"ח ולא רצינו להאריך בענין זה שראוי להאריך רק שם בכתבים הנ"ל שדעתיקי' החורגי':

ושם נאריך בענין יראה זו בכמה מקומות ומראה זו יבוא אל האהבה האמיתית ער שתדבק נפשו בבת יעקב מכוון בריח שער האהבה וכשיתמיד בדביקות זה ע"י תפלה

דקושי יקרים

ענין לזכור אחריות ודברו הכל כדום קדשם וחס סידות המורה
הכל זכי מתיח דביקותם בקדושתם עליונה מאוד ע"י לדקושת
ומתייעותם יחלסם והתנתם הנדולה להם"י תמיד
בזה ענין אמר הקדוש מוש' מנחם ז"ל כי זה פירוש המעשה
הנורא תורה לטע' זכר לדברים סרבי זכ"ל תורה לשה"קרא כמש"ל
דביקות הכרה כי מפני מה נקרא דברים נטילים ר"ל שהם
נטילים בלי מיום כיון שאינם דים אבל מי שדנוק בהם"י יכול
לזכות ולתת נסם מיום ע"י דביקותו ומכמתו העליוני אשר
לנו להניח א"ך ועם כי אין לנו עומדי על דרכה כלל א"ך
נרע מקומה ופירסה רק בחלומה נלמין כן ר"ל אחרית המעשים
מלמין שם לסם חכמה זו כמו שרמזנו בנמי' כ"ל וכ"ז ע"י
מחשבת תמיד שהם"י עכס"כ ומתחבט א"ע לפניו כן כמו שפירש
בש"ע ר"ס א' בנמי' ס"י ז' ה' לכדי תמיד הוא כלל גדול כ"י
ומתחבט בהשפלות ובלניעות לפני שהם"י חללו רוחו מפל"כ מי
השפלות שהם"י נשנים נעמל וזהו על הפרך כדרך שמיטבים
הפולס זה האדם עיכר לעמט דבריו כל האפשר כי אין יכול
למקן סוס דיבור מול רק דברי תורה ידבר תמיד וזכו פי'
המסקן כי אלמים נשנים והמס על הפרך ואיך דנוק בחלומה
זו תמיד למשוב נס תמיד שהם"י עכס"כ ע"כ יס' דבריו מועטים
שהם"י לך למקן סוס דיבור כלל' ימלא לפי זה חלך לבסח דרכך
ולמין כי החכמים הכ"ל הדברים הכל נסוה ר"ל לפי מה שהיה
הקדוש הכ"ל היה מרבה ללו פעושות חסדי הסכל ודלי מעט
יריקי כסרון :

ונחזור לדברינו הכ"ל שאמר המניד לפרס ענין פרו וזכו ואמר
לפי זה הענין כך פרו שהם"י לוס לנו לפדות ולהוליד
בחס' אבל הסרנו מעמם שד"י הוא נשפיו ומזמירות גדול ומי'
כסיה נעמל כהמזומ כדמה וזלמת כוונת שהם"י היה לזוא
לכוחותיו ית' ומלס חותמו להתנסם ע"י אמר ורבו ר"ל שא
יהיה ענין זיווג שלכם מעשה נשניות לסיח דנוקים בחלומה
הזמן ולא ע"י חסם חסונים כי כמו הס כלין הוא קטנות'
ועירתם וספלותם כמו שאר נבי"י חיים וזהמזומ טקטיים נצרכיו
לנתינת למוח לממרי ולזס הס סולכים בקומה כפוסה לסיח
לפי' נשס הוא רק מוכח מונר סלכס לא יוסר ול"כ מה סס
השנים ולס תדמו לסם חסיו קטיים וספלים כמותם ולפי' ע
שחם חנטי' חסיו נחשבים כמו כללו סלכסם בקומה כפוסה
מפל"כ לס חפססו א"ע מנשניות ומסיו דנוקים בהם"י
מחוד ויהם הזיווג שלכם לשמו ית' ויסיס מופסט תמומ"י תכל
החפסר אזי חסיו גדולים מאוד כיון שחסיו דנוקים בהם"י
יהיה הענף דנוק לסרסו ויסיס אחרת א' מס ססרסו וכח"ס"ל
לך נמס' הכ"י דלי איתדדירו אינו מלנין יסרין מיל לננקור
וענין זה לס יסבור האדם א"ע עכל החלומה נרלו' ומכסף
לסס וסיסיס נמל"ס נעייני רק מעשוקק תמיד לזכור ית'
לס לרדק אליו רק עמ"ל לסיחם זס לנמרי כיון שהם"י נרלו לסיח
נכרל ונכרל אבל חסוקתו תמיד לסרסו וסרי כלילו הוא סס כי
ז"י נכרל סר כופו נמר עיקרו כיון שאין חפסס צנייחס ולא נק' זס
בקדושת זקופס המיוחסת לאדם נכרל לסיח דנוק בהם"י כמללכי
פי חותמי חס"ס ננמי' נ' כמללכי חסרס סולכיס בקומ' זקופ' כ"י
צ"י חסרס חס"ס רק זס חסרין לעסקו ננשפיו ומי' נכרל
הס נשפיו וקטינת לזס הנשפיו שהם"י וסרנטי חס"ס ופירס"י
וכפונותיו קדומו זקופ' ר"ל שחפסיס לכס שפט קדום ורוח קדשי' אמן
וכ"י וקנכס חס"ס ע"י מעשוק רומי חס"ס לי לא לסרדק נשפיות
סס כ"י זסו פרו רק ח"י לא לסרדק רק ורנו ר"ל נקומו' זקופ'
נשפיו כ"ל וזה"ס ומללס חסרין כי באופן הכ"ל האדם דנוק בהם"י
ימנע הוא ע"י שמוטס בהם"י מנכס"כ ומוסב תמיד זס ונכל
מס סרופס מוטס נרומניות חללמים הממ"י ד"י כעש"ל נעמל

נבי' לנענין של חלסם נחשכלותם עלי' ולא נכל זקופס סה"ל
יכול לסיח דנוק בהם"י ואין דבר נשפיו מונס מקומו ככס הוא
יסיס נכ"ס עס סס"י וזס ומללו חס חסרין וכנטיס ר"ל נאופן
זס סוכלו לכנס כל חסותיות כיון שלל חסיה דנוקים בהם"י מ"י
רק בהם"י לנרו עכ"ד

ואבאר לך אתה חביבי אשר נכפשי ענין זה מהו הכרה
שיעדתו לך לבארו היטב ואנכ אבאר לך נ"כ מאמר
הנמי' מס' שבת ע"ז ע"ב ר' זירא אישכח לר"י רהו קאי
אפ"תהא דבי חמוי וכ"י והו"י דהוה בדיוא דעת' וא' בעי
מיני' כל חללי דעלמא היו א"ל וכ"י ע"ש ולא רציתי
להאריך בדקדוקים רק לכתוב הפי' והוא אמיתי לדעת'
והענין הוא כי יש חכמה ובינה ודעת בכל דבר למשל מי
שחושק לבנות לי בית דירה מחשבה הראשונה בכללה
נקרא חכמי' שהיא סכונה ליה שהיא רק נקודה קטניולס לבד
ואח"כ כשמתחיל להרחיב מחשבתו בהגות רבו לכאן ולכאן
ומרחיב המחשבה לכל צד אם באופן זה יהיה הבית אי באופן
זה שהוא נקרא בנשמיית אורך ורוחב והכל על המחשבה
הראשונה שהוא לבנות בית דירה והוה ה' ד' על י' והוה
הנקרא הבנה שכלב אם כי האב שהיא המחשבה נותקמדה
שהיא המחשבה הגולמיות לבד ונעלם בה' א"ך יהיה הבית
בנוי וההבנה היא כאס' הנותנת כשפה צורה לעשותה בצור'
הנבונה והפסולת רוחה לחיין כך ההבנה מחשבת ומכינת
שמוכרה להיות כן ולא כן והוה ההבנה שמכין דבר מתוך
דבר מחמת שצריך בית לדור מיכרה להיות כך פתחים וכך
חלונות וכך אורך וכך רוחב ומיישב אפשר כך טוב ואח"כ
חוזר וסותר מה בהו לא טיב כך אלא כך וכ"ז נקרא הבנה
ונקרא אם ונקרא ה' ד' על י' ולפי זה אם עיני שכל לך תכין
ענין הכמה ותבונה ודעת בהש"י שנברא בה העולם וא"א
לצאת מן הענין להאריך בזה ואח"כ כשנמטר הציור בדעתו
שהיה באופן זה שנמטר וברור לו לא באופן אחר או אינו
סותר מחשבתו ומעטדה כביאשונה שהבין בהבנה כך אל
כך רק מעמיד מחשבתו על דבר ציור א' ודנוק בזה הציור
והוא יחוד בדעתו אז נתיחרה החכמי' שלו כבינה ע"י הדעת
ואין לו רק מחשבה שהיא הדעת המגלה החכמה ובינה כג"ל
ובזה הדעת הולך תמיד ובונה כל חדריו של הבית נמצא
הדעת הוא נמר מחשבתו ושדיותו ודביקות האדם בה
ואח"כ בזה הדעת הולך תמיד וממלא כל חדריו בדיעה זו
וזהו ברעת חדריו' ימלאון ככה הענין מי שרוצה לרדק עצמו
בהש"י צריך להיות לו חב"ד וחכמה ר"ל קבלה מאבותיו
ורבותיו שיש אליקים בעולם והוא מחשב' גולם ברכב ואח"כ
צריך להבין דבר מתוך דבר בהבנותו איך שיהיה שהש"י
משגיח ער כולם ומחיה את כלם והוא ממלא כל העולמות
וזהו מחשב ומבינסכל מה שרואה בעולם יבין בהבנתו ומחשב
שמוכרה להיות כאין כמו ית"ש והוה סכין דבר ר"ל דבר
הש"י מתוך דבר העולם ואח"כ כשנמטר ציור זה תמיד בדעתו
ואין דעתו פנוי מציור זה כ"י בהבנה עדיין הדבר פעמים
במחשבתו ומבין ומרהרר בה הרבה לפעמים אינו במחשבתו
רק דברים אחרים ח"ו אבל כשהכריח מחשבתו והבנתו ע"ז
וינמיר מאוד דעתו על זה בוודאי נקרא דעת שהוא מקושר
תמיד בזה והולך תמיד בזה וכל מה שרואה רואה תמיד הש"י
כמש"ל במשל בנדי' האשה וזה ע"י התמששות הנשמיית כי
הכל תלוי זכ"י כי בלעדיו זה מחשבתו יחשבה לדבריו ח"י
מהעולם ורבויו ולא יהיה לך דעת וזה"ש בנמ"כל מי שאין
בו דעת וכ"י והוה דע את אלהי אביך ור"ל דע שתהא מקושר
אליו בדעתך אותו ר"ל שתהא תמיד ד"י במחשבתך שהש"י
מכה"כ ותחשוב תמיד בו וע"ז מקושר בלבך מציאותו כאלו
אתה

לקוטי יהרים

אתה רואה בעיניך ממש ואו זו נקרא חכרה והפרש גדול בין מי שחושב בהשי' לפעמים ובין מי שחושב בו תמיד כרחוק מורח ממערב וא"א לפרש ההפרש כי דבר זה תלוי באבנתא דלבא וזה נקרא חכמה הנסתר שמעתי מפה קדוש מה' מנחם מענדיל ז"ל שנסתר נקרא דבר שאין אדם יכול להבינו לחבירו כמו המעם של המאכל א"א לספר לאדם שלא מעם פעם זה מעולם א"א לפרש לו כדבור אך מה נקרא זה דבר סתר כך ענין אהבת הבורא ויראתו ית"ש אי אפשר לפרש לחבירו אך הוא האהבה בלב וזה נקרא נסתר אבל מה שהם קוראים נסתר חכמה הקבלה הא"ך היא הלא כל מי שרוצה ללמוד הספר לפניו ואם אינו מבין הוא ע"ה ולפני איש כזה נמ' ותוס' ניכ' נקרא נסתר אלה ענין הנסתר שכלל הוהר וכתבי הארז"ל הכל בנוים ע"ס דביקות הבורא למי שזוכ' להדבק ולהיות צופה במרכבי עליונה כמו הארז"ל לה"ה דהוה נהירין ל"י שבילין דרקיע והוה מהלך בהם תמיד בעיני שכלו כמו הארבע חכמים שנכנסו בסרד"ס כמבואר בתוס' במס' חגיגה ובהג"ט בריש ס' מדע סוף פ"ד ע"ש אבל ענין ההפרש בין מי שחושב בבורא ית"ש לאינו חושב כן תמיד דומה במקצת ע"ס ט' שרוא' אדם א"כרי מעיר אחרת מתאום ואח"כ עבר מלפניו וא"כ אח"כ כשיעבור עוד ס"א לפניו לא יכירו כי אע"פ שמקודסראו אע"פ לא יכירו כי הו' רק הצורה לפניו רגע א' ולא נחקה ברעיוניו כלל ולא נתקעה בזכרונו כלל ולא ויכל לדבר בה כעת פ"ש כי אין לו הכרות וחכרה עמו כלל ככה יהיה מי שאינו חושב בבורא ית"ל כלל רק לפעמים כשירצה אזי לא יהיה לו הכרות כלל אליו לא אהבה ולא דביקה כלל משא"כ מי שחושב תמיד בבורא ית" או ע"ס בכל עת שיוכל טרבה לחשוב בו דומה למי שרואה את האדם א' כמה פעמים ומנים הרבה ונחקה צורתו בכלו היטב . ואף בהתרחקו מנגדו ישאר הדיוקן בלבו הנקרא רשימו בכתבי הארז"ל ובהתוסס' לראיתו פ"ש אז מכירו ותשוקתו ואהבתו גדולה אליו מאוד והתחברותו אליו נכונה והכל לפי ערך האיש אם ישר הוא וטוב להתחבר אליו ולפי ערך זמן והתחברותם יחד ככה יהיה הדיוקן נחקק בלבו אשר ע"ז מכירו אח"כ זה נק' חכרה ; ובענין זה הוא מי שחושב בהשי' תמיד דומה לו כאלו עומד לנגדו תמיד כענין המשל וזה נקרא חכרה וד"ו אסביר ל"י החכם והשליש המופלג החריף מיה' צני הירש ג"י שהוא לע"ע מ"ס בק' דאלני יצ"ו והוה שבס' חובת הלבבות משתמש במלה זו תמיד וכותב הכרתו חזקה או הלושה הכל בענין זה ; ובה יובנו כל המאמר הנ"ל שאמרו הסתכל בשלשה דברים ואין אתה בא לידי עבירה ובאמת אפי' הסתכל אינו מועיל לו רק ר"ל להיות ד"ו תמיד כמחשבתו ונחקק בשכלו ואינו דומה למי שמהרהר בה ס"א למהרהר תמיד כי מי שמהרהר בה תמיד ונחקה בשכלו זה נק' מסתכל בשכלי אבל בלא"ה דומה לרואה אדם א' נכרי פעם א' אע"פ שרואה צורתו אע"פ לא יועיל לו כלל וכאלו לא ראהו רק לפי ההתמדה ככה יהיה ההכרה והבן המשל והמליצה היטב להבין כל דברי חכמים :

ונמצא מי שרדעו בשלימות הג"ל שיש לו דעת היינו חכרה הבורא כמשרז"ל אברהם אבינו הכיר את בוראו וכיוונו כ"ז באמת וכן שמעתי מהרב ר' בער מהאדריקוב תלמיד של האשל הגדול מה' דוב בער ז"ל וזה הכל א"א כ"א מי שחושקק תמיד בהשי' מופשט מנשיות וזה האדם נק' דעת רחבה ולוה האדם יש לו מדרגות דעת המטלא כל החדרים כמשי' וכדעת הדרים ימלאון על כל חדרו לבו וכל תנועות אבריו פונים ומלאין מזה וכל תנועותיו של זה

לשי' וזהו בכל דרכיך דעהו וג"כ בכל מה שאתה רואה הכל השי' כמשי' במשל כנדי האשה הג"ל ואז הוא רואה ממש השי' מכה"כ וזהו בדעת הדרים ימלאון ר"ל מי שיש לו דעת רואה שכל חדריו העולם מלאים מכבוד השי' ויכול ללמוד מכל מה שרואה חכמת השי' כמשי' מלפנו מבהמות הארץ ואז הוא מקשר את העולם בהשי' והשי' בעולם ועליו העולם עומד כי העולם אינו יכול להתקיים כ"א ע"י שפעו ית' ומי הוא הממשיך והמקימו האדם ע"י דבקוהו והשנתו כזו וזה נק' צדיק שיש לו מדה התקשרות שמקושר בהקב"ה והוא בעולם הזה נמצא מקשר השי' בעוה"ז וזה נק' ברית המקשר המשפיע והמקבל וזה נק' כי כל בשמים ובארץ . ות"י דאחיד בשמיא ובארעא והוא איש צדיק שמקושר בהשי' הנק' שמים והוא בארץ כ"ז נלה לנו קדוש הקדושים מה' דוב בער ז"ל ואז לפני זה האדם כל העולם כולו מלא מהשי' ומלא מהתורה כי תורה היא לשון מזה מה דסתים כנ"ל ולפני זה האדם מורה כל נכרא לפניו חכמ' איך נכרא ובמה נכרא כמו שהשי' א"א ע"ה וחז"ר חכמ' יצירה וגם חכמי התנאים והאמוראים אבל מי שאינו משהי' חז"ר אין העולם לפניו כי אם ריקן ומנוי וחלל מהשי' וחושב שהשי' בהשמים הכין כסאו כפשוטו של מקרא וזה מ"ש בנמ' ה"ד חילול השם כנון אנא דמסנינא ארם אמות בלא תורה ותפלה ואמר ל"י חבוינו שנפטר ה"ה מי ישכר בער זל"ה"ה משם רבו שר"ל ה"ד שיהיה העולם חל מהשי' וריקן ממנו כנון אנא דמסנינא בלא תורה ותפלה ר"ל שהדביקות והמחשבה נקרא תורה כנ"ל ונקרא תפלה שנקרא ע"ש דביקות השכל בהשי' ותפילין לשון דביקות כנודע מלי צמיד פתיל והוא כמו כבש כשב ושלמה ששהי' כיון שהו' שענינם א' אפי' באותיותיהם שנתחלפו אלא שזה קרוב להש' לזה וכלא זה הדביקות או נדמה חלל מהשי' וזה מ"ש בנמ' א"ע ל"י חז"ר דהוי בדיחא דעתיה ר"ל שהיה רחבה בבורא והאפשר ל"י ע"ד הנזכר ואז אי הוי בע' מיניה כל חללי דעלמא שיעצו ש' לו תעלוסתן ואיך מורים חכמת אליהו ותורתו הוי א"ל וש' כמבואר ל"י מ"ס כך ומ"ס כך ויש בכ"א מהם חכמה נפלאה לכשנחת שהינו השי' בינה ולא אתנו יודע ע"ד מה אבל בוודא' נדעתי ל"י התנאים הג"ל בוודא' חכמת אלקי' ועבודתו בכוננת שאלותיה בנמ' ותשובתם כי בלעדי זה למה הוא לנו בנמ' כי כל תורתו עצמו מה כלה שבכתב ושבע"פ אין דבר א' אפי' אות א' יוצא לתלמידי ע' אחר וזלת לעבוד השי' כי לזה נתנה ונק' תורה ע"ש שמרובתה לאמור זה הדרך ילכו בה ואפילו בדיני סמינות וש' דינים הדומי' שאין נפקותא יעבדא מהם א' רק הוא מואבאר הוא אבל מי שעובר השי' בשלימות מנלן לו רזי ת"י וזהו הריון איך ליקח עצה מכל תרי"ג מצות לעבוד בהם הכונה והע' ית' אע"פ שאינם באפשר לקיימם כעצמם כמו מצות התורה שפ"ל בארץ ושאר מצות וזהו שקרא הוזהר את התרי"ג מצות תי ביאר א"י ע"ש ר"ל שנותנים לאדם עצה איך להתרבה ביוצרו שהוא דם גילה לנו החכמים הג"ל ואני שמעתי כן מפה"ק הרב המזה צדיק ואמר שמעורו כל מה שראה בס' אין לפניו הפרש או נשניהם או קבלה אינו רואה שום דבר אחר זורת הא"ך לעבוד ושע"ד השי' ובאמת הוא כך אבל זה הוא לפניו שהוא צדיק צדיק לע' צדיק ושאר השלימים אבל לא אתנו יודע ע"ד מה איך שאתה רק באמונה אני מאמין זה וקצתם שממנו דונסתם : ששמעתי ונמצא לפ"י הרחבתי לך ביאור ענין באריות כל האפשר לע' לפי העת והזמן והשכל שלנו אבל העיקר שכלל הענין שתע"ן כזה תע"ן בו כמה פעמים הטיב ויתחזקו הדברים ור' האלה בלבך :

ואתה אהובי אל יסתוך יצרך כי לפ"י לא מצאנו יז"ל ואז ורגלינו

דקושי יקרין

מפי חכמי המשנה זיל וכל מה שאני כותב הכל הוא מדבריהם וענין כל דבר חכמה שאני כותב הכל הוא מהם רק שלפעמים אני מסביר לדבריהם במשך הקרוב ולפעמים אני מפרש בזה איזה מסוק או איזה דבר כגמ' אבל עיקר החכמה מדבריהם מה שחננו השי' להבינם ולהשכילם בטוב מעם :

והנה ענין עבודת האדם להשי' צריך להיות בשני ענינים בנבחות ובשפלות ולא סגי בא' מהם לבד כי בנבחות ח"ו תועבה היא וצריך להיות שפל ובאין לפני השי' ולפני כל באופן שכתבתי למעלה עיי' דביקות השי' ויראתו ואהבתו והתפשטות הגשמיות וכבר ידעת מ"ש בריית שלא יקנה סדה הענוה אלא מי שהוא מוסט מהגשמיות וכבר כתבתי לעיל מהענין התפשטות הגשמיות כי איננו טובין לכל העולם אלא למי שינע וסרה ביראת השי' בתפיל' בדביקות ותורה ומעייט בדביקות להשי' : אבל אם יהיה שפל מכל וכל פן ואולי יפתנו הוצר לאמר מי אתה לדבר לפני השי' ולעבדו ואתה ב"ו עפר ועפר ואתה ידעת ננעני עונותיך וסרותיך הרעים ואתה מתועב לפני השי' האין ימלאוך לבך להתקרב לעבודתו ויחודו וכדומה פתויים אחרים ב"א לפי ענינו לזה צריך לאהוז בנבחות כמשיה וינבה לבו בדרכי ה' וכמשולל לפיכך נברא אדם יחודי שחיוב אדם לומר בשבילי נברא העולם ואחזיל לעולם ידמה לאדם כאלו הוא ועוסחציו וכאי וחציו חייב עשה מצוה א' אשרו כי ולכאורה זה נבחות גדול שידמה האדם בדעתו שבשבילי נברא העולם וכל העולם תלוי עליו אבל חזיל הכריתו אותנו להשתמש בנבחות זה כי בלעדיו זה יהיה התרשלות גדול' כנפשינו לדרוף אחר עבודת השי' וכ"א ואחד ואמר מה אני לכבוד את השי' ויאמר גם כןדי לי במעשי שאני לומד ועושה מצות כמו שראיתי מאבותי ויותר למה לי לחקור על עבודה שלימה לא עלי תמלאכי לגמור ב"א על יחודי כנולה ואם כל א' יאמר כך לא יהיה אדם בעולם שיתקרב להשי' אבל לסבי זו אנו צריכים להשתמש בנבחות ולעשות עצמו לאיש לעבוד עבודתו ית' וינבר א"ע בעבודתו ית' כאלו עליו מוטל כל העולם אבל ח"ו אחר המעשה ואף בשעת מעשה ש' ושה להשי' לא ידמה באמת שום נבחות רק כניעה ושפלות שוראה שהוא כאין לפני השי' ואינו עושה שום מעשה ומה שעושה הוא ככה ועור אלקי אשר עוזו ונתנלו כח ומכרעו השי' היה אפס ויכיר כי בנבחה חוטב כמש"ל מהענין הברה ודעת של כל דבר ויחשוק תמיד לעבודה ודביקות יותר מזה וירמה לו שעדיין לא התחיל בעבודת השי' כמו שהאמת כי השי' אים ותשוקת עבודתו אין לה סוף ובדבר שאין לה סוף לא שייך רק התחלה מצדינו וכמ"ש במגלה עמוקות שאמר סרעה אתה החילות להראות את עבדך וגו' כי כל מה שהשיג משה לא השיג שום נברא בעולם ואעפ"כ היה נחשב לו כ"ו רק להתחלה ואמר אתה החילות להראות : נמצא צריך להשתמש בשניהם בנבחות ובשפלות וכל זה הדרך האמת הדרך ישכון אור להשי' ולעבודתו האמתית אבל זה לעומת זה עשת אלקים טוב לעומת רע כ"ו וכך הסרות שיש בטוב יש ברע רק כטוב הם בטוב וכרע הם לרע ודא בהסוכא דדא והרע נקרא הסכפוך דרך איש וזר כמשיה במשלי' ואותו השמות של קדושה ושל קליפה שוים רק הציוף הוא לחיפוך למשל בקדושה יש כתר ובקליפה כרת איתיות שוים בקדושה קשר ובקליפה שקר בקדושה סולם מוצב ארצה וגו' ובקליפה סמל המקנא בקדושה איש תם ובקליפה סת בק' עונג ובקליפה נגע והרבה כדומ' : ומדת הקליפה לחפוך כל דברי

הרע והטוב ואנו נמשלים לבהמית ומה עבודתנו נחשבי כשאינו אפילו כנקודה קטנה מזה הדרך אהובי אחי באמת הדבר כי אבל האדם צריך להיות חכם מאוד בכל הדברים נגד יצרו ולשקוף הכל בפלס זה המשקל כי הלא באמת האדם צריך לעבוד השי' בשני ענינים כמו שא"א לעבוד בנדרות ח"ו תועבת ה' כל נבחה לב כן א"א לעבוד בשפלות כנודע כי זה יהיה התרשלות ורסיון ידים מעבודה ית' ויאמר היצחק מה בזה אם תתפלל או אם תכווין הכל היא הלא בלתי יראה ואיך לא סודות לעילא ולמה לך דדקדק א"ע לאמר בלי ידעוהו בשאר דברים רק אינו כן כי המעט מן האדם הוא השוב לפני השי' כשיהיה בתפלות לכבוד השי' ובעל דבר גדול למעלה ואף גסלפעמים יתשל לב האדם לאמר מי אתה לכונום בהיכל השם ואתה מלא מדות רעים ועבודת המדות באמת כן הוא וצריך לתקן כל מדה ולהשיב מכל עבודה אכר במה נוכל אם לא עיי' התקרבות כי בלעדיו זה א"א שום דבר וכמ"ש הרמב"ם זלתי טוב ה' לכל א"א לכל דבר היא טוב שוברה האדם ויקרב א"ע להשי' הן אם ירצה לכפות התאוות ומדות א"א אם לא שירגיל א"ע ויברית מהשבתו דרבך בהשי' אע"פ שלא יוכל אעפ"כ הוא טוב דן מי שירצה לשוב מעבירות שבירו הכל הוא עיי' התקרבות להשי' כי זה עיקר רשון תשובה שר"ל שישוב א"ע להשי' ממחשבתו ובלעדיו זה אין תשובה כלום כמבואר בכל הספרים וכס' ש"ת לר"י :

ונמצא תמיד צריך האדם להכריח את עצמו להתקרב להשי' כמחשבתו אם הוא מלא מדות רעיוניות ודביק לשברם א"א אם לא עיי' התקרבות להשי' אע"פ שלא יכול עשה שכל כיוון שהקביה רואה תשוקתו גדולה מאוד עוזריו מעט מעט עושה קצתן להשיב מעבירות שבירו אפי' קודם התשובה צריך להכריח מ"ש בנפשי להתרבות השי' עיי' תורה ותפילה בדביקות כל בבורא האשר כי הוא מצית האמונה ואהבה והיראה והדביקות הן שני מצות שהם מחויבים להיות על האדם תמיד בלי הספק רגע אל ושא כמבואר זה כמש"ל בשם החרודים והרמב"ם ויש לית פלאה להשתתת השי' מלכ כמשיה השמר לך פן תשכה וא"כ מאן בורא דרית ליה תרתי מצוה הרא מצוה ג' לא לעבד כמבואר ת שאלותה בנמרא או מי שאכל שום וריוח נודף כ"ו מפני שריחק כל תורתו עצמו מהשי' ירחק יותר היתכן אלא ודאי בענין זה צריך וצא להלחינו על יצרו ולהשיב עליו כדברינו וגם על זה נאמר שיש וינבה לבו בדרכי השם שלא יספיק בענינו מה שעושה להשי' רק יספיק הכל וצריך להרחיב בזה :

הוא מואמר לך מדרש א' בפי קרה שאמר שם מה ראה קרה לחלוק על משה סרה ארומה ראה וצריך להבין בהם המדות והענין הוא כי אעפ"י שכבר כתבתי הרבה דברים ציות התרשפלות ומענינו איך הוא אבל עדיין לא יצאתי ידי חובת מצות ה' ביאור אפי' כחוט השערה כי דבר זה עמוק עמוק מי ימצאנו ויצרו והוא דבר הססוד ללב ואין לבות בני האדם שוין כי בדרך הרב המזה צריך האדם להיות כמו משקל כי צריך האדם שיאחו דש או כשניהם בנבחות ובשפלות כמ"ש בח"ה שער עבודת אלקים לעבוד ושער הכניעה בעשרה תנאים שכתב שם ע"ש והוא כלל א צדיק צריך לפרט כי צריך לפרש לך כל זה אף שידעתי באמת ה איך שאאתה מבין כל זה מבלעדיו : אבל אני גם כן הבנתי מה נפתם : ששמעתי מרבותי הקדושים הנזיל קודם ששמעתי מהם כל האצאבד לא נהגתי בדברים ההם : כי כתיב ואל כונתך אל קר שכלי תשען עד ששמעתי מפייהם ומפי כתבם אשר ידענו כי הם זקו הרגבינו רוחיק ומקצתם שהיה להם גלווי אליהו ז"ל כמו י"ב עש"ט ותלמידו מוה' דוב בער ז"ל ומהו מנחם מענדיל מצאנו ז"ל ואז בשמעו מהם נחקשרת הדברים בלבי כאלו קברנו גלינו

לקוטי יקרים

דברי האמת ולעשות מטוב רע ומרע טוב כמשה"כ הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע וגי' והקליפה מפתה לאדם גי' בשתי המדות נכחות ושפלות רק הוא להיפוך למשל כשרוצים להוכיחו שאינו הולך בדרך אמת לעבוד הש"י בתובה ותפילה בדו"ד באמת בלי פנוי וכדומה ושאריו הכרי יראה ישוב האדם הסתי שנפתה ביצר ויאמר מי אנכי בנשתי בדרוכים אלו ואני את הטאי אני מוכיר ומי אני לילך בנדרות ובנפלאות דרכי החסידים : אני נוהג איע כאבותי ודי לי בזה ושאר שפרו שאמר הכל להתרשל מן העבודה וזה סתוי מן צד שפלות ולו והלוואי היה זה באמת והיה שפל בדעתו לפני עצמו ולפני כל אבר באמת כשיתקומט עמו א' ויביהו יגבה לבו וירומה לו שעובד הש"י בלימודו ובמצוותיו יותר מכל החסידים שכעולם ויעזו פניו ויתרפהו ויגדפהו ואף בלבו יש נדרות תמיד שירומה לו שיוצא בעבודתו באמת כ"ז סתוי יצהיר והנחש לשרשו ולעקרו מארץ החיים ולהרדו לכאר שחת בשתי הקצות :

ובאמת בדור הזה נבר זה הקליפה ההפוכה המתהפכת בלהטות להט חחרב המתהפכת מחבר להרב כמ"ש בשליה ולהיה זול עתקו וגם גדלו נברו חיל אנשי רשעים רק לא נטהרו לבם מכבוד ומקנאתם מטילים מום בקדושים בשקרים וכזבים וטדברים סרה על עובדי ה' באמת והכל הוא שנפתה בסתוי הנחש שכל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו אשר אמר הרב המגיד גי' שר"ל כל הגדול מחבירו בלבו נמצא יש לו נבחות בלב לזה יצרו גדול הימנו ר"ל יצרו מתגדל מעצמו בעון הנבחות והקנאה שמתקנאים שרואי חכמים הנ"ל שבזמנינו יש להם שם טוב ואנשי העולם מהמון העם המהורים כרוכים אחריהם מאוד כמו שראוי להיות באמת להיות כרוך אחרי החכמי וצדיקי באמת ולהתאבק בעפר רגליהם ואלוהים אין איש סוגה ובלבם דומה שהם צדיקים וחסידים ות"ח יותר מהם לזאת מטילים מום בהם וממציאם שקרים וכזבים שלא עלו על לב כמו שאירע בזמנינו והכל כדוי לפחות את שמם כמ"ש כ"ז בח"ה שיפתה היצהיר לאדם בזה הענין ע"ש בסוף ס"ה משער יהוד המעשה וגם מי שלא ימצאו בו שום דופי ושמן כמו שהיה ד' מנחם מענדיל ז"ל היו אומרים המלעיגים שהוא באמת צדיק אבל הוא בעל גאות גדול וכדומ' אומרים על הרב המגיד גי' והכל מחמת סתוי הנ"ל כי אלו ידעו בעצמם באמת שעדיין לא התחילו לעבוד הש"י כלל וכלל כי לא זכו לשום יראה אפילו רגע מכ"ש למדרגות אחרות הוי הודפס אחר הצדיקים ההם שלומדים דרך הש"י כמו שיש באמת נאונים עולם שהכירו זה ונכנעו לפני הצדיקים הנ"ל כעבדא קמיה מריה מפני שנגע ה' בלבם והצו לעבדו באמת ורצו בכניעה באמת להיות נזב לאריות כי הבינו שאונם יורעים התחלה לעבודתו ורדפו אחר עבודת הש"י ומצאו והשכילו מהכמים הנ"ל שלמדם וקבלום כ"א מהם לפי זכות נשמתם וענין זה קרה לקרע עם משה כי באמת מרע"ה היה לו תכלית השפלות כמו שהעירה התורה ואעפ"כ היה לו נבחות בכמה דבר מ שעשה שהיה מלך על ישראל והנהיג כמלך על עמו רק באמת היה זה לעבודת הבורא וההריך העם לעבודת הש"י כי לא היה אפשר בלתי זה שיהיה איש אשר יצא לפניהם ואעפ"כ לא רצה בתחילה זה כנודע ואמר שלחנא ביד תשלח עד שהכריחו הש"י לזה שיהיה לו שררה זו וקרה אע"פ שפקה היה והיה לו רוח"ק עכ"ז ניצוץ קנאה נשאר בו ולא נטהר לבו ממנה בכך שכל כל וקנאה הוא מצד נבחות : ואמנה לא היה לו שיעשה משה הכל מפי הש"י והיה באמת מצוה בתכלית השפלות והענוה רק שחשב שמשה השתמש בנבחות

להיפוך ולנגד האמת שהישג שמש נטה מן האמת ומעני בנבחות שע"י הנבחות שיש בלבו התנשא על קהל הש"י כמ"ש ומדוע תתנשאו על קהל ה' ועל עצמו לא דימה שיהי לו נבחות חשב שמה שלבו נוטה לזה להיות נשיא הכל הוא מצד האמת כמ"ש כפ' ויגבה לבו בדרכ"ה השם כי זה הגאון הותרה ולא רצה לתלות בפחיתות לבו בנבחות : ובאמת היושר של הנבחות שמוחר היא במשה רק חשב להיפוך מפני הקנאה של הרע שהפך לבו לאמר על הרע טוב ועני טוב רע לפיכך אמר משורע"ה רב רכס בני לוי ובאמת אין רואה לא כאשר אתם סוברים שהנבחות שונם היא לשי"ש ושלי הוא מצד הרע רא כן כ"א רב לכם בני לוי ר"ל רב נקי הגדולה הריבה היא לכם למענכם לא למען הש"י ולמי נחלקו כי זה דבר עמוק וצריך לזה האמונה לתלות החסיד תמיד בו ולהפיק תמיד בכניעה ושפלות אפי' לדבר מצוה פן ואולי הוא מצד הנבחות של הקליפה לעשות מצוה שאינה מוטלת עליו ושיוכל לעשות ע"י אחר ולא יהשי שהוא ראוי לזה יותר מחבירו כי זה נבחות : ואפי' משה לו היה חפץ להשתלח לישראל ואמר שלח נא ביד תשלח אפי' שהוא דבר מצוה ללכת בשליחות הש"י וללמוד לישראל ואין לך מצוה גדולה מזו אף על פי כן חשב שאהרן ראוי לזה יותר עד שהכריחו הש"י לזה וצריך האדם ללמוד מזה ומה להתקומט בעבור מצוה שיש בה צד שררה ח"ו ולכרות ממו ואם יהיה ראוי לה הש"י יכרוח כל העולם להזמינו ליה הנחה זו וכדומה וצריך לשקול דבר זה תמיד בשכל עמו וצדק ורך ולשאל מהש"י על זה עזר שיעזרנו שלא יסית היצהיר בזה לצד ההיפוך ח"ו רק ידריכנו הש"י בדרך האמת והטוב :

ולדעתי יש לסמוך דברים אלו בכוננת הארז"ל שבי ע"י פסוק עולת תמיד העושה כהר סיני עולת אותיות תולע והוא בקליפה והוא בני שיר ובגי' אבי ה"ת"י שהוא מדרת הסד לאברהם המתעוררו בכל בוקר לקיום העולם וכנגדו מתעורר בקליפה קליפה הנקי תולע ודרכו להקריב ולכלות הכל ורוצה להתרבי העונם ובזמן המקדש היו מכניעים אותו בקרבן עולת תמיד ועולת אותיות תולע ואת זה לעומת זה כנ"ל וזהו עולת תמיד עכ"ד ולדעתי שהבנתי מרבותי הקדושים הנ"ל הבנתי הע"י הפסוק הוא כן כי החסד נקי גדולה והנדרות הוא סד החסד המים המשפיעים שדרכם הגדול לכל דבר כנוף מדברי הארז"ל הנזכרים בדור הזה לכל : והגדלות דקדוה היא להנכות לבו בדרכ"ה ה' להשתוקק תמיד באהבה נזב לעבודתו ככוסף זה שק ואוהב כסף לא ישיב כסף כי ההש והאהבה בדרב הש"י אין לה סוף כמו שהוא אין סוף ואם בקליפה הוא ע"ד זה כקוף בפני אדם כמ"ש בנמרא א אדם מת והצו תאוותו בירו כ"י ואף שזה נבחות אן אדרבא זה הותר כי זה מביאה לדביקו הש"י יותר ויותר שמתדבק בהש"י יותר מרגיש בשפלותו ודלותו ושיכא לאין לגמרי כמ"ש השליה בדרכו משרע"ה ואנח מה לרוב דביקות הש"י נמצא הנבחות הוא מצד השפלות שדומה לו תמיד שעדיין לא עבד הש"י כלל והוצי לעני ולהיות שפל יותר לפני הש"י וזה בקדושה ובטוב ובקליפה הוא להיפוך שדרכו למעט השפע ולהקטינה כי לכלות העולם ומקטין החשק של האדם במדת הענוה המושי שלם לאמר תולעת אנכי ולא איש זמי אנכי להתקרב להש כלך מדרדו וולך בדרך הכנוש' של כל העולם כמו המנו שנהיגן העולם להחפלה כפשוטו ולקצר בחפלו ולא ללל בדרך החסידים ולדקדק באיסורים רק לדבר עם כל אש לאכול

לקוטי יקרים

אכל וכלבש כל מאכל ולבוש כל מלבוש : רק לקיים מצות
 שראינו מאבותינו במשיל ועיי' מרשל את האדם מעבודתו
 ית' במדת הענוה הפסוקת הנק'תולע מל'תולעת ולא איש'
 ואעפ"כ הוא בעל גאיה גדול בלבו ומתקוטט עם כל אדם
 בחשבו שהצדיק יסדר סרה על אנשיצדיק'כנהוג בומוני
 כ"ל כי מהיכן יבא לו שפלות כי כבר כתבתי למעל' שבמדת
 הנבחות נולד האדם ומוטבע בטבע זו וא"א להפטר מזה אם
 לא ע"י התקרבות לש"י מאוד ע"י תפילותורה ומע"ש ברוד'
 ובלעדיו זה נקרא בוהר נסות לבא דאיה שלים בקליפה
 ובלעדי ולא אתמר : עליה אתמר תועבת ה' כל גבה לב
 הבאמת מחייב אדם תמיד להיות מוכנע ומישפל אם רואה
 שעדיין אין לו שום יראה בוודאי מפני שעדיין לא נטהר
 לבו מתאוות רעות וממדות רעים וביותר מרות נבחות ונמצא
 הוא מתועב לפני הש"י ואיך יתכן להעזי פניו ולהרף לאדם
 הרא הוא מתועב ומרוחק מפני הש"י ואם כבר טהר לבו
 מכל וכל על שוכה לענוה באמת פשיטא שא"א לו להנביה
 ית' כי איך אפשר בהיותו קרוב להש"י ובמל' במציאות נגדו
 ירחשיב א"ע למאומה אבל מהיכן נתחוק הקליפה של נבחות
 שבלב האדם לפעול רע אם לא שאינו מקרב א"ע להש"י
 ואינו הולך בדרך החכמים המיישרים אורחותם באמת ומורו'
 ליום הדרך ה' ית' ונמצא נבחות לבו במקומו עומדת : ועוד
 דומה לו שהוא צדיק גדול ולמדן וחסן ועשיר ושאר מעלו'
 של שוכני בתי הושר ומלעג על החכמים ומכזה את הכל
 ודומה שדרכו ישרה וכבר אמר שהע"ה יש דרך ישר לפני
 איש ואחרית דרכי מות נמצא עניה דקליפ' להקטין א"ע
 להתרחק מהש"י לבא לגדלות : וענוה דקרושה אדרבא כרי
 להתקרב א"ע להש"י ולבוא לשפלות באמת וזהו הכוונה
 של עילת תמיד ר"ל ה"כ אומר עולת תמיד מרת האדם
 הדנושה שמרומו בעולה גיט' אב"ג ית'ן ששם זה בחסד
 ע"י האדם עולת תמיד להש"י מעלה מעלה בכל יום ויום
 יותר והכל הוא ע"י השפלות שבלבו שדומה לו שעדיין
 לא עבר את הש"י והוא שפל מאוד אין יוצא נגד הש"י
 ורצ' לעבדו יותר וזהו העשוי' בדר' סיני' שרומז לשפלות
 כשרצ' לשלכן ית'תהורעל הי' סיני לפי שהוא שפל שברד'
 המזין לענוה שצריך להתורה והחסד הזה שנוני הקליפה
 שהוא הענוה המרומזת במלת תולע כ"ל שרצונה להקטין
 השפע ולהחריב העולם ע"י התירלות כ"א מלהתקרב הש"י
 ע"י פיתוי הענוה המזויפת שלה כ"ל :

אם הטורחים שתקדצו כבר לש"י שחיו אם יתערב צד
 נבחים יתועב לפני ה' וכבר אציתי נפסוק כל שאור וכל
 דגם לא תקטירו וענו אשם לה' רק קרנן ראשית ר"ל ראשית
 התקרבות להש"י יותר להיות נבחות אבל אח"כ אל
 המזנה העליון לא יעלו לרית כיוסם לה' שחין נחת לפניו
 נבחות ח"ו כי תועבת ה' כל נבזה לב אש"י בכל דהו כידוע נאלץ
 הנבזה' מעשרת הטובאים כו' : וענין זה שפילו בלדיקים שהם
 טהורים הוא כוונת חניד ע"ד כ"ל שצריך להתקרב לה' נבחות
 ושפלות כי קודם שירלה האדם להתקרב להש"י ע"י איזה מלוא
 מורה ומפילה כאלא עדיין הוא מרוחק ונק' לערך הקרוב שיפקד
 ויתקדם אח"כ ע"י העובדא שעתיד לעשות ק"י עתה ע"ד ככתי'
 טעם וערוחק מהש"י ואל"א להתקרב להש"י שאתה איך ראו
 להתקרב אליו כ"ל לזה לריך להשתעש נבחות ולהנניח לבו
 דרכי הש"י להתקרב דוקא וצא"י הוא שפלות כחש"ל רק שדומה
 לנבחות נגד ה'ה"ר סרוה לפחותו מלד מלוא שפלות להיות
 שפל ולא"כ ע"י הנבחות זה יסדל ויקרב א"ע להש"י כשיעשה
 העובד' של תפילה או תורה או מלוא ואח"כ בעת העובדא שפועה
 או אח"כ לריך לשמור א"ע וכל לד נבחות וישפיל לפני הש"י
 ולפני כל ולא ידומה לו שהוא גדול ומחנידו כשיראה שהם אינם
 עושים עובדא זו כי זהו נבחים וכבר ידעת המוסר מעש"ס
 זלתי"ם ע"י וכמו שדר' הוא יעפורט מצדש"ס אלל כל איך
 לשוב אל לבו ע"י ור"ן לריך להלריך צד נאלץ הנבחות נעשה
 העעשה שזו נקי' טהור ולא הנבחות עמאל הטורחים ח"ו והנבחות
 נקרא פרס ארומה שפועה ומגדל דעת האדם וארומה מלד
 הקליפה ויש עוד טעם אחר ע"י סנק' כן ולא רליתי להלריך
 ונק' זה פרס ארומה שפועה שפועה הטובאים וכו' ולז"ל שצדקת מה
 ראש קרת לתוק על עשה כיכן ראה וחסד שיהיה לעשה
 המטלות ח"ו הלא ידע שורדאי עשה היה עוכתר בעניו עד
 שהעיד עליו הכתוב שהיה עניו מכל אדם אשר על פני האדמה
 אפי' מכל השפלות הנק' אדם אשר ע"ס האדמה והוא היה עניו
 יותר עשה ואף איך חסדו צדון הנבחות לריך כזה והלא קרת
 פקח היה והט"ב המדרש פרס ארומה ראה ר"ל שראש שפועה
 הנבחות מוכרת להיות לכל לריך לעבודת הש"י אפי' בלדיקים
 גדולים כ"ל והוא מעשרת את הטובאים כ"ל וחשב שפועה עשה
 להיפוך כי עש שהחנשא הוא וחסרן להתקרב להש"י לא היה
 עמית הנבחות המותר המעשה' הטובאים והמרוחקי' רק כתערב'
 להש"י הוא וחסרן יותר מכל העם ולהיות ע"ל ולעשות הכל
 ע"ס מאמרו ומשבו שהיה זה מלד נבחו' ולא אמנין שפעי הדיבור'
 עשה הכל ולדון את עשה לכך זכו' אלל חשב שפועה עשה וכבר
 עזה הנבחות הוא לש"י וצאמת היא שלא לש"י רק מלד נבחות
 הרע ועליו חשב להיפוך שהוא מלד הטוב והכל ממני חסרון
 האמונה וחסרון טהרת הלב עקנאל וכבוד וזהו פרס ארומה ראה
 והנן היטב כי הוא דבר עמוק ואל"א לפרס נכתב היטב רק
 להננין בעומק הלב

ומ"ש לך בקונטרס זהו ד"לך אם חלטה לעסוק צו חמיר
 בהתנוונת גדול ותנין דבר מחיך דבר כי לדעמי
 כחצתי לך די כל האפשר לפי הסתך והסנתי אף שצאמת זה
 עדיין אינו רק המח' רק לערך דעמינו הקלושה שחין אנו
 מסיגים יותר דיבור הועט הסולל הרבה למסכיל ורונה לעבוד
 הש"י ומתקרב אליו והכלל כי לא המדרש הוא עיקר אלל
 שפועה :

ובקונטרס הב' בדעתי לכתוב דך איזה דברים אי"ה
 כוללים מעניני תפירת החול והנהגת דרכי
 ישרים ולימוד התורה כפי שבקשתי ממני וכפי שאני מביין
 חמטק

לקוטי יכרים

המעמד שלך באיכות ומהות ואח"כ עניני שבת קודש ואח"כ ענינים סדירה ויה"כ וסיכה ואח"כ כללים המועדי קצת פרטיותיהם כל האפשרי קצתם תראה ותן להכנס ויחכם עוד ולא רציני להעתיק לך מהדרושים שתי"י בכתבים של מוה"ר דוב בער זלה"ה כי הם גדולים ועמוקים וכ"א צריך ביאור גדול לישבן היטב בלי פקפוק ולאנשים כמותינו אין בהם מוסר רק לגדול הערך המתקרבים היטב להשי"י כמש"ל במשני הבנים יוצאים בקשרים רק כתבתי מה שהבנתי שהוא תועלתך יותר והכל הוא דברי קדשים קדושי עליונים הנ"ל אמן :

והנה באמת ענין הנהגת האדם בדרכי עבודה השי"י אין לדבר זה חקר האף שהאריכו כל ספרי מוסר אשר נתגלו בדור הזה הרבה אעפ"י אין כל האדם יכולי לעמוד עליהם ולקיים דבריהם הנאמרים באמת כי לסי דבריהם היה צריך האדם להיות פנוי מכל וכל בלי שום עסק ובלי שום דאגה וזמירה וכולי האי ואולי שיוכל לשמור ולעשות ר"ל להיות סור טרע ועשה טוב ורצונו בס' טרע כל ענין רע : הן במחשבה הן בדיבור הן במעשה ועשה טוב ג"כ כמיהו וכל דיקדוקיהם והרבי עשו כרשב"י ולא עלתה בידם וצריך בדור הזה לעסוק כ"א במו"מ שלו וכ"א כפרנסתו ובוה יש אברון גדול נפש מעבודת השי"י האמיתיו הידוע לנו כמש"ל וכמו שידעת הרבה אבל ח"ו מהמת זה לא נתרשל עצמינו מלשמור ולעשות בכל מה שנוכל ונקח ראייה מעסקי העוה"ז השפל ואפל אשר התאוה גוברת מאוד יום וילילה לא ישבותי העוסקים אפי"י שיש להם כל צרכם ממוזון ולבוש להם ולנשותיהם ולפניהם הכל כאין להם כי יש להם אהבה גדולה למסון יוראה גדולה סן העדר ח"ו ואוחם אשר אין בידם רק מעט אשר לפי הנראה לא יצליח בזה המסין מעט ד"א יוכל לעשות בו מאישה כי מעט מועיר הוא מתחוק ומתגבר בכל מה שיוכל לשיעסוק וירויח ושיהי' לו עני"ם מן המוזן והמלביש די הסיפוק בצמצום ולא יהיה בעירום ובחוסר כל ח"ו מזה נקח דא"י לאנשים כמותי אשר נפשתינו מנוגעת ממדות רעות וחטאת נעורינו ומשעינו וחדשות הנוספות בכל יום בדיבור במחשבה ובמעשה ואנו דלי מעש וריקי כשרון במצות ומעש אבל ח"ו מחמת זה לא נלך לאבוד ח"ו וניאש עצמינו מכל וכל מחמת שפלותינו כי זה מתחבול היצה"ר לרמית את האדם בעבודה הפסולי וכמש"ל הרבה מזה שים לך ועניך בו אבל עלינו מוטל החוב הגמור לאמר איש אל רעהו חוק ונתחוק כמו אנשי חיל המאכדים המלחמה ונגפו ח"ו וצריך להם להתחוק בלב שלם ולעמוד על עמדם ולא ינוסו כי תחלת נפילה ניסה כן הענין הזה במלחמות היצר שהוא מלחמה גדולה מאד ומתחוקה בכל רגע ואין איש יודע מזה כי רוב המה כבר נלכדו ברשת היצה"ר ויצרם מושל עליהם ומעט המה אשר ערכו מלחמה נגדו ומהם מעט מן המעט שהצליחו במלחמתם לנצחו ולאברו ורוב מן הצדיקים הנלחמים אתו לא גמרו מלחמתם אבל מחמת זה ח"ו לא יקופח שכרם ואף גם להשי"י יש נחת גדול מן המלחמה זה כי ענין המלחמה ע"י היצה"ר ולא עיקרה הוא בעבודת שבלב זו תפלה כי כל היום א"א להלחם כנגדו כי אין בדינו כלי זין אבל בתפלה האדם לובש שלית ומוכתר בתפילין והם בגדי מלחמה לשון ואזור א"ע בגבורה לכבוש יצרו לכונן נפשו להכיני במחשבה טהורה לבורא ע"י הרב פיסות היינו הדיבורים הקדושים מקרבנות הפסוקי דמ"ר וליקח רומח בידו רפ"ה תיבין דק"ש עד שטפיל חיל הרבה מרם ויקל לו לכונן נפשו במחשבה נכונה בתפלת דחש להיות המחשב והדיבור א"י אף שאינו

יכול להיות בדור עכ"ז עולים דברי תפלות ע"י התקשרות האדם א"ע באמרו הריני מקבל עלי מי"ם של ואהבת לדעתי כמוד וכולל א"ע באהב נמור עם נשמות קדושת הצדיקי שבדור שמכיר דיוקנסו ויציר אותם לפניו בעתהיה במחשבתו שזו סגולה ותועלות גדול כמבואר בחס"ל :

ובאמת שמעתי מפה הק' הרב אלקי מהו היאל שיכ"י זלה"ה שאמר קודם כל תפלה אני מקשר א"ע ע"י כל ישראל הן עם הגדולים ממני והן בקטנים ממני ותיעלה התקשרות הגדולים ממני שע"י תתעלה מחשבתי ותועלת התקשרות בקטנים ממני שיעלו ע"י ע"כ שמעתי מפיו הקדושי וענין התקשרות אפשר לך קצת מה שאני מבין לפי ק"י שכלי כבר ידעת מענין אהב"י שכתב שם ברי"ה מה אמתיות אהב"י אך זה מורה התקשרות די רוחין וענין זה היא בנשיקה אבל בנשיקה ימצא נ"כ כענין כשארם מתעורר לאהוב דרך משל את בני אפי"י שלא כפניו ובויער בלבם אהבתו זה האהב המתעוררת מקשרת נשמת שניהם באותו רגע אעפ"י שהם רחוקים זמ"ז מפני ב' טעמי"א שברוחניות אין שידך רחוק מקום ומופת על זה הענין אמר רבי מנחם מענדיל ע"ה שנפחתי/ח"ו כשהנאף מחשב ומהרהר באשר הידוע לו תיכף מתעוררת אהבתו והתקשרותו וכל הדעות ח"ו אף שהיא רחוקה ממנו טעם ב' והוא ענין א' עם האיבי אהבה לא יהיה אלא בין בני אדם המכירים זמ"ז שראו א"י פכ"ם כמבואר בש"ע לענין מי שרואה את חבירו לאחר זמן לברך על ראייתו ע"ש ואז בעת ראייתם זמ"ז ונתקשרו א"י באהב"י זמ"ז נהקק דיוקן כ"א במחשבת חבירו וכל מחשבת עולה קומה שלימה אעפ"י שני' לנו כל מה שהוא מנושג ח"ו יש והרוחניות דומה לנו שאין בו ממש כ"ז השקר הוא מצידו הוא שאנו בעלי החומר ועוסקים תמיד בחומרי"ו אבל באמת הוא להיפוך כי הלא הרוחניות מקיים הנשמי ויובלתי הוא אפס ואותו הרוחניות שאינו כגוף הוא גדול באיכות ובכח מאותו שהוא כגוף כי אותו שבגוף הוא נלאה מחמת שיש עמו הפסוק שהוא החומרת לזה כה הדיבור שבאדם הוא יותר פועל מכל המעשה מפני שיוצא מחומריות האדם לחוץ ונתהווה רוחני בלי גוף והמופת ע"ז שמעתי מפי הצדיק ר' שלמה ווילנ' בשם ר' משה האגוז בעל המחבר ס' לקט הקמה שבש"ע שהרוחני בכוחו לעקר הרים ואלנות ובתים אעפ"י שהוא רוחני לבד והם נשמיים ויש בהם ממש גדול והוא אין בו אבל אדרבא מפני כך הוא כהו גדול כי הוא רוחני לבד וע"ז הוא מפרש הפסוק ר' משה הנ"ל שאמר כי יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחור"ל אך כה דיבורו גדול מאד שר"ל שלשון יוצר הוא מדרגה קטנה מבואר וכתב אצל הרים שהם נשמיים לשון יוצר ואצל רוח שהם רוחנים לשון בורא שהוא גדול והרי הרחוק עוקר הרים היא גדול מן הרים וזה מופת שהרוחניות שכלי גוף גדול מזה שבגוף ומגיד לאדם מה שיחור"ל אך כה דיבורו גדול מאוד מפני שנתפשט מן הגוף לחוץ עכ"ד :

ולפ"ז כ"ש מחשבה שהוא רוחניות יותר יש לה כה יותר וגדולה יותר כידוע שבמחשבה יכול האדם לחשוב חכמתו וכל מלאכתו שישנו בעולם כולם יכלו במחשבת האדם כידוע כי הוא כה של מעלה מכל הגוף ומתחיל כגוף ומשוטט בחוץ בכל מקום שרצה האדם לחשיטו נמצא זה הדיקן שבמחשבה הוא קומה ורוחניות של אותו האדם שראה רק שהוא נעלם בו וכעת שמתעורר אהבה אליו או אותו אהבה מקשרת ומייחדת אותו עם אותו די ק"י שבלבו ואהבה נימי אחד והוא כה החסד המקשר הכל כידוע כי חסד גורם החיבור כמש"ה חסד היא נפי' לעריות ויש עוה

דקושי יורים

סערה עושה דברו וכמ"ש בוודר ממשל הזונה הידוע הוא מכוין א"ע לנסות יותר ומסבב להעקיטנו יותר וזה סיבת התנכרות המחשבות זרות בתפילה כל זה אמר הרב ר' בער זל"ה :

נמצא לפי זה נקה מדבריו אע"פ שאין יכולים לנצח את היצה"ד בתחבולותיו המרובים והרבות המחשבות המקיפם אותנו כי כפלי לעונני עכ"ז כל מה שנוכל נעשה להשי" ויהיה להשי" נ"כ תענוג כמו במשל אם הנער אינו יכול לנצח לבוא על האמת אבל עכ"פ היא מסלול כך או כך אע"פ שאינו בא על האמת עכ"ז יש לאביו קצת נחת רוח ממנו באמרו שאני רואה שעכ"פ מתנכר א"ע משא"כ אם שואלים להנער יהא עומד משומם ושותק כאבן דומם אזי האב מתבייש ח"ו מהבן כי רואה שאין לו הבנה כלל כל זה יובן במעט השקפה וממנו תקח לך ראייה לכמה דברים אחרים לכפיות היצה"ד שצריך לכל עובדא ובכל מד' אמת כי עיקר כפיות היצר היא כתפלה אבל צריך בכל פעם שיבא לידנו מדה רעה לכפות בכל האפשר ויהיה להשי" נחת גדול מזה כמשארז"ל ולזה בראנו אע"פ שלא נגמר המלחמה כנ"ל והבן הכל דבר מתוך דבר ואני לא באתי אלא להזכירך ולעוררך אבל ידעתי שאתה יש לך לב להבין הרבה בדברים מועטים ותן לחכם ויחכם עוד :

וכעת באתי לזרזך ואת אנשים המקשיבים לקליך אשר שם שיתאמצו מאוד בעבודת השי" כל א' ואחד כפי כחו האף שצריך אדם לבקש תמיד באומץ הלב באיז המצאה שיוכל בכל האפשר שיהיה לו התעוררות הלב חדש ולהתאמץ בכל עת לעבודת השי" אבל כעת לפי הנראה והנשמע מהנסיעה שנוסעים לארץ הקדושה רבים וכושריט' וכן נגזרו ועברו והשליטים שעברו הם המפורסמים מאוד בעלי רוח"ק וגדולים בתורה בנגלה ובנסתר ועמדם רבים עניי הצאן קרשים שהצויר ישראל ובירדאי היא דרישה גדולה לציון אשר דורש אין לה מכלל דבעי דרישה' והוא בעיז בעיז שובו אתיו וכעת בוודאי מאת ה' היא התעוררת הזאת הגדולה ובוודאי קרוב לכא עתה יהישנו ויסהרנו השי" במהרה בימינו א"ם :

רואת ומי יודע מה יולד יום מה לך להצר על צרת עוה"ז אם למלאות ימי שנותינו בהם שנעים שנה בעושי' ולהשיא הבנות כדרך המון העולם טוב לך למעט בעסקי בכל האפשר ולעסוק בתורה ובעבודה ועיקר עבודה היא תפלה : וא"צ להזכיר ע"ז כי כבר ידעת כי לפי"ש בכתב" של הארז"ל מענין בירור הקדושי שמתבררת בכל יום א' עד שתגמור להתברר בביאת המשיח במהרה בימינו והבירור הוא ע"י תורה ומצות אבר עיקר הבירור הוא ע"י תפלה כי תפלה נק' דברים העומדים ברומי של עולם והוא חיות העולמות דהיינו החיות של כלי הנבראים הם מהשי" והחיות הנאצל מהשי" א"א להתקבל לשום נברא אם לא ע"י צמצום והצימצום היא באותיות דהיינו בקיצור אבאר לך דברים מוקפים טכסה ספרים בפרדס ובס' גינ' אנו וספר יושר לכב ושאר ספרים ועיקר מרבנותינו הקדושים הג"ל אבל הכל בקיצור מוסלג שים לבך ותבין :

כי זה כלל גדול בכל ספרי קבלה שאין דמיון ביןהרוחניץ והגשמי כלל וכלל אפי' כמלא נימא כמ"ש בספר שערי אורה כמי שכותבין ראובן על איש ראובן ואין דמיון כלל בין האותיות המורים על ראובן וכינוי כי האותיות ה"י בציונם על גבי נייר או קלף והוא אדם בנוף ונפש רק לסימן ויותר מזה הוא רחוק . אבל השי" רוצה לזכות עמו ישראל לשיחבדקו ויתקרבו אליו מן הפרחק הגדול שנתרחקו ונאצלו

זה דברים ואין פנאי לכתבם ונמצא בהתקשרו האדם עצמו עם הצדיקים ועם כל ישראל הישרים כלכותם ואח"כ מתחיל להתפלל אע"פ שלא יערה לו רק פי המלות דהיינו שיהיה זה במחשבתו אותו הדיבור שהוא מזכיר בצורת אותיותיו עכ"ז אם הוא בתמימות דהיינו שנוצה את עצמו לתמימות אע"פ שיצרו מקטרגו לפניות אהרות הוא משברו בכל מה שיוכל ומכריח א"ע למחשבות תמימות להשי" אפילו במחשבה דקה יש בדבריו קצת חיות כי חיות הדיבור הוא המחשבה והיות המחשבה הוא אהבה ויראה ואם יש בו קצת חיות יוכל לעלות אע"פ שבעצמו אינו יכול לעלות בלי יגיעות שהם אהבה ויראה שפורחת בהם עכ"ז עילה ע"י התכללות' בצדיקים משא"כ אם ח"ו הדיבור מופרד מן התכללות הוא מת ולא המתים יהללו כ"ו ומשל נכבד על ידי שמעתי מהמנוח מדו' ישכר בער מקהלתנו שאמר משם רבי ר' מענדיל למשל אם נוסעים סיעה אחת מהרבה בני אדם ברגליהם לאיזה מקום ונחלה א' מהם ח"ו והם צריכים לנסע אזי בוודאי לא ינחווהו לאבוד שם רק אם אינו יכול ללך יאחווהו בזרועותיו להוליכו משא"כ אסח"ו ימות אחד מהם למה להם מת ויקברוהו שם והמשל הוא אם הדיבור הוא עם המחשבה א' אפילו בלא דו"ד הוא כמו הולך שיש לו חיות מעט ויסעוהו הצדיקים כנ"ל : משא"כ בלא מחשבי כלל כמת הוא חשוב וזורקין אותו לאשפה ואמר עוד אם ח"ו הוא כך אע"פ רצון המלך עושים נ"כ אם לא אפשר כלל כי המלך צריך לכלבים נ"כ ומוזנות עליו והם התפילי' המסולות לגמרי רק לא"פני זה יפול עלינו לחת אנחנו מנת הכלבים מוטב לנו ליתן מזון למלך עצמו או עכ"פ למשרתיו הקרובים הם העולמות הקדושים :

ואמר הרב ר' בער זל"ה משל נחמד על ענין זה מענין המחשבות הזרות המתגוללות ומתנפלות עלינו הרב' בתפלה וצריך טרהא גדולה להבריחם ויותר מחשבו' הפניות הזרות שנמעט אין ביכולת כ"ו להבריחם אם לא בעזר אהים ואמר הוא זל"ה בזה סודות נפלאות ע"ז הלא קצתסכתובי' בכתבים אשר במחניכס אבל דברים ההם הם בערך אנשים גדולי הערך ואנחנו לא נדע מזה מאומה אך לעלות מ"ז לשרוש' כמי"ש שם וכמי"ש לך בקונטרס הראשון אבל המשל הזה הוא טוב לנו שאמר שענין זה הוא שלפעמים יותר שמתנכר אדם להתפלל יבואו לו מחשבות רעות זרות יותר וענין זה הוא למשר אם אדם יש לו בן נחמד בעל שכל גדול בתורה וחרף ונהנה מאוד ממנו ורוצה להיות לו עוד יותר נחת ממנו ובא לו אורה א' למדן גדול ומבקש ממנו לתהות על קנקנו של תינוק זה ואורה זה מנסיהו ומקשה לו ומבלבלו מן הפשוט' להעקימו כדי לנסותו והנער משיב לו על כל דבר ואינו מניח א"ע להנצה ואביו יש לו נחת גדול מזה אזי מוסף לעקשו ולהעקימו ולהקשות לו ולהסירו מן הדרך ההלכה כדי שרא' יניח א"ע לנצה ויהיה לאביו תענוג גדול יותר עכ"ד :

וענין זה השי" רוצה להשתעשע בילד שעשועים עמו ישראל וצונו להדבק בו באהבה וזה נקרא הלכה ר"ל הליכה לבורא ית"ש ואמר הבעש"ט מ"ש הארז"ל שהלכה ר"ת הריעו לה' כל הארץ ר"ל שלהליכה זו צריך לשכר כל הארציות וחומריות והלכה זו אפשר היה כפשוט' לעסוק בה ונתן לנו מנסה א' הוא היצה"ד לנסותו לנו בה כדרך שמשין התינוק בהלכה והוא מקשה ומפרק ומבלבל הפשוטה להסיבנו לדרך עקום וכשאנו חכמים ואין אנו מניחים אותנו אזי יש להשי" תענוג גדול וכשרואה היצר שיש להשי" תענוג והוא נברא נ"כ למען השי" כמי"ש רוח

לקוטי יקרים

ונאצלו ממנו ונשתרשלו דרך כמה עולמות אין מספר עד
בואם אל עולם העשיה בנוף ויש להשי' נחת גדול מזה
שיתקרבו מהמרחק כאדם המתענג בבוא אליו בנו ממרחק
גדול אחר זמן רב שלא ראהו זמן רב ויש לשניהם תענוג
ראב ולכן אבל איך אפשר זה התקרבות ע"י אותיות
התורה והתפלה כמבואר בס"י וענין האותיות השי"י היא ד"מ
בהכרלות אלפי אלפים עד אין חקר הדיבור היוצא מפי
האדם שנקבע לו כפה היוצאות ומהם כ"ב אותיות וכשאר
סדר אצל כל דיבור מנפשו אצילות רוחני וכל הנפש
יוצא בהדיבור כמשי' נפשי יצאה בדברו וכמ"ש ב"ר
והוא כמדליק נר מנר ואפי' רבבות נרות וכל להדליק
מנר א' והנר במקומו עומד כן ענין הכל היוצא מן האדם
ע"י הדיבור נמצא הדיבור הוא אצילות נאצל מהפ"ש אבל
הוא מדריג' אחרונ' בתחלה היא במחשבי' אותיות בהרהורי' אותיות
הדיבור א"א לכתוב לך כי לא אתי יודע עד מה מהם כלל
ונס' א"א להעלות לך על הכתב דברים האלו אבל ענין
הכולל הוא כי כמו שאנו רואים כפה האדם כניכול מדבור
הנקי פי' הינאצל היות בעשרה מאמרות שנברא בהם העולמו
ובמאמרים אלו נכללו כל הברואים כל התורה כלולה בעשרה
דב'ות המכוונים לעשרה מאמרות כנודע וציוור היות זה
אין אנו יודעים כלל כמו שאין יודעים האותיות של האדם
היוצאים מהכל פי' וא"א לראותם בתמונה כ"ש במחשבה
רק השי' נתן לנו ציוור במעשה הכתוב כ"ב אותיות והציוור
הזה אינו למעדה כלל רק בדרך משל כמו שאין בין ציוור
הנוף להנפש רמיון כלל רק הגוף הוא בציוור והנפש
מחיי' איתו הציוור ונרא' או כאלו הוא ג"כ בציוור אבל
הנפש בלעדי הנוף אינה בציוור כלל רק עצם רוחני והשי'
הצה דווקא בחכמתו בציוור זה של הנוף שברא להתיותו כן
ענין האותיות נתן לנו השי' ציורם בנופנים אלו דווקא
כאופן שרצה בחכמתו הסתומה והקדושה ובציוור הזה
מתלבש ככל את רוחני היות א' פרטי המצטרף וע"י ציורף
האותיות לתיבה הוא ענין שלם ובוה יש טעם לכתיבת ס"ת
ותפילין ומוזוות בקדושה ע"פ דת תורתנו הקדושה בכונה
נכונה כדי שישרה הרוחניות על גופי האותיות הנכתבים
וכהויר האדם האותיות מנענע החיות העליונה וכשמחבר
במחשבתו בתמי' מו' להשי' מחויר החיות שנשתלשל ממחשבה
עליונה עד שבאה לדיבור והושם כפה האדם והוא משתוקק
בדברו התפילה להשי' בזה מפרית האותיות לשרשם א"א
יזכה שיהיה במחשבה וזכה באהבה ויראה וזה נקרא מ"ג וזה
אם וזכה שיוכל להמשיך רוחניות מלמעלה לדיבורו להפריח
האותיות למעלה כמ"ש בפרדס והביא זה בס' שערי שמים
בהקדמה וואם לאו אם הוא עכ"פ במחשבה וזכה זה נקרא
ג"כ מייחד שמיחד הדיבור למחשבה ועיקר בתמימות הלב
להשי' כפי' כחו והכל לעשות רצונו ולעשות נחת לפניו
בהתאמצות העבודה כמשי' ליש להשי' נחת מזה אף שאין
יכולים להשובר רק שלא ישתוק וידום רק להתעורר ולהתאמץ
בהתגברות רב על המחשבות רעים כי באמת א"א להתגבר
על היצו' כלל אם לא בעזר אלקים והשי' אינו עוזר
אלא למענו כמשי' למעני למעני אעשה ממילא אם האדם
רוצה להתקרב באמת אליו למען עשית נחת לפניו אז
באמת השי' בעוזרו אבל לא יעזור השי' לאדם כדי שיהי'
לאדם נחת מזה כי כל ימי חייו הכל לפניו ר"ל אפ"ה תענוגים
שנק' חיים הכל לפני השי' אם לא יהיה רמען השי' באהב' :
וענין בירור הקדושה מהרע הוא נראה הכל באדם כפי'
מה שהוא מתברר א"ע מציח' והמדות רעים כן
לפי' הוא בירור חלקו בעולמות העליונים הקדושים הקלילים

ועיקר הבורי הוא בתפיל' שאז אסובה יוכל לברר את מחשבתו
והוא עיקר הנפש וממילא נפש הדיבור יהיה ברור וכן נק' וכן
מכל סוג מחשבה רעה : ואם אינו זוכה בכל התפילה יוכל
במקצתה הכל לפי השעה והזמן והאדם : ודי לך בזה מעט
חמחוק המרובה ועוד יוזכר לקמן מזה :
והנני מזכירך להתאמץ לקיים ההנהגה שהיתה מקדש
להתפלל במנין אבל יראה שיתפלל א' מאלו שרועים
להתפלל כמונו ואחר התפיל' תיבך ומיד בלי שום הפסק וכל
שום שיחה ללמוד שעורים תנ"ך משניות גמרא ופוסקים
כפי העת והזמן ואם אפשר ללמוד אחר התפלה שיעור ס'
מוסר לפני העולם או טוב רק לא ידעתי א"א שבזמנים
תיבך אחר עלינו לזאת תקבע לעצמך ותאמר התפלה הנאמרת
בשערי ציון לפני כל לימוד אף שאינך עוסק בכתבי התורה
ז"ל להבין השמות הנאמרים שם שחם שמות הפש מ"י
השי' המייחד העולמות ואם לא תרצה לומר כל זה תאמר
בכללות לפני לימודך :
לשיקבתי' הנני רוצה ללמוד תנ"ך לתקן שרשם במקום
עליון בשיעורי קומה ויר"מ האו"א שאל יעקב
שום הטא ועון ורהור רע את קריאת תנ"ך אלו יהיו נועם
וכי' וכן לפני משניות ג"כ עד ז' וכן לפני גמרא עד ז' ותורה
לומר לפני לימוד גמרא פוסק יהי רצ' ושרא יראה דבר תקלועי'
כמבואר בשע"צ והעיקר שתקבע לך עת קבוע אחר התפילה
ע"ז ולא יעבור אפילו באונס גדול ואם תוכל ללמוד רוב
היום או טוב לך : ואם לאו עכ"פ קביעת עיתים לתנ"ך
משנה גמ' פוסקים בג"ל לא יחסר :
ובענין קבלה ללמוד כתבי הארז"ל ידעתי כי אתה בעצמך
לא תרצה ללמוד בלעדי איזה גדול ממך ולא
תמצא זה רק תלמוד ס' שערי אורה ונגת אנו ועיקר ס'
הזוהר ותיקונים אבל לפני כל לימוד תישב א"ע שלא יהי'
מצות אנשים מלומדה רק למען השי' ולא כל העתים שוות
פעמים שחוכה ללמוד בחשק גדול למען השי' אם תוכי'
להתפלל במחשבה וזכה ולפעמים במחשבה קטנה אכף תכי'
במחשבה למען השי' כי מצות ציוכות כונה ולומר גמ'
לשיקבתי' וכי' ולפי' קבלה תאמר התפל' הנדפסת בס'
תקונים מהארז"ל ועיקר לדבר המיד בדברי יראה השי'
עם החברים ולישע אהבה ביניהם ולהסיר שנאה וקנאה
ונקמה ונמדי' מלבנם כי לפי הנראה לאדם הוא תענוג
בנפש אבל אחרית' מר ממות וצריך מאוד לכוף את יצי'
להעביר מלבו השנאה מנקמה ונמירה וכעס ושאר תאוות
התלווי' בלב בכל המצאת שתוכל ותבין ועיקר כוונת הלימוד
הוא ג"כ כמו כוונת התפלה כי הנפש מתדבקה ומתקיימת
להשי' ע"י אותיות התורה ועולים האותיות והבלים להשי'
ויש לו נחת גדול מזה ואע"פ דאיתו לא חזי מזליה חזי ואשי'
מי שזוכה לראות עולמו בחייו כמו רבותינו הקדושים הוי'
ואתה שנתן לך השי' שאינך מופנה מכל צד ללמוד כי
היום כוודאי טוב מעט בכוונה אחר התפלה ובישוב הדעת
מהרבה שלא בכוונה ח"ו ועיקר הכוונה כנ"ל כי כבר למדת
הרבה שלא לשמה ועתה נשים בלבנו מחשבה ללמוד לשם
השי' אע"פ שאי אפשר לכונן דעתנו לזה השי' יעורנו ע"י
ואנחנו צריכים לבקש מלפניו ע"ז וכן על כל מה שחסי'
מאתנו הכל מאתו נשאל כי מי גדול ממני : וכדומה לו
שדי בענין זה שכללתי לך כאן דברים הרבה אם תרצה
ליתן עיניך ולבך לדברים אלה ולעיינ' בהם במתן כמה פעמים
יבא לך התעוררות גדול בלבך ותעיון בזה יהיה כעת שדעתך
ולבך פגים מהבלי' העולם כמו אחר חצות או ביום
בהתבודדותך

לקוטי יקרום

מתבודדותך בכה"מ הקודש עם הברורים המקשיבים לקול דברי יראת הש"י :

התענית הנוצרת בפי מעשינו היינו מחויבים להענינו כמה תעניות כפי המבואר בכל ספרי המוסר ובפרט בס' ר"ח שער התשובה כי מי הוא נקי מחטאת נעוריו. אבר

המראה כפי שהעולם נהגים ועושים המצות אנשים מלומדי

הכל למראה עיניהם ישפוטו לא לפי האמת בהשכלת

הלב והם סוברים ועושים הכל כגילם בלי השכלה כמו שהם

ישבים שמתפללים ולומדים תורה ובאמת לפי המבואר

בש"ס כי כח ובשאר מקומות אך צריך שתהיה התפלה

כפי שהשכל מחייב באמת וגם קיטור התורה כמה תנאים

צריך שהתורה נקנית בהם כמש"ל בק נטרים א' לפי האמת

אינם מתפללים ואינם רק מצות אנשים מרומדה ככה הוא

קצין התענית כפי שהם מתענין ואין מפשפשין במעשיהם

לכל ואף ביום צומכם עצביכם תגנושו כמשה הן לריב

ומצה הצומו כי ביום התענית מתגבר הכעס הי"ו ועושה כמה

מצוות כמו כעס ולה"ר זכר ואעפ"כ חושבים להתענות

ובתנאים כו' וחישיבים שכבר נמחל להםמה שחטאו ובאמת

לא כן כי עיקר התענית צריך שישבוה לב האדם בקרבו כי

לב האדם מתנאה ע"י אכילה ושתיה וע"י התענית הוא נכנע

ותענית יש בו אחריו עני כמ"ש ב"ר ואז יוכל הלב להתחרט

מאוד על עונותיו כי זהו עיקר התשובה החרטה כמו שכתב

במש"נ תשובה לר"י חולת זה אין התענית חשוב כלום

אפי' נשמר ביום התענית מן החטא ולומד כל היום אעפ"כ

בלא תשובה היינו פשוש במעשים וחרטה גדולה אינו

כלום כ"ש אם ה"ו ס"מ ביום התענית באיזה עבירה אפי' קלה

ובאמת לפי שהקבי"ה רחמן גדול שר"י לא מצאנוהו שגיא

ולא יאנו בא א' האדם אלא לפי כחו אפשר הקבי"ה מקבל מקצת

אנשים שעושים תענית בתמימות אעפ"כ שלא יהיה באופן

סתמתי כי הם אין להם שכל איך לעשות התענית שיהיה

רצו לפני הש"י אבל אנשים כמוני שידענו כל זה אם לא

תענית באופן שיהיה רצו לפני הש"י כפי שאנו מבינים

בוודאי רא יקבל הש"י זה התענית וליכול כלבא שירותא

וז התענית היו הולך לרוק ולקליפות הנק' רוק והרי זה

הפסיד כמנה דברים ואינם הפסד הגוף אשר בדרך הזה

תשועה כח גדול הוא : והפסד הנפש שע"י נאבד הכניע' :

המלות של תפלה בוודאי לזה צריך כח גדול וזה מחלש

כל האיברים או כשהש"י יזכה אותך ויעזרך להתפלל

לפעמים בכוונה רצויה בוודאי תתחרט הרבה גדולה על כל

הטאטין ויושבך גופך ותאוותך ותכנע ואש המלהבת

המתאמצת את הלב לתפלה הוא מסהרת במקום אש

התענית : והאמת כתוב הוא בכתבים חדשים שתי"ר בע"ה

ולזה שמידר התפלה אם היה רצויה לפני הקבי"ה קצת

היא הכנעה דהיינו אם אחר התפלה נשאר הכנעה בלב זה

נקי הרשימו דהיינו הכנעה ועניה ואם ח"ו לא כן הוא אזי

בוודאי אינו רצוי כלל ואולי נזכה פעם א' לזה : עוד

כתוב שם שאמר בעש"ש שזכה לכל המדרגות שלו הכל

הוא בעבור שהתמיד בטהרת המקוה תמיד : ובאמת זה

ענין גדול מאוד כי המקוה שטהר את הגוף והנפש אבל

צריך לעשות הכל בכוונה לא ח"ו מצוות אנשים מלומדה

ואז ח"ו אינו נחשב לכלום רק צריך להתיישב אי"ע ולכוין

דעתו מקודם :

ואעתיק לך כוונת המקוה מנפסק"ס ז"ל מה ספספקתי וס"י

סוסיק מיהי מפס"י ז"ל סס כוונת המקוה

מנפסק"ס ז"ל"ס מקודם יכווין סוד סס"ו כוונת ד' מעלות

צמקס וע"ס סוד כזה (יסו מסד) : (יזכ נלס) : (סיו נגוסס)

(סיו סוד) : (ויס ס"ס) (ויס יסוד) : וזה סעוים סמכוס

כיוונת סולונ כמ"ס סלר"ל סעוס וסוקוס סס ככוונת סולונ

וסוס סנמקוס סס ס' יודין דע"ס ק"ג מ"ס ב"ן גינעסל ס"ס

וכולס כוסס"ס ססס"ס סס"ס סלס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

וס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

גינעס"ל קנ"ס כסנין סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס סס"ס

לקוטי יקרים

ובקוד הליד' ע"י המים שנמקו דמינו עי' יודין דע"כ ס"ג
ע"ה בן עובלים נתי' לו' כמנין מים ועי' ד' יודין דע"כ ס"ס
ע' קס"ה כי גלוי הנזרות ה"ס ע"ס אגל"ה כ"ל סתמלים ה"ה
גבורות ס"ס פורס' של כל הנזרות וסתמלים נשכחה תחלה
סוד אר"י אלהם כסתמלים הנזרות לשרס' ס"ס סוד ע"י
סנף' ניכ"ה ונמחקים ע"ס נקוד הליד' מדשה נרנ"ו ע"ס הנ"ל
סומקרו אל"ד לכן יכוון כסוסיה רלשו' לתוך המים לטובל נס"ס
להיס' אל"ד מסובל כזה אלהליד'ה ועוד יכוון ויליך אלו סוד'
סמות נהומו נמורהמקום כזה אל"ד אר"י אר"י וכוונת' נל'
ע"ס אל"ד רננ"ו לכ"ע' סהוא חלף אר"י פל"ה ולי' רננ"ו לנ'
קוין קו' מין חס"י קו' סמאל נב"ה קו' ארננ"ו ד"ס וי"ד רומח
למלכות סוד אר"י ע"כ העמקסי' חות נלות מדנ"י חלקים
הצמ"ע זל"ה"ה סבל לריך סכוונה זו סלמוד ומחזור ע"ס ח"ה
חבר עוב כמה פעמים עד סיה"ס סגור בל"ך סמוכל לכוון
ננקל כי בן ענין כל סכוונה לריך סיה"ס סגורים ע"ה' בל"ב
לכוין נרנב' ח' כי לנבו קלר' מהכיל כל כמה סלריך לכוין
ועיקר סכוונה סוד סדניקות נס"י וס' נכוון סכוונה סעמוס לא
טובל לכוין ע"ס סלריך לעיקר לזלח' לריך סיה"ס סכוונה סגורה
מלור נרנב' ועיקר סכווני' נלמית' להס"י נכותן כליות ולב' א"ס
נלמח' עקס' ח"ב להס"י נלי' סני' ח"ו לזלח' לריך לזל"ד
פעמים נכות' סכוונה סעמוס סני"ל ונלמח' עיקר סכווני' ס"ה
סני"ח סל"ב נסכנע' ודניקות להס"י כח"ס נכתבים נס"ס ר' נע"כ
ז"ל ע"ס ע"ו סענין ס"ס לכל עסקר' נספח' ספוח' נכ"י' ולפי
סנכנע' כן מכוון הנפחה ויס' גנבים סמוכין נלי' נספח'
דסיני' ססגורים סמסנר' כן סענין י"ס לכל נב' נעלס' נספח'
וסוא סכוונה סעכוונה ללוח' דבר סבל' עיקר הנפחה לסיות
ננכנ' ססני' סכל' דסיני' לנכור סל"ב סיענ' נסכנע' נדול' ויסנר'
נענך סענדיל למעלה סע"י סוא ססנר' לרס' ינלמח' חס'
ידע' ח"ע' סנילדות למרתי קלח' סכוונה סבל' אינו נכוון נס"ס
כלל רב עיקר סכוונה סוא' סני"ח סל"ב כנ"ל ילסנ' וילס'
והמיות וניכות כנ"ל וס' סיענ' זכיס' לז' ננקל סיינו יכוונים
לכוין נס"ס כל כונת' סרני"ל נלמח' לא נלמרו סל"ל נלמס'
נעוני' ח' סחית' נע"ס סכנר' לנ"ס ססור' נכל' סין נספסיד'
נעמלוח' לכל סעענוני' סנסיני' ונלמח' לסענו' נסני'
דסיני' נכור סזה כולל סכל' קלס' ונלמח' ונע"ס ונע"ס ונע"ס
ז"ל קרי' כי רב סוא סל"ל ננסי' סל' ס' נלמח' חמוס' ול'
נזוף ס"י סל"ל חלכו' נננע' ענף רבל ועד' רלס' ח"ן נ' נמח'
וכל רלס' נל"י וכל נב' נב' דוי ולכנ' לא נעוס' נעמלוח' נסני'
כלל ונכ"ס סליות סרקות סלכו' נכ"י' ונעמלוח' נסנח' וסלל'
לוח' ולכו' סולין סננו' וע"י' סכו' רחיק'ס נעס"י ול' נוכל'
לכוין דעתינו סליו' כלל' ספי' נספסוי' וליך' טוכל' לכוון סכוונה
סעית'ס' נרננ"ו ס"ע' לזלח' נסרתי' לי' לכוון סכוונה ח'
סל"ב להס"י סכל' סלספר' לכוונה סכוונה סל"ב סלספר'
וע"י' ס' סוכל' לפעמים לכוין נרנב' ח"ה סכוונה קל"ה ד"יני'
ח"ה ע"ס סל"ל לטרוח ע"ו נל"ל' לילך' מן סכוונה סלמית' סכל'
לזו עוב' ז'

ובמעשים של המצות כמו תפילין ישיבה ולורב ושופר
טוב לכוין בהם כיונת שמות כי שם אין דיבור
רק מעשה אבל בדיבור כמו תפילה יש הרבה כיונת לכוין
הלב אל הדיבור שכמעט א"א הדיבור אם לא בטורה גורר
ואיך אפשר לצאת מן הפשוטה אל הנוני' אבל עכ"ז
טוב מאוד ללמוד הכיונת של כל התפלות שעיי' תעורר
הנפש כשתדע עד היכן הרברים מגיעים שהם מתקני' תיקון
גדול מאד למעלה נורא מאוד אזי עיי' יבוא התעוררות
גדול שנכוונ' דעתינו ודחסר כל כוחותינו לכוין כוונה הישרה
שיהיה סיגו ולבינו שווים באהבה ויראה ועיי' יקבל הש"י

את תפילתנו ויסעיל בהם הפעולה הצריכה אף שאנחנו לא
נדע מה נעשה מעשה דינו כוננה עלינו כמ"ש בזה ע"ס
הפסוק כוננהו ואתקן תיקונך וכו' : כ"ז כתבתי לדעת כפי
ששמעתי מס"ק אלקי' מה' מנחם מענדיל מפרעמשלא אכל
כל אדם יעשה כרצונו ובלבד שיעש' לש"ש ואתה תבנה
והעיקר לדבר תמיד ביראת הש"י אע"פ שיודמה שאין
תועלת מזה אבל בהמשך הזמן הגדל הנפש ביראת הש"י
כמשל הצומח שצומח מעט מעט ואינו נראה לעינים אך
אחר כמה ימים נראה שצמח יותר משהיה מקודם לפני זה
כמה ימים וזה ענין מצמח קרן' ישועה שהש"י מצמח
ישועתו ואת נפשינו אליו בישועתו מעט מעט ואינו
נרניש עד אחר כמה זמנים נרניש התועלת ובתנאי לדבר
כס בשבתך בכיחך וכו' ולא להניח מן הדברים ח"ו ועיקר
אע"פ שיש לדבר מכל תאוה וחמדה ומרה רעה אבל עיקר
מה שצריך לדבר תמיד ולחשב ב' להפחד ממנו מי שרוצה
לעבוד הש"י באמת הוא הגבוהות : (ובאמת) שמעתי מוק
א' ישיש תוארו כמ' אד' אלקים תלמוד מובהק של הבעש"ט
ושמור' דיד' מק' מיקאלויוב ושבתו עמו בהיותו אצל מחו'
בק' ששארנו אסרני' שאמר שברורות הלכו מתגברו' הקלפיו'
מאוד של הגבוהות כמ"ש בנמי' בעיקנות משיחא חוצפא
ינא והטעם סחמת שהם דורות שפלים . והם רחוקים מן
הש רש כמו עקבי' שהן רחוקים מן הראש לזאת מהנהג'
הגבוהות עליהם מאוד כי זה סימן לכל מה שאדם שפל
במעלה יותר היא יותר מתגדל כמו ששגור כפי העולם הזה
כי הגבוהות בא מהעדר הבנה והבושה לפני הש"י שמלל'
כל עלמין וכל מי שמרוחק ממנו יותר ע"י עבירות ופשיעים
הוא עז פנים : יותר וגבה לב וצריך להזהר הרב' מי שרוצ'
להתקרב להש"י אע"פ שישנא הגבוהות אבל דבר זה הוא
בלב בכל עת הלב מתהפך לתאוה לאהוב השבת ולשנוא
הגנות ואין ברור הזה נקי' מזה כלל אפי' הצדיקים הגדולים
זולת יחיד סגולה בני עליה שזכו לקבל אולפנס' הבעש"ט
זכה' ותלמידיו ואחיו נבתיבתם וזולתם הכל נלכדים בזה
זה כמו שאנו רואים בעו"ה ברור הזה הקטטה והקנא' הש"י
ירחם עלינו וצריך לבקש מאוד על זה מלפני הש"י שיעזרו
על זה ובפרט בעת אמרת אלוה נצור וכו' באמרנו וספיע'
כעפר לכל תהיה צריך לבקש מאוד ככוונה נכונה על ענין
התפילות כמ"ש בראשית חכמה עין שם (ועתה אתחיל
לכתוב איזה דברים מענין יום השבת אע"פ שא"א ליגע'
אפי' בקציהו ולבאר ממנו דבר כי הוא היתר הגדול שבנמי'
המצות כמשרז'ל שקולה שבת וכו' וכך המשמר שבת וכו'
עכ"ז דאהבתך אבאר לך מה שתקלוט הקולמוס והגיון
והזמן והשכל ועתה בין הבין מהכל דבר מתוך דבר . עני'
יום שבת בקיצור נמרץ וענין איסור המלאכה וענין בו
שבת בא מנוחה וס' כתוב אצלי בשם קדוש עליון ד' בעי'
זל"ה הענין כפי אמיתת' אמונתנו שבריא' העולמות
היה בשביל ישראל כמשרז' . והענין שערה במחשבו'
דפגיו' שהי' העולמות כד' שיבראו ישראל בתוכם ועבודתו'
ותדבקו בו וענין עליות מחשבה זו הית' בריאה ממש תיק'
כמ"ש באלשיך הקדוש כפ' בראשית לפרש ענין מ"ס
תחלה עלה במחשבה לברוא במדה"ר כו' שמקשה שאין
אפשר זה בהש"י שיודע סוף דבר ואיך יעלה במחשבה דמי'
שא"א להיות ועוד הכתוב אומר ברא' אלהים שמשמן
שנברא במדה"ד ותירץ שנאמת בעל ונה המחשבה נברא
הכל והכל במדה"ד רק שהיתה בריאה רוחנית מאוד כס'
עך המחשבה שאפילו באדם היא דקה ק"ו למעלה אנו'
הכוונה לתכלית והיה בכריא' נגשמות אחר בא הריבוי'

השתלשלות

לקוטי יורים

השתלשלות מטיבה לטיבה עד שבא לגמר בגשמיית וזה היה ע"י שיתוף מרה"ד ע"ש בדבריו :

לפי ענינו נפרס זה הענין יותר בהרצ"ה קלה כי ידוע מה שאמר הכתוב כי לא תשכחתי מהשנאותי וכחנז בם' המרס כי ענין תחשבות הס"י חינו כמו מחשבו' האדם אם יחשוב לנטות בית או לחרוב בנד וכדומ' ע"ז לא יהיה כלום אפי' אם יחשוב כמה ימים רק כשיעשה יהיה הדבר כי הוא לריך לרברים שמוך ומנו לעשות מהם הדבר אבל הס"י ומנו נכרח הכל ומיכף עתה העלמה בתחשבה כזכור אזי חיכך נכרח הכל כמלא' המ"י מיה"י הנפסות בנשניות לוי ויעמוד ר"ל דבר על הכל יהי כן יהי קציע יהי מאלוה תדשא הארץ הולא הארץ וכו' וכתב סתמין ע"פ כי הוא אומר ויהי וכו' ר"ל באמיר' שהיא התחשבה נקראת אמירה כעש"ה ויאמר עשו כלנו אחר כלנו וכדומה לאמיר' זו תחשבה הכל וזהו ויהי אבל היה רוחניות דק והוא למה שיתחשבו העולמות יותר מן העצ' סג' נקודתם הראשון כזכור סיה"ה לו תענוג יוסר מן ההתקרבות אליו והתרחק כדור לזה לזה ר"ל דיבר ויעמוד סיה"ה עתיד' בנשניות כמלא' וזהו חיות של הכל ואמ"כ כשנכרח הכל בפועל ע"י התחשבות והשתלשלות והעש"ה איתו רוחניות נכרח למעלה נעים בשערו ויחיי' תחלה כלל רק ענין חיות סג' נכרח' הוא חיות קטן מאוד שיתחלה' ונתחלה' לשיכיל להתלבס בגופי' וזהו האור הנכבד לא היה יכול להתחלה' ולהאיר על הנרואים מפני שעדיין היה עקיף הס"י בנריתה ונעורם לשיחשבו הרברים ואחר שנבחר הכל ביום ר' אם אלו היה העולם נכרח בזה הנריתה לא יוכל להפקים תחמה שיעצ' החיות הוא מה שבו כי חיות בנשניות הוא מנומלס לזאת אחר גמר כל מעשה בראשית הנביא סג"י בירות נבריא' הנעלע' דהיינו מעש שנפסחו הנרואים בתחשבותו הייה רוחניות מאד והיא מעש' עלם אלהות וסג' וזו הדור עסקו העולם ועד קופו בכל מעשה בראשית ועיקר החלק שהוא מובחר בנרואים סג"י הנביא אליו בירות מעשרו הנעלם כנחשכתה סג"י ב"ה וזהו ענין היה היה העולם עסק מעור' ר"ל סג"י נקרא מכות' שאין ש"ך בו כע"ז מנקום למקום כמו בנרואים וענין זה מוכן ב"כ ב"ב"י ס' ג"ו' אגוז בח"ש למה שתחלה כתיב הכל אלהים ואמ"כ כחז הוי' ולמה לא כ"כ עתה' הוי"ה וס' כי הוי"ה ראשון ר"ל התחלה בנרואים בעולמותו וא"ל להתחלה כלל כי הוא וצדו חר הויותו בלבו' ית"ש רק אחר התגלות הסודל דהיינו הכלים מהם נקראים בנשניות מן הנרואי' לכ"א לפי ערכו אשר עסק ועליון ובלגל ויסקרות מהם התרחקות ומנו כזכור זה נק' חומרי' ר"ל קשרים סג"י ליה היה דורש נקרא זה ענין מועד' שתקשר ותחלה' כ"א לפי ערכו וכדור כ"א מחיירו בנשניותיו זה' מלך שם אלקים נקרא ע"ש הנביר' כי זה נקרא גבור' גדול' לתתם דבר שיפך בצדו ועצב רוחניות הוא להיות בלי התלבשות וסג' היה היך זה לסגדיל ונלבו' זה נקרא אלהים בלי התלבשות וסג' היה ח"י הארץ לקח וגם נקרא אלהים שעה קר שבו אריות אלה ויהי הוא העו"ה ואלם הוא מלשון קשר כמו אמתו אלהים בלומים ולזה נקרא אלהים בלי קשר עקשר כל הנרואים כ"א בגנו' וגוף יעצב צפ"ש ולזה כל הנרואים וכל מעשה בראשית תחם צמם אלהים לבד עד אחר הנרית' שנבחר הילעלום והשתלשלו' הסוד' זו הנסיוני' מהי' רוחניות הנענמ' כלל זה ביום שעות ה' אלהים וע"ש בם' הניל ונארין זה : (א"ה) ללאת מן הענין לניאור דבריו רק העולם מכל זה שאמר הנרית' אלקים התחשבה רוחניות שהיא חיות הנרואים ברוחניותם עלמותו ית"ש על הכר אים יע"ן זה לריך עוד לכמה הקדמות הנרואים אבל כחונים הם נקשרים ואין פגלי' לכותנם אפי'

לחזיקם רק מי שלומד צפופים יודע הכל ולא יקשה לו כלל ולזה נקרא שנת לטון הסנה שסבו הנרואים לפרס' ור"ל ענין זה הוא כי אין קיום לטום נכרח בעולם זולת בלרון הס"י כי אין לטום נכרח מליחות בעולם כי הם נכרחו אחר הסעוד דהיינו שקדם להם הסעוד ומי שהסעוד קדם לו ח"ה להחקיים אם לא בלרון הס"י שהוא קיים לעד שהוא קדמון לכל והוא נלמי ולא קד ולא יקור וענין הנרואים היה בלרון שרול' סיה"ו ובלתי לרזו' היו כלים ואין להם מליחות כלל כמו מלא' היו קודם שעלה בלרון ורזו' בנרואים הוא התענוג מהם כשימדוקו לפרסם ע"י חסוק' וע"ז יהיה קיימים מפני שימדוקו בו והוא נלמי קיים ועוד שיתללו לרזו' שרלה צמם ויהיה לרזו' בתקומו ויהיה הנרית' כי אין להם מליחות בלעדו וקיים לרזו' צמם (ולענין) הלטון הזה שימדוקו בפרסם סיה' ח"ה כי הלא ע"י הנרית' נחשקו מהסודם ככל' תמחה התלות הנשניות של ב"א ונחשדו ע"י מהסודם שהוא רוחניות מעורם אחרות א' לזאת אחר הנרית' שרלה סג"י שיחקיימו ולא יכלו תחמה החתקם עמנו לזה הנביא בהירות הויותם הנעלם שהיא מעלמותו ית' ע"י השתלשלו' מעש' ולא נחשלוו חסך ולטון חליו כמו המיניק שהולך אחר מעשה נערוה וסוכה באציו ואמ"כ כנרואים אם אצו תחמה חסך חליו משליך הכל ומתדבק בו ורץ אליו תחמה שהיא נחת תחמיו כן כזכור' נכש"ה' נבטיק זיו הדור' אל הנרואים אז תמחה פניהם אליו בסטוק' גדול' זה לרזו' שנקיים מהם זה סיבה קיומם מב' טעמים כנ"ל זה ענין השבת שהוא הסנה אל הסודם ר"ל הסודם מאיר על הענפים והענפים חושקים ותחשגים בו ונכספים אליו והוא אחרות עם הס"י י וע"ז תצין מאמר הזהר רזא דשבת איהו שבת דאחארת ברוח דאחד וכו' דהא אחארת כרטיא יקרא ברוח דאחד וכו' וא"ל לפרס כל העלמר כי יתאריך העיין רק ברוחו מעש' כי הנרואי' נק' בכללות כפא להס"י כעש"ה הסמים כפאי וגו' והנרואים הם רבים מלך חילונות' אבל מלך פנימותם הם א' ואימתי הם הם כשהם דניקים וחשקם למחשבו' ח' לרביקות סג"י כמלא' כל תמחה חפלים ח' לרון חסך ח' וזהו נק' וסג'קות הם היא המחארת ומקשרה סג"י עם הנרואים לשיחקיימו ע"י הס"י שהוא ח' וזה התקשרות נק' בנית לזה נק' השבת ברות עולם שאז הוא זיונה דקב"ה וסג'תא' : וכבר ידעת ענין קב"ה וסג'ותי' ר"ל סג"ה נק' הנעלם מהנרואים וסג'ותי' הוא אלהים הסוכן בתחונותיו והתקשרות שיהיה הוא ביום השבת פתע"ל והנן מאוד כי זהו אמיתות ענין שבת כמ"ש בזהר ובכתב' ואף לפי סודות' צעיתי הרואים בדברי קודם של הזוהר וכתבי הארז"ל ש"ך ד קב"ה וסג'ותי' הוא יתור ת"ם ועלכות שביום השבת מתייחדים כנר ידעת ורמזתי כלן ב"כ שכל הזוהר וכתבי הארז"ל הם לאכטים כמוס' די מדוידהן עם נשרא לא אחרתי אבל חכמים כמוני הרואים הזוהר וכתבי הארז"ל מתדמין לנו ענין אחר כלל שאין זה ריב כוונת לטון הזוהר וסג'ותי' כמו שהארין זה בם' עומד מן שמיצר הגאון ר' נחום די ליזאני ז"ל בנ"ש פ' על מ"ש בזהר מילין חילין לא אחייבנו בר לחיטון דאעלנו ונשקו ונאן דאעל ולא נשק כו' וכתב שר"ל שזוהר' ניתן' לנשמות שנכנסו בעולם הזה וינאו ומנו דהיינו טים להם התפשטות הגשמות וכתש"ל ענין התפשטות הגשמות האמיתית' אבל מי שנכנס ולא ילך ר"ל ש"ל ינא מביניות בודאי אין מכוין כלל וכלל אפי' נקודת קטנה מן הזוהר והכתבים ורעים יורעים ולא יודעים כ"ז כחז הגאון ע"י נחום די ליזאני ז"ל הניל וכבר ידעת ענין התפשטות הגשמות עיקרו ע"י הרביקות סג"י א"ל אלא ע"י הכנעה' ועיקר הכנעה' ומה ת"ה' נבחת סיה"י איהו הננו' וסוכה השבת כי על תשקל כשהם שוים כבר בא הילימ' והדיח לאנשי' דורינו

שחממתי חות

קושי יורים

האור הזה הוא הנק' צוהר צוליב דקדושתא שהוא אור כח
הלימודים והוא הנק' אור חזר וכנה אור הזה מאיר ומשעור
עשה צ"ה כמו צה צריאות עולם כמ"ס זה היום תכלת
מעשיך זכרון ליום ראשון ועצמת זה נופל פחד על הנפשות כי
מקורי הנפשות מתאספים למעלה ומתמדים מאור כמ"ס כשלו
נחפזו יעדה אחרים כי כמ"ס וענפיהם התחמנים כנגוף
מרישים זה במקל כ"ח לפי דעמו . והנה כשהתמחון רולה
להכלל ולהעלות בעליון . לריך זוהר ודיקוק גדול מאוד כי
אם יכנס למעלה בלי הזדככות ידמה למקום אופל כמו מי
שהוא אלוכלך וכנס בהיכל המלך שדומין אותו והנה"י נאמר
ועמיה לא זכו בעיניו :

ובאמת נאמר בפרי סיכיות והוצא בסידור שפרי שמים
שהאלקים שנהיכלות מאירים ומזיירים וזולגין ענבן
באם נוגה ונבחר דינור קורם התקרבם להכלל למעלה ק"ו בן
בנו של ק"ו אלו צ"ו לפני בא יום התירוח והתקרבות נפשותינו
למעלה לריך עכ"ס מודם א' להודרך צי טהרת המשפחה וכדבור
והמעשה כידוע בלית ולהתקדם צהורה ומפלה . ואח"כ ביום בא
יום ה' הגדול והנורא שהוא ד"ה ר"ל שהוא כראש של השנה כי
יש זמן כל האצרים כנגוף כידוע מ"ס נב' ילידה עולם שנה
נפש כולם כנגון א' והוא ראש וכמו בראש צהר הדנוק האדם
מתחבט בדבר א' מתאספים כל הכוחות האצרים עם ואינו רואה
ואינו שומע ואינו מרגיש מחמת גודל כח המשפחה ש"ו גברת א'ז
כן בראש השנה מתאספים כל כוחות של הנפש האדם והעולה והשמי
לשרטט ומתחמלם בראש כמו צהרה הנריאה כשעלה גדלונו
הפשוט לברוא עולמו ית"ס . וזה ענין מ"ס וכו תנשא מלכותך
כי עין ית"ס שרש"י נק' מלך עולם הוא על השראות יראה
ועשר המקור האדנות על הענפים האנללים ונבדלים וזולרים
ועששים ממנו ית"ס . ויש השראות האדנות לעטה ואינו כ"כ
פחד כמו פחד כשהפחד נכנס בהיכל מלך ממש במקום גבה
והענין יבין וזה ענין ראש השנה זה ענין יום הזכרון כמ"ס
בסידור שפרי שמים זיל קרי ציה . וכמו צהר הנריאה פיה
הלימודים למעלה כדי להספיע אח"כ לעטה צהרה וצמקל כמו
שפאר צוהר צוליב דקדושתא מדר משיחא ר"ל מדר ומקל
ופלם ושיעור וקצנה לכל בריאה רוחניות ונשעיות כן ביום הזה
ממש דוגמתו על כל הנפשות כנראשונה . וזה ענין הרת
עולם זה ענין המדינה שפלה על האדם כמצוה ככתבי
האריז"ל :

והנה מי שיש לו מוח נקדקדו ורולה לעבוד הסי' בזהה מנין
הענין הזה באופן האמיתי וישער נעלמו איך יכנסו ידבק
שורש נפשו למעלה אם הוא מתועב צמעשו ועושה תשובה שלימה
באמת וציוס ד"ה כל חסלו ומשוקמו אינה רק לבקש מהסי' שנהיות
עמה הוא עת רגון ועת זכירה ופקידת כל רוח ונפש ר"ל המשלוחם
למעלה ומקומם בגדי מרושים אולי יחוס הסי' עלינו ויסיר ממנו
כל הענינים ומשכים המנדילים בינינו לנינו ונזדכך צו ית"ס צטפור
לכ ביום הזה :

וזהו ענין זכרנו לחיים כו' כמ"ס בסדר הנ"ל ועיי דביקות
הזה שפוא צר"ה נוכח לכל השני' בכל עניני ההנהגותינו
בדרך השם וזהו ענין הכתיבה שר"ל הרוש' שטרסם נפסם
הדביקות האלקים והתקרבות הנפש צו שצדביקות הזה בסקיל'
א' כולם נקשרים עניני נפשו וגופו ואשחו ונניו ונגדיו ומזונו
ופרנסתו וכל ענינו כי הכל ככלל ברגון התקרבות הענף לשרוס
ופס נגמר ובו יאמר הכל צהת הסי' והיא זרנגע הסי' וכאורס איס
ימלאנו כי עניני ההנהגת סגוף של האדם ואשחו ונניו ומזונו וכל
מאורעיו הכל טפלים לעניני דביקו' הנפש נה"ס' כפי מעשיו
יקרבוהו וירחקוהו וכלל צמטטו אמת והשגתו' פרעיו ומי שהוא
חכם עושה שפיק' עיקר לבקש בכל לב על דביקות הנפש יעזרנו
הסי'

מזורים ומזיירים ומקוים מכל סיג תורה ומדה דעה כמ"ס
וזהו כשהאיר הסי' באורו עלינו צומי הקודם אז באורו נראה
אור משא"כ אם ח"ו אין לנו עינים כעיוורים נגשם כאפיל' כמו
העיוור שאינו רואה אפ"ל בלתיים מפני שאין לו כלים כן
אצתנו מפני שאין לו מוח ולנא שיהיו סהורים אין לנו רואים
אפי' צהת הארת האור נצמח ובי"ס .

באמת הרגשתי ענין שנהרות ויו"ט אינו שום לכ"א כי
לדיק באמת הוא תענוב אור סכלי דביקות הנורה
כע"ס ז"ו ית"ס זה שמה גדולה לאין קץ ומי שאינו לדיק
הוא מרגיש שמה גמיו"ו הרחבת הכל להשענו במאכל ונעמתי
כמ"ס רש"י במקל בילה בענין משאר"ל כמה יחירה נחנה
בארס וכ"ו וזהו חומרות של המלוא מהשעמה והאצנה וקלה
המתחון וב"כ הוא קודם כיון שאינו יכול להדניק צוחר .
וח"ו לחללו נכעם א' בעצבות שזה הסיפך הקדושה שהיא
הקליפה כידוע .

זה מרומז בסידור תקנת שנת מענניה לעולם כו' שועמיה
חיים זכו כו' וגם האוהבים דברים כו' כי יש ג' מדריגות
השנים הראשונות נעלמות ונכתרות וירועים המה למחזיקים
בה' ונעלמין המה מאופן שאין להם ידיעה דביקות הנשמות
בה"ס רק המדרגה ה' המה שהם אוהבים דברים ר"ל דברים
הנללים שזוכל לדבר בהם ולפרס דהיינו עניני המאכל והמשת'
כו' ב"כ אם עשויים לש"ס לפי שכלם גדולה נחרו .

כמי שנענין השננות וי"ס שפ"י מאיר לעמו הארה
עלומה להחדק צו ולהענין צו וכ"א מרגיש לפי
מדריגתו א' דק מן הדק וא' דק וא' נעב וא' יותר נעבות
והכל תלות הסי' כן צינים נוראים מאיר הסי' לעמו הארה
על"מה לדבק צה רק שהיא הארת הנבזרות והפחדים לא כמו
בשננות ויו"ט שסם עמד הסקרים בלשנה המתנבזרות צהס ואף
מ"ס שכלל צהס הפחד ב"כ היא בלעדי א"א כי זה השער כו'
אח"כ הנוצר היא השמחה והמקד : כן צינים הנוראים הסי'
מאיר לעמו ונבטיק זיו מרת הפחד לעמו ומאיר בלבות בני
ישראל וכל אחד מרגיש פחד בלבו כל הזמן הוא . רק לא
כל אפ"ן טורים א' גסם מרגיש יראה הטוירה והנדרור' אימת
הסי' ופחדו מתנבזר עליו והוא טב כחשיבה שלימה לכניו
בלבו ונמתחצחו , וא' המה מרגיש נצמק"ל ב"כ רק מתערב
עמו אימה הדין והעונש שהיה בעינין צהו וא' המה יותר נעבות
שהוא אימה העונש והמות לבר ח"ו וזו נק' צוחר יראה
דעה רעומה לאלקאה כו' והנה להנין ענין זה על מתכוונתו מה
שפטר להנינו א"א לפרש נכתב אפ"נו נכמה דפין רק אפס
קליחו תראה להנין מה זה ועל מה זה הפחד מתנבזר בלבו
צינים האלו .

כבר ידעת מ"ס האריז"ל כי בכל זמן מתעורר התעוררת
שהיה לפנים . למשל נכנת קודם מתעורר התעוררת
אור הנהיגה שנתק הסי' צהת נכנת בראשית ומאיר כמו כן
מכשיו כמ"ס המכיל' מניחה לעמו ישראל נקדושתו ביום שנת
קודם . ונפסק מאיר הארה שהאירה אז בלאת ישראל מאלרים
ובשננות הארת מתן חורה וכמו כן עכשיו צינים הנוראים
האירה התחיל הנריאה שהיא הדין שנו נכרא העולם כמ"ס
בראשית ברא אלקים שהיא התחלה וכל התחלות קשיות .
והענין כי בריאה העולם היה צלימוד וענין הלימודים הוא
הסתלקות היות למעלה כנודע וידוע הוא מש"ה כי
הנה המלכים נועדו עברו יסרו המה ראו כן תמהו נכהלו נחפזו
דעה אחתם כו' מ"ס צר"ח צהס הרמ"ק שהוא נאמר על סילוק
היכל של מעלה ורבר הלמד מענינו הוא על כל הדברים שענין
לריך שהסתלקות המתחון לעליון והוא ענין הלימודים הוא פחד גדול
ולמתחון לעמוד במקום גב"ס עמו ופחדו מי ישאלו והנה מניחו'
ים

דקושי יקרים

הש"י על זה ויגלה כבוד עלכו ואלכו ואלכו עליו סהא יראחו
יח"ם טלוה כנרס . ולפיכך אומרים זר"ה וזכרן תן פחדך ויראוך
כל המעשים שאנו עובדים על העיקר ש"סיר כל המניעים
ויחלה כבוד עלכוהו כו' כעת הצריח' קודם המעשה והש"י יש
לו נחת גדול מזה כשאנו חכמים לעשות העיקר עיקר והטפל
טפל וה"ו להיפוך כשאין אמתו מתאווים לדביקות כלל רק
לנופניות כמו המון עם ולאו עובדים קיום הגופניות היפוך
הכוונה הרגו' . כי קיום הגופניות היפוך הצריח' וקולקולו
כמש"ה וישמן ישורון ויבטע וענין זה מוצן לכל איש אין א'
מהם ענינו לאמתו אך שיהיה נקטם המזנו' והנכים לש"ם
זאמת כי כולה סכלים בזה ופזורים מהם עובדים לש"ם וזאמת
אין להטות ח"ש בזה כי זעירין אינון בעלמא דידעין רזין
דנהמנותא שהוא ענין האמת והאמו' כמש"ל בצריכות דפ"ס
קידמים : (והנה) אור הזה הנ"ל הנק' אור הקודם הנשמות
לשרטם ועי"ן עתדים יבועים הרריזי מזרח הששז' צינ"ו
הקדושים והנוראים האלו שהוא נ"כ מזרח הענף לשרטו מאור
הזה הוא דין והנה נ"י שלכלך מעשיו ח"ו ובצר כח הס"א שהוא
עולות ים סופסיתא דהנח הנה צעת ההגברות כח הזמן שהוא
פחד ימקט שהוא שורטם לסיפיתא דהנח כנ"ל הנה הענף
ההגבר צטרטו לכן אז הוא פחד העונט גדול על הנפשות ואף
בלא התגברות הס"א לא יהיה תרופה למחלותיו ח"ו והש"י
צ"ה וצ"ה צרמיו וברוב חסדיו לזה לנו מלוא חסד והוא מלוא
השופר : ועיני מלוא זו אפי' מה שנגלה בכתבים של הארז"ל
בש"ה לאו כל מוחא סביל דא ואפי' נ"י סביל אינו ענין כלל
וכלל כי הוא סודר מהם דברים ככתבן ואינו כן וכל"ה הענין
ופטונו והוא אמתתן של דברים הנגלים והנסתרים בקיור
נמרץ לעיניו הוא כי הש"י רחם עליך לעמו ישאל ישועה
גדולה ופורקן כסיוס הזה למעתיק הדין והתגברותו לכל ויקוד
העולם ח"ו וכבר ידוע מ"ם הארז"ל כי המתקת הדין הוא אינו
בחסד רק בדין והוא כי שורט הדין לעעלה מעלה בנכחי מרומים
הוא חסד גדול והוא ענין הלימאום הראשון לש"י למען החללות
לשכחו לעמו ישראל כנידע להכאים דעת ה' ונבואה בכתבים
של הקודם מהו דוב צבר ז"ל והלימאום הוא אהבה חסד
וחסד גדול אפי' שהוא ליהלום והוא דין אפי"כ הוא חסד
מנוט כי זהו דין עמוק ועמתיק כל הדינים הסתמיים עמו
שהוא שרטם והם ענפיו והם אינם בעלמא חסד כמוהו מנוט
וזכו מ"ם לחול עניות דין לכובט כעסי דדין הכל ר"ל דדין
עליון המתקן מאור . אבל בזה מעוררין זה שורט של הדין
שהוא הסתמיים גדולים הוא על ידי השופר כי כל הדברים
העליונים יש דוגמתם בחסותים כילוך דק עמוג ונאמתותא
דלחמא כשאנו לוקמים חסן הסחתון בליוי ש"י לקיום אלחיו
המעורר עי"ן כח העליון מנוט והש"י המלווה לעמו זה הוא
המעורר בזה האדם העוטה הדברים לשם פעלן ולא לשם דבר
חסר רק לעמו ית' כי זה עיקר הכוונה חסן סלנון : (וענין)
כילוך הגברות נרמזים בליו של ימקט ואיל' לשון קסה כהש"ס
ואם אילי הארץ . כמ"ם בוסר וסופר
הוא המנוח שבו והוא על ראשו והוא לשון סופר והוא סירמו
שורט הדין והוא חלול כשפוסרת לקבל בחוכ' כל הדיני' הסתמיים
ען המוח למתקם . וכמו שצעת"י שהוא איל' מוחת אור
הסודר למח בן הקרניים ודרך שם ילך החיות מן המוח גדולה
וסוד לרונג' זו כשאנו לריכים להצדק בשרטם הדינים ולמתקם
ולסוליא מחוקי' לריך ליקח שופר סירמו בורט הדינין . וזהו
ענין הסתונה סירמו השופר בו כי ענין הסתינה היא הסודר
האד' בלבו ונכפשו להש"י מאור ומאור בנצירת לב וסיה
סחורות הדיכס לשרטם : כי הדינים הם התגברות כח הס"א
ע"י שערות ונצדית לב ונככנע' ונחשז' זאמת להש"י הם

כסדרים ובאים לשרטם והשורטם היא אור העליון על כל סוד
השופר המעפר הכל והוא הכח החשבו' שמטם נשפע כל כוחות
וההורי החשבו' לכל האנשים ועוד החשבו' אמתו ית' הכל עמס
והוא הנק' צינה ר"ל כי עיקר הסתונה היא השפודרת סבני
בלב האדם שצדין גדולת הש"י ויש לו הכנעה גדולה צדין
שהוא צד תלוכלך צדיכל העלך תלכו של עולם והוא שצ עי'
אליו יח"ם זאמת ונחתי נח כו' וחי ענין השופר כשפודר
חוקק למלוא הש"י לקיים מלואיו דברים ככתבן ורמו
וסודה הוא להוליא עלבו קול ההכנע' והסגרת הלבו
השופר ריינו להציא הדינין לשרטם כי הכל הלבו והכל פיו
כל אדם בו נרשמים כל הפנמים שנכפשו ורמו ונחמו וכו'
התגברות' מנ"א והדינים נרשם בהכל והוא נחמו למוך שפודר
שהוא מרמו אור העליון להש"י אור החשבו' שלטם שנים כו'
השנים אליו יח"ם והוא אור הסגנה שחזיר לכל העולמות הגבו'
והכרת גדולתו יח"ם למען יפשו ונמו וישתקוו לפניו כו'
הנרואים ודע כל פועל כי אהה פעלתו וידין כל יגור כו'
וכשצ"ו אליו יח"ם הוא מולא חיות כנפסות וסר"ן על
הנרואי' ממוך השופר העליון למטם מהוקן וכל התגברות
צבל ומבוטל ממנה שפא לסירכו ונכפד במקום העליון הענף
נ"כ על זה אור כח הסתונה ואיר החסד' וכמו כן מוליא
קול הסגירות הלבו מן הלבו בנחמיו וילולי לחוך השופר ומוליא
וא"כ עיקר הנ"ל הוא תצירא דלינא שיהיה כח החשבו' בעלמא
שיצבר רמו מאור וצוה יוכל להכנס בשרטם שופר ואם לא
לדבא ידחמו עש' ועשה סניגור קניגור כמ"ם א' ח"ו אז
נחשצתו דברי שטות ופחיתו כמו שיש הרבה שטים וסח
שחוקע' צטטות ונצחות וספסלרת ומעוררים כבי והכל
והספסלרת ואין הש"י שורה בלב' כלל כי חושי' ה' כל בנה
כניל כמה פעמי' הש"י ילילו וסחמהמוני' וסחמהמוני' לנו
טהור כוח נכיון שדס בקרנינו שזכס' לעשות הכל למען שמו
זאמת בלב' שלי' בלי שום פניה אמתת כלל אכ"י :

הח"כ הוא
הדברים
הבינה ר"ל
האדם אז
החזיר נד
באהב' לה
הוא מיתו
ענין זיווג
אור חזר
והתמששות
לפניה והנח
התעוררת
כמש"ה ב
מב"ש אחר
דברים :
לבו לפני
והחשך ה'
למעלה כו'
שמתאכף
מחמתם
בעת הש'
מתאספים
לעולם כי
ושפיות
וגטירה ו'
למשך כך
והעיקר הו'
שהוא רחמ'
הוא הסי'
ענין כוונה
התשובה
בהריון ג'
כמש"ה ל'
בקרבו וכ'
אשריכם
מה המקור
ענין המור'
כמש"ה כ'
לרוב העו'
המקור מ'
סוב חלקי'
ודבר בער'
וכמשאריו'
הסוכות
הענין ה'
וה'
ששורש
בתשובה
הלב אבל
וכן שמתח'
מדרך הש'
ספחד ובו'
מחילה ו'
שפנינים
השכט וכ'
שטאל ד'

דקוטי יקרים

בריה וביה"כ נבכה הרצועי והשכמ שהם הדינים וכוותחם
 וזהו ויגבה ה' צבאות במשפט עד שאנו שבים אליו ית'
 באמת ואח"כ מזרקים השבת והדיני והשיי מכניסנו לתחת
 כנפיו שהוא הסוכה שמציה זו היא קדושת השיי ביה ויראתו
 והיא פריסת סיכי שלום על נפשותינו ויחביאנו צל ידו תחת
 כנפיו נחסה וכבר נאמר זה בכתבי הארוז"ל ענין החיבוק
 המרומז בסוכי כמו אדם שמחבק את בנו באהבתו אותו
 ובזרועותיו וקיסנו וסיכך עליו בראשו והזרוע הוא שתים
 כהלכתו ושלישית אפילו טסה כי הם שני פרקים ארוכים
 והג' הטפה היד ע"ש בכתבים והכל משל ומליצה לענין
 החיבוק והתקרבותנו להשיי"בשמה ומהרת הנפש וצוה לנו
 השיי לקחת הד' מינים שהם הכל התעוררות התששמות
 החסדים כי בכל התורה והמצות הכר כונוי אי התעוררת אור
 השיי עלינו פעמים הסדים פעמים גבורות רק כמה נדע
 להתעורר התעוררת עליו זה א"א לידע כי היא בנבחי מרומים
 רק השיי ב"ה וב"ש הוא היודע והוא המדע והוא הדעת
 המצוה אותנו פעם במילולא ופעם בעובדא ופעם בזו העובד'
 והכל כפי שגורה חכמתו ותבונתו אשר אין לה חקר ולעת
 הזאת צונו להתעורר חסדים העליונים המאורים אחר מיתוק
 הדינין ונעוררם במינים הנדולים על המים שהם החסדים והם
 ניציצות והיות של רוחניות שמו המתנוצץ למטה בידוע
 שארז"ל לולב זה הקביה אתרוג זה הקביה כו' וכן כולם
 ובאוחזנו אותם לשם מצות השיי אע"פ שכה אלהות שבכל
 דבר הוא בעולם גדול מאוד ואמר אבל בלקחו דבר מצות
 השיי בא"ה חסן שצוה והוא כדינו ובכמו מתעורר ומתגל'
 הכח ההוא שבו מאוד ושירה עליו הכח האלהות העליון
 ומתגלה בו ולכך כל תשמישי מצוה בעת מצותם דסקדושי
 ואסור להנות מהם משא"כ מקודם ואף אח"כ אינו חמיר
 והכר כמ"ש שאז שור' עליו האלהות העליון ואם יתוהשי'
 לך עיני שכל תבין כל דבר ודבר מזה ותבין כללות כל
 המעשים והזמנים והמצות וההגונים בהם כמו בפסח ושבעו'
 הכל היא התעוררות הארות עליונים אשר באורם נראה אור
 הדבקות הנפש למעלה והשיי היא היודע למה פעם כך ופעם
 כך אבל למעלה הכל כוונה אחר ויסוד כל התורה כולה
 הוא דבקות השיי המתחיל באמינה והיא מצות אנכי ועל
 מצוה זו בנוי כל התרי"ג מצות בהחמדתה וקיומה והיא
 בראש והיא כסוף והיא באמצע וזה שארז"ל בא חבקוק
 והעמידו על אחת צדיק כאמנתו יהיה וכל המצות הם ענפי'
 לזה המצות וכל הל"ת הם להזויר על ההיפך כי כעבור
 האדם היו רצונו באיזה עבירה או מתגבר כח הרע והשקר
 בלבו ונותן בלבו דיחוי מן האמונה ואינו מרגיש כעצמו
 עד שבא אל החמור ומן החמור לחמור אחר חיו כמשארז"ל
 כך דרכו של יצה"ר היום אומר לו עשה כך ולמהר כך כו'
 נמצא הכל הוא נמשך על ולא יהיה לך אלהים אחרים :
 והשיי שמו יתעלה זכרו לעד ולנצח נצחים יזכנו ואת כל
 בני עמנו לעבד' בלב שלם ובנפש חפצה כמו שהוא יודע
 האמת ויפע בלג'נו אהבתו ויראתו לעשות רצונו ולעבדו
 כדב שלם למען ג'א ניגע לריק רק נוכח לעשות נחת רוח
 לפניו בעבודתנו באמת אכיה"ר נצח סלה ועד :
 צדק לפניו יהלך וי"שם לדרך פעמיו ר"ל הך מוסר כי יש
 ב"א ההולכים לה"ר מצוה להחפלא או כיוצא ובאמצע
 הדרך עומד לדבר עם ב"א אף שעושה אחר המצוה עבירה
 היא ביה שלא הלך בזריזות והעונש שלו לאחר סמירתו
 ג"כ מיה כנגד מדה לפי ש ידוע מכה ספרים שמעבירים
 את האדם על הנדר על מענו קצר מאוד וזה לו יסורים
 קשים עד מאוד כי יש לו סחך וי עדה אך צריך הוא לרוץ
 מדה

הי"כ הוא הלב וכו' ההי"כ והנמר כמו בלב האדם שנמר
 זו הדברים על נמר אחר המחשב' לכן קוראו ליה"כ האר'
 הבינה ר"ל הבנה והכרת והתעוררות השיי מתעוררת בלב
 האדם או יותר כי בריה היא התחלת הדברים והם בקשיות
 יסודיים גדולים וכמעט אין נרגש בהם הסדי כלל להתעורר
 מאה"ב להשיי מחמת גדול הפחדית המתעורר' אבל ביה"כ
 הוא מיתוק הדיחוק ובמיתוק הדינין הוא הענוג גדול כמדוע
 ענין ויוגם העליון הוא המתקי הדינין הנקראים נוקבי' שהם
 אור הזור מצימצ' והם מתמתקים בחסדים שהם אור ישר
 והתששמות והם נקראים זכר בדרך הזכר המתששמו' למעלה
 למטה והניקי' להיפוך' והכל משל ולפיכך בריה עכור גדול
 התעוררת הדינים א"א לפרש החטאים ח"ו רק לכסותם
 במשיה בכסא ליום הגינו : אבל בעת השופר ואדר השופר
 מבישי אחר ר"ה ומכ"ש ביה"כ או עיקר המצוה הוא ויודעו
 דברים : ובה כמטלים הדינים כי כמו שאדם משבר את
 לבו לפני השיי בתשובה ויודעו כן משבר הקליפה וכלה הענין
 וההשך המחשיך אך וי"ך וז"ס הנסיר' כי בריה חוזר להיות
 למעלה כמ"ש בכוונת הארוז"ל בענין התרדמי והרורבישא
 שמתאקף היות להכלל למעלה ואז מתגברים הדינים
 ומחמתם מתגברים הענינים שהם הקליפות כמו למשל באדם
 בעת השינה שמתגברים עליו הקליפות ואז כל הדינים
 מתאספים יחד והדינים נקראים ער"ם אחרים וח"ו זה רעה
 לעולם כי כינום רשעים כו' יצריך סיור ונסיר' ושבירה
 ושישיבות הלב לסודם ולגמר הדיני' ולהמתיקם והכל ע"י סוור
 וסבירה ושבירה ושפיכת הלב והנפש לפני השיי וכמי שהוא
 למטה כך הוא למעלה ונפשו ונפשי הכל א' כמיש בריה
 ודעיקר הוא ביה"כ כי אז מתגלה עצם השורש של הדינים
 שהוא רחמים גדולים ונמתק הכל ומתקבלים כל התפילות
 והיא הסיכוי והחותם של החור' לשורשם ומתלבן הכה כמו
 ענין כוונת המקה שמתעלים האדם בטקום שהיא הבינישהוא
 התשובה ואור הלובן הסדיה כל הפגמים והוא שם אהיה
 בהי"ן גימ' מקיה וכמש"ל ואח"כ יוצא ונולד בריה חדשה
 במשיה לב טהור ברא לי וגו' רית טביל ורוח נכון הדש
 בקרבו וכמש"ל בכוונ' המקוה : (וה"ש) במשנה סוף יומא
 אשיריכם ישראל לפני מי אתם מטהריןמי מטרה אתכם כו'
 מה המקוה מטרה את הטמאים כו' הכוונה על מ"ש כאן כי
 ענין המרת יוה"כ ומהרת המקוה ענין אי' והכל
 בתשוב' לפני השיי בהתכוננות גדולתו ית"ש וזה נקי מים
 לרוב העולם התבוננו' הזה ואינו מתגלה כיא ביה"כ וכשעת
 המקוה מתגלה קצת לדרושי ה' ית' אשריהם ואשרינו מה
 טוב חלקינו שהשיי בחר לנו והפליא עצמו לנו על כל דבר
 ודבר בעתו כי אחר עבור ימים האלו מתחיל חג הסוכות
 ובמשארז"ל שמתא' תחת לראשי מדיה עד יה"כ ומיה"כ עד
 הסוכות היא וימינו תחבקני וכמ"ש בכוונת הארוז"ל :
 והענין הרבר כי אחר שנמתקו הדינים למעלה שמשפחותינו
 והדינים נקרא שמאל אח"כ מתגלה לנו שמחת השיי
 ששורש השמחה היא מתחלת במהרת הנפש לפני השיי
 בתשובה אבל אז בעת התישונה הדבר כהעלם מחמת שבירה'
 הלב אבל אח"כ מתגלה התענוג והשמחה והה' חג הסוכות
 מן שמחתנו וכמשל האב והאם שרוצים ליסר ביניהם להתריות
 מדרך השקר שהלך בה ומנביה הרצועי והשכמ עליו והוא
 מסחד ובוכה ונופל תחת כנפי אביו ואמו ומבקש' מהם סליחה
 מחילה ומחבק ומנשק והם אע"פ שחוקים השכמ עד
 שמכניסם שחוזר ובוכה בלב ונפש מ' מאוד או זורקים את
 השכמ ומקבלים אותו ומשימים או בצל כנפיהם וזה ענין
 שמאל דוחה ויטין מקרבת הנאמר בתינוק והנמשל מוכן כי

לכוטי יקרים

טורה מאוד כי זה פעולה לעבור מהרה והנה באמצע הדרך והמעבר שולח לו הקב"ה מלאך א' לעכב ומלאך ב' הוא שנברא מאותו המצוה והיה לאותו המלאך צער כי במחשבתו שחישב בכיתו לילך לרבר מצוה ההוא נברא נשמה למלאך ובעשיית המצוה נברא הנוף ובשביל שהיא שהה אותו לברוא הנוף מחמת שעמד לרבר עם ב"א נ"כ בא המלאך באמצע המעבר לעכבו כדי שלא יריץ וזהו צדק לפניו יהלך כששמו כי כל מצות הולכים לפני האדם לאחר פסידות אך שיראה בשעת הליכתו לרבר מצוה שילך בנריות ולא בעצלות בכרי שישילך דרך פסידות ולא יעכבוהו במעבר הנדר : ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כ"א ליראה את ה' אלהיך עדי"ם יובן ר"ל ליראה את ה' אלהיך ס"י שיהא היראה שלך כמו היראה של ה' אלהיך כדומה כי יראת סתם ב"א הוא יראת העונש וזה אינו כלום אבל יראת הש"י על האדם הוא יראת החטא שהקב"ה ירא תמיד כי סן יחטא מרוב רחמנותו אליו כמו אב על הבן שיראת האב על בנו תמיד שלא יצא לתרבות רעה ח"ו או שלא יחלה כך יראת הקב"ה על האדם כ"י מגודל רחמנותו וז"ש מה ה' אלהיך שואל מעמך שתהא יראה שלך נ"כ מיראת החטא כמו יראת ה' אלהיך שיהא שוה לו ונמשיל משל ע"ז אב שהוזהר את בנו שלא ילך יתף סן תשב קוץ בגילוי ולא השגיח הבן הקטן המחוסר דעת עריון והלך יתף וישב לו קוץ בגילו אף שלא היה לו כאב גדול מזה אך האב הי"רא שלא יתנפח רגל הבן מה עשה האב לקח מרצע וקרע הבשר שסביבות הקוץ והסיר הקוץ מרגלו והנה בלוקחי הקוץ היה להתינוק יסורין קשים וצווח בקול מר אך האב הוא היודע שהיסורין ההם הם רפואה לו לא השגיח על צעקת התינוק והסיר הקוץ בכה ובפעם אחר רצה התינוק עוד לילך יתף ונער בו אביו וניזם עליו ואמר לו הלא אתה זוכר הבאב והייסורין קשים שהיו לך בהסרת הקוץ מרגליך לכן הוזהר שלא תלך עוד יתף סן תבא לידי יסורין בהסרת הקוץ והנה אין האב מגזים על התינוק שיתחוב לו קוץ בגילו כי ע"ז החשש אין התינוק מרגיש כי עיקר הצער היה להתינוק בהסרת הקוץ לכן מגזים את התינוק בזה הדבר שיודע צערו ואף שעיקר יראה וראנתו הוא מתחייבת הקוץ אעפ"כ אינו מגזים לבנו הקטן בדעת רק בהסרת הקוץ בכרי שירגיש ויזהר מליילך עוד יתף אבל באמת האב אין לו יראה וראנה מהסרת הקוץ אדרבא יודע הוא שזה רפיאה הוא לו נמצא שיראת האב והבן אינם שווים כנ"ל והנמשל מובן כי יראת האדם היא מעונש ולא יראת החטא כעצם אבל הקב"ה כ"י ירא ומצטער סן יחטא האדם אבל מה עונש של האדם שאחריו מזה אין ירא כי אדרבה רחמנותו ורפיאתו ית' שמענישו כדי לטהרו מעוונתו וז"ש מה ה' אלהיך שואל מעמך ונ"ש שתהא יראתך ביראתי כנ"ל :

רמו הפ' ער סתי עצל תשכב ר"ל שיש כמה ב"א שיושבי ועוסקים ושונים מעוטפים בטלית ותפילין כל היום אך הוא מצות אנשים מלומדה ואינו יודע עיקר העבדות וזה כמעט גרוע מבעל עבירה כי בעל עבירה פתאים יכול לבוא לו התעוררות גדולה ויעשה תשובה גמורית ויחריט על העבירות שעבר ויעבוד הש"י בעבודה גמורית והתלהבות גדולה אבל זה האדם אשר הוא צדיק בעינו ודומה לו כאלו עשה העבודה המיטלת עליו אדם זה לא יוכל לבוא לעולם לידי מדריגה גדולה וטובה כי הוא חישוב שעבודתו הוא כשלימות ובאמת הוא רחוק מאתו ית' ומעבודתו כרחוק מזר ממערכ : חסר הסיום :

כל ימי עני רעים כו' ע"פ משרז"ל אין עני אלא מן הדריש וכך ס"י כל ימי עני בדעת רעים ר"ל שאין תפלת ולמודו נחשבת כלל לפניו ית"כי בוודאי הסבלא דודי ולא פרחין לעילא ופריך והא איכא שבתות וי"ט ר"ל שבועות ימים הללו בא לכל אדם התעוררת מלמעלה ובוודאי תתפלל בהם בכוונה והיה שינוי וסתר ר"ל אף שמתפלל עתה בכוונה ורואה א"ע שמתפלל בכוונה ומחמת זה בא לו גיאת ונדלה בלבו ורואה א"ע שעלה עתה במדריגה עליונה לכנף עתה הם רעים לפי ששינוי וסתר הוא תחילת חורי מעיים ר"ל שאין היצח"ד מתנהג אלא מתוך אכילה ושתייה ומחמת זה בא לו הגיאות וד"ל :

איש אזור עור עוזר במתניו ע"פ משרז"ל בתורתו ש"י ר"ט היה כתוב כתנות אור בא' לפי שר"ם היה מא"י עיני חכמים בהלכה ולא היה בתורתו כח"ע עור כידוע ובא"י לא היה נ"כ בת" עור כי היה זך ומזוכך וזהו אזור עור ר"ל שלא היה לו רק הגורה של עור אבל בגוף לא היה כח"ע עור רק איר זך ובהיר :

ס"י הפ' בסוכות תשבון שבעת ימים לפי הפשוט היה צריך לכתוב להיפוך שבעת ימים תשבו בסוכות אך כך ס"י אתם כ"א תראו שבסוכות תשבו אתם כמעשיהו שבעת ימים עליונים דהיינו הו' אושפזין עילאין כידוע :

ס"י הפ' נעשה האדם בצלמינו וגו' למשל אדם שיש לו בן אף שהבן עבר מכנגד פניו והלך מאתו עכ"ז נחקק הצורה של הבן במחשבת האב אך מי שלא היה לו בן מעולם לא שייך בו לומר שיהא נחקק במחשבתו צורת הבן שיהא לו אח"כ כי עריון לא ראה אותו ולא היכר צורתו והי' דרך ב"א אבל אצל הש"י שייך זה לומר אף קודם שנברא ישראל היה נחקק צורתו במחשבה כמשרז"ל ישי"א עלו במחשבה כ"י אצלו י"ת העבר והעתיד א' וז"ש נעשה אדם ר"ל ישראל הנק' אדם בצלמינו פירוש באותו צלם וצורה שהיה נחקק במחשבה וזהו כדמותינו ר"ל כאותו דמות שהי' במחשבה קדושה עתה נעשה אותו :

כי תורה חדשה מאתי תצא פ"י כי הנה ידוע באורית"א קובי"ה עלמא והנה יש בעולם עיר ובשר ונידון ועצמות ומוכרח הוא שגם בתורה יש כ"ז כי בהכרח שיהי' בפועל מה שהוא בנפעל כי כח הפעל בנפעל אך כי באמת יש כל אלה בתורה כי פשטיות התורה הוא סוד עור ובשר התורה ע"ז מ"ש על ס' ולהג הרבה יגיעת בשר בכל פעם שהוא לומר טועם בו טעם בשר ונידון הוא מיומנו בפי' ותגד לבני ישראל כמ"ש רש"י שם אך העצמות של התורה אין אינו יכולין להשיג עתה רק לעתיד וז"ס הפ' ביחזקאל התחיינו העצמות האלה ויאמר ד' אתה ידעת ר"ל אם התקשרו ית' ממך אז יהיה מושג ומובן העצמות והסוד הו' למה באמת אינו מובן עתה העצמות של התורה ואין אנו משיגי' אותה ולמה הוא כך אך לפי שאין עתה התורה אלא רק מה שלקח מבני אדם קצת תורה נלקחה מלבן כלומר מהסי' דים של וקצת מסיפורי בלעם וקצת מסיפורי שאר ב"א הכתובי' בתורה אך לעתיד יהיה התקשרות קב"ה בתורה ועתיד יראנו להשיג גם העצמות וז"ש כי תורה חדשה מאתי תצא ר"ל ולא כפי עתה שהתורה היא רק מהסי' פירים כנ"ל : וז"ס הפ' למען שיתי אותותי אלה בקרבנו לפי שהקב"ה היה רוצה לברר כל הניצוצין מן מצרים מהשבירה ומהו ענין ברור הניצוצות היינו כל הדברים הטללים של מצרים ושל פרעה שהאזותי' כי מה לי אותיות של דברים בטללי' ומה לי אותיות של התורה רק החילוק הוא שהאותיות של דברים בטללים הם מהשבירה ורצה הקב"ה לבררם דהיינו מזה יהיה הברור שהכנים

לקוטי יקרים

דקרא אמר לשון יחיד וסיפא דקרא אמר לשון רבים יתגרו
 כס הליל בתרווייהו חד לישנא וי"ל דבאמת ע"כ מדבר בין
 ברישא בין בסיפא בצדיק כי הנה יש תרי גונוי צדיקים יש
 צדיק שעוסק בתורה ובגמילות חסדים אך הוא צדיק לעצמו
 ולא לאחרים להחזירם למוטב ואע"פ שהוא מצות מצות
 התורה שנאמר הוכח תוכח וכו' עכ"ל מצד רכות טבעי אינו
 יכול לומר לזולתו לא עשית כהונן וכשורה ויש צדיקים
 העוסדים בפרץ ומתגרים תמיד בעושה עולה ומוכחים
 ומתריסים אותם בתמידות על מעשיהם המוכערים כמ"ש
 ובתקומתך תקומו כו' והנה לכת צדיקים הביביל שונאים
 אותם כמשרז"ל האי מאן דרחמי ליה בני מתא כו' ומחמת
 זה שונאים אותו ביותר מחמת שרואים שכת הראשונה
 צדיקים גמורים ושותקים מסתמא אינם רשעים כי"כ כמו
 שמחזיקין אותן הכת הב' ומכאן זה מריבין ומתגנין הכת
 ב' עם הכת הא' מדוע אתם מחשים הלא אתם צדיקי' וקנאים
 ושלמים ולמה לא תנקמו את קנאת ה' וזהו סידוש יתגרו
 כס ר"ל הכת א' יתגרו עם הכת הב' לשי"ש שיעמדו ני"כ
 בפרץ עמהם להלחם נגד אויבי ה' והנה הכת הא' מחמת
 רכות טבעם אינם רואים חוב לרשעים ומחפכים בזכותם
 ומשיבם אולי לא היה כך כאשר מריבום ומרננים עליהם או
 זכות אחר או מזכירים מדות טובות שיהיה לרשעים הנ"ל
 וזהו יהללו רשע ר"ל מחמת טבעם מהפכים בזכותם ועוד
 אומרים אי"א להעמיד הדת על תילה ועוד הנה לישראל כו'
 ומחמת כל אלה המענות נמנעים להוכיחם אבל עכ"ל אע"פ
 שהם צדיקים הכתוב קורא אותם עוובי תורה הוא לשון הוראה
 ומסר והכת הב' נקראו שימרי תורה וזהו עוובי תורה יהלכו
 רשע ושומרי תורה יתגרו כס ר"ל יתגרו עם הכת הא' הנק'
 עוובי תורה נמצא לפי ס' הנ"ל אינו מס' בקרא שמצוה
 להתגרות ברשעים כי מ"ש יתגרו כס קאי שמתגרים עם
 הצדיקים הראשונים לכך לא אמר לשון חייב או מצוה כי
 אינו מפורש בקרא שמתר להתגרות ברשעים כנ"ל מהרב
 הגאון מורינו נ"י :

ולרשע אמר אלונים כו' ואתה שנאת מוסר כו' אם ראת
 נגב כו' ועם מנאפים חלקך כי הנה יש בתורה מצו'
 הנקרא משפטים שאסילו לא נאמרה כו' יש מצוה נק' חוקים
 וזהו מה לך לספר חוקי לספר לשון בחירות שיש שנותני
 מעמים ובודאים מלבם מעמי המצוה של החוקים ולפי'
 הסכל' והקלושה היא נותן בחירות ואור לתורה וי"ש ואתה
 שנאת אסילו מ"סר אסילו אותן מצות הנק' משפטים אתה
 עובר עליהם ומה לך לספר חוקי וזהו מ"ש אם ראת נגב
 ותריץ עמו שהוא ענינות של משפטי' ואין משפס במעשך
 לשוכ מעבירות שבירך ולא עוד אלא עם מנאפים חלקך
 אסילו מה שהוא חלקך אשתך המותרת לך אם אתה אין
 מתקרשת עצמך לקיים מצות י"ת רק למלאות תאוותך הרי
 אתה מנאף עם חלקך וזהו עם מנאפים וחלקך ואי"כ מה לך
 לספר חוקי :

ויקחו לי תרומה כו' והנה אמרו ר"ל לי לשימי ר"ל שיתרומם
 ויתגדל שמי ע"י וזהו דווקא מאת כל איש ממי
 שהוא כל איש ס' שכל נקרא איש וזהו אשר ידבנו לבו
 שלבו זך וברור לאביו (שבשמים נקרא איש כמ"ש צדיקי'
 נקראו אשכולות ני"כ ס' שכל איש כי שאר סתם בני אדם
 אינו נקרא אדם רק הנשמה אבל הנוף נקרא בשר אדם
 אבל זה שנודכך גופו ולבו לעבודתו ית' נקרא כל איש
 ולכך נקרא אשכולות ומ"ש ויקחו אליך ר"ל ביחד עמך
 ירוטמו את תרומתי כמ"ש גדלו כה' אתי וגרוממה שמו יהיו
 רצו

שוכנים הדיברים והאותיות אלו בתורה ועשה מהן צירוף
 אחר של קדושה וזו הכיור שלחן וז"ס א' מספורי התורה
 לבד שארי סודות הנרמזים בספורים עד אינן מספר בכל
 אות ואות כי אורייתא וקובי"ה חד הוא :
 ומחזור ענין ראשון שאם לא הביא על המצרים עוד לו
 ג' מכות הו' חסרים כמה סיפורים שלא היה נכתב
 בתורה ולא היו מתבירים כל הניצוצות וזהו רמו הפ' למען
 שייתי אותתי אלה ר"ל אותיות של השבירה וצריך אני
 לפרסם ע"י התורה לכנסן ההכרה לשלוח עליהם עוד מכות כד'
 להכניסם באותיות צרופים שבתורה כנ"ל :

בשם ריבעש"ט הוהר בנחלתן שלא תכזה וכי שכל דבריהן
 כנחלי אש וכו' והקשה ממ"נ אם נחלת סתם ס'
 לוחשות למה לי כנחלי אש ואם סתם נחלת משמע עוממו
 קי"ש הוהר בנחלתן שלא תכזה הלא סתם נחלת הם
 עוממות ואמר ז"ל כי הנילפעטים צדיק גמיר נוסל ממדינתו
 ועובר להשי' בקמנות דהיינו שאין מתפלל בכוונה גדולה
 ונכח הולך בטל לפעמים יהרהר אדם הרואה את הצדיק
 במדינה כזו ושאין תפלתו ולמודו כי"כ בכוונה שגם הוא
 יעשה כן מה אם זה שהוא צדיק וחסיד עושה כך מ"ש
 הוא ולזה הוהר התנא שלא ידמה א"ע לת"ח וצדיק כי
 צדיק זה כשיתעורר מטשנתו ויתחיל ללמוד ומתפלל יעלה
 כל הדברים בטלים שדבר וכל המעשים שעשה עד הני'
 כבודם יעלה הכל למעלה כידוע מסיד העלאת ניצוצין אף
 מהדרים בטלים אבל אתה אדם הרואה אדם שישו שאינך
 יודע כלל מסוד עבודת הכורא ית' איך מלאך לבך לדמות
 א"ע אליו וזהו הוהר בנחלתן ר"ל בשעה שהסיל ממדינתו
 ונשא נחלת עוממות דהיינו שמדבר דברי' בטלים ושאר
 מעשים הוהר שלא תלמוד מהם שכל דבריהם אפי' דברים
 בטלים שלהם כנחלי אש כנ"ל : ס' הפ' כי שבע יפול
 צדיק וקס ר"ל כי האדם צריך לילך בכל השבע מדות של
 השבירה והעלות משם ניצוצות ומחמת זה יש לאדם זה
 עליה גדולה וזה שכתב וקס :

רמו הפוללו אמר סידוש וללוי אדם שהוא דבוק בשי"ת
 אמר ס' הקב"ה בעצמו אימר לו התורה וא"צ ליגע
 הרבה בעצמו יש ב' כיתות בני אדם יש אדם שיש לו יראה
 ואהבה מצד עצמו ויש אדם שאין מתעורר מצד עצמו
 מאהבה או ליראה והתקנה שלו שיבא למדת האהבה שיעש'
 דבר שיש לו אהבה גדולה לזה למשל יאכל וישתה דבר
 חשוב כי מה שיש לו אהבה לדבר המאכל ההוא הוא
 מחמת התענוג המריבש באותו מאכל והתענוג הוא אלהות
 ומחמת זה ניתוסף לו אהבה בעבודתו ית' :

ואנכ זה אכתוב גם ההלצה ששמעתי מענין כי ידוע שרוב
 המון עם מנהגם לשתות דבש בעשיק אחר המרחץ
 והשעם הוא כנ"ל כדו שיבוא להם אהבה יתירה בתפלת
 המצוה ובערבות כי תפלת ערשיק צריך התלהבות יתירה
 וכונה גדולה יותר מכל תפלת החול כידוע אך יש בני אדם
 ששותין כ"כ הרבה עד הלא ידעי וכו' וזה הרמו ולא זכר
 שר המשקים את יוסף הוא לשון תוספות קדושת שבת
 ר"ל העלאת המין הנ"ל שיש לו לעשות בזה וישכחהו
 מתר להתגרות ברשעים בעיה"ו שני עוובי תורה יהללו
 רשע ושומרי תורה יתגרו כס ואם לחשך יכו' ויש להקשו'
 על ענין לשון מותר דקאמר הל"ל מצוה או חייב הואיל
 דמקא לן מקרא כמו שאר מצות וחייבי דרבנן דאממכוהו
 אקרא כסו חייב אדם להקביל פני רבו וכיוצא ועוד קשה
 לשון הפ' הלא עוובי התורה הם רשעים והשוברים הם
 צדיקים והל"ל רשעים יהללו רשע צדיקים וכו' ועוד רישא
 הבורר

דקושי יורים

רצה והתלילו כי יש לפעמי' שאלו לוקמים ירחם הסורא כיה
מכה שאלו רוחי' סכל הסולמות רחמי' סמנו ולוהבי' חוטו
נחלא חנו לוקמי' מרמינו עהכנולוי' חכל נסנת קורט חנו
לוקמי' סעדות הסורא נכד וזו חנו נחללי' עהכנולוי' ודנוקי'
כנורא ימי' :

שונא עתנות ימיה כי הני' הסענות בליס לעוסי' סלא ליכלא
כסנא דכסופא נמתס וסני' כססאר' בעוסי' ח' סז
עתנות חזי יכול סול למות וליקא גס עס נמתס חכל מי ססול
סונא עתנות ימיה :

חזה הסניפס וסוק סמרוני סיי' דלכך נקרא חזה עסיס דסרליס
ססול סכמה ניסך עד ססול ומסס סוי ירכין רק סססול
סול דבר סילוכי לכך סול סכרוס סל רחי' ונחמס כל חכריס
סייכיס לדבור ופעמי' סיידיס מרליס דבר כמו מרליס בללנעוסי'
כוי חכל סוקיי' ס' סייכיס לעודא סלדיך לסני' רגליו יליך
כלך חמר חזה סניפס כלומר חנו סס כמי' סמססססס סל
סדנור חכא יסר כרסח וזסו נקרא חס סמורי' עי' חס לכנס ועי' :
כח סדיבור :

חלצה נמנעל סלין לו עקב סלילמו ססולה סיי' ע"ד עקב ענוס
ירחם ס' סירחם ס' סוס עקב לענו' וזסו
סי' סלסל לסון ססלנו מלמכי' ח' סול עומד לסספלל נמנעל
סלין לו עקב נחא ירחס כלומר סספילס סול כלל עקב ססילס
ירחם סלילמו ססולה ר"ל ססילמו ססולה :

למה שלח משה מרגלים לתור את הארץ הלא הקביה
אמר לו אני ניתן להם מקום לטעות אך שהיה רוצה
להביא אותם בנסיון כי משה היה רוצה לבור לא"י והיה
רוצה להעלות כדי שיוכל לבא לא"י כי משה היה מבחינת
דעת ואוריא דארץ ישראל מחכים והיה הרעת מנודה שם
ביותר ואינו יכול לסבלו והיה רוצה לעלות במרדנה יותר
גבוה ולפיכך היה רוצה להביאם בנסיון :

סיר' חס' בתהילים אודה היבכל לבי אספרה כל נפלאותך
הנה י"ל על פשט חב' דבשלמא מי'ש אודה היבכל
לבי ניחא אבל סיפא דקרא אספר כל נפלאותך קשה הלא
כתוב מי יכלל כו' ישמע כל תהלתו איך אמר אספר' כל
נפלאותיך וא"ל עס י"ס"ש כו'הר והאלהים נסה את אברהם
אמרו נסה לשון נס רוממת ועלי' כמו הרימו נס וי"ל מה
הלשון את אברהם הליל נסה אברהם ויובן ע"פ הירוע כי
מדת אברהם הוא חסד כמי'ש חסד לאברהם ואחז"ל שיש
מלאכים שא"א שירה כ"א ס"א בשבוע וי"א ס"א ביוכל ומה
שואמרים אומרים בקיצור יש אומרים קדוש ויש שאומרים
ברוך וי"א ס' אחד כמי'ש על מלאכים ירועים שאומרים כ"א
ס"א מן מזמור הודו לה' כי טוב וכיוצא והנה לאיש הישראלי
הורשי' לומר ולקלס בכל עת וזמן ודהארין בכל מיני קילוסין
ושירות ותשבחות ולהכין זה משל למלך שבאו כל עבדיו
ושריו לומר הימנן לסניו לקלסו והנה לכל א' וא' יש זמן
ושיעור לקילוס' לפי ערכו וחשיבותו וכ"ז היא כאשר יש
רצון לפני המלך אבל אם פני המלך ח"ו כעס אז ויראים
הם נקלס' כל עיקר כמי'ש מה לקלס המלך בעת הזעם
ומחמת חשש זה שהם מסופקים אולי ח"ו המלך כעס אתם
ואולי יעווס בשביל איזה דבר לכן דרכם לקצר בכל
היכולת ותכיף לצאת טאת סניו והנם בבוא בן המלך חביבו
ואהובו לקלס המלך הנה בן אינו חש לכל אם אפי' המלך
הוא כעס כאשר רואה בנו חביבו נכנס שמחה ותענוג לאביו
והנה אמרנו בבוא השמחה ואהבה נסתלק הכעס והזעם וצריך
להבין זה א"פ נסתלק ולא יזה מקום נסתלק הכעס הנס שהוא
כך טבעיות מי'ס צריך להבין ענינו ונ"ל שכאשר האדבה
והשמחה גוברת וגורם להכעס והזעם שיעלה למעלה אל

שרשו ושם היא נמתק בירוע שהדינים אינם נמתקים א-
בשרשם וזהו פ' ה' והאלהים נסה את אברהם ר"ל אלהים
שהיא הדינים במה נסה נתעלו ונסתלקו למעלה ונמתק
ולמה את אברהם כלומר מכה האהבה והחסד שהיא אברהם
שהוא נמשל לבן המלך כני"ל :

ונחזור לענין המשל שאמרנו שהבן קילס בלי שיעור כי הנה
יש חיוב על הבן לקלס אביו עד אין קץ ושיעור
מחמת שני ענינים א' שהוא אביו ומלכו החיוב מוטל על
להודות ולהלל ביותר ומחנם שאין לו חשש כני"ל ועוד
גופה יש רהודות ולהלל ביותר לאביו המלך שנותלו רש
כזה לקלסו בלי שיעור מה שלא נתן לו רשות כזה לש
שר ומספר כי על מה שנותנין איזה יתרון מלעילא שיש
לומר בו לשון הודי' כמי'ש בלדת יהודה הפעם אודה
ואפשר יהיה סירוש חס' כך אודה ה' בכל לבי כלומר ל
השבח הקילוס שאני מחויב לשבח ולקלס כמו הבן על הא
לבד מזה אודה לו על כיה' בכל לבי כני"ל אהבתו תקוע
בלבי וזהו מורה שנים אהבתו תקוע' בלבו כי כמים הפא
ומחמת זה נתן לי רשות לספר כל נפלאותיך אבל מי י

כני"ל לכן יהיה אספרה ר"ל המעט מה שיש יכולת כי
להודות ולספר יהיה נחשב כאלו ספרת כל נפלאותיך כי
המניעה ממנו רק שבחתי אפשר לס' ס שבחי דמרא עי'
ורספר כל נפלאותיו כי אין להם שיעור וקץ לכן
שאני אספר כלומר המעט שיש לו מספר יהיה נחשב כ
הם נפלאותיו כי החיוב מוטל עלי' לספר שבחו בלי שיעור
מחמת ב' ענינים הנ"ל : או י"ל באופן אחר כי הנה
למה אמר אודה ה' בכל לבי הלא ארז"ל על ס' וסעדו ל

גבי מלאכים נאמר לבכם שאין היצה"ר שולט בהם ו
אנשים נאמר לבכם וא"כ ולמה לא נאמר אודה ה' בג
לבני כמי'ש אודה ה' בכל לבב סמוד ישרים ועדה ונ
ואהבת את ה' בכל לבך עור מה זה לאספרה כל נפלאות
ולא אמר אנירה כל תהלתך כמי'ש ופי' יגיד תהלתך י

ע"פ משרז"ל שאין המלאכים אומרים שירה עד שיש
אומרים שירה שנאמר קרמו שרים אחר נוגנים וצריך להם
מהו ענין ההמתנת' שמטמנין המלאכים עד שישיראל יא
חלה וי"ל ע"פ הירוע שישיראל עלו כמחשבה תחלה להב
אע"פ שנברא האדם אחרון למעשה בראשית היה ק
למחשבה שנא' אחרון וקדם צרתני והנה ירוע שבמחש
יש כ"ב אותיות כולם וה' מוצאות חספ ומשם שורש
האותיות בי אין האדם מוציא דבור ספיו אם לא חס

חלה וכאשר מוציא דבור בלי מחשבי' הדבור הוא מת
חכמי'שכל נמצה המחשבי'ה'א שורש כל העולמו' שנתגלו
הדבור למשל כאשר האדם כותב איזה אותיות הנה ק
כתיב ציו' האות הוא מתחיל ביד שואת הנקוד' קטנה מציא
בכל האותיות וגם מקודם שכותב האות היא חוקק תמו' הא

וזאת התיק' נקרא מחשבה כמו המחשבה הקדומ' למ
האות והדבור כי כאשר המחשב' מעורב באות ודבור נ
האות והדבור נמצא ישראל הנקראים ראשית הם שורשי
העולמות ומלאכים ושרפים ואופנים ויש בוהר מאתע
דלתא אתערות' דלעילא לא כי העליונים אין להם התע
כ"א על ישראל שהם שורש כולם ופשיטא שאינם י

להוציא שום דבור בלתי ישראל שהם שורש כולם נ
שכאשר ישראל מתחילים לומר שירה יש להם למלאכי
ג"כ לומר שירה ויש חס' שיר השירים ר"ל שיר יש
גורם שירים הרבה של העליונים אך כ"ז התעוררת העליו
הוא ע"י ישראל אך התעוררת ישראל עצמן מהיכן עליו
יובן ע"פ מה שבארנו כבר שכל דבור ואמירה ס

להיות

לחיות
גדולה
ואות
הקיל
ומצד
ושם
בכל
התעור
בתוך
התעור
שהוא
בקרבו
וארז"ל
מזה
בכ זכ
המפלה
התעור
לפני
אננו
באשר
דבור
לבת
וזה הא
עוסקים
הוצאים
לעיל
לחת
אתיון
כך היה
ויונים
ראויות
שם אש
מי שע
כמי'ש
העליוני
חכמה
איהם
סעוד
יון המש
גם אש
מקום
ואות א'
כי באמו
המצאו
אות את
העשיה
נחזור
וסממס
כמי'ש
סמנו
סמך
נקרי
לספר
סולמו

דקוטי יקרים

ומחזיר למוטב ומעלה אותם אל הקדושה וזהו אל אביהם
ולכך ישראל דלעילא אהב את יוסף כי בן זקונים כתרומו
ארי בר חיים כו' ועשה לו כתונת פסים וא"ל שזהו רמו
לחלוקת דרבנן :

במדרש חותמך וסתירך חותמך זה מלכות וסתירך אלו
סנהדרין וסתירה מלך המשיח וא"ל ע"פ משרו"ל שהקב"ה קראו
ליעקב אל וכבר ידעת ששם אל היא לישכול מפני הוא הבריה
התיכון כו' מראשית החכמה עוד מדרגה התחתונה והוא
אחור וקדם צרתני שהוא ראשון למחשבה אחור למעשי
כנ"ל והוא ממשיך השפע מהחכמה שהוא י' שהוא עיוני
וזה נק' עין יעקב וזהו לשון טביעת עין שהחכמה שהיא
י' נסמכה ונתלבשה בחוך העין ולכן נק' עין והנה אמרו
בזהר שהקב"ה הוא לעילא מכל עלמין ובתוך כל עלמין
ומסבב כל עלמין והנה אפלינו בנמרא ח"א עולם מן הצדדים
נברא וה"א עולם מאצטתא נברא יג"ל דקיימא לן אלו ואו
דברי אלהים חיים וא"ל דלא פליגי ומר אמר חדא כו' כי הם
מדברים מבריאות עולם וקיומו הוא עיקר שהיא האור א"ס
המאיר מהצדדים ומתוכו כי מכה"כ ואלו ואלו דברי א"ח
המחיה את כל העולמות ר"ל שבכל אחד מהמ"ד מדברי
אלהים חיים וקיום העולם וכן א"ל בכל הפלוגתא שקיימא
לן אלו ואלו כד' הוא פירושו שכל א' אמר לפי מדתו ומדרגתו
שהוא חיות העולם וקיומו וכן משרו"ל הלכה כפלוגתי הוא
לשון הליכות עולם וקיומו וז"ש א"ת הליכות אלא הלכות
והנה כ' וישב יעקב בארץ מגורי אביו וכיארנו לעיל הרמז
ועוד נ"ל שהכתוב כיאר המעם וישב יעקב בארץ מגורי אביו
מה היה לו ליעקב לירד ממדרגתו העליוני מאוד מאוד ולישב
בארץ בארציות ולכך אמר מגורי אביו ר"ל מגורי לשון
אמירה וכינום כמו אוגר בקין פי' שכל כוונת הצדיק בעוה"ז
לאגור ולאסוף הניצוצות הקדושים ולהכניסם ולהעלות לעיר
וזהו מגורי אביו משל המלך שנאבדה לו אבן טוב שתוך
סבעתו והנה עמדו בסמי המלך כשעה שהוא הרבה מעבדיו
ושריו המרתמים והסחות והסגנים מאנשי מלחמתו עד אין
מספר עכ"ז לא רצה המלך לצוות להם שיחפשו אחר הא"ס
רק ציוה לבנו חביבו שיחפש וימצא האבירה ויחזרו לאביו
המלך הגם שיהיה המלך בטוח מכל אימשריו ועבדיו שכאש'
ימצאו יחזרו בשלימות אעפ"כ לא היה ברצונו שהסיחפשו
כי רצה לזכות את בנו חביבו וכדי שיקרא המציאה על
שמו ולא עוד אלא גם רמז לבנו חביבו בכמה רמזים מקום
מציאותו כי מתחלה היתה האבירה מדעת המלך וידע את
מקומה ועשה הכל רק למען לזכות את בנו חביבו וכדי
שיגיע גם להמלך מזה גודל שעשוע ותענוג והתפארו' מבנו
לאמר דאו כי שום בן אדם בעולם לא היה יכול לחפוש
ולמצוא זולת בנו החביבו והנמשל מוכן שתחלת בריאת
העולמות היה כדי לברר הניצוצות ע"י אומה ישראלית כמ"ש
כשביל ישראל הנקרא ראשית שעי' יבררו והש"י מרמו להם
בכמה רמזים שימצאו האבירה ויחזרו לבעלמלאכה שבשמי'
ולא ציה כולמלאכים ושרפים ואופנים והאבירה היתה מדעת
היתה כמ"ש רז"ל בונה עולמות ומחריבן וזהו מגורי אביו
וא"ל שלזה רמז אמרו בארץ כנען ר"ל העוה"ז נק' ארץ כנען
ארץ סותרים שהנשמה נשתלחה לעוה"ז לקנות לה סתורה
וקנינה דוקא בארץ הזאת כי מי שטרה בע"ש כו' :

ונחזור לענן כי הנה אמרו בזהר חותמך וסתירך חותמך הוא
צדיק ותרין סמכי קשוח כי מדת הצדיק הוא ההתקשרו'
כמו חותם המקשר שני דברים כא' שלא יתפרדו זה מזה
כן מדת המקשר העולמות ומוריר השפע מראשית החכמה עד
דרגא תתאה וזהו צדיק מושל ביראת אלהים שהוא המשפיע
למדרגה

ועצמות והבן ההוא בהיותו בוטח על אביו התעורר מעצמו
למורו ונתחכם ותירך כל הקושיות וז"ש כל הגדול מחבירו יצרו
ספט ע"ל ממנו וארו"ל שכן לשיש נתכוין והנמשל מוכן כי
כ' נתייחד שהצדיק כובשו ומתגבר על יצרו וזה שארו"ל
לשון ע"ל קראו ליעקב אל ר' חזק ויגבורה כמו ואת אילי
העדה קח והו קראו אל שהצדיק נקרא גבור הכובש את
יצרו ולעתיד ארו"ל לצדיקים נדמה היצה"ר כתר גדול ואז
יד' הנה ניכר וגלוי ומפורסם לכל גבורת הצדיקים שכבשו
גדול כזה ואפשר לעתיד יקראו הכל שם הצדיקים בשם
על שזהו רמז הפ' כעת יאמר לישראל מה פעל אל וידוע
שהצדיק הוא שם הצדיק וז"ש כעת יאמר לישראל שהוא
הצדיק יאמר לו מה פעל אל כמו אדם השואל בשלום
הצדיק אתה פלוגי מה אתה פועל ומה שלומך כך יאמר
הצדיק מה פעל אתה אל והמשך הפ' היא כך גדול ה'
הצדיק מאוד כלומר עלינו לגדלו ולהללו על כל טוב אשר
הוא נטל אתנו ונתן לנו כה לעובדו כי כל הנדרות
התפארת שיש לו ית' מעבודתנו הכל הוא בעיר לשון
התעוררות אלהינו שהיא המעורר אותנו ונותלנו כה לעובדו
התגבר כמשרו"ל אטלא הקב"ה עוורו כו' ואעפ"כ יש
לנו ית' תענוג והתפארת ומשלם לנו שכר גדול משלם
אלו עשינו הכל מעצמינו אבל באמת העבודה האמיתית
היא צריכה שהיה מחמת התעוררות מעצמינו שאנחנו חלק
אלה מסעל וזהו בעיר ר"ל בהתעוררות יצר טוב חלק אלהו'
שבתוכינו וזהו אלהנו וכו' :

רמז הסוק וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען
אלה תולדות יעקב יוסף כו' וא"ל כי הנה
ידוע כי עיקר כוונת בריאת האדם בעוה"ז שיקיים מצות
בראו ועבדו עבודתו כמ"ש לעבדה ולשמרה ואמרו רז"ל
לעבדה זו מ"ע ולשמרה זו מצות ל"ת וזהו תכלית בואו
לעוה"ז כמשל הילד שנאבדה לו אבן טוב מטבעת שלו
ולכן ית' המשל הזה באריות והנ' הצדיק באמונתו עושי
שליחות מה שנשתלה בעוה"ז לעבדה ולשמרה והו' וישב
אין וישב אלא לשון עכבה ר"ל כל ימי עיכוכו בעוה"ז הוא
בחיוביק הש"י ואף שהוא בארץ בארציות והומריית עוה"ז
ע"ז הוא כמגורי אביו ר"ל ביראת אביו שבשמים ואעפ"כ
שהוא בין הרשעים אינו לומד ממעשיהם וזהו בארץ כנען
כמש' כנען בידו מאזני מרמה ואעפ"כ מחויק בתומו וכוונתו
רק להרבות תולדות שהוא מצות ומעשים טובים והם עיקר
תולדותיו של הצדיק וזהו אלה תולדות יעקב יוסף כלומר
לחסיף בכל זום ויום שעשוע ותענוג ונחת רוח ליוצרו ועד
כאן הוא מדת הצדיק אבל הרשע המועל בשליחותו והולך
בשרירות לבו מתחילתו עד סופו וזהו בן שבע עשרה שנה
כמ"ס כל חיותו בעוה"ז אין כוונתו ומחשבתו רק לתאוות
הנשמיות למלאות כריסו ולרעות את עצמו כמ"ש נקוד על
את שלא הלכו אלא לרעות את עצמן כצאן לשון יציאה
הלכו מירמי יציא מרשית אביו שבשמים מכל וכל ופרק עול
תורה ומצות והוא נער כל ימיו הוא בקטנות ושטות ומעשה
העוה"ז נקוד את בני בלהה ר"ל שהיא רגיל זוללים וסובאים וזהו
תו כו' בלהה כי אותיות אחע"ה הם מתחלפים והוא כמו בני
בלאה שהם הווללים ובני זלפה לשון זילוף יין שהם
והם סובאים ומחמת זה גורמת לו ששכח מכל וכל את בוראו
ושמ' תכלית יציאתו והשליחות שנשלח לעוה"ז והו' נשי לשון
שכחה אביו שבשמים ואח"כ חזר ומדבר בשבח הצדיק
וא"ל יוסף שהוא הצדיק שכיונתו תמיד לחוסף כנ"ל את
בתם רעה של הרשעים שברורו הוא גי' רואה מעשהו
וחזקתו ונאנה על הרעה אשר נעשה ועומד בדרך ומוכיח על פניהם

לקוטי יומים

החסד שמכעו להתפשט והרין מנבילו כמו המים שבתוך הכלי
 שהכלי מנבילו את המים ואין מניחו להתפשט ודנה לפי
 הנראה הצמצום הוא דין אבל עכ"ל הוא חסד כי בכל דבר
 ודבר שבכל עולמות מוכרח להיות המובן שהוא החסד
 מעורב בהם כי עולם חסד יבנה ואף שהוא דין ממש אם
 לא היה צמצום היו העולמות במלים וידוע שמה"ד נקרא
 אלקים ובתוכו מעורב החסד שהוא שם אל שבתוכו כמ"ש
 חסד אל כל היום וזש"ה כי שמש ומגן ה' אלקים וידוע
 ששם היה נקרא שמש וזש"ה שמש ומגן הוא הדמיון כמו
 ה' אלקים ר"ל כמו שא"ל להסתכל בשמש מגדל אור
 בהרתי אם לא ע"י מגן ומסך המבדיל שהוא המגן בעד
 אור השמש שיוכלו להגיה מאורו כך הוא שם הוי"ה ביה
 אורו רב מאיר מגדל אור בהרתי אור החסד והרחמים שבו
 אם לא היה לאורו הגדול מסך המבדיל לא היו יכולים
 העולמות לקבלו לכך הוצרך לצמצמו ולהגבילו בתוך שם
 אלקים שהוא המגן והוא שארז"ל הקב"ה מוציא חמה
 מנרתיקה והרשעים מתלהטין בה והצדיקים מתרפאין כוידמו
 להנ"ל פ"י שלע"ל יוציא שם הוי"ה מנרתיקה שהיא שסאק"ש
 שעתה היא מלוכש בתוכו כי אז נה הצדיקים רב ויקיטבהם
 והיו ענין רואית את מורד ויוכל לקבל בהירותו ורחמים
 הגדולים והסדיו המרובים ומתרפאים בהם אבל לא כן
 הרשעים אלא מתלהטין כמ"ש הנביא ד' כנכור יצא כלות
 אע"פ שהוא החסד גמורים עכ"ל כשיצא שם הוי"ה מנרתיקה
 יכבוש נקם כנכור כמו מרד"ד ויסרע מהאימות ולכך פרעה
 הרשע אמר מי ד' כלומר שלא רצה בזה השם ולא האמין
 שנתגלה שם הוי"ה אבל לבסוף באמת נתגלה שם הוי"ה
 ביה כמ"ש וד' הכה כל בכ כור' וכן יהיה לע"ל שנא' כישא
 צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות ה' אגלה מה שהיה
 נעלם ומספלא שם הוי"ה ביה אז אראנו ויתגלה והוא מרומם
 בפי שמששה אמר ומאז באתי אל פרעה לומר בשמך שהו"ה
 שם הוי"ה הרע לעם הזה שפרעה לא השגיח ולא שחש
 לכו אל זה השם באמרו שהוא עדין מלוכש כנ"ל ולכך
 אמר ה' אחר זה ידבר אלקים אל משה אני ד' ר"ל הוא
 אינו יודע מוספאות אשר אעשה בקרבן כי אוציא חמה
 מנרתיקה וילחש אותם כי אף עתה אני ד' רק שהוא מלוכש
 כנ"ל וזש"ה כפ' שלפניו עתה תראה שם הוי"ה בהתגלות
 ויקבלו הרשעים פורענותם ורפוא כמ"ש הו"ה הכה למצרים
 ורפוא לישראל שבהתגלות שם הוי"ה צדיקים מתרפאים
 כנ"ל ומה שאתה רואה שהוא מלוכש עתה הכל הוא ספני
 קיום העולם וזש"ה וארא אל אנדרם כאל שר' ושמ' ד' לא
 נודעתי להם כי ידוע שמדת הצומצים נק' שדי שאמר לעולמות
 ד' ר"ל שהגביל מדת החסד מלהתפשט יותר מדאי וע"כ
 אף שהוא בחי' דין נק' אל שדי שמעורב בו חסד הנק' אל
 אל זהו גופא חסד כי יוכלו ע"י הצמצום לקבל אורו ושמים
 ה' שהוא הוי"ה לא נודעתי להם ר"ל לא היה יכולת
 להתגלות בימיהם כי היה מלוכש שם אלקים שהוא דין
 והצמצום אני ה' היה היה ויהיה ויכולת כודי להתגלות
 ופרוע מהם עוד נ"ל אומר וידבר אלקים כו' אני ד' ר"ל
 שזאת המדה הנק' אלקים שהוא דין בעצמו מדת הרחמים
 שהוא הוי"ה וזש"ה אני ד' כי הוא בלתי אפשר להשפיע
 לישראל אם לא ע"י מדת אלקים שהוא הצומצים וזש"ה
 וגאלתי אתכם מעבודתם כלומר מעבודת גופא שהוא מדה
 תביא להם הגאולה וזש"ה רז"ל קישית השעבוד השליסהת
 שנה של נירית בארץ לא להם רמזו להנ"ל שמכה מדיד באה
 להם בהירות בו שמש ומגן ד' כו' ולא עוד אלא שזכו בזה
 לכביאות פא"ם כמשארז"ל ראתה שפחה על הים כו' מפני
 שהיו

שכמו ומושל ממנו כי הצדיק מושל ביראת אלהים וכי
 מחוקק מבין רגליו שהוא בו מחוקקים לבנת הספיר כנ"ל
 שנאמר ותחת רגליו שהוא מדת הצדיק עלמא דאתכסיא
 נודע והנה זה הצדיק המכיל נורתו של הש"י יש לו ית'
 נחת מזה ותעניג גדול כמו שארז"ל שאמר ר"י אינשגיהין
 בבת קול וקב"ה קא חיך ואמר נצחוני בני כו' והוא פירוש
 בדרוש האלקים הרועה אותי ואלו ואלו חברי אלהים חיים
 וזש"ה ר"י אומר לרועה שהוא מביט בצאנו הוא מדבר
 בהשפיע מעילא לתתא בודאי אנו צריכין לכבודו ור"ל
 אומר לנשיא שזקנים הולכים לפניו הוא מדבר בעיקר תכלית
 הבריאה שיעשה נחת ורצון לעילא כמ"ש ישראל מפרנסיןכו'
 ומה הערך הוא צריך לכבודינו שיש לו מזה נחת רוח
 ותענוג ועושי רצונינו וכביכול הוא צדיק לכבודינו :
 ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה איש וביתו ראובן
 הנה לכאורה קשה הל"ל איש וביתו לבסוף אחר
 הכרת שמות השבטים וא"ל ע"פ מ"ש בס"ה כל אורייתא
 בלא שמות של הקב"ה ואפ"ש שמות ב"א למעלה הם שמות
 כמו ר"ל [צירוף אותיות אלו של ראובן הם שם קדוש
 לעילא ראובן התחתון מה שנקרא שמו בצירוף זה מפני
 ששורש נשמתו הוא מצירוף זה של מעלה וכיצא בזה
 שא"ש שמות אפי' שמות אחרים כמו עשו פרעה למעלה
 הם בקדושה כמ"ש בדרושים הקודמים וא"ל שלוח רמזו הם'
 ואלה שמות בני כלומר שלא תאמר שהיו סיפור דברים
 באו למצרים רק כולם הם שמות וא"ת והלא
 בני הם קה"ש הם שמותן בפרטות כי הא"ך יתכן לבני
 שמות ב"א לשמות הקדושים דלעילא ולזה אמר איש וביתו
 באו כלומר איש הוא שם צירוף דלעילא וביתו הוא התחתון
 מפני שהצירוף של מעלה מתלבש באדם התחתון אשר נק'
 שמו בשם הצירוף לכן נק' אדם התחתון בית בערך העליון
 שהוא העיקרי והתחתון אינו נקרא רק בית אל שורש נשמתו
 צדיק כחמר יפרח כארו בלבנון ישנה כי הנה יש שני מיני
 צדיקים ושניהם צדיקים גמורים אך החילוק ביניהם
 הוא הא' הוא חסיד בדביקות הש"י ועושה עבודתו המוטל'
 עליו והוא צדיק רק לעצמו ולא לזולתו כלומר שאינו משפיע
 בצדקתו לאחרים והוא הנמשל לארז שארז"ל שאינו עושה
 פירות שהוא רק צדיק בפ"ע ואינו עושה פירות שיהיו
 אחרים למוטב וירבו ויסרו צדיקים בעולם זה אינו עושה
 אלא לעצמו ישגא וטרבה שכרו אבל הצדיק ה' הוא נמשל
 לחמר העושה פירות והוא כחמר יפרח כלומר שהוא מוציא
 ויק' מוולל ומפריח וטרבה המוב בעולם וזש"ה הו"ה מקום
 שבעית עומדן אין צדיקים כו' ר"ל שזה הצדיק ה' הנק'
 בעית פ"י שהוא בעל ואדון אל החשובה כי הוא החזירם
 למוטב ורבים השיב מעון וגרם תשובה בעולם שכרו כפול'
 ומספלות הרבה יותר מהצדיק הא' הג"ל אף שגם הוא צדיק
 גמור :
 כשם הרב מ' נ"י חטרא והיי' לפום רבנן ותלמידהון אמר
 מדרי' ל"ק כי פ"א אמרו היי' וחטרא וכו' כי זה מדבר
 מדבר וזה מהתלמוד ר"ל בהרב' יש כנה היות רק שצריך
 המרא להתגלות החיוני' נכנס ויצא סוד אבל להתלמידים
 צריך לתת תחלה המרא ואח"כ יתגלה הדיות :
 מטיית הפ' ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע
 לעם הזה כו' וידבר אל משה ויאמר אליו אני ד'
 וא"ל ע"פ מ"ש במק"א שהוצרך הקב"ה לצמצם בתורתו
 ואורו בכריאה העולמות בכדי שיוכלו לקבל ולא יתבללו
 מצמיאות כנ"ל ואף שמדת ציצום נק' דין המגביל השפיע

דקושי יקרים

שהיו יכולים לסבול הבהירות וזהו מברך תהלתו דין קשה שהוא מ"ב וסופו רך :

וגם עפ"י יתורן מ"ש בספר הפליאה משה בנימי אל שדי שבו נשתמש והנה קשה והלא מסורש בקר' וארא כו' באל שדי ושמי די לא נודעתי להם אבל למשרעה נתגלה ולמה אמר שמשנה נשתמש באל שדי וע"פ הנ"ל יובן מ"ש שדי שאמר לעולמו די וג"ל למה אמר שדי ולא אמר די לבד וג"ל ע"פ משאול שהקב"ה ברא העולם במדת אברהם בהבראם וראה שאין העולם יוכל להתקיים ושחף עמו מדת יצחק ועדיין לא היה מתקיים עד שבא יעקב כו' כמבואר במ"א באריכות והנה בהכרח הוא אף שבא יעקב היו צריכין ג"כ למדת אברהם ויצחק והנה ידוע כי בריאת עולם היה במדת החסד והאהבה כמ"ש עולם חסד יבנה וכן בכל מעשה האדם ובכל דבר שבעולם צריך להיות במדת החסד אך אין בירה בלא מנהיגו וצריך להיות אימת המלך והוא מדת ירא' פחד יצחק ויעקב הוא המכריע והממוצע ביניהם וכולל שניהם ומה גם כי בכל א' מהב' מדות כלולים שלשתם כמו למשל אברהם איהב דבר שונא התנודותיו ויש התכללות ולכן נאמר אברהם הוליד את יצחק וכן ביראה כלול אהבה ולכן בא אלהים שהוא דין יש אל שהוא חסד כי אין לך דבר בעולם שאין בו התכללות טוב בנסתר ומשני המדות אברהם ויצחק יצא יעקב ויעקב הכוללם פדה אותם כנז' במ"א וכן בעבודת הש"י צריך לעבוד כדי שיתעורר לו אהבת הבורא ית' ויראתו אימת המלכות ובכדי שהבורא ית' יתפאר בנו ויהיה נחת רוח לפניו וזה נקרא טעמי המצו' והנה איתא בזהר אות ש' קאי אחד כרעא ר"ל כי תמונת אות השין הוא שין שורקת כלומר הג' יודין שעל נבי ג' הקיים הם דוגמת שורק שאיר הבהירות והשפע באה מהחכמה י' דרך ג' קיים שהם תמונת ג' ווי"ן המושפעים מנ' יודין שעל ראשיהם ואלו הג' קאים אחד כרעא דיעקב קאים כו' שהוא רגל התחתון של השין ובו מתחבר ומתצמצם להשפיע כדי לשון דל כדי שתסבול זה הבהירות והוא אות הדי' שבשם שדי ואור החכמה מתגלה בסוף זהו אית י' שבשם שדי וזהו צירוף שדי וכוה אמר לעולמו די שהוא מלוכב ומעוטף בו שם הוי"ה ב"ה והוא וארא אל האבות שהם ג' קיים הנ"ל באל שדי ושמי די לא נודעתי להם כנ"ל אבל ארז"ל גדול מה שנאמר במשה יתד כו' כי אברהם אמר ואני עפר ואפר ומשה אמר ונחננו מה שהגיע למדת אין ולבו האבות הוכרחו לקבל בהירות שם הוי"ה ב"ה ע"י צמצום שם שדי כנ"ל אבל משה הגיע למדת מה ואין ונא' בו והאיש משה עניו מאוד שהיה בו מדת ענוה גדולה מאוד שהיה מצמצם עצמותו בבושה ובהכנעה גדולה מאוד לפני הבורא ב"ה עד שלא ידע אם ישנו בעולאו לא מגודל ענותנותו מכה מדה זאת היה יכול לקבל הבהירות של שם הוי"ה בעצם אספקלרי' המאירה ומה שאמר נשתמש שהיה משתמש באל שדי לא ירצה לומר כששמו שהיה מקבר ע"י אל שדי זה אינו כי הוא לא היה צריך לצמצם הבהירות כי היה יכול לסובלו אלא ירצה לומר שהוא נתנית מעם למה שזכה טרע"ה יותר מכל הנביאים והוא בית לקבל אור שם עצם הוי"ה מפני שהיה משמש באל שדי כלומר מדרגתו גופא היתה כמו מדת אל שדי המצמצם אור הוי"ה כנ"ל כן היה מדת משה שהוא מדת ענוה יתירה וצמצם לפניו יתברך לכן זכה לקבל בהירות שם העצם מפני שהיה בעצמו כמו שם אל שדי :

בסדרש לכן נשבעתי אר"ש אלמלא לא נתקשר הקב"ה בשבועה לא היו ישראל ננאלין שנא' לקחת לו

נוי מקרב נוי רבי ברכיה אמר ב' גאלת בזרוע עמך וגו' ריש לקיש אמר בשמו גואלן מן נוי עד נוראים גדולים ע' איתיות :

הנה אמרז"ל הנשבע לייך לנקוט חסך בירו והנה כשנשבע הקדוש ב"ה לא תלינו כן סתים קיי"ת אך לאמר כשנשבע ה' צימיו וזרוע עמו ודרשו רז"ל צימיו זו חסד וזרוע עמו זו חסד וז"ל דמ"ק נתי סבר שנשבע הקב"ה כשנשבע צדק"ה אך המילוק ביניהם סת"ק ס"ל שנשבע צימיו זו חסד וז"ל סת"ק סת"ק דקב"ה ור"ב סבר ליה שנשבע צימיו סת"ק סת"ק באלת זרוע עמך ואתא ר"ל ומר נסתו גאלן כלומר זה אלו לריכ"ה לסלל צד"ה חסך שנשבע הלא תלינו תקרא תפירס שנאמר חסך כסאמי את ידי פירוס הנס"אוח יד הוא כדאיסת כס"י שעל ידי ע"כ שמוס ונז' שמוס מהס כדל הקב"ה את העולם ינשאר על סיד ע' שמוס שמוס השפע צלל לעולם חס"ה הנס"אוח יד עלמה הוא הסק"ה וז"ל שם כרי צד"ה שאומר גאלת זרוע עמך כ"כ כוונתו לנס"אוח יד ומר אתר מדל כו' אלל סרבי צד"ה קודל אוחס ע"ש מקומס סת"ה זרוע ר"ל קודל אוחס ע"ש סס השמות הכתיבים על סיד ומה גם ידוע שציקר ע"כ סת"ה צמ"ס שסס ג' ווי"ן דויקס ויצא ויע והב"ה סס נק' זרועות ה' וזהו כשכע ד' צימיו וזרוע עמו והמכריע צימיהם זהו גאלת זרוע עמך :

רמז ס' סוד והדר לפניו עזו וחזרה צמקומו ססס לכאורה כ"ל דה"ל דהיפך סוד והדר לפניו ר"ל שעל הסדר ס' פניו נוחים לו הודים וז"ל ע"פ משרז"ל סתקב"ה משתעשע ומתענג צחוקתן של לדיקים חף קודם צריאת לדיקים בעולם ככר חורשינו מקוקה סס לעצלה והקב"ה אומר בשם אומרס כו' אלעזר בני אומר פרה צח שמים : (והנה ח"ל סכללות המוח והפסוסס נקרא סוד כמ"ס אשר מכה סודך על השמים והדרת לזה שפסעס המורס נקרא סוד סל"כ אלל שפנימית המורה נקרא סוד ח"כ קסס מהפסוינה שפסיו מרע"ה לעללכיס כלום ע' ציניכס בנינה וגזילה כו' ולס סוד זה מדבר בפנימיות המורה וסודותיה ח"כ לא סיס מסיג כלום וד"ל אלל ודאי מוכרס סוד קאי על פסטי המירה והדר סוד נקרא פנימיות המורה וסודותיה כי כלסר סלרס יסיג הפנימיות יודע לדרוס על כל אוח וסוד וקוצ פילי סילין של סלכות אלל סלל על מנס כסכסו גזס סוד מהדר ומעטר המורה כידוע) : והנה המורה נק' עזו כמ"ס ה' עזו לעמו יתן וז"ל עזס ס' סוד והדר כלומר לימוד הלדיק סס מדוסי פסטי המורה וגם מדוסי זה ססוד מחדס בפנימיות סכל לאמר מקודס צריאת הלדיק בעולם וזהו לפניו דק שפי הלדיק כגלסל וכמסך אור למטה חף ציוסן סילמוד דדו"ר המדוסי בעזו ומדוסי ססס ירלס וספסס גם מדוסי ר"ל ססלמוד סססלסני ומסמס' גדולס ודניקות סס"י ולזו בודלוי יכוין הדצ"ה ללמיות קן סן דצ"ה סתקוקיס וכרסמיס לידוק אומיות מוכרסו לעמלו וס"ס צמקומו :

גם גזס יובן ספס' אסרי ארס עזו לו כך מסילות בלגנ' וז"ל סכך ס' אסרי ארס עזו לו כך כלומר סססווי סויתמסות לו ססוד מידוסי דבר צחורה וכיון לאמיתתו כו' הדצ"ה סתקוקיס לעעלס וזסו כך ומ"ס מסיכית בלגנ' סוד מ"ס דז"ל דכנסין לי' סבילי דלורוייתא בלגנ' ר"ל סלומדריס ע"י סלפת ססס עפ"י סלפת דל"ב כתיבות סכמה ססס נקראן סבילין ומ"ס בלגנ' סלומד בנ' לכנסו דדו"ר ונזס יתורן סו סתקסינו סססס לו לומר סלפכא והדר יהוד ססס מוכיס נז"ל כידוע חף סלל ידוע סללו סב' מדוסי נקרא למודי ס' וסכסו מדצ' בלומדי סלדיק סתחתון ולכן נא' קודם סוד ר"ל סססעוסי סתקב"ה משתעשע צחוקתו של לדיק זו היא ססוד אס"י סעדיין לא צל ססוד ססוד למודו מנס ועוד כ"ל כנ"ל מסי

לקוטי יכרים

לית בלתי וגם תדבק ומחזק בדביקות גדול כדור וזהו כללם
זהו חסד שים לו עוז כך סיכול לסוף הלידוף כחל וחיל
לזו רמזו נמרח קרם המקרא ורמזו לזל מכס מדרש הלדקי
סמחונים גם המקרא דלעילא מתפסק :

אלה שמת בני ישראל בשם ריב"ש וזהו עים שנאמר
שמו את ירושלים לעיים נהו כוי ר"ל כי בעוה"ד
נלות בא לעולם בשביל ששמו את ירושלים לעיים כלומר
כשבאה לאדם איזה יראה כוי או איזה שלימות כמעשה
המצוי באה לן מזה גבהות וזה שמו את יראי שלם שלהם
לעיים לשון גל נכוה וגדול ואם עושה איזה עובר כמו
תורה או תפילי ויצא עושה אותם לנבל וכנור כלומר בלא
דור רק כמנן עלי נבל וכנור וזה גורם חיו שהעבורה
שלו הכל הולך אל הקליפות וזהו שבי מאכל לעוף השמים
שהם הקליפות הנקרא כך ומי גרם זה מחמת שעשו עובדי
שלו לנבל וז"ש נבלת עבדיך לעוף השמים ולחית הארץ
וא"ל ג"כ רמז כאן ואלה שמות ר"ל גרם גלות והשמטון
וזהו הבאים מצרים במצד הגלות ומפירש ראובן ר"ל כאשר
עשה איז עיבדא אמרי בלבו ראו מה בני לבין שאר ב"א
שאני עובר עבודתי בשמיית וראוי הוא שחשיי ישמע
בקולי וילוח אלי וזהו שמעון ולוי וכן שאר שמות :

וארז"ל אין נושאים נשים במיעד מפני שמעריבין שמחה
בשמחה וא"ל שרמזו רז"ל לפי פשוטו להזהיר
האדם על ענינו בעוה"ד כידוע כי הנוף נקרא נויק והוה"ו
שלא הא עסק האדם במועד ימי חיי הכל שהם חרזי
וקצובים לו זמן מועט בימי המועד הנ"ל לא יחזור בהן אחר
תענו הנוף למלאות תאותו תאות נשמתו וזהו לשון נשיאו
שמנשא ומגדל את הנוף בנבחו וברחבו ובעוביו לפי שאין
מעריבין שמחה בשמחה ר"ל שמחה והוללות של תענוג
החומרי בשמחה הרוחני שהוא עבודת בוראו ית' וזהו ודאי
נקרא עירוב שמעריב טוב ברע ושמיטא בימי החג שהם
נקרא מיעד ממש ועוד מיעד לשון ערי וקישוט שמי המועד
ניתנו לכל איש ישראל לעירר במצות חגיגת ושמחת המועד
בדרים עליונים ולעשות חכש"מין ועידון ולגרום תענוג
ושמחה להעולמות העליונים שישפכו לתחתונים וז"ש יראה
כל זכורך ברנלים שאזי יהא כל אדם במיעד ליראזוליאואת
כל זכורך את פניו ר"ל תאוותו ושמתו יהא לגדל ולנשא
מהדגות הרוכרא שהוא הנשמה וכל העליונים המשפיעים
שהם דכורין ולא שיערב בהם שמחת נשם בג"ל וא"ת הא
כל ימי האדם הוא מוזהר על כך וא כלמה יצאו ימי מועד
מן הכלל ואמרו לשון מ עד דמשתמע ימי מעד ממש אבל
האמת הוא שכל ימי מועד האדם הוא באזהרה זו רק ביותר
צריך לזהר על ימות הרגל כמו שארז"ל עוקבא דשתא וירגרא

במדרש בראשית ברא ונומר הה"ד ויקם עדות ביעקב מהו
אזו השמים וארץ שנאמר העדותי בכם את השמים
ואת הארץ שנבראו בשביל יעקב כמה דאת אמר בראשית
בשביל ישראל שנקראו ראשית שנאמר ישראל ראשית
תבואתה :

ויוכן ע"פ דאתא במדרש מתחלה כשברא הקב"ה את
העולם היה העולם מתמוטט שלא היה לו על מה
לסמוך ברא הקב"ה את אברהם ועדיין היה מתמוטט שיצא
ממנו ישמעאל הוליד אברהם את יצחק ועדיין היה מתמוטט
שיצא ממנו עש ויח"כ כאשר בא יעקב נתבסם העולם שהי'
מטתו שרימה וי"ל מהו הענין התמיטת הע"לם ויוכן ע"פ
הידוע כי מתחלה עולם חסד יבנה ונאמר בהבראם כאברהם
שאברהם

העולם הוא הפטט וחילוניות של חורס וסדר הוא הפנימיות ומי
שום לו עפמחות החילוני הוא יכול לכנוס ולהסיג הפנימיות
הכל לא להיסק והנה מהר"ם בתי"א כי סוד נקרא פנימיות הסוד
והי"ן הקישוף דלעילא מה שהשיי עשה לנלאכים כלום ים אשה
כוי מ"י הוא זללה"ה עקב אשר עשה אדם הנלאכים אינם
יכולין לקיים אלא פנימיות הסוד לנד אכל חמני יכולין לקיים
מ"י וז"ל לפי פ"יזה שהפנימיות נק' סוד וא"ל ג"כ הפנימיות כתי"ס
במ"ה אשר תנה סודך על הסמים דא הוא רזא דהכרה עת קא
כוי וז"ל הוא אשר כוי כתי"ס אשה אשה אשה ע"ש ותנין
והנה הסוד נקרא עוז כח"ל ולעולם נקרא חזון ואפשר שזה
המ"ה סממ"ה עשה אונים לתורה ר"ל שהשיג בהכחחו הסוד
העליונים והנה לר"ך לתת טעם לתת הסוד נק' לעולם חזון
ולעולם עוז אך כי בתורה כתוב חכמה עמודים שבעה וחס ז' ימי
הנין וכתוב כולם בחכמה עשית נמלא מוכרת שכי"ס אשה
העולם חכמה נסה דל"כ לא סוד יכולים ד' דברים מתגדלים
לפניהם א' חס לא ע"י חכמה שהוא עשה חס הכל ללין כתי"ס
והחכמה חלין נמלא והחכמה הוא י' לך כ"א נחם הוא כלול
מ"י וזהו כלל שמתו בכל מ"י הוא כלול מ"י וסוד מטעם הסוד
נמלא ימי הננין כ"א כלול מ"י וז"ל עשה ע' מעוז אכל
למעלה סס הוא א' בעקום ע' כי סס הוא חסנון גדול מ"י עד
חלין וזהו מורה חזן חלין שבאזון וחס"כ נשאר לע"מ כמו לע"ל
וזהו ו' לעולם הוא חזן ג' פשוטי המור"על"ה שהסוד והחכמה
וענין ע"י משא"ל יללס ב"ק אשר ר"י חין עשניחין ב"ק
אשכ"י לחליהו כוי ח"ל חייך ואמר נלחמי בני והנה חס הננין
חמרי הלכה כתי"ס ח"כ עפמחות חור' חמיתות כך היה וכך היה
הלדוף לעולם ח"כ קי חלין אשר ר"י חין עשניחין כוי גם
לר"ך להנין כל שקלי וטריא של ה"ס"ס שהוא הסוד שבע"ס
מחין טורס שקלי וטריא סלא אוריתא דלעילא לא חייך נס
ע"י אך האמת הוא דלעילא לא ים סוס שקלא וטריא רק דברים
כסוי חן כפי הסלכה אך וקיסרל חלין דכיינו כאשכ בלה לפתא
חזן ז' עמודים שלם שסם ז' ימי הננין סס חייך שקלי וטריא
העולם לחסד ולדין וכיוולא סלא מרות וחמ"ל ש"י הנ"ל הוא
חליהו אשר חליהו סהיל לשון דעת הנו"ל לכאן ולכאן וזהו
יוכן וי"ס נוסר הקב"ה חמ"ך באוריתא ולכאז"ל קשה וכי חייך
לע"ל חליה ע"ל ש"י אלא חמ"ך ח"ה ש"י להיסק חס יבדא
מה שהוא עשנ"ד לאוריתא דלעילא אכל בלכנו נמי"א ע"ד
לר"ך מושל בירחא חלקים עתה גורל דביקות הלדקי בנורא
ימי לדין הלדקי הוא דלנו"י ימי כמו הנני"ס עמ"לנו הלדקים
עומ"ס ח"ך לעצב עפ"י חן בודלים והקב"ה מקיים דכיהס
ובן ע"י"ל כאן מאחר שהיה דבקים בני ימי חרי"י חין עשניחין
בדין כי כבר ניתנה הסוד לים"ל כלומר שהוא עשירל חלין
והאמר נה אחרי דבים להטות ח"כ חס חנו לריכס לנסות לדעות
בדח"י הסוד עשירל חלין וי"ס נס ש"י ולחמנו הכו"ס וי"ס יכולם
בדח"י לספק בלדוף דלעילא סיהיה הלכה כמותינו וזהו ח"ת
הלכות אלא הלכות כלומר סה"י יכולת בידו סמחונים לסוף
הלכות עולם דלעילא סיהיה כמו הלכות עסקו סס ז"ס נלחמי
בני להפוך הלדוף חליהו וקא חייך שים לו עז"ס עשעוים
והענו גדול כוי וזהו רמז ס"פ אשרי אדם עוז לו שהוא הסוד
עשירל חלין כח"ל לו כך כלומר סודו סה"ל לו סה"ל חמח
דחמחו יכול לסוף שכונו סן י"ה"ה הלדוף לעולם חסו כך
וח"ל ס"זה רמזו ע"ל כך עפ"י שים כ"כ חסו דלדוריתא וי"ס
יב"ל בידם לסך חזון של הלדוף לעשות חן ד"ב ב"ך חסו
סמ"ס כתי"ס הקרא חמיתות בלכנס ר"ל מ"י יכול לעשות כל
אלה ס"י שים לו עמילות סבילין דלדוריתא חליהו עולם כתי"ס

ד וגימ
גדולים
כשכנס
כדי כנס
רוב עז
בנקי
שכל
גד בלח
ד לדין
גד חס
צל יד
שאר י
יחיות
רוב עז
ידי כתי
דחה
יב שתי
רעות
הו בלח
לכאז"ל
סדר
מתעור
ע בעול
אדם
הסוד
והר"ל
הקב"ה
כלום
הסוד
ברח
סוד
סודות
ות וזה
גזס
זו כתי
הלדקי
הפנימיות
רק שמי
המדות
הסתלסול
לאמית
זו לעולם
בלכנס
המדות
תחת
כנס
הוא
הקב"ה
החוק
ים ניה
הכח
שעשוי
חמ"ל
י"ל ע"ס
ד

לבושי יקרים

שאברהם נקרא חסד חסד לאברהם וידוע שמדת החסד
דרכו להתפשט יותר כמים המיגרים ורגה האוי העליון
שהשפיע הקב"ה בעולמו היה רב ובהיר במאוד מאוד עד
אין קץ וא"ס לכן היה העולם מתמועט כלומר מחמת רוב
הבהירות וא"ר הגדול המופשט בתוכו לא היה במציאו לקבל
גודל הבהירות ומה שהמדרש נותן טעם מפני שיצא ממנו
ישמעאל כלומר שלא היה הדבר בשלימות לקיום העולם ואף
שזכות אברהם גדול ורב שמדתו מדת חסד עם כ"ז מחמת
שיצא ממנו ישמעאל לא היתה מדתו מספקת לקיום העולם
ואחר כך כשנולד יצחק שהיתה מדתו מדת הנבונה פחד
יצחק וירוע שמדת הנבונה היא המגביל ומצמצם ההשפעה
שלא ירד יותר מדאי והנה בוודאי הצימצום הוא קיום שמחמתו
לא יתבטל מציאות אדם מפני שיצא ממנו עשו היה הצמצום
יותר מכדי צרכו ולא נתפשט שפע האור כ"א מעט מעט היה
העולם מתמועט כלומר שאינו בשלימות כי לא היה יכול
להתקיים במעט השפע והחסד מחמת גודל הצמצום והנה כבא
יעקב שני בו יושב אוהלים שאחו בני הקצוות התורני והיא
מדת הרחמים המתייחס לת"ת והיא שנאמר עליו חתן אמת
ליעקב כי אותיות אמת מורה על ח"ת כי א"ת מור' על
ח"ג בני קצוות האותיות כי אות א' הוא קצה הא' ואות
ת' הוא קצה האחרון ואות ה' מורה על הת"ת עמודא
דאמצעי'תא כך אות ה' באמצע ד"ב אתון וכן מצינו
ביעקב נאמר בו מדת יראה ואהבה מתהלה מדת יראה וירא
יעקב ויאמר מה נורא כי יראה הוא מראשית ואח"כ נאמר
בו ויאהב יעקב את רחל הג' הג' שרחל היתה צדיקת ושוה'ת'
היא רחל העליונה שמש תיבות את הוא מיותר לכאורה אך
א"ל שמלת א"ת הוא מרמז על הג"ל שיעקב היה אחוז בב'
הקצוות כג"ל הרמזים בב' אותיות א"ת ועם ש' שבי' נעש'
אמת וזהו ויאהב יעקב את שאחו במדת הג"ת אמ"ת גם
תיבת את הם ד"ב אתון דאורייתא ט"א ער' ת' שנברא
בדם העולם וע"י נתבסס נמצא כאלו ע"י יעקב נברא העול'
מחדש כי עד הנה היה מתמיטט כג"ל וז"ס יעקב אשר פדה
את אברהם רמז אף שהעולם נברא בהבראם באברה' שהוא
חסד אעפ"כ לא היה קיום ושלימות ומה גם ע"י יצחק מפני
הצמצום הגדול לא היה יכול להתקיים עד שבא יעקב
ואחו מדתו וב' מדת אבותיו וזהו שנאמר בהולדת יעקב
אלה תולדות יצחק בן אברהם וזהו אשר פדה את אברהם
כג"ל ומה שאמר אשר פדה את אברהם ולא אמר אשר
פדה את יצחק ומה גם כי חייב אדם בכבוד אביו יותר
מכבוד אבי אביו אך כי מדת יצחק מפורשת בחורה
וא"צ ואמר שנאמר ביעקב וישבע בפחד אביו יצחק מ'
הוא הנשבע בח"י המלך הוא האוהב את המלך נמצא מצינו
שמתק מדת פחד יצחק במדת אהבה והכרע בנייהם אבל
זאת לא מצינו שהגביל את מדת החסד בכדי שיהיה קיום
העולם כג"ל ולכך הוצרך לומר אשר פדה את אברהם והג'
יש לדקדק באמרי שהיה העולם מתמועט א"כ אחר פטירת
האבות הא"ך היה קיום לעולם כג"ל הגם שאין זו קנשיא
שאין דור שאין בו כאברהם מ' אך עכ"ז זה העולם ככלול'
אבל העולם קטן שהוא האדם הא"ך יתקיים אך כאמת
שבכל אדם הישראלי יש בו אברהם יצחק ויעקב שאמרז"ל
שהם ביישנים רחמים ג"ח שהם מדת אי"י והוא א"ל שרמזו
רז"ל לעולם יאמר אדם מתי יגיעו מעשי למעשה אברהם
יצחק ויעקב ולמה לא אמרו שיבקש האדם ויאמר מתי יהיה
מדותי שוים למדת אי"י כי המדות המה עקרים וזולתם א"א
לעבוד עבודת הש"י ולשמור מצוותיו ולימוד התורה כידוע
שצריך שיהיה גדוד' וע"פ הג"ל יובן שאמת כל ג' מדות

הללו כבר ישנו באדם שהוא עולם הקטן כג"ל כי זולתם
היה לו קיום רק יחכה ויצפה ויבקש לאמור מתי יגיעו
שיפעול במדותיו אשר הם בו יפעול בהם עבודת הבור'
ועלו מדותיו לקדושה כמשארז"ל איזה חסד המתחמד
קונו ושתהא יראתו על פניו שיתגדר ויתגבר ע"י מעשי'
קדושה עליונה וכיוצא בזה ולא יהיה בו שורש פורה ואיזה
מ"ז אופנייה בעבודתו ולכן אמרו יאמר האדם מתי יגיעו
מעשי כו' כי המדות המה מכונס כבר :
ונחזור לענין ויקם עדות ביעקב יהיה פ"י כך ויקם הש"
עשה קיום והו"ה לעדות שהם השמים והאר'
בשביל יעקב כג"ל ומשארז"ל הקב"ה הוא מקומו של עול'
הוא ג"כ פ"י כג"ל קיומו והווייתו של עולם כי הוא לעול'
מכל עלמין ותחות כל ערמין ובמציעת כל ערמין ומכסה'
ומהו ומקיים כ"ע אף כאן ויקם פירוש לשון מקום וקום
לעדות שהם שמים וארץ והו' קיום לעולם ככללות ואי'
העולם קטן האדם כמה יתקיים לכך אמר כמד"א בראשית
בשביל ישראל שנקראש' וירוע שראשית הוא החכמ' שיהיה
רחמים נמורים ומלת ישראל בפ"ע מורה על מדת הו' ג' כמ"א
בס"ה שיר אל אי"כ יש לישראל ג' מדות הללו ביישנ'
כו' וזוהו יהיה להם תקופה .
וע"פ ז"ס יונן פ"י ספ' ויחמר אלמים ימי אור וימי
סמיכת וימי מייסד שלל נאמר בטוס נאמר תפסדו
כן ועוד אומרו וימי ערב וימי בוקר למס הקדים ערב לנצח'
וסלל כבר נאמר וימי אור וסל"ל וימי בוקר וימי ערב וס'
ספוסך קודם לנצילות העולם כמ"ס ומד"ך על פני חס"ס
לינו כמ"ס כמ"ס לינו נופל לו נסון וימי שמשענות סמסות
פ"י נאמר וז"ל שאין לנרמז הסללות כמ"ס שלמים ולמס'
כו' וע"פ הג"ל יונקי סכס סמ"ס האור כבר עכ"ז כל
יכול לסתום ע"י לקיום סגולם מפני גודל כסירות וסו' נעלם
במילום כג"ל וא"ך לך סוסך גדול נזס אף חסר הנימס'
נמסוס האור והנוקד סממ"י ססול לקיום העולם נמלל ספס'
האור נמסוס מן סלימלום ססול כעין נרמיק סמסוס סס'
מלפיל צעד סמסוס סמסעט אורו ויכול לסוכנו כן סולל
סממנס קדימוס סלימלום נמסוס האור לכן ילדק לו וימי
וימי בוקר סמן סענד ססול סלימלום נמסוס סנוקד וס'
גם ססול סרלסון נלמס נק' סוסך כמ"ס נמ"ס אפ"י כמ"ס
סול קדם עילת סעינס כו' ולפסר סזס רמז ספ' ויחמר אלמ'
ימי אור כלומר ויחמר ספ"י נמס מרס חלקים ססול ס'
גנוס סולמלום סלור נמסוס זס ימי אור סממקיים וגם ס'
כ"מ סלממר וימי לינו סלל נסון לצד וז"ס וימי אור ר"ל
סלימלום ססול נלמס כמ' לצד לעולם מפני ססול כמ' ס'
ומלפיל סלור סנדול ולמלום סול נלמס לצד ולדרכל ס'
נמסוס סלור סממ"י וקיום ספולם כמ' ויסרון סלור מן סס'
לכן נל' וימי אור כג"ל :
ענין סמיכת ספ' ונח מצא חן בעיני ה' אלה תולדות
נח איש צדיק חמים היה בדרותיו את האלה'
התהלך נח וגו' וי"ל ע"פ מ"ש רז"ל הלא ארז"ל על פ'
נחמתי כי עשיתם ונחמצא חן מלמד שאף נח לא היה כו'
להנצל אלא שמצא חן וא"כ לפ"י הא"ך קורא אותו י'
אח"כ צדיק חמים א"כ היה כדאי ואס"י למ"ד בדרו'
היה צדיק לגנאי מ"ס אני מעיד עליו שהיה צדיק חמים ו'
מה ענין מציאת חן וע"ד למה אצל מציאה נאמר שס'
ואח"כ אמר את האלהים התהלך נח ועוד מה ענין ה'
כאמרו אלה תולדותי נח בשבילו רדשו רז"ל שעיקר תולדותיו
של צדיקים מע"ש וא"ל ע"פ משארז"ל ע"פ ויאמר ה'
נח בא אל התיבה וגו' כי אותך ראיתי צדיק לפני נ'
הזק

דקושי יקרים

יטעפ אליו כל השפע מעיני ה' שם חו"ג הניל סזו עיקר קיום העולם ע"י הליך רבן יסוד עולם אבל סס כ' אל ידאו דהיינו שדמו רק יראה לבד לכך נאמר סס עין ומ"ש נבינה מלא קן צעירי ה' אע"פ שאמנו לעיל אח האלהים הסה"ק שהים חמים רק צמדת היראה עכ"ל מליאת הקן מלא והמליא כל השפע מצ' עיינין וזוהי צעירי ה' ומ"ש כאן סס הויה כי ידוע שסס מן המחיתם אל נח בעלם הוא יולא מעס הויה כזה י' פעם א' ה' צ' פ' ו' נ' פ' ה' ד' פ' גי' מן סהוא חומיות נח עזה ססס מורס על רצוי השפע שכתפסעט מעילא לתת דהיינו מי' סהוא תכספ עד ה' תחאה סככלס מכלד' חומיות הויה ועל פ"י יוצן ספ' טיב עין הוא יצורק כי מלחמו נתן לדל וארז"ל א"ס יצורק אלא יצרך י' והנס י"ל כי לפוס ריהטט מדצר הכל צלדיק הנק' טיב ול"כ לתס נאמר צו רק עין א' לבד ול"ל שדדצר כאן בלוחו לריק החיות צמדת יראה לבד ולכך כ' עין אך קסס א"כ עסחמא לא נעסע ללדיק סהוא רק שפע מעין א' סהוא נצורה כמדמו וא"כ הא"ך דרסו רז"ל א"ס יצורק אלא יצרך הא"ך יכול הוא להספיע לזולתו צה"ו סא"ן צו רק מדס נצורה טענע' לפ"ס מונבלת ומלומלנת צ"י הספסעות אע"כ לריק לומר שדדצר כאן צלדיק סהוא רבינת נח טעמלת סהוא טלס רק צמדת ירא' אך נחמת מליאת הקן הספיע לו חו"ג טלס כנ"ל ויכול הוא ג"כ להספיע לזולתו צה"ו סהוא לכול מעניס וז"ש כי נתן מלחמו לדל כלומר נתן טעס למ"ס טיב עין יצרך אע"פ סא"ן מדמו רק יראה יכול הוא לצרך ולהספיע כי מלחמו נתן לדל ר"ל ע"י סהן סהמליא וסוריד והספיע שפע ומזון לדדגא תחאה הנקרא דל ולכך יצורק ויצרך א"כ לפי הניל למה לא הספיע נח לזולתו ולא הניל את דורו זז כצר נ"ח מפני סה"ו רעעיס ציזמר ולא ס"י רלוס וויכניס להויה כלי המקבל שפע כניל ואע"פ שגני אצרה ומסס נמי כ' מליאת קן והלא סס ס"ו סלמיס צמדס ל"ק סנהס נאמר צלסין תפלה כמ"ס אס מליאתי מן צעינד מנדל עמוסנוסאל ס"ו מחזיקין א"ע ללדיקים חגיגתיס: במדרש ואברהם זקן בא בימים הה"ד עמרת תפארת וגו' בדרך צדקה תמצא לפי שנא' באברהם למען אשר בו ושטרו דרך ה' לעשות צדקה וגו' לכך נאמר ואברהם זקן בא בימים ולא עד אלא שהקב"ה ברכו שני זה בירך את אברהם בכל :

וא"ל עפ"י משז"ל א"ת צהנרס אלא צלצרהס וי"ל אס נאמר טצנכות אצרה' נכרה העולם א"כ הא"ך ס"ה ק"ו לעול' קוד' למדת אצרהס אלא סהוא ס"ס עשיריס דורות אחר צילאת העולם ומזון : ויבן ע"פ משז"ל ויחן לו מעשר מכל וארז"ל שאצרהס נתן המעשר לסס אבל לפי פסושו טל ס"י משפע שסס נתן לאצרהס כמ"ס ומלכי לרק מלך טלס כול"ל לחס וי"ן ויחן לו מעשר מכל אבל לריק להנין מ"ס עינין זס המעשר סנתן סס לאצרהס דעלמא לפי דרסח רז"ל א"ס סנתן לו אצרה' מכל סעני אבל אס סהוא כפסושו מהו מנה נתן המעשר ומהו מכל וא"ל כי כצר ביארנו ענין סוקסס חום ה' סיחוסקפ נסס אצרה' סהוא ה' מוללות ספס ולכך אצרהס אינו חוליד ע"ס צלצריכות ע"ז וא"ל ג"כ סזה פ"י ויחן לו מעשר מכל ר"ל סנתן לו סוספס חום ה' סהוא המעשר מן כל גי' חמסיס וה' סהוא מעשר מן חמסי' והספיע לו ממדת כל אל סירצור וקתן לו ה' מוללות ספס וזו עיקר ק"ו העול' ועיקר ענדס ספ"י להפללות סדנורי' וכלחומיות אל הקדושה וז"ש כח מעשיו הגיד לעמו כלו' כח מעשיו סהוא סדנור סנצסס צו העול' כמ"ס נדצר ה' עמיס כו' בלוריחא צלצ קצ"ס עלמא ככ"ג אחוןחוטו סכח הגיד לעמו פ"י ממשיך לעמו ר"ל א"ת ה' ס"ה ס"ה מוללות ס"ה ס"ה כח להעלו' כל סדנורי' כניל ונתזור לענין צהנרס וידוע שדמד סהקד והספסע מתייחסת לאצרהס כמ"ס סקד לאצרהס אצרה' אוסני והנס נאמר אצרה' אצרה' כפול סמו כי צלמס יס חרי גווי' אצרה' ה' סהוא אצרה' סהמחון אשר ה' :

הבן

צמ"ס רסני סהוא אצרה' סלמיטי העליון כי יס מדס א' למעלה כנקדל אצרהס ר"ל לירוק חומיות אצרה' כמס סוכס למדו סהקד והספסע ומפני שאצרהס סהמחון ס"ס ממנסב כמסירות כ' ימיו ס"הס מדמו סקד והספסע סהמ"ך על עלמו אצרהס עליו ולפסר סזה סרפזו ז"ל מי סככפל סמו צידוע סהוא צעירי וצצו"ס צ רמז להניל סהוא סס העליון והסמחון ולפ"י נדנורי סללו אס אד' מדמו סקד והספסע וממנצר סמיד סמדה סזו כקד סמו אצרה' ע"ס עליון וכן כיוולא צוס נתלל לפ"י ל"ק מ"י מ"ס צהנר' צלצרה' ר"ל צלצרה' העליון סנהס סמדה כנ"ל העול' סנאמר עול' סקד יצנה לכך נאמר צהנר' סמדה עליון אינס זמניס ס"ה כוס וס"ס ובלחמו מדס אצרהס נכ"ל סה"י ספמי' ומלך :

וא"ל שזוהי פ"י ה'ס ואברהם זקן כלומר אותו המדה הנק' אברהם העליון שהוא זקן ספמי' שהמדה היא סמ' ואינה זמניות ועוד שמדת החסד שורשו היא בעתיק כמ"ס ועתיק יומין בו' ושער רישיה כעמר נקי ותלג הויה ולכך נקרא זקן אותו חסד הנקי אברהם העליון שהיא זקבא ב"ש פ"י בא והתלבש באברהם התחתון שהיא נקרא ימ"ס ע"ס שהוא זמני סחמת גודר החסדים שעשה אברהם התחתון להמשיך המדה העליונה אליו והתלבש בתוכו וזהו שאמרת ה"ד עמרת זקנים וגו' בדרך צדקה תמצא כידוע שע"כ החסד היא הצדקה וזהו חסד האמיתי ח"ס ד' וזהו בדרך צדקה תמצא כי מזה זכה להמציא ולהמשיך המדה העליונה אברהם הזקן שיבוא בימים ויהיה עמרת אליו כניל וס"י ולא עוד אלא שברכו ה' שנא' והי ברך את אברהם כני' יובן עפ"י שארז"ל והי ברך וגו' בכל שהיה לו בת וגו' שמה והנה י"ל מה יודיענו בזה ששמה היה בכל ומה ענין הברכה שברכו בזה : וא"ל כי הנה ביארנו לעיל ויתן לו מעשר מכל שהוא ה' שניתוסק בשמו שהוא מעשר מכל והנה ידוע שבמדת כל יס ב' יהיין שרס בעצמס כלל"ס חו"ג יא"ל שה' ראשונה שנתן לו שם היה היה שנתן לו כמדמו שהיה איש חסד ומה נס שהוא בעצמו המשיך המדה הזוהי כמ"ס ואברהם זקן בא בימים וכאן ברכו הש"י בעצם יהוסף לו ה' שני' התי' ג' כנודע בעקבות יצחק נתחן החסדים עם היג' וזהו מרומז בשם נבל ר"ל ב' הה"ה"ן שה' ב' מעשרות מן כל ואע"פ שהן ב' מעשרות נחשב להש"ס מעשרות הן חומש מן כל וחומש הוא ה' לרמו שכל"ס ונתערכו יחד הה' והג' ונתקיי וזו הוא הברכה וז"ש בת ה' לו שהוא היג' כנ"ל ובכל שמה שם ה' הנק' בת כדוד' במדרש ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את ה"ד עמרת זקנים בני בניס ותפארת בניס אמרו לא ניצר אברהם מככשן האש אלא בזכות של יעקב כני' מובן ע"ס הכת"ב כמים פ"א פ"י כ"י והנה נמשיל זה רא"ס שאוהב לשמעון אהבה עזה ומחמת ששמעון רואה שרא"ס א ה' איתו ביותר נתעורר אצל שמעון ג"כ אהבת ראובן נסמ' שאהבת ראובן שאוהב לשמעון נקרא אב ואהבת שמ"ן שאוהב לראובן נקרא תולדה מפני שנולדה אהבת שמ"ן מכת אהבת ראובן וזהו יש אהבת אב לבנו בשני עניני' הא' שאוהב לבנו מחמת הטבעית וזהו האב גורם שנים וס אוהב את האב ויש אהבה אחרת גדולה סזו שרואה ג' הולך בדרך הישר ומצדק מעשיו וגם בכל החכמיות הז' חכס כמ"ס חכס בני כו' אוי יש ראב תענוג גדול סס ומזה נתהוה השמחה כ"השמחה היא באהבה מהתענוג שא"ס אדם שפח כ"א יש לו תענוג מאוזה דבר בא"ל"ה השמחה ומחמת גוד' השמחה והתענוג שיש לו מהבנייתוסס וזוהו להאב עוד אהבה יותר גדולה לבן :

והנה זה המשל שייך לבי"א כי קודם לידת הבן או אחר לידתו עדיין אינו יודע מה טובו ומה יהיה מעט

הבן

ר"ל כי כמי שזה הפסוק מדבר בתחלה משבח תולדו יצחק ואח"כ מתולדות אברהם אע"פ שהולדת יצחק שנית להולדת אברהם ומאחרת ממנו אע"פ מוכרי המיתחל הולדות יצחק לאברהם מפני שהוא המעל היותר שלמה שאין למעל ממנו ולכך מוכירה תחלה אע"פ שהוא מאוחרת כן הפ' הזה עשרת זקנים בני נשים שהוא המעלה אהיות גדולה ומ"ש עשרת זקנים בני ר"ל הנדיל התענוג והשמחה שהבן נורם להאב הוא נקרא בני נשים כי מתחלה הוליד האב את הבן ואח"כ הוליד וגרם לאב התענוג הדר התענוג הבן ונעשה התענוג עשרה לראש הזקן שהוא כמו אבי אביו להתענוג ההוא ואח"כ אמר ותפארת נשים אבותם שהיא אינו כ"כ רק יש לו אהבה ראשונה מחמת התעוררת והולד אביו

בפסוק ויגדל האיש וילך הלך וגדול עד כי גדל מאוד והנה י"ל למה קרא אותו בפסוק זה איש הלא בכל הפרשה קורא אותו יצחק וכאן קוראו איש ועוד מהו כפל הגדלות וכפל ההליכה וא"ל ע"פ מ"ש בנמי הללו אמרו אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותנו והללו אמרו אשרי זקנותינו שכפרה את ילדותינו ואלו ואלו אימרים אשרי מי שלא חטא בו והנה י"ל אומרים זקנותנו הלשון משמע שאותן היו הנעיות שעשו תשוב'מים זקנותם א"כ מאי אשרי הלא אמרו אשרי איש אשרי מי שחזר כתשובה כשהוא עדיין איש ואמרו בוחר מפני שיבה תקום בו ועוד שכפרה על ילדותנו דיו להפיק א"ע מעת תשובת' והלאה ועוד אלו ואלו אימרים אשרי מי שלא חטא א"כ בדבר הזה הם מביישים לאותם ששבו במי זקנותם ועוד מה שמסיימיוטי שחטא ימחול לו הלא כבר אמרו זקנותנו כפרה על ילדותינו ואיזה מחילה הסצריכיסוא"ל פשוט ע"ס דאפליגו בנמצא היא במקום שצדיקים גמורים עומדים אין בעלי תשובה יכולים לעמוד והיא במקום שבעיות עומדים בו ויש לומר מר אמר הר"א כו"ל פליגי כי הלא ידועה שאר"ל השב מאהבה זדונות כו"השב מיראה ודונוכיכישננו מ"ד שהצדיק יותר מבעית מדבר מאותן ששבו מירא כודאי זכות צדיק מעוררו מרובי דסיות סכעית ומ"ד שבעית יותר גדולי מדבר כאיתן ששבו מאהבה שזדונות נעשה לי כזוכי כודאי לזה יש יותר זכיות משל צדיק כי הוא הרבה לחטוא בעודו רשע מסתמא היו לו זדונות הרבה ועתה הזכיות שעושה אחר התשובה נמצא יש לו יותר זכיות מהצדיק ושמעתי מעם אי שבעית יותר גדול מפני שכבר היקר היסוס והתלהבות העיונית וכשעשה תשובה ועסק בתורה ובמצו' עושה הכל בדביקות גדולות והתלהבות מפני שידוע הישב התלהבות משא"כ הצדיק הוא היקר זה מעולם ועוד אמר מ"ו המעם מפני שאצל הצדיק נעשו מע"ס ולימוד תורה היגילוי ואינו עושה כ"כ בהתלהבות אבל בע"פ אצלו הוא דבר חדש ועוד אם לא יעשה הכל בדביקות יפול מסדרתו ולכך מן ההכרח הוא ל' לעבד כודאי ית בהתלהבות גדולה וא"כ לפי מעמם הנ"ל גם השב מיראה הכיר התלהבות אך עכ"ז ידוע הוא שעיקר התלהבות הוא מגדול האהבה משא"כ העובד מיראה אע"פ שיש לו אש התלהבות אינה כ"כ גדולה כמו הצדיק שעובד מאהבה ועפ"ז י"ל ג"כ הללו אומרים אשרי זקנותנו מיירי נמי באותם ששבו מאהבה ומכאן זה גדלה התלהבות שלהם ודביקותם מפני המעמ"הנ"ל וכו' כודאי כפרה להם מכר וכו' ואין בהם שום רשע חטא כי אדרבה נעשים זכיות מהם ומ"ש אשרי מי שלא חטא כי אלו ואלו מזרחין ומוכיחין לשאר בע"ת ששבו ועליה אמרו אשרי מי שלא חטא וגם היו צריכין מחילה וכפרה כי הרי זדונות נעשה להם כשגנות והשונג צריך כפרה ו"ש ומי שחטא ימחול לו ומ"ש אשרי ילדותינו שלא ביישה את זקנותינו

הבן ע"כ עדיין אין להאב אהבה שניה רק אהבה הא' שהמת טבעו כנ"ל : אבל אצל הש"י נאמר ישראל אשר כך תפארת בני אצלו יתברך העבר והעתיד הכל בשיה לפי שהוא קודם הזמן וקודם שהיו ישראל היה גלוי לפניו יתברך כל צדיק וצדיק עם כל מעשיו ותורתו ומתחלה תיכף כשעלה ישראל במחשבה לפניו היה כבר שעשוע ותענוג כיו לפניו יתברך מכל צדיק וצדיק ומעשיו :

הנה ראה לזה מה שמצינו שהקב"ה משתעשע בתורתו של הצדיק כמ"ש רז"ל כשעלה משה למרום מצאו להקב"ה שאומר אלעזר בני אומר פרה כו' קודם בא ר"א כמה מאות שנה וכן מ"ש רז"ל כו' מה שתלמיד ותיק עתיד להיות נ"כ כך הוא הקב"ה אמר למשה כך וכך תוד תלמיד שלי ויחדש בדורו כי תורת הצדיק ומעשיו היא התענוג והשעשוע שלו יתברך נמצא זה התענוג והשמחה ואהבה גדולה לו לאב מכה בנו והו' מ"ש בוורה ישראל מפרנסין לאבותם כו' כמשל האב שיש לו תענוג מבנו חביבו אז מלשון הזה אני נעשה מהתענוג הזה בריא ושמן כדמגדול התענוג והשעשוע שיש להקב"ה כ"י כמו שמפרנסין אותו והו' ואהיה אצלו אופן

וגם רש"י ז"ל ס"י שהתורה נגדלה בחיקו של הקב"ה אלפים שנה כו' אבל מש"פ ה' משמע שהתורה נעשית אופן להקב"ה וקשה הרבה לאומרו והלא הקב"ה קדמון לכל הקדומים : אבל לפי דרכינו יתורץ שהתורה משבתה א"ע שהיתה אופן להקב"ה כ"י דהיינו גודל התענוג והשעשוע שהיה לו יתברך מהתורה דהיינו מתורת כל צדיק וצדיק וממעשיו הטובים שהם המצות הכתובים בתורה זה נעשה לו כ"י אופן ופרנסה כנ"ל :

וזה ואהיה אצלו אופן וידיע ששם אהיה הוא מורה על עתיד וה"פ ואהיה אע"פ שהתורה עתידה לישראל ורקיון לא ניתנה א"כ מהו שעשועים לכך נאמר אצלו ית' הכל שוין העבר והעתיד והכל גלוי לפניו לכך הייתי אליו אופן ושעשועים כנ"ל :

וזהו לענין שיש אהבה שהוא אב ויש אהבה שהוא תולדו והנה האדם שהוא מתעורר לעבודת יתברך מחמת שרואה אהבת הבורא עליו שבראו ויצרו ומקיימו ומסחיהו ונתן לו די ספוקי ומחמת זה נתעורר לו אהבת הבורא ויכוננו ויש מ' הקדמני ואשלים לו הגם שזה נ"כ עבודה מקרי מ"פ הוא מקרי צדיק לעצמו אבל אינו כמו מידת הצדיקים להשפיע לזולתו וע"ז הצדיק אמר הכתוב אחות לנו קטנה ושדים אין לה וידוע זה שהמלאכי נקרא חברים לישראל וכאשר ישראל הם במדה זו שאין להם אהבה רק מחמת אתערותא דלעילא אומרים אחות לנו קטנה כלומר אחות לשון דביקות והתחברות ר"ל אע"פ שהם דבקים וסוחברים בהשם יתברך אע"פ כקטנה היא המדה הזאת מפני שאין להם רק מכה אתערותא דלעילא והם מקרי צדיקים לעצמם אבל אינם צדיקים להשפיע לעילא לנרום שעשועי ותענוג ושמחה לעליונים וזהו ושדים אין לה כלומר שדים להיק ולהשפיע לזולתם מה נעשה לאחותינו ולהביאם אל המדה השלמה כנ"ל :

וגם יתורץ יובן גם המדרש שהתחלנו ואלה תולדו יצחק כו' אברהם הוליד את יצחק פ"י הכתוב מספר בשבת שהגיעו למעלות השלימות שהי' בי מיני אהבה בהם ואלה תולדות יצחק בן אברהם כו' ר"ל שיצחק לשון צחוק ושכחה הוליד שגם והוסף לאברהם תענוג ושמחה ואהבה מכה גדול צדקתו כי מתחלה היה לו לאברהם רק אהבה ראש'ני שהוא תולדת אברהם ליצחק שהוא אהבה הנקרא אברהם ואח"כ עלה למעלה וגרם תולדה לאברהם ו"ש ועשרת זקני בני בניו :

לקוטי יקרים

זקנתנו אינו מוכן הלא אמרנו שזה מדבר בצדיק מתחלת
איכ מהיכי תיתי שיבושו מהילדות שלהם והלא כולשינו
לשובה אך יל כי אותן הצדיקים הלכו ונתגדלו מסדרנה
למדרנה עד רום המעלות עד שהגיעו לעולם החכמה ולשאר
האין והחכמה מאין תמצא כח מ"ה ונחנו מה והכמה נקי
הקנה זה קנה חכמד ונקי אין והנה הרי הלכו ונתגדלו מעט
מעט מסדרנה למדרנה ואף בהיותם במדרנה אישה התחנתה
לעליותם היו תיכף בגדלות ולא היו להם קטנות כלל שהרי
קורין אותן צדיקים מתחילתן עכ"ז כאשר עלה למדרנה היות
עליונה נקדא הגדלות האי ילדות וקטנות נגד ערך הגדלות
עולם של מעלה ממנו כמ"ש בכתבים שפנימיות עולם
התחתון נעשה היצון לעולם העליון וז"ש אשרי ילדותינו
כלומר אע"פ שבערך זקנתנו נקי הגדלות האי ילדות וקטנות
עכ"ז לא ביישה זקנתנו כי המקום התחתון היתה גדלות
גמור וא"ל שזה פנימי המשך הם ויגדל האיש ר"ל תיכף
כשנעשה איש שהוא כן י"ג שנים מיד ויגדל היה הגדלות
וילך הרקספלות ההליכה שלא היה עומד במדרנה האימינו רק
חסד הליכה אחר הליכה מעולם לעולם וזהו הולך ויגדל
עד שהגיע לגדלות הגמור למדרנה החכמה ושער אין זהו עד
מאוד ואותיות אדם נ"י מה כמו ונחנו מ"ה ובמדה מה יכול
לתקן כל השבורה ויכול לעלות לעילא לעילא עד רוסהמעלי
וא"ל שלוח רמזו ר"ל שאמרו על זה הפסוק ויגדל האיש
וכו' עד שיהיה אומרים וכל פירותיו של יצחק ולא כספו
וזהו של אבימלך הנה אף שהוא משל ועכ"ז איך מוכווכי
כשופני עסקי המואסים כסף וזהו ובחרים וכל לחלקם אף
אם הזכר שזה יותר ועוד מל' כסף וזהו משמע שאינם רוצי
כלל בכסף וזהו והוא ענין נזומא וא"ל כי החילוק שבין
העובד הש"י מנעוריו ובין מי שהכיר את בוראו ושב אליו
בימי השיבה והזקנה כי מה שבע"ת עושה עשרה לראשו עושה
הצדיק עקב לסילתו כי הבע"ת אינו מורגל לעשות מציה
ומע"ט ובעשותה איזה פעם הוא מחשב ומדמה בעצמו
שאין עובד כמותו מחמת שבקושי ובטירה גדול עושה אותה
כי לא נסה בזה ומכה זה היא חישב ומדמה בעצמו שעש'
יותר מן המוסל עליו ואינו זכר זה ששב לעת זקנתו כמ"ט
הזמן אין סיפוק לתקן והוא אינו מרגיש בזה והולך באט
בעבודתו ואינו שב על לבו כי כמעט הזמן אשר יהי עוד
אין דילתקן את אשר עוות ברכות השנים אשר עברו ולו
אלף שנים יהיה אין מספיק רק הוא מדמה א"ע לצדיק
מעיקר ואם הוא עוסק בתורה ובתפלה איזה שעות ביום ואח"כ
הוא נסדר והולך ככל באומרו שכבר יצא ידי חובתו יותר
מכדי צרכי כפלים וכ"ז בא מחמת שאינו מרגל בעבודת
הבורא ומה גם לפעמים בא מחמת זה ליד נבחות ובנקל ח"ו
יכול ליפול ממדרגתו לבייא עטיקא אבל לא כן הצדיק
מתחלתו שהוא מורגל בעבודת הבורא וההרגל נעשה טבע
ומה שהוא עושה מצות ומע"ט נדמה לו למעט כי רצונו
להיות דבוק תמיד בקדושה כלי הפסק ולעלות למדרגות
עליונים ואף אם יוצא לדבר הרשות אל עניני צרכי עצמו
הוא תמיד דבוק בהש"י נמצא אין הפסק לעבודתו ואין זמן
וקץ ונכול לעבודתו כי היא תמידות וכל העבודה ששרה
ויגע הבע"ת עד שיעשי איזה דבר העבודה עושה זה הצדיק
כבר עת ורגע ולא עוד אפשר שהבע"ת יהיה לו איזה פני
כמו נבחות וכיוצא אבל זה כל מעשיו לש"ש ואינו מחזיק
טובה לעצמו ואין לו נבחות כלל מזה כי העבודה נעשי לו
טבעיות ואי לא עבדי חלשי ואפשר שלוח רמזו באימרו
וכל פרדותיו ולא אמרו וכל בהמותיו כי היה לו מקני צאן
ומקנה בקר אך רמז בזה כי הנה הם הג"ל מדבר מענין
הצדיק מתחלתו כמ"ש ויך האיש כו' ח"ש וכל פרדותיו
ה"ל לא מבעיא בעת שהצדיק ההוא עוסק בדברי קדושי הוא

דבוק בו ית' אלא אפי' אם הוא נסדר מדברי עסק הקדושה
ויוצא לדבר הרשית לעשות מלאכה או מ"מ אינו מסיר
מחשבתו ודביקותו כמו שהיה דבוק בעת לימוד או קדושה
זבל לשון מדור ובית כמו יובלניו אשי כלומר אע"פ שהיה
יוצא מעסק הקדושה למדור אחר שהיה עולם העשיה עולם
הפרוד עכ"ז הוא דבוק במחשבתו ביחודים הקדושים אפילו
העמדו במדור התחתון שם ביתו בעליונים כי הוא צדיק
המשמה אלהים הנקרא יצחק לשון צחוק ושמחה שגורם
במעשיו המוכי' ובכוונתו הקדושה תענוג ושמחה לכל העולמי
העליונים ולכך אמר זבל פירותיו של יצחק ואמר לא כספו
וזהו של אבימלך זה מדבר באדם שעוסק בתורה או במצות
בקביעות עתים ואח"כ הולך בטל זה נזיר לו מפני שרואה
לפעמים הצדיק נמור בטל מן התורה אבל אינו יודע א"ע
שהוא בטל לא יסיר מהקדושה וזהו הרוואה מדמה א"ע
אליו והולך בטל ממש מכל וכל ואף אם חוזר אח"כ ללימוד
או לעסק בדברי קדושה הוא מלא סינים ופסולת ממין
שנכנסו בו בהיותו בטל וזהו נקי כספו וזהו של אבימלך
כלומר אף שהוא עוסק בדברי קדושה של אבי לך אביו
שבשמים אבימלך ר"ל שהתורה והמצות סמונים וחשובים
אצלו י"ת כמו כספו וזהו של מלך ב"ו גם שהתורה נקי
כסף וזהו שעיקרא האהבה ויראה הנקי כסף וזהו גם אליו
נדמה שהוא לומר בדוד אבל כ"ז לא יעילו לו כי כל
עסקו מעורב בסינים ומ"ו ופניה כניל ומה גם שבא לו מזה
ח"ו נבחות וגדלות ופשיטא כאשר רוצה לכונוס בפרנס
החכמה כרוץ דאורייתא מדמה בעצמו שהוא כבן המלך
המחפש בננוי אוצרות אביו כמ"ש הרד"ק ז"ל על אבימלך
בן גדעון שקרא עצמו אבימלך לאמר אבי מלך ולו יאמר
המלוכה ולכך לכך המלוכה והרג כל אחיו כך רמזין זה
הסכר הלומד עם פניות כניל וכודאי יפול ממדרגתו לאין
תחתית ולזה רמז זבל פירותיו כו' ולא כספו וזהו כו'
אלא להתרחק מן הדברים סכליים ושמות כאלו כיוצא כו'
ולילך בדרכי הישרים ומן השמים יסיעוהו ;
ביאיר הפסוק יוצא יעקב מכאר שבע וילך חרנה י בן עט
הידוע שהתורה היא קדושה ואינה בתוך
הזמן והנה מה שייך סיפור המעשה בדבר הקדוה לזמן אלא
בוודאי שסיפור המעשה הואת היא ההווה תמיד וגם באדם
הנקי עולם יש נ"כ סיפור ההוא הנה כתיב כולם בחכמ' עשית
כי כל המשע הכל נשפע מן החכמה יכבר ביא"נו בענין הצמצום
שהיה לתקן העולם וקיומו כי לולא הצמצום לא היו יכולים
לקבל הבהירות ולסובלו מגודל בהירותו והיו בטלי ממציאו
והנה ידוע שמדת יראה היא המצמצמת והמגדלת והכל ע"י
החכמה המתלבש בתוכה ומה גם שנאמר ראש"י חכמה יראה
ה' כי ידוע שהחכמה הוא יוד קטנה מכל האותיות מפני שהוא
מקטן א"ע ומצמצם א"ע מפני שהוא ראשי הכל וקרוב
לעילות כל העילות כמ"ש אפי' איר צה ומצוחצת הששן
קמיה כו' ולא חשכוני ממש ח"ו כי אורה רב וגדול עד א"י
קץ אך מחמת שהם קרובים לאי"ם מגודל היראה והבונה הם
מקטנים ומחשכים א"ע כי הבישה גורם היראה והצמצום
שיראה בא מחמת שפלותו בעיני עצמו ומה גם שמתן ההכרה
לצמצם בכדי שיוכלו התחתונים לקבל אותו ונמשיל לזה
הרוב המלמד עם התלמיד ואם התלמיד הוא חרד לדברי
הרב ומשים לבו אל דבריו יכל הרב לפתיה לו ולגלות
לו דלתות שערי החכמה הנם שאינו יכול ללמדו כל חכמתו
הגדולה והעצומה עכ"ז מחמת שהתלמיד הוא תלמיד חבי
יכול להשיג כמעט עד קרוב לחכמת הרב אבל אם התלמיד
הוא קצר הבנה והשגה מיכרה הרב להקטין חכמתו ולצמצם
חכמתו הגדולה וללמדו עמי כפי ערך התלמיד כ"א הו'
מרה ללמדו או לגלות לו דברים עמוקים ועלמים היה תמיד
מתבלבל

מתבלבל
משיני
ויש
התחת
כי אותו
הנה
כי הת
אנו ב
אל
השכל
התחת
בכדי
הוסף
כי ר"ל
קריב
נמצא
וזהו א
משער
הוא מש
השער
שיסודו
מנה
הדלת
מלת
יובן כי
הריחה
גבוהם
חבר
מתחם
ובוקע
שהוא
הבמת
שזה בע
שהרב
והנה
וללמדו
קצת ויק
ואינו יכ
ומביא
זהו ובס
ערך חל
ומבקעו
מידע ש
יעקב י
המקבל
ה"ל מקב
הסדר ור
מה תצ
לם
צדיק וה
שלא הי
מסוס נד
צדקתך
מ"ש כ

לקוטי יורים

נאמר למנות בוקר א"כ אין להם אלא ליטע כי הנם שאין להם זכות ספאח עצמם יש להם זכות אביהם אברהם וא"כ א"צ לצעוק שאעשה למעני :

זכור ושמור בדבור א"נאמרו א"בס"ה זכור לדכורא ושמור לנוק' פירוש כי הזכיר היא דבר חדש מה שלא נא' מקודם כמו ויזכיר ד' את רחל שלא נא' שום אמיר' ודיבור מקודם אבל נבי שרה נאמר וד' סקד את שרה כי כבר נאמ' מקודם שיהיה לה בן לשרה שנאמר אבר שרה אשתך לכך נאמר עתה וד' סקד ר"ל סקד הדבר שנאמר מקודם וכן נאמר זכור את אשר עשה לך עמלק ובפעם ב נבי שאל נא' סקוד פקדתי כיון שכבר כ' בתורה הדבר החיי נמצא כי הפקוד והשמיר' מקבלים מן דבר אחר שנאמר מקודם לכן נקראים נוקבא וכן בחפילה שאחר העקידה ופקדנו בפקודת ישועה כו' כתוב כמ"ח בסקירת נוק' כוונתו להגיל זה ה נא' בדברות הראשונים זכור ובמשנת חורה שמור להזכיר מה שכבר נא' הכלל הוא כל מעשה בראשית בקימתם נבראו ויצאו דבר ונוקבא נהרא ואח"כ סדר הקב"ה ונסר לנוקבא להיות לבנו וכן כיוצא בזה עיקרן של הדברים נאמרו הכל בתור' שכתב ובתורה שבע"ס סדר הדברים כמו גו'צין ומוסיפין דורשין ומסדרין הדברים כן כוודאי זכור כלל חשמירה רק במשנה תורה הנקרא משנה למלך שהוא נוק' יצאה השמיר' לחוץ ונתגלה ווי"ש בדבריא נאמרו כי בכלל זכור נכלל בודאי השמור שהרי מקבלת ממנו וכן נקרא אהבה ויראה דבר ונוקבא כי עיקר היראה היא שירגיש האדם יראת הכורא ביה וזהו ע"כ בהשפעת הכורא ית' מחמת אהבה שיש להשי' אל האדו"מ שפיע לו השפע ורוח מהרה והבהירו שירגיש האדם קדושתו ואימתו ית' נמצא היראה מקבלת מאהבה וכוודאי באדם הוא להיסוך שמתחלה מקבל היראה כי בואת יבא אל הקודש ואח"כ הוא בא למדרגת אהבה אבל בהש"י הוא להוסיף כנ"ל :

ונחזור לענין כי הגה ארז"ל שמור דלאי לאו העשה עשה נמצא ע"כ היא שמור הוא דבר המקבל משני דברים ומחויב שהוא מקבל בן חוא נק' כסודו וא"כ הוא נקבא משא"כ זכור כמ"ס שהוא עשה מפני שא"צ לקבל שהוא דבר בפני עצמו ועוד כי שמור הוא לשון שמיר' וא"כ צריך הוא לשמור איזה דבר וזולתו וא"כ הוא מקבל : ואחז"ל זכרהו על היין נמצא ע"כ הזכור הוא מדרגה יותר עליומין כי זכור נאמר בפ' קדש ל' כל בכור והנה מדרגת היין הוא שממנה בא הדבור כמו אנברי חמרא לדרדקי כי היכי דלימרו מילי וזכור הוא יותר עליון כי ממהשנה בא עיקר הדבור ע"ד אבא יסד ברתא והנה כ' וידבר אלהים את כל הדבריי האלה לאמור כמ"ס בוודי כללן בדבור ואצ"ל שמור ולכן אמר זכור ושמור בדבור א' נאמרו במקום שהוא דבר א' והגוף כלול בו ולא נזכר' כמו שמש וירח עמד זכילה נקרא בשם הזכר והבן :

זה ספר תולדות אדם בלשון קושיא הוא זה וזי זה ספר תולדות אדם הא"ך שניולד האדם והלא הם ספירת דברים בעלמא אך התירין ביום ברא אלקים אדם אלקיה היא לשון אדנות דאין מלך בלא עם וממילא כשברא את האדם נעשה הוא ית' מלך כביכול וזהו ביום ברא אלקים אדם כשברא האדם או נקרא באדנות וזה ה' אלקיו עמו פירוש ע"י ישראל ה א אלהי כביכול ותרועת מלך בו ע"ד משרי שכנינת מקדמה ואתיא ותרועה פירוש כשהם סחברים א"ע אע"פ שאין מתפללין עדיין מלך מלכי המלכים בו שורה עליהם :

משל נפלא לפני התקיעות מלך גדול מלך מפואר ששלח את בניו לצורך צ"ך

מתבלבל ומתבלבל ואף המעט שהיה יכול להשיג לא היה משיג לכן צריך להקטין חכמתו עד קרוב להשיג התלמיד ויש וזרח משעיר למו וארז"ל אין בין מ"ס העליונים למ"ס התחתונים אלא כמלא נימא בין יוד עילאה ליוד תתאה ר"ל כי אות יוד הוא תלת יודין וקול עליונות התיוגוף היוד רת"ס : והנה ביארנו במ"א כי יש שכל וך ובהיר עליון מאוד המשפיע לחכמה וביארנו שם כמה מעמ"ס ע"ש ועוד כי החכמה נק' ראש מוכרה הוא ושארין קדמון כי הקדמון א"נ במספר וראשית הוא בתוך המספר ולראשית יש שני וא"ל שתלה הוודין שבאות יוד מורים ע"ו הקוץ העליון הוא השכל המשפיע לחכמה והגוף היוד הוא חכמה בעצם וקוץ התחתון שהיא יוד תתאה והוא הבחי' שהרב מקטין חכמתו בכדי להשפיע להתלמיד וזו שהוא כו' נקרא יעקב יעקב י' הוסיף וזהו אין בין מ"ס למ"ס כו' שהוא בין יוד עילאה כו' ר"ל מחמת שהרב מוכרה להקטין ולצמצם חכמתו עד קרוב ממש להשגת חכמת התלמיד בכדי שיוכל לקבלו נמצא אין בין חכמת הרב לחכמת התלמיד אלא כמלא נימא וזהו אין בין מ"ס כו' אין בין יוד ליווד כנ"ל : וזהו וזרח משעיר למו כלומר הורחה שמאר וזרח אור העליון לתחתון הוא משעיר כמלא שער כמו ב' דברים התלום בשער א' והשער מחבר ומלת למו ר"ל ל"מיו ופי' נת' במ"א וזה שידוה הקדמונים בנוסח תפלת שבת הפותה דלתות שערי מרח ובוקע חלוני רקיע וי"ל כי מתחילה דימו הורחה לפתחי' הדלת ושערים ואח"כ להלוגות וארובה שהוא חלק רביעי מדלת וגם מה ענין זה הבקיעה שאמר ובוקע כו' וע"ס הנ"ל יובן כי מתחלה אמר הפותה לנו דלתות כו' הוא מחבר בענין הורחה והשפע לעולמית היותר עליונים שהעולמות היותר גבוהים יכולים לקבל אור הבהירות יותר כדמיון התלמיד חבר הלומד ומקבל מהרב שהרב יכול לגלות ולפתח לו סתמים ושערים גדולים מחכמתו והוא יכול לסיכול ולהשיגו ובוקע חלוני רקיע זה מדבר שמדריגה התחתון מעולם התחתון שהוא כדמיון התלמיד הב' הנ"ל שאינו יכול להשיג ללמוד חכמת הרב כ"א שיצמצם ויקטין הרב חכמתו שיהי' כמעט שיה עורך השגת התלמיד והנה יש איזהו תלמיד שאע"פ שהרב מצמצם א"ע יסדר עמו כפי ערך כח השגתו אף על פי כן אינו יכול לה יגו ולקבל :

והנה מוכרה הרב להוסיף לו דבר על דבריו ואותיות על אותיותיו ולהמליץ לו כי מן הצורך להרב לחכמו וללמוד לפי דרכו ולהוסיף מעמ"ס ומשלים בכדי שיע"י יבא קצת יקבל ממנו המעט מה כדמיון המבקע עץ עבה וקשה ואינו יכול לבקוע ולעשות פעולתו בעץ ההיא הוא מוסיף וסביא עץ בק עור ותוקע בו ובוה הוא יכול לגמור פעולתו זהו ובוקע חלוני רקיע ר"ל אף שהוא זריחה קטנה כמו עץ חלן נגה ערך פתח ושער אעפ"כ מן ההכרח לצמצם ולבקעו בכדי שיוכלו לקבלם והורחה וההשפיע נקרא רקיע מודע שהוא רומה לרקיע שהוא דבר המתפשט וזהו ויצא יעקב יעקב שהוא י תתאה הנקרא משכיל וחכמה תתאה המקבל מחכמה עילאה ושכל העליון זה יוצא מבאר שבע ר"ל מקבל מהעולמות העליונים מעיין הנובע ושבע מכל טוב וחסד והמים וזשור"ל יוצא יעקב יצאת צדיק עושה רושם רמז להגיל ובמ"א מבואר באריכות :

מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל וסעו פי' כי השי' לפעמים עושה הנס בשביל עצמו ופעמ"ס עוש' בזכות צדיק והנה ישראל שבאותו דור ידוע שאינם ראויים לנס שלא היה להם זכות ויצעקו אל ד' שיעשה למענו למען מסוס גדולתו ואלהותו ית' ואמר השי' מה תצעק ל' דהיינו צעקתך הוא שאעשה למעני דבר ל' ב"י ויסעו בזכות אברה' כמ"ס במדרש כי באברהם נאמר וישכם אברהם בבקר וכאן

הקדושה
ספיר
קדושה
שתי
ה עולם
אפילו
צדיק
שגומ'
העולם
א כספי
במצות
שירוא
ע אע"פ
ה אין
ללמוד
א תמין
אבישך
ד' אבי
חשובים
ירה נק'
אלי
כי כל
לו מה
בפרס
המלך
אבישך
י יאה
מיון ה'
ו דראין
הבו נו
צא כו
בן ע"ס
בתך
מן אלא
באדם
מ'עשית
הצימצ
י יכול
מצאין
הכל ע'
ה היא
י שהוא
קדושה
הש"י
עד אן
הה ת'
צימצ
ההבית
ל' לה
דבר
ולגלות
הכמתו
יד הכי
התלמיד
לצמצמו
"א ה'
התירי

דקושי יורים

ציד ותעו הכנים מהדרך והיו צועקים אולי ישמע דאב ולא נענים ואמרו בלכם אולי שכחנו את הלשון של אבינו לסיכך אינו שומע את צעקתינו ככן נצעק בקול בלא דיבור והתיישבו א"ע שישלחו את האחד לצעוק והזהיר אותו ראה והכן כי כולה תלוין כך הגמשל הקב"ה שלח אותנו להעלין ניצוצות הקדושות ותעינו מאבינו ואולי מפני ששכחנו הדיבור של אבינו אין אנו יכולין להתפלל בדיבור נשלח אותך בעל תוקע שתתעורר רחמים עלינו בקול בלא דיבור וראה והזהיר כי כלנו תלוים כך ראה אנשים ונשים תלוים כך ואעפ"י יחזיק עצמו לאין כי הוא יק ממריסה ההוא ויש בה נקבים נקבים ודרך הנקבים יוצא הכלי זמר וכי יתנאה העור כמה שיוצא ממנו קול כך המחשבה והדיבור וכל המדוי שורים בו כבתוך כלי זמר ומה יתנאה הלא הוא בעצמו אינו כלום ואיננו רק מידות רעות והוא מחויב להעלות אותם אל הקב"ה והוא מביא את ה' חיו בהם ומלבוש אותו בקליפות כביכול היו רחמנא ליצלן ואם בא במחשבתו שהוא בעצמו עובר ה' אזי בוודאי הוא נרוע מקודם :

אליהו ה' לעולם אע"פ שהיה מורכב מדי יסודות והם בזמניות אך השורש של הדי' הם אחדות וכשממשך האחדות בהם הם מתנדלים ובאים למעלה מזמניות ובאים לאחדות פשוט ויכול להיות לעולם והוא פירוש יפה שעה אחת של קורת רוח בעוה"ב מכל חיי עוה"ז שהאד"כ שרוצי לילך מהלך ה"ק שנה צריך לילך הרבה וכלום יכול לילך ברנע א' מפני שהוא למעלי' מזמניות והתענוג שיש לו ברנע א' שם שהוא למעלי' מזמניות אינו יכול כאן העולם לסבול כי הוא בזמן והיה הזמן כשל מציאות כי הזמן הוא כראיה ואין יכול לקבל מה שלמעלה זמן :

תפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו ומי בעמך ישראל נוי אחד בארץ דאיתא בכתבי האר"י ז"ל תפילין נקי מוחין פירוש מוחין נקרא תענוג והתלהבות כמה שאנו דבקים לו ית' וראוי כל עמי הארץ כי שם די נקרא עליך אתה נקרא שם יתב"ש שאתה נעשה אחדות עמו יתברך והתענוג הזה נקרא תפילין שלו ית' שמתענוג מחמת שאנו דבקים לו ית' נקרא תפילין שלו ומי בעמך ישראל נוי א' כשהם דבקים לו ית' נעשים אחדות שבאים למעלה ממספר והמספר הוא בידם כדאיתא במדרש אימתי ר"ה אני ואתם

נלכו לביד של מטה כשהם עושין רצונו של מקום הוי"ו הזה הוא בידם לעשות כמו שרוצים שהשלמעלה מהזמן והוא יתדבק לנו רק שלא יהי' המניע' מכוונו ע"ד שוב אלי ואשוב אליכם שהוא ית' שורה במחשבה וכשארם חושב דבר שטות ח"ו דוחף אותו ית' ולא יכול משה לבוא אל אודם מועד השכל אינו יכול לשרות באדם כי שכן עליו הענין כח החשכות שורה בו :

עולם חסד יבנה פירוש שכל המידות שהם מחסד ולהלכה הם מכה העולם כי אם לא היה עולם מי אודב אי מי ירא ממני והוא זכור רהמ"ך ה' וחסד"ך כי מעולם המה מכה העולם באים אבל חסם מבין ויודע שהיה הוא ית' אפי' קודם שנברא העולם ונמצא כי הצדיקים מחמת אהבה שאהב אותם ה' ומתפאר בהם ברא את-עולמות שאצלו ית' העבר והעתיד שווין נמצא הצדיק כשהוא לומד ומתפלל יש שעשוי להקב"ה כביכול ברא בשותפות עם הקב"ה כדאיתא בזה"ש אשר אני עושה תמיד פ"י עם הקב"ה שהוא ראה וזאת מתחילה ומחמת זה ברא את העולמות משל למלך שיהיה כי בנים ונפלו לשביה ואח"כ עמדו הבנים ויעצו עשוי בעצמם לילך אצל אביהם א' אידכר בעצמו שאצל אביו יהי' לו תענוגים ולכך רצה לילך אצלו וכשיש לו תענוג אזי לא תאב האב לילך אצלו וא' היררר בעצמו כלום חסם בבית המלך כי אם אני שאני בני אני רוצה להשיב אל אב שיהא ראבי תענוג בשלימות ואע"פ שיש לו תענוג' אחר אעפ"י תאב לילך אצל אביו כדי שיהא לאביו תענוג והגמשל טובן מאליו :

אם אדם מתפלל ויש לו מחשבה זרה או ח"ו הקליש רוכבת על הדיבור כי המחשבה רוכבת על הדיבור והוא לסוסי' ברכבי פרעה סוסים נקי דדבורים וכשפירש דהיינו פ"ו רוכב עליו אוי' דמיתך רעיתי יותר טוב אלו שיהא אבל דבר היוצא מלב נכנס בלב פ"י בלב העליון ע"י תהי' כידוע :

כל דבר שרואין יאמין באמונה שלימה שהראה לו מלמך כדי שיוכר בחקב"ה ויפשוט את הדבר הזה מהגשמי למשל אם רואה כלי נאה יאמר בלבו מהיכן בא לדבר זה התפארת אם לא ממנו ית' ויזכור בהתפארת הבורא ותובן בקל תוכל להפשיט את עצמו מהגשמיים בתפילה :

תסונשלם שבה לאד בורא עולם

השמטה מכוונת המקוה

כשמוכל א"ע במקוה יאמר פ' מקוה ישראל ה' מושיע בעת צרה ראשי תיבות מקוה ישראל הוא מ"י המושיע הוא ר"ת י"ם דהיינו הדינין של י"ם שהוא אדני שממנה מתגליון הדינין למטה וכשצריך להמתיק הדינין צריך להעלי' אותם לשרשם שהוא יסוד הבינה שהוא שם קנ"א דהיינו אהיה דההין כזה אלף ה"ה י"ד ה"ה ושם נמתקיע' הלידה ע"י ה"ס יודין דע"ב ס"ג ס"ה בגן סוד המים י"ד וידן דע"ב הם סוד הארבעים סאת וכווין בתוך המים שילוב אהליהבת : וחד לזכירה וכווין באלו אותיות ובתגין שלהם ב"ם וכווין

שהם מצוירים לפניו התגין כמנין אה"ה ק"א וכווין להוריד השפע מן המקוה שהוא שם אה"ה ו' המאור שהוא שם לוח' ה' ג' נ"י ג' א"ל ו' ו' ו' ו' עולה נימטריא ק"א ומה השם ית' להוריד השפע למיכאל שהוא גימ' השם הג"ל ומטיא יכווין להוריד השפע למות שלו עם במישת ידו במצותו וס' פעמים הנקודות של זה השם עולין ג"כ נימטריא ק"ב כמ' מ'כאל עם השורש :

ואתם ימים אלה זמן הצדקה יוצא אלפני ימים וזמן ימים הוא האש

הוא ימים אלה זמן הצדקה יוצא אלפני ימים וזמן ימים הוא האש

א ביום
ליום חסד
על לונק
לך : וגם
החכמה

שום

הנוכח
ה וכו
היטב
חיו ולא
הדפין
מלאח
וכי כ
הנוכח
מבואר
העתיק
לרצנים
קבחים
כל
סחונע
שו
חיל
מזכרה
כצט
כאם
חסר
בזכות
בזאת

